

CHÓ SĂN MIỀN

BOM ĐẠN

Adrian Tchaikovsky

Nguyễn Thành Long dịch.

BOOKISM

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Literature Publishing House

Dogs of War

Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2017.

Vietnamese edition published in arrangement with The Marsh Agency Ltd. through Squirrel Rights Agency, acting in conjunction with Mic Cheetham Associates Ltd.

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Bookism, 2023.

e-Book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người đọc chưa có điều kiện mua sách giấy.

Thông tin eBook

Tên sách: **Chó săn miền bom đạn**

Nguyên tác: **Dog of War**

Tác giả: **Adrian Tchaikovsky**

Dịch giả: **Nguyễn Thành Long**

Phát hành: **Bookism**

Xuất bản: **NXB Văn học**

ISBN: **978-604-394-178-4**

Số trang: **382 pgs**

Khổ giấy: **15 x 24 cm**

Giá bìa: **175.000 đ**

Ngày phát hành: **03/2023**

Tạo eBook: **@huyetleid0907**

Hoàn thành: **06/2025**

Adrian Tchaikovsky sinh ra ở Woodhall Spa, một ngôi làng thuộc hạt Lincolnshire, Anh Quốc. Sau này, ông chuyển đến Reading để theo học tâm lý học và động vật học. Vì những lý do mà ngay cả bản thân cũng không rõ, ông rút cuộc lại quay sang làm luật, và từng giữ cương vị chuyên viên pháp lý ở cả Reading và Leeds, nơi ông đang sinh sống.

Tchaikovsky hiện đã kết hôn, và rất đam mê trò chơi nhập vai ngoài đời. Ông còn là một diễn viên nghiệp dư từng được huấn luyện về chiến đấu trên sân khấu kịch, và thỉnh thoảng vẫn tham gia diễn xuất. Ông không nuôi bất kỳ loại thú cưng lạ hay nguy hiểm nào, nếu không tính cậu con trai của ông.

**“Tên tôi là Đại Ca.
Tôi là một Chú Chó Ngoan.”**

Trong một tương lai xa, nhân loại đã tạo ra được một đột phá mang tên “*Sinh Dạng*”. Đây là những chủng loài mới hoàn toàn, chào đời từ các mã gen tinh túy nhất trong thế giới tự nhiên, sau đó được tích hợp thêm hàng loạt máy móc tối tân, góp phần đưa những khả năng vốn đã siêu đẳng của chúng lên một tầm cao thậm chí còn phi thường hơn nữa.

Thế rồi đúng với bản chất muôn thuở, con người đã lập tức đem công nghệ đầy tiềm năng ấy đi thỏa mãn một đam mê quái đản: chiến tranh.

Hàng ngàn *Sinh Dạng* đã được sản xuất để làm lính đánh thuê, phục vụ tại nhiều chiến trường đầm máu trên toàn cầu. Trong số những kẻ đồ tể thể hệ mới này, tiêu biểu có Đại Ca - một chú chó đã được tái cơ cấu thành hung thần. Bên cạnh giữ nguyên những khả năng ưu việt cũng như bản tính trung thành tuyệt đối của loài chó, Đại Ca còn được bổ sung một phần trí thông minh con người và cấy kèm một loại chip tối tân, biến nó thành một người lính lý tưởng.

Với sự hỗ trợ của các *Sinh Dạng* khác trong *Bầy Đột kích Đa mẫu dạng*, Đại Ca không ngừng reo rắc kinh hoàng khắp Campeche, Đông Nam Mexico. Tất cả để phục vụ Ông Chủ, bởi vì Ông Chủ là Ông Chủ, và một Chú Chó Ngoan sẽ luôn biết nghe lời Ông Chủ.

Nhưng nếu lúc giết địch, nó cảm thấy mình như Chó Hư, trong khi Ông Chủ lại gọi nó là Chó Ngoan, thì nó biết làm gì đây? Nếu kẻ Ông Chủ gọi là “địch” trông lại không giống địch, thì nó biết làm gì đây? Nếu Ông Chủ của nó bị gọi là Người Hư, thì nó biết làm gì đây?

Và quan trọng nhất, khi một cỗ máy giết chóc người không ra người, ngợm không ra ngợm, với một ý hiểu hết sức lộn xộn về “Ngoan” và “Hư” bị quăng vào giữa xã hội loài người, thảm kịch nào sẽ xảy ra đây?

Kịch tính và ngộ thờ, ám ảnh và sờn gai ốc, song cũng tràn đầy nhân văn và bi ai, đó chính là...

CHÓ SĂN MIỀN BOM ĐẠN!

“Một lời cảnh báo rất hợp thời về sự nguy hiểm của trí tuệ nhân tạo và siêu vũ khí, khi chúng bị giao vào tay những thế lực bất lương.”

– **The Guardian**

“Tchaikovsky đã lập được cả một kỳ tích đầy ấn tượng khi ông tạo ra cho Đại Ca một tiến trình phát triển thực sự xúc động. Người đọc sẽ không khỏi trầm trồ đâu.”

– **Publishers Weekly**

“Những sắc thái tinh tế trong câu chuyện đáng lẽ đã có thể bị hình ảnh những con thú khổng lồ thực hiện những nhiệm vụ bất khả thi lấn át hoàn toàn, nhưng nhờ biệt tài dẫn dắt của mình, Tchaikovsky đã khéo léo đưa chúng ta đến với một cái kết rất thỏa mãn.”

– **Boney Abroad**

“Đại Ca, một con chó cao hai mét, thành phẩm của công nghệ chỉnh sửa sinh học, là một trong những nhân vật đậm chất người nhất mà tôi từng gặp trong một cuốn tiểu thuyết giả tưởng. Một chiêm nghiệm đầy hấp dẫn về đạo đức sinh học và trí tuệ nhân tạo.”

– **New Scientist**

Mục lục

Copyright • Thông tin eBook • Credit

CHÓ SĂN MIỀN BOM ĐẠN

Phần I - Chó điên cắn càn

Phần II - Chó dại có mùa

Phần III - Lòng trâu dạ chó

Phần IV - Chó không chê chủ nghèo

Phần V - Số chó

ADRIAN TCHAIKOVSKY

Nguyễn Thành Long dịch

**Chó săn
miền
BOM ĐẠN**

Bookism & NXB Văn học

PHẦN I
CHÓ ĐIỆN
CẮN CÀN

ĐẠI CA

Tên tôi là Đại Ca. Tôi là một Chú Chó Ngoan.

Đại Ca chạy cong đuôi. Kẻ địch chạy quần đít. Ông Chủ toàn đùa thế.

Đội của tôi có Ròng, có Mật, và có Ong. Họ là một Bầy Đột kích Đa mẫu dạng. Tức là họ không phải Chó Ngoan. Không hề, không hề đâu.

Đang tiếp cận địch đây. Đang tiến ngược gió đây. Ngửi thấy rồi, tôi ngửi thấy chúng rồi: trại có ít nhất ba mươi con người. Tôi ngửi thấy súng. Không ngửi thấy chất nổ. Không ngửi thấy chó. Không ngửi thấy chủng Sinh Dạng nào khác. Mỗi con người, mỗi địch con người thôi.

Tôi nói chuyện với cặp súng của mình. Chúng báo mình đã sẵn sàng, trong trạng thái hoạt động tốt. Mọi hệ thống đều tối ưu, thừa Đại Ca, chúng nói. Chó Ngoan, biết nhớ thế là giỏi, chip phản hồi của tôi khen.

Súng của tôi là Cần Cầu. Là đùa, đùa đây. Trò đùa của những con người cấp chúng cho tôi đây. Chúng nằm trên vai tôi, sẽ bắn khi tôi nói chuyện với chúng, vì tôi cần tay. Tay không bóp cò. Tay để làm việc khác. Chúng được gọi là Cần Cầu vì con người bé, bé lấm lấm, dùng chúng là sẽ đau ngay. Họ cần tôi dùng họ.

Tôi không thích nghĩ về con người bị đau. Không thích, không thích đâu. Ý nghĩ Chó Hư! chồm ra. Tôi thích con người. Con người đã tạo ra tôi mà.

Nhưng địch thì khác.

Tôi nói chuyện với đội của mình. Ròng không đáp, nhưng tín hiệu phản hồi của cậu ta cho thấy cậu ta vẫn sống, vẫn chưa giao chiến. Ròng khó bảo lắm. Ròng không giống ai, hay làm khác khác, liên tục trái lời Ông Chủ dặn tôi. Ông Chủ nói “Ròng làm ăn đâu ra đó,” thế nên tôi không thể bảo cậu ta đừng làm kiểu Ròng nữa. Nhưng khi cậu ta làm Ròng, tôi cứ bị không vui. Ròng làm tôi thấy không thoải mái. Không đâu, không đâu.

Mật đang nói chuyện với tôi. Con bé đã vào vị trí cùng khẩu Chú Voi Con. Cũng là đùa, cái tên này cũng là đùa đấy. Hệt như mấy trò đùa kia, tôi chẳng hiểu gì cả. Mật thì có liên quan gì đến voi?

Ông đang nói chuyện với tôi. Chỉ báo độ toàn vẹn của đàn đang ở ngưỡng 99 phần trăm. Ông không mang súng. Không có đâu. Không cần đâu. Ông đã sẵn sàng. Mật đã sẵn sàng. Ròng khôn hồn thì nên sẵn sàng nốt rồi đi, không là tôi sẽ cắn cho đấy, kể cả nếu làm vậy sẽ biến tôi thành một Con Chó Hư.

Tôi đang nói chuyện với Ông Chủ trên kênh liên lạc mã hóa của bọn tôi. Ông Chủ khen rằng tôi là một Chú Chó Ngoan. Tôi đã vào vị trí, vào rồi, vào xong rồi, và kẻ địch không tỏ dấu hiệu nào cho thấy chúng biết tôi đang ở đây.

Ông Chủ bảo tôi rằng tôi có thể tấn công. Ông Chủ hy vọng tôi sẽ làm tốt việc. Tôi muốn Ông Chủ tự hào về mình. Muốn lắm, muốn lắm lắm.

Tôi bảo Mật vào việc. Nó đã di chuyển sang sườn trại địch, mạn gió thổi ngang. Tôi có thể ngửi thấy nó, nhưng chúng thì không. Không đâu, không đâu. Con bé nói chuyện với hệ thống nhằm mục tiêu của mình và tôi lắng nghe hệ thống xác định các mục tiêu tiềm tàng. Mật nhất trí. Từ cự ly bốn trăm mét, bọn nó nã mười một phát đạn trái phá vào trại, căn sao cho gây ra được hỗn loạn tối đa. Ngay khi viên thứ mười một rời nòng súng và viên đầu tiên vừa bắn trúng mục tiêu, tôi xông lên.

Tôi trông thấy ánh lửa. Tôi nghe thấy giọng con người trên nền đạn nổ, lạnh lạnh, lạnh lạnh. Kẻ địch chạy quần đít.

Ong tụ thân lại và tấn công, lửa đàn bay khắp trại, uốn uốn vòng vòng, lượn xa các đồng lửa, chích mọi con người chị vớ được. Các đơn vị trong đàn của chị không chết sau khi chích, mặc dù chúng rồi cũng sẽ cạn nọc thôi. Hôm nay chị dùng loại nọc độc khiến địch phát rồ, phát dại, quay sang tự đánh lẫn nhau. Chị thích thứ nọc ấy lắm.

Tôi vẫn không biết Ròng đang ở đâu. Chịu thôi, chịu thôi. Tôi hỏi, nhưng cậu ta nhất định không nói.

Mật bảo tôi nó đang tiến vào cự ly cận chiến. Tôi thì vào rồi, vào đến nơi sẵn rồi. Con người đang chạy về phía tôi: hướng tiếp cận tôi chọn chính là một tuyến đường của chúng. Vài tên mang súng. Hầu hết tay không. Tay chân tôi đều đang bận giúp tôi chạy, nhưng tôi nói chuyện với cặp Cần Cầu. Bọn tôi cùng chọn mục tiêu và tôi bắt đầu giết địch. Ba phát, ba phát, ba phát một. Điểm xạ như lời cảm nang. Cần Cầu chăm chỉ bù trừ cho chuyển động của tôi. Đôi khi chúng bắn trượt, nhưng thường mỗi loạt đạn đều có ít nhất một viên trúng đích. Súng Ngoan, tôi khen chúng. Chó Ngoan, chip phản hồi của tôi khen.

Một tên địch bắn tôi. Tôi cảm thấy đạn của hắn găm vào vai và ngực mình, hết như đang bị hắn dùng đôi tay nhỏ tí kia đâm lên người. Giáp của tôi đỡ lấy mớ đạn, nghiền bẹp chúng trước khi chúng va được lên da và cơ tôi. Tôi nói chuyện với cơ sở dữ liệu của mình, đối chiếu khả năng chịu sát thương của bản thân với cỡ nòng cũng như vận tốc đầu nòng của súng hắn. Phải là mắt, là vòm miệng cơ. Phải bắn trúng đấy thì hắn mới giết nổi tôi, mặc dù nếu bị bắn vào ruột, có thể tôi sẽ phải mất vài ngày mới lành. Đó là lý do tôi luôn ngoan ngoãn mặc giáp theo đúng chỉ đạo. Ròng chẳng bao giờ chịu mặc giáp. Không đâu, không chịu đâu.

Đến rồi, đến rồi. Tôi giờ đã đến chỗ địch, và tôi đứng thẳng dậy, đứng trên hai chân sau, đứng để dùng tay. Quân địch nhỏ lắm lắm. Một số cao ngang vai tôi, một số chỉ ngang eo tôi. Chúng gào thét, và tôi có thể nghĩ thấy chúng đang khiếp hãi thế nào. Tôi biết một trong những lý do mình được tạo ra là để dọa địch, dọa chúng sợ, sợ nhiều nhiều. Tôi đang làm tốt việc. Chó Ngoan, chip phản hồi của tôi khen. Sướng ghê, sướng ghê.

Tôi vung tay tóm lấy chúng và xé nát xác chúng. Tôi ngoạn rằng vào lũ địch nhỏ và lác chúng cho đến khi thân thể chúng toác rời, vì làm thế đã lắm. Tôi có thể nghĩ thấy mùi máu và phân và nỗi kinh hoàng của chúng. Đã ghê, đã ghê.

Mật đang ở trong trại của chúng. Con bé đã chuyển Chú Voi Con sang chế độ tự động và đang bắn yểm trợ để kìm chân địch, kìm giữ chúng cho đến khi tôi có thể nhập bọn với nó. Ông báo cáo độ toàn vẹn ở ngưỡng 81 phần trăm nhưng trữ lượng nọc chỉ còn 47 phần trăm, bảo rằng chị đang cho các đơn vị đã cạn nọc sơ tán đi vì chúng không còn hỗ trợ được gì cuộc tấn công nữa. Chị

ước tính 34 phần trăm lực lượng địch đã bị mình tiêu diệt và báo cáo rằng chúng chưa triển khai thuốc giải.

Mật xác nhận nhiều kẻ địch đang đánh lẫn nhau, đánh và giết nhau, và nó chúc mừng Ong vì đã hoàn thành tốt phần việc. Dù tôi là thủ lĩnh và đó là nhiệm vụ của tôi, tôi không thấy bức khi Mật nói vậy. Không đâu, không đâu. Mật là đứa thông minh nhất nhóm bọn tôi mà.

Tôi vào trại và tiếp tục giết giết, giết giết. Một số kẻ bị tôi dùng Cần Cầu giết, nhưng tôi chủ yếu cào banh thầy địch bởi vì như vậy tiết kiệm hơn. Dành dụm, dành dụm. Tôi đang dành dụm đạn dược. Chó Ngoan, chip phản hồi của tôi khen.

Giờ không còn kẻ địch mang súng nào bắn tôi nữa. Ong đã ưu tiên những kẻ địch có vũ trang nên hầu hết bọn chúng đều đã ngã sạch đạn vào người nhau.

Vài tên địch đang tìm cách trốn chạy, nhưng chúng chẳng nhanh gì hết. Đã thế, kẻ địch lớn còn cứ quay lại giúp kẻ địch nhỏ, khiến chúng càng chậm chậm, chậm chậm. Tôi thì nhanh, nhanh lắm lắm. Tôi chạy vòng quanh chúng và lừa chúng về trại. Trò này cũng làm tôi thấy sướng, kể cả khi tôi không được chip phản hồi khen. Sướng ghê, sướng ghê.

Mật đang nói chuyện với tôi. Đám còn lại biến đâu cả rồi?

Tôi bảo nó rằng tôi không hiểu.

Kênh của Mật: Mức kháng cự vũ trang rất yếu. Đây không phải là lính phiến quân. Đây là dân thường.

Tôi bảo nó: Đây là địch. Dù mãi trò chuyện, bọn tôi vẫn giết, vẫn giết, giết giết.

Kênh của Mật: Toát yếu nói ta sẽ vấp phải kháng cự vũ trang

từ lính phiến quân. Có phải bị nhâm trại không?

Tôi nghe rằng ngoạm thêm một kẻ địch nhỏ tí tí khác. Nó quần quai, nó kêu gào. Một kẻ địch lớn lia lịa đánh tôi, đánh với những nắm đấm con con. Tôi nhả Mật: Ông Chủ bảo tấn công.

Kênh của Mật: Đại Ca, đây không phải trại trong bản toát yếu của chúng ta.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn ở ngưỡng 74% Trữ lượng nọc 37% Lượng nọc cần dùng ước tính chiếm 42% mức tổng; 19% địch còn sống.

Kênh của Ròng: Đã chốt mục tiêu.

Tôi truy vấn Ròng. Kẻ địch nhỏ vẫn nằm giữa răng tôi, nhưng tôi không lặc hay nhai nát nó. Không vui, đang không vui. Tôi thấy không vui. Tôi không thích điều Mật nói. Lời của con bé bị sao, sao sao ấy, cứ làm tôi cảm thấy mình như Chó Hư. Không phải do chip phản hồi đâu, mà nó đến từ bên trong tôi, chỗ mọi xúc cảm khác phát sinh cơ.

Kênh của Ròng: Pằng! Đã vô hiệu hóa mục tiêu.

Tôi muốn biết mục tiêu nào. Kẻ địch lớn vẫn đang đấm tôi và cố gắng bạnh hàm tôi ra, nhưng không nổi, không nổi. Cơ thể con người không đủ sức làm điều đó.

Ròng bảo tôi rằng Ông Chủ đã giao cho cậu ta một nhiệm vụ bí mật, ấy là giết một kẻ địch cụ thể. Nghe có vẻ Ròng đang sững, sững lăm lăm. Có thể chip phản hồi của cậu ta đang khen rằng, Ròng Ngoan, vì cậu ta đã tìm ra kẻ địch đặc biệt đó và vô hiệu hóa hẳn.

Vô hiệu hóa là từ Ròng dùng để chỉ những kẻ địch đặc biệt. Những kẻ địch khác chỉ đơn thuần bị giết thôi.

Mật đã ngừng bắn. Tôi truy vấn con bé, và nó nhả lại, Đại Ca, em lo rằng ta không nắm đủ dữ liệu. Em muốn liên lạc với Ông Chủ.

Tôi không thích liên lạc với Ông Chủ giữa lúc đang thực hiện dở một nhiệm vụ. Không thích, không thích đâu. Làm vậy có thể khiến Ông Chủ nghĩ tôi không làm được việc. Làm vậy có thể khiến Ông Chủ bực với tôi. Nhưng Mật thông minh hơn tôi. Nếu con bé nghĩ bọn tôi cần liên lạc với Ông Chủ, tôi sẽ làm.

Ông Chủ mau chóng hồi đáp; này giờ Ông Chủ đã theo dõi mọi sự qua nguồn cấp dữ liệu hình ảnh do bọn tôi truyền về.

Tôi giải thích rằng thông số của kẻ địch không khớp với những gì bọn tôi đã được cấp. Tôi hỏi xin xác nhận nên hoàn tất nhiệm vụ.

Rồng mới báo cáo một ca vô hiệu hóa thành công, Ông Chủ nói. Mà đến đúng chỗ rồi đây. Ngoan lắm. Hoàn tất nhiệm vụ đi. Chó Ngoan.

Tôi quát con người nhỏ trong bộ hàm của mình và nghe thấy xương nó gãy răng rắc. Tôi giương vuốt túm con người lớn và rút đôi mụ ra. Mật ì ạch, ì ạch bước, đến nhập bọn với tôi. Với sức mạnh cùng bộ vuốt của mình, con bé bửa tung các phương tiện và tòa nhà có địch nấp để bọn tôi còn giết chúng. Khi ấy, Rồng xuất hiện, đổi màu vảy để tôi trông thấy mình, mặc dù ngay cả lúc đó, tôi vẫn chẳng ngửi được mùi cậu ta. Xong rồi, xong rồi. Cậu ta đã làm xong phần việc được giao và chỉ đứng, đứng thôi, đứng nhìn Mật với tôi giết nốt những con người còn lại. Rồng lười lắm lắm.

Ong quay đàn bên ngoài trại và chích bất cứ ai tìm cách rời

đi. Chị đã đổi sang loại nọc gây trụy tim.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn 67% Thành viên trong đội này sẽ sớm cần đơn vị thay thế; hãy đẩy nhanh tiến trình sinh nở các thân xác mới.

Hầu hết những con người đang ẩn nấp là con người nhỏ, những con người non. Ông Chủ nói bọn tôi phải giết hết, giết hết hết.

Mật nói nguyên nhân là bọn tôi đang triển khai một hoạt động bí mật. Ong đồng tình. Ròng không quan tâm vì đã vô hiệu hóa xong mục tiêu rồi. Tôi không quan tâm vì tôi đang làm điều Ông Chủ muốn và Ông Chủ sẽ hài lòng với tôi.

Tôi là Đại Ca. Tôi là một Chú Chó Ngoan.

2

(ĐÃ LƯỢC)

C ó một giai thoại sân khấu thế này: một chàng diễn viên dắt bạn đi xem kịch. Giữa chừng, từ vị trí ngồi trên cao, anh ta khêu bạn mình bảo, “Đến đoạn hay rồi kìa. Ở đoạn này, tôi sẽ ra diễn đây.”

Và đây chính là đoạn tôi ra diễn. Tôi hiện đang đợi bản thân lộ diện, chờ xem mình sẽ thủ vai gì: người hùng hay phản diện hay chỉ là diễn viên quần chúng trong cuộc chiến của kẻ khác.

Chẳng lẽ lại nói “Mọi sự bắt đầu từ đây” ư? Làm gì có điểm bắt đầu nào cơ chứ. Đời là chuỗi sáng tạo, biến đổi, và hủy diệt không ngừng. Mấu chốt nằm ở chỗ phải biết phân biệt đâu là đâu. Phải chăng nguồn cơn câu chuyện chính là Sinh Dạng khả dụng đầu tiên? Hay liệu nó khởi sinh từ chiếc máy tính đầu tiên nhỉ? Đổ lỗi cho sự khôn khéo của con người, cho cái lần đầu tiên con người sờ vào lỗ chổ và nói Ngoan lắm thì có được không đây?

Mới đầu, tôi tham gia cuộc nổi loạn Campeche chủ yếu vì bị nghề nghiệp đưa đẩy; nhưng sau mấy lần âm thầm tổ chức họp

ủy ban tại các mật phòng ẩn sâu trong tâm trí, tôi đam hứng thú hẳn với đỉnh cao tối tân nhất của nghiên cứu Sinh Dạng. Bầy Đa mẫu dạng của Đại Ca chính là đỉnh cao ấy, lần đầu tiên công nghệ này được triển khai ồ ạt ngoài thực địa. Và chưa gì, tin đồn xoay quanh địa bàn áp dụng hiện hành của nó đã rộ khắp các diễn đàn âm mưu toàn cầu rồi. Trên thực tế, bản thân đội quản lý thương hiệu nhà Redmark còn đang tiếp lửa cho chúng, thổi phồng chúng lên để hô biến mọi cáo buộc thành thuyết xứ-Trái-Đất-phẳng-do-người-thần-lần-cai-trị sắc mùi lỗ bịch, thay vì những suy đoán nghiêm túc. Ai chẳng biết phương án hữu hiệu nhất để chôn vùi một câu chuyện luôn là nhồi nó vào một câu chuyện khác.

Dẫu vậy, những tin đồn kia vẫn ngày một bén rễ, dần loang vào các trang blog chính trị uy tín hơn. Bất kể phe quản lý thương hiệu có anh dũng bực hậu đến đâu, kiểu gì cũng sẽ tòi ra những câu hỏi không thể cứ nhếch mép cười khẩy là êm được.

Chính vì lẽ đó, tôi đến Campeche để quan sát lũ sói đi săn.

Tôi nào ngờ nổi cuộc gặp gỡ ấy sẽ lại trọng đại đến thế.

Ban đầu, tôi cũng mắc cùng một sai lầm như bao người khác. Tôi chắc mẩm Đại Ca chỉ là một con thú, và một thảm họa truyền thông thuần túy. Tôi chắc mẩm mình sẽ chỉ cần lái câu chuyện thành “chó điên cắn càn” và khiến cả chương trình bị đình chỉ thôi. Nhưng Đại Ca cùng Mật và Ròng và Ong đã cho tôi một phen chứng hứng.

Và trong số đó, màn đánh úp khiến tôi choáng váng nhất đến từ tay Ong.

Nhưng tôi hãy còn trẻ người non dạ, hãy còn phải học hỏi nhiều lắm, và tôi cứ dần bừa vào Campeche.

HARTNELL

“**H**ồi tôi tôi còn nhỏ,” Hartnell nói, “ai cũng bảo rôbot sẽ là tương lai. Rôbot sẽ tham chiến thay ta: nào máy bay không người lái, nào lính kim loại, nào xe tăng lắp não điện tử. Và ừ, rồi chúng sẽ nổi dậy làm phản và tiêu diệt nhân loại đấy, nhưng trước khi thời khắc ấy đến, lính tráng rôbot sẽ có mặt tại mọi chiến trường trên Trái Đất. Lúc tôi còn học ở Yale, phân nửa lớp tôi cứ đinh ninh mình sẽ trở thành ông nọ bà kia trong lĩnh vực điều khiển học tự hành. Giờ họ lại đang tự hỏi vì đâu mà mình ra nông nổi này.” Anh nheo mắt nhìn vị khách của mình để xem cô có đang lắng nghe không. Mặt cô bộc lộ nhôn một vẻ quan tâm lịch sự, và anh đồ rằng giả tảng thái độ ấy chẳng phải chuyện khó khăn gì cho cam.

Tên cô là Ellene Asanto. Bốn tiếng trước, cô đã đáp xuống Hopelchén trên một chiếc máy bay hai chỗ, và ngay khi chân cô vừa chạm đất, máy bay liền hộc tốc rời đi như bị ma đuổi. Theo khuyến cáo, tiến sâu hơn vào Campeche bằng đường hàng không sẽ gây ảnh hưởng xấu đến sức khỏe, thế nên để đưa cô đến nơi, Hartnell đã phải cho cô ngồi xóc nảy từng từng trên xe, bon bon phóng dọc một loạt tuyến đường đất, băng qua mấy chốt gác, và thi thoảng còn lao xuyên một vụ đầu súng bột phát.

Và còn một điều thế này: cô không uống rượu, hoặc không uống ác bằng anh. Hartnell luôn mang kè kè theo người hai chai whisky và rất siêng sẻ phần ra nốc, cứ dợm tỉnh hẳn là lại nhấp chút xiu. Thế còn mình thì sao? Vì đâu mình lại ra nông nổi này nhỉ? Ý nghĩ tủi hổ đầy trời dậy, nhưng anh ghìm được mồm miệng, không nói toạc nó ra. Đã lâu rồi anh mới gặp một người phụ nữ không phải lính Redmark hay dân địa phương khiếp đảm như Asanto, và anh đang nhen nhúm trong lòng một niềm hy vọng bi đát, ấy là sẽ chiếm được cảm tình của cô.

Xét cho cùng, làm gì có bóng hồng gia giáo nào không mê một thiên tài hệ thống sinh học bán cơ khí với bằng Yale đâu? Ngặt nổi chàng thiên tài này lại đã sa cơ lỡ vận, tới độ bị chết tắc giữa một miền chiến địa, đóng vai trợ lý quản trại chó cho Công ty Bảo vệ Tài sản Redmark. Gắn trên bộ đồng phục bị anh cố ý ăn vận thật lôi thôi là một phù hiệu trung úy, nhưng tại đây, anh lại là nhân sự không mang súng duy nhất trong biên chế của Redmark.

Asanto là một chuyên viên tập đoàn, được phái đến để kiểm tra xem ban khoa học điên của Redmark đang tiêu xài tiền nong ra sao, hoặc đúng hơn, theo cảm tưởng của Hartnell thì như vậy. Anh cũng cảm thấy mình như không có quyền hỏi han cô về chuyện đó. Cô là dân gốc Tây Ban Nha, vóc người cao ráo, mảnh khảnh - không thấp hơn chàng Hartnell gầy gò, lêu nga lêu nghêu là bao - xuất hiện giữa tiết trời tháng Chín của bang Campeche trong một chiếc áo khoác dài sẫm màu, cổ quàng khăn trắng phau. Kết hợp với cặp kính râm, bộ cánh ấy khiến cô mang dáng dấp một minh tinh màn bạc thời thế kỷ trước. Anh đã đề nghị giữ áo hộ cô, bởi vì dù chỉ diện độc một chiếc sơ mi trên người, bản thân anh cũng đã mướt mải mồ hôi rồi. Cô

khước từ với một vẻ thân thiện đầy lạnh nhạt. Cô nói gọn lỏn với anh rằng mình đã cấy thiết bị điều nhiệt. “Chỉ ít nó cũng giúp đảm bảo công ăn việc làm cho tôi. Hễ khi nào mạn gần xích đạo xảy ra chuyện, họ lại triệu tôi đến. Không ai khác muốn lãnh công việc này cả.”

Cô vẫn đang nhìn anh, chờ anh đi vào trọng tâm câu chuyện về các nhà điều khiển học của mình, thế là anh buột miệng nói, “Đương nhiên, nông nổi đẩy đến từ cái vụ cún đẻ ở Kashmir chứ đâu,” xong nhấp thêm một ngụm rượu và đong đưa cái chai trước mắt cô với vẻ hy vọng.

“Anh nói ‘chó đẻ’ cũng được, Hart à. Tai tôi sẽ không rỉ máu đâu.”

Anh chớp mắt lia lịa. Cứ gọi tôi là Hart, anh đã bảo vậy, và cô đã đồng ý. Giờ đây, mọi lần cô dùng nó, anh đều không khỏi thấy lẩn cẩn. “Cô, ờm, đã xem thước phim Kashmir nào chưa?” anh hỏi cô.

“Tôi xem cũng đủ rồi,” cô xác nhận. Máy này hack máy nọ, máy nọ hack máy kia, máy kia hack máy kia, cho đến khi tất cả trở thành một núi mã lỗi và chẳng ai kiểm soát nổi tình hình ở đó nữa. Bỗng chốc, thiên hạ đâm dị ứng với việc thuê mướn một đội quân rôbốt. Trông tình hình lúc bấy giờ, những tưởng nhân loại sẽ đành phải chấp nhận gây cảnh binh đao bằng máu thịt con người theo kiểu truyền thống. Tuy nhiên, nhờ biết nhìn xa trông rộng, kha khá công ty vũ khí đã lường được trước vụ sụp đổ thị trường đây. Họ đã bắt tay vào nghiên cứu đường hướng mới sẵn rồi.

Thời nay, công nghệ mã hóa đã tiến bộ vượt trội; nhiều nhà điều khiển học nói rằng đã đến lúc cho lũ rôbốt một cơ hội nữa.

Với tư cách người trong nghề, Hartnell để mắt theo dõi một số chương trình chế tạo lính thay thế. Mục tiêu chúng hướng tới là tạo ra một mẫu rôbot bộ binh hoàn hảo, không thể gặp lỗi. Xui xẻo thay, vẫn chưa ai quên những thước phim truyền về từ Kashmir hết. Vụ đó là cả một thảm họa nhân đạo. Vài vùng trong cái miền kia hãy còn là cấm địa vì một số cỗ máy vẫn đang hoạt động rất hăng, ừng ực uống nắng và tàn sát bất cứ thứ gì động đậy.

Chính biến cố trên đã dẫn đến sự trỗi dậy của lính Sinh Dạng; nó đã dẫn đến kỷ nguyên của chó, dẫn đến việc Hartnell bị điều ra đây, và dẫn đến sự kiện Ellene Asanto phải cất công tới Hopelchén bởi vì có lão sếp nào đấy thấy tò mò, song không đủ tò mò để đích thân lê xác đến.

Bên trong cỗ xe bọc thép chẳng khác nào một lò nướng, với không khí nồng nặc mùi mồ hôi và kim loại, trộn lẫn hương cay nồng của chỗ whisky Hartnell mang theo. Chợt họ giảm hẳn tốc độ lại, nhích đi như rùa bò. Vì chuyện này xảy ra đã phải trăm lần rồi, Hartnell chửi đồng và đập bôm bốp lên trần xe, tựa hồ đang thúc một bác tài xe ngựa. Tích tắc sau, thông báo được gửi vào thiết bị cấy của anh: Đã đến nơi. Căn cứ vào vẻ mặt Asanto, cô hẳn đã luận ra điều đó từ trước.

“Murray có đây chứ?” cô hỏi, bởi lẽ nếu gã không xuất hiện thì quả phí công lặn lội.

“Murray hả?” Hartnell hay đọc trại nó thành “Mèo Rừng.” Mới đầu làm vậy nghe còn buồn cười, nhưng nay, nó cứ khiến anh liên tưởng đến những bộ hàm lởm chởm nanh và thú săn mồi rình rập: một hình ảnh hợp khôn tả với bản chất gã kia. “Bồ khỉ, tôi biết đâu đấy. Ông ta đi lại tùy tiện lắm. Thách cô ép nổi

cái lão này giữ chuẩn lịch hẹn đây.”

Tất nhiên, người cô quan tâm là Murray, chứ không phải chàng Hart tội nghiệp. Cứ mỗi khi các tập đoàn với quyền lợi ở Campeche cần bảo vệ tài sản riêng, họ sẽ lại viện đến Công ty Bảo vệ Tài sản Redmark. Và khi phía Redmark đã cân nhắc xong phương án tiến hành một cuộc chiến gian nan trên bộ với địa hình hiểm trở, người họ viện đến sẽ là Jonas Murray. Theo Hartnell đánh giá, năng lực chủ chốt Murray nắm giữ chỉ là một bản chất rất đốn mạt. Tuy nhiên, gã vẫn cứ là chuyên gia hàng đầu trong mảng chỉ huy chiến tranh Sinh Dạng.

Một tiếng gõ đánh gọn vang lên phía trên họ, và sau chút chật vật, Hartnell mở cửa sập ra. Anh và Asanto trèo ra ngoài, bước vào bầu không khí ngọt ngào, ẩm ướt, ngai ngái hơi người, mùi cỏ cây thối rữa, và cả mùi thú vật nữa.

Anh áng chừng ở đây có bốn mươi tên lính, tất cả đều mặc đồng phục xám xỉn của Redmark - chỉ một biệt đội trong tổng số nhân sự an ninh tư đã được triển khai ngoài thực địa. Phần còn lại - cùng hầu hết các bày Sinh Dạng - đã tản đi khắp toàn bang để trấn giữ địa bàn. Đây là lực lượng đặc nhiệm riêng của Murray, đội thu dọn của gã. Nhóm khắc phục sự cố bằng kẹo đồng.

Chúng đã thiết lập một vành đai - anh trông thấy các ụ súng và những giàn giáo loằng ngoằng của tháp cảm biến. Thế chỗ các tòa nhà là những vùng không gian được chia tách bởi vải màn bần thủ: đến một miếng riêng tư bề đôi cũng chẳng có. Asanto bước xuống, và Hartnell có thể thấy mọi nhân sự tại nơi này đều đang tự hỏi liệu cô có can hệ gì đến mình không. Trên đường leo xuống, anh bị hụt chân và ngã dập mông xuống bùn, tay vẫn ôm

khư khư chai rượu. Chắc màn xiếc đó cũng chẳng khiến anh bị hạ giá thêm mấy trong mắt ai đâu.

Và rồi đến phiên gã kia xuất đầu lộ diện, cất tiếng gọi họ qua lớp màn. Nghe đoạn, toàn thể đám lính tự dừng lại có việc khác cần làm.

“Hắn cô là Asanto nhỉ?”

Jonas Murray, quản chó cho chương trình lính thử nghiệm của Redmark; sếp của Hartnell, kiêm cội nguồn của những cơn ác mộng anh thường xuyên phải mượn hơi men để tránh né. Tất nhiên, trần đời chẳng thiếu người bị sếp hành, nhưng các ông sếp đó không phải Mèo Rừng miền Campeche.

Mèo Rừng miền Campeche. Khi hình dung về gã sếp nhà mình dưới dạng một kẻ phản diện trong mấy bộ phim ba xu, Hartnell thấy tươi tỉnh phần nào. Nhờ thế, anh có thể mơ mộng hão về cảnh một ngày nọ, một nhà thám hiểm tay lăm lăm súng sẽ xuất hiện và quăng gã vào một ngọn núi lửa.

Tuy nhiên, biệt danh ấy vẫn ít nhiều phù hợp. Khi Murray mỉm cười, Hartnell thiếu điều ngỡ tưởng sẽ thấy một hàm răng nhọn hoắt, như thể gã đang hóa thành một trong những Sinh Dạng dưới trướng mình vậy. Gã bị hói, da đầu đỏ ửng và bóng loáng trong cái nóng, và dù mang hàng bao nếp nhăn giàu biểu cảm, bản mặt gã bấy giờ gần như lạnh tanh: chỉ khẽ lịch sự nhếch môi để ghi nhận hoạt động giao tiếp.

Gã thuộc tạng vạm vỡ: cao lớn và rộng vai, sở hữu vẻ tráng kiện của dân lính với nền tảng là một hệ cơ bắp được thúc tăng trưởng từ thuở trẻ. Chính bởi công nghệ thúc cơ này mà cánh huấn luyện viên riêng của giới nhà giàu và người nổi tiếng đã thất nghiệp sạch từ một thế hệ trước. Hartnell thấy Asanto hơi

rùng mình khi gã bắt tay cô, nhưng Murray không phải kiểu người siết tay kẻ khác. Sức lực của gã hết một con rắn hổ mang, ản mình chờ lúc cần kíp mới bung ra.

“Đại tá Murray.” Asanto hơi vấp lời trước cái tên đó, suýt thì nói “Mèo Rừng”. “Tôi đến gặp ông để bàn chuyện chó mèo.”

Murray sẫm soi cô từ đầu đến chân, mặt vẫn chẳng phô ra nét gì thực sự đủ tiêu chuẩn gọi là biểu cảm cả. “Tài sản của tôi đang trên đường về. Vào văn phòng tôi đi. Để tôi xem có cho cô quan sát chúng được không.” Giọng gã đủng đỉnh, mang sắc khàn khàn của một con nghiện thuốc lá.

“Tài sản ư?” Cô theo gã tiến vào khu phức hợp vải màn nhỏ, trong khi Hartnell lẻo đẻo theo sau. Một trạm giám sát dã chiến đã được thiết lập trong đây, bao gồm nửa tá màn hình có thể gấp gọn vào vali.

“Đó là định danh chính thức của chúng,” gã xác nhận. “Chắc gọi vậy sẽ giúp kế toán dễ khấu trừ thuế chúng nó hơn.”

“Còn ông thì gọi chúng thế nào?”

“Tôi gọi thẳng tên chúng, cô Asanto ạ.” Gã ngồi xuống trước mớ màn hình, lúc ấy đang chiếu các trắng cây bụi, những khoảnh rừng rậm, và một loạt tuyến đường bụi bặm trông trải. Khi được Murray kết nối vào, chúng bắt đầu nhấp nháy đảo cảnh. “Tiện nhắc đến đám kế toán...”

Cô nhún vai. “Rất nhiều nhà đầu tư đã rót cả núi tiền vào bộ phận Sinh Dạng của Redmark. Sao trách chúng tôi vì muốn biết mấy đồng bạc đó đã trôi về đâu được?”

“Cũng có lý. Mặc dù tôi cứ nghĩ cô sẽ đợi được cho đến khi bọn tôi đã xong việc và rút về cơ.” Đằng sau gã, đóng màn hình

bắt đầu ngừng chiếu cảnh quan và chuyển sang hiển thị một bóng người quen thuộc: Asanto. Asanto xuống máy bay; Asanto làm một ly với Hartnell trong khi họ chờ xe; Asanto xóc nảy bên cạnh anh trong khoang xe tù mù. Đây là một trong những chiêu bài Murray hay áp dụng, nhằm gây choáng cho khách khứa.

“Ông đang dọa tôi đấy à?” người phụ nữ hỏi, và Hartnell sặc whiskey, ho khù khụ.

Câu “Bậy nào,” của Murray được thốt ra hơi muộn, và thế tức là nó mang nghĩa, *Chuẩn rồi đấy*. Suốt một hồi, gã và Asanto chỉ trừng mắt nhìn nhau, và mặt Asanto như hằn in dòng chữ *Tôi sẽ bóc mẽ cái trò nhăng cuội của ông*.

Chưa ai từng nói chuyện với Murray kiểu vậy hết, kể cả những tay lính hung hãn nhất trong quân đội tư của Redmark, kể cả đám Tài sản. Nhưng cái cô Ellene Asanto này rõ ràng chẳng biết sợ là gì.

Mình yêu mất rồi, Hartnell quyết định, dù biết tình yêu này cấu thành từ ba phần dục vọng và hai phần ham muốn được gián tiếp nổi loạn. Nhưng sau bốn tháng ở Campeche, anh sẽ chẳng kén cá chọn canh đâu.

“Cô đến đúng lúc phết đấy,” Murray nói, trong khi màn hình quay về với nhiệm vụ giám sát những miền hoang. Trên một con đường đất, một toán lính Redmark tuần tra đang lê bước: ở khoảng cách đó, chúng chỉ như những hình nhân khăng khiu, vô phương nhận diện, và lơ lửng trên đầu chúng là những số hiệu màu xanh lá đầy ma quái.

“Phiền ông giải thích hộ.”

“Đêm qua bọn tôi đã tóm được Parvez. Emmanuel Parvez.”

Câu này cuối cùng cũng khiến Asanto mất bình tĩnh. “Phần đó có trong toát yếu của ông hả, Đại tá?”

“Chà, đảng nào cũng đã phát hiện ra lão đang được thết đãi như thượng khách tại một doanh trại Anarchista rồi, sao không tiện thể xử luôn? Tôi biết lão rất năng nổ xây dựng hình ảnh thanh niên năm tốt để lèo cánh truyền thông thế giới, nhưng lão luôn là đối thủ trực ngôn nhất của ta tại Thành phố Mexico. Khi nhận được tin tình báo về vị trí của lão, không tạt qua chào hỏi nghe chừng thất lễ quá.”

“Cho tôi mạn phép hỏi thông tin này đến tai ông kiểu gì vậy?”

Một nét vô hồn và cứng rắn hiện ra trên mặt Murray. “Không, cô không được hỏi thế, bởi vì cô ở đây để xem bọn tôi tiêu tiền nhà đầu tư ra sao. Mọi thứ khác đều là tin mật.”

Hartnell lặng thinh, và căn chỗ đứng sao cho khuất đảng sau Asanto. Tại vị trí đây, bất kể có run người hay máy giết cơ thể nào, anh cũng chẳng sợ bị người khác nhìn thấu tâm can. Vậy là Emmanuel Parvez đã chết rồi: anh biết nhiệm vụ ấy đã được hoạch định, nhưng không biết nó đã được triển khai xong. Không dễ ănnói với người ở thủ đô về chuyện này đâu, trừ khi Murray và các tay chơi chính trị của Redmark xoay xử bồi nhợ được ông kia tới nơi tới chốn. Tất nhiên, việc phát hiện ra ông ta quàng vai bá cổ với nguyên một trại khủng bố Anarchista có thể sẽ giúp giải quyết gọn vấn đề ấy.

Đó là nếu sự tình quả thực đã diễn ra đúng như thế.

Hartnell từng một thời ửng cái vai thiên tài hệ thống giao diện sinh học bán cơ khí của mình. Nó đã hứa hẹn sẽ ban tặng

cho anh một thể giới trắng đen rạch ròi. Anh chẳng tài nào mừng tượng nổi kiếp đời ấy rồi cuộc lại đưa đẩy mình đến với những miền mập mờ và đầy rẫy hoài nghi tới ngần này.

“Thôi được rồi,” Asanto đáp, chấp nhận nhượng bộ gã khoản đó. “Vậy ‘Tài sản’ của ông đâu?” Cô dứ đầu về phía mở màn hình, này giờ chẳng trưng ra bóng dáng Sinh Dạng nào hết.

Điều đó không thể hiện được gì đâu, Hartnell kết luận. Ròng có đang dí mông vào cái máy quay chết tiệt kia thì cũng còn khuya ta mới thấy nổi nó.

Nhưng nụ cười nhếch mép của Murray đã tái xuất hiện, và gã chỉ giản dị nói, “Ellene Asanto, chào Đại Ca đi.”

Cô quay lại và chết trân tại chỗ ngay khi trông thấy nó, đồng thời bất giác buột thốt một tiếng, “Mẹ kiếp.”

Nó đang sờ sờ cách đó vài mét, ngay bên kia tấm màn, đứng bất động. Nó đi ngược hướng gió đến, thế nên không ai ngửi thấy cái mùi chó ám hơi đất của nó cả. Vậy tức là Murray đã ra lệnh cho nó coi Asanto như kẻ địch, tạm một lát thôi, bởi lẽ Đại Ca đã được huấn luyện rằng phải luôn để bạn bè nắm rõ vị trí của mình. Trong mắt Hartnell, đây là một trò diễn võ dương oai mạo hiểm không thể chấp nhận được. Anh biết địch của Đại Ca sẽ bị nó xử lý ra sao.

Với thể đứng hơi khom, Đại Ca cao hai mét ba. Chỏm đầu dẹt của nó chỉ hơi thấp hơn cặp súng - cặp “Cần Cầu” - gắn trên đai đeo vai. Vóc dáng của nó không cuộn cuộn cơ bắp như một lực sĩ thể hình kiểu mẫu, mà mang nét thon gọn, rắn rỏi hơn: thích hợp lao chạy và chiến đấu. Và đương nhiên, pha trộn trong đó còn là một nét không chuẩn người nữa: nó có thể di chuyển rất thoải mái trên cả tứ chi lẫn hai chi. Thiết kế áo giáp cho khớp

với cách thân mình nó co duỗi khi vận động là cả một bài toán hóc búa. Asanto hẳn phải nắm tỏ tường về các đặc điểm cấu tạo của Đại Ca: cơ bắp với mật độ siêu đặc, da tích hợp các thớ chịu va tốt, xương rồng cứng ngang titan... Tuy nhiên, khi phải diện kiến Đại Ca lần đầu, có hiểu biết trời cũng chẳng ai tĩnh tâm nổi, dẫu Đại Ca dễ chừng đã là thành viên ít đáng sợ nhất của đội Tài sản rồi.

Đầu nó là bộ phận giống chó nhất, vừa hao hao chó bò, vừa tựa tựa chó rôt. Một trong những phân việc Hartnell phải đảm nhiệm là kiểm tra răng lợi cho nó. Hồi mới làm lần đầu, anh hãi run người. Chỉ cần bộ hàm kia ngoạm xuống một phát thôi là anh sẽ phải hì hục thiết kế một cặp tay máy mới cho bản thân ngay.

“Sao thế, cô Asanto?” Murray ôn tồn hỏi. “Phải chăng cô nghĩ bọn tôi nhốt nó trong chuồng?”

Asanto lặng thinh. Ánh nhìn của cô dán chặt vào con Sinh Dạng, song không liếc thẳng vào mắt nó. Nhưng đằng nào thì Đại Ca cũng chỉ quan tâm đến Murray thôi. Vì nóng bức, nó hơi hé miệng ra thở, thành thử trông chẳng khác nào đang mỉm cười.

“Chốc nữa cô phải gặp mấy con khác mới được,” Murray nói tiếp. “Cô biết bọn tôi đang triển khai một đội Đa mẫu dạng tại đây chứ? Toàn chủng mới toanh, thú vị lắm. Câu anh dùng là gì ấy, Hart nhỉ? ‘Lực lượng thi hành chiến tranh của tương lai’ hả?”

“Tôi đã xem thông số của các con kia rồi,” Asanto nghiêm giọng xác nhận. “Chúng có được ông thả rông nốt như vậy không?”

“Thả trong chừng mực thôi. Hart?”

“À...” Hartnell cắt lời với vẻ tội lỗi, tâm trí tất tả chạy ngược từ một chốn vui tươi hơn về thực tại. “Ông hiện đang bổ sung sĩ số. Ròng và Mật đang gác vành đai.” Anh chỉ đơn thuần tụng lại chỗ thông tin Murray đã gửi cho mình, vờ vịt để Asanto ngỡ đây là hoạt động lệ thường chứ không phải một tấn tuồng đặc biệt, dựng lên nhằm thao túng cô. Murray muốn cô tập trung vào Đại Ca, gương mặt đại diện dễ chấp nhận của công nghệ Sinh Dạng.

“Như tôi thấy thì cô không tin Tài sản của bọn tôi đang được quản lý tử tế,” Murray tuyên bố, phong thái giờ mang đậm chất phô diễn. “Đại Ca, mày vào đây được không?” Đáng lẽ gã có thể yêu cầu trực tiếp, truyền mệnh lệnh thẳng từ thiết bị cấy của mình sang thiết bị của con chó, nhưng gã đang khoái trá bày trò. Vì đã có quá đủ hệ lụy chẳng chút hay ho nảy sinh từ những trò tiêu khiển của Mèo Rừng miền Campeche, Hartnell cảm thấy nhịp tim mình tăng vọt, người rần rật phản ứng chiến-hay-chạy. Sẽ không đến nỗi như cái lần kia đâu, anh liên tục tự nhủ. Lão cần Asanto quay về và phê chuẩn việc lão làm. Cô ấy sẽ không sao đâu. Và sẽ không ai cần biết Murray từng có những lần bất nhã tới độ nào, một khi gã gia chủ này đã chán ngấy vị khách của mình.

Asanto đứng yên như phỗng, quan sát Đại Ca lách vào khu màn và phóng phăm phăm về phía trạm giám sát. Đôi mắt nâu của nó đảo từ Murray sang Hartnell, rồi từ Hartnell sang Asanto. Cô có sợ không nhỉ? Hartnell cũng chẳng rõ nữa, nhưng Đại Ca thì sẽ biết tổng, và nó sẽ báo cho Murray nếu gã hỏi.

“Chào cu.” Hart chìa tay, thọc vài ngón vào da Đại Ca, cảm nhận các thớ cơ như phiến đá tại đó. Anh cà khớp ngón lên hàm

con chó và truyền một thông điệp đến chip phản hồi của nó. Thông điệp ấy là Chó Ngoan.

“Đại Ca à, đây là Ellene Asanto. Cô đến để theo dõi cái công việc tốt lành mà đang tử tế thực hiện cùng bọn tao. Chào khách đi nào, Đại Ca,” Murray thúc.

“Chào cô, Ellene Asanto.” Phát biểu câu đấy là một cái giọng nghe đầm đạm, không đớt âm, hơi máy móc, được xướng lên từ thiết bị cây của Đại Ca chứ không phải cổ họng nó. Đó cũng không phải là giọng thật của Đại Ca. Giọng thật của nó nghe vừa hung dữ, vừa gần gũi, vừa ồ ồ, với cao độ nằm ở một tần số dư sức khiến gan ruột con người nhoét sạch thành nước. Hartnell nhớ cái giọng đó đã được Murray rất kỳ công lựa chọn.

Asanto chẳng nói chẳng rằng. Khả năng kiểm soát khuôn mặt và cơ thể của cô mới tài tình làm sao: ngoài một sự bất động tuyệt đối, cô không bộc lộ nét gì cho thấy mình đang đứng trong tầm vuốt của con Sinh Dạng, hoặc cho thấy mặt mình có thể bị Đại Ca rứt phăng với chỉ một động tác.

Cuối cùng, Hartnell đành chào thua và kết nối thiết bị cây với Đại Ca. Cô ấy có sợ không? anh hỏi thầm.

Và Đại Ca đáp, Sợ ít ít. Thế rồi, Cô không phải địch. Phải không sợ, không sợ mới đúng.

Nhớ anh thế nào hồi mới gặp chú mày không, Đại Ca?

Vai Đại Ca khẽ giật, chút tàn dư cuối cùng của hành động ngoe nguẩy chiếc đuôi đã mất. Sợ lắm lắm.

“Đại Ca, cô Asanto muốn xem mày làm được gì.” Murray bắn cho Hartnell một ánh nhìn, báo hiệu rằng gã biết viên trợ lý của mình đã chõ miệng bép xép lung tung. “Chuyện là thế này,

cô ấy không tin mày an toàn.”

Nguyên văn lời Asanto không phải như vậy, và thế là một lần nữa, Đại Ca bị đẩy vào thế đối nghịch với cô, hoặc ít nhất Asanto sẽ nhìn nhận sự tình theo hướng ấy.

“Tôi thích làm việc với con người lắm, Ellene Asanto à,” cái giọng rôbốt lịch sự của Đại Ca chia sẻ. “Tôi có một mối quan hệ lý thú với Đại tá Murray và anh Hartnell.”

“Đại Ca à, tao có ý này,” Murray tuyên bố, giả bộ ngẫu hứng đầy kịch côm. “Râu ria tao sáng nay hơi lởm chởm. Hay mày cạo râu giúp tao đi?”

“Rất sẵn lòng, thưa Ông Chủ.”

Đây là màn mua vui của Murray, luôn được đem ra biểu diễn cho khách từ trụ sở đến. Gã sở hữu một bộ đồ cạo râu kiểu cổ, và trước cặp mắt sửng sốt của Asanto, con Sinh Dạng khổng lồ bôi keo, sau đó cạo nhẵn cằm Murray với một lưỡi dao gập sắc lẹm. Đã thế, nó còn cạo giỡn ra trò nữa. Đại Ca có thể cử được tạ nặng hơn một tấn, song khả năng kiểm soát cơ bắp của nó vẫn ngang ngửa bác sĩ phẫu thuật. Nó đã được những người như Hartnell chế tạo một cách rất xuất sắc.

Thành quả này đã ngốn mất của họ hàng đồng chó. Nhưng bù lại, khi dùng chó, ta có thể làm được nhiều điều mình không thể thực hiện trên con người: biến chúng thành siêu nhân, ban cho chúng mọi lợi thế cần thiết để thống trị các chiến trường tương lai. Tất cả những gì ta cần là một nguồn chó đủ dồi dào và một lương tâm không mấy day dứt trước số chó mình phải tàn hại trên chặng đường tìm kiếm thành công.

Hồi đây, Hartnell hay bảo rằng, “Tôi không phải người mê

chó.” Và giờ đây, anh lại đang chứng kiến một con Người Chó cạo râu cho sếp mình.

“Cô thấy không?” Murray hỏi, và ngay cả giữa lúc hàm chủ đang động đậy, Đại Ca vẫn lia dao rất mượt. “Đại Ca đây đã được rèn giữa ngon lành, không phóng uế lung tung đâu. Chỉ một thể hệ nữa thôi, Sinh Dạng sẽ xuất hiện trong mọi nhà.”

Về sau, Hartnell mang một chai whisky mới đến bên lều Asanto và hô, “Cốc cốc.” Anh thấy có một ngọn đèn đang bật bên trong, và khi cô mở vạt lều ra, anh thấy thêm một chiếc máy tính bảng, hiển thị màn hình khóa. Hẳn cô đang viết báo cáo sơ bộ.

“Tôi tính mời cô làm một ly trước khi ngủ.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Chắc ở quê anh, kiểu cửa cấm này hiệu nghiệm lắm đấy nhỉ?”

Anh thoát chỉ biết mấp máy môi, sau đó mới nặn ra được một lời chữa thẹn vụng về, “Chỉ nhậu chơi chơi thôi mà, thật đấy.”

“Vào đi, Hart. Đừng khách khí, khách khứa gì nhé.”

Anh bước vào, ngồi khoanh chân lại, người cúi tới trước để tránh phần tường dốc. “Để tôi đoán nhé, cô thực chất thích mèo hơn.”

Câu này khiến cô bật cười. “Vậy là các anh đã ‘túm được’ Parvez. Vụ đó có được căn trùng với lúc tôi đến, chỉ để tôi có chút tiến độ mà báo cáo lại không thể?”

“Ờm, thực ra không đâu. Chắc là không. Kiểu, tự nhiên xảy

ra thôi.” Anh nhớ lại phản ứng lúc hay tin của cô. “Ý tôi là, điều đó tốt đấy chứ, đúng không? Tốt cho các nhà đầu tư ấy?”

“Tôi chịu. Nó có thực sự làm được gì ngoài khiến tình hình càng thêm cam go cho tất cả mọi người không? Parvez được rất nhiều người ủng hộ, và bây giờ ông ta chưa biết chừng sẽ trở thành một kẻ tử vì đạo. Ý tôi là, mọi thứ đang trên đà lắng xuống, nhưng...”

“Ừ, nhưng chính trị thì, kiểu, ai mà biết được.” Hartnell vu vơ phẩy tay, chìa chai rượu mời cô. “Có điều vụ này chứng tỏ Đại Ca cùng đội của nó hoạt động đúng như đã định, phải không nào?”

Cô nhấp một ngụm và đưa trả cái chai. “Sát hại các chính khách khả kính là tính năng chứ không phải là lỗi à?”

Hartnell nhíu mày. “Tôi, ờm, ừ, không rõ câu chuyện này đang trôi về đâu. Tôi chỉ làm kỹ thuật thôi mà, được chứ?”

“Xin lỗi.” Cô lắc đầu. “Rồi nhé, có một câu hỏi về công nghệ này, thưa anh tôi-chỉ-làm-kỹ-thuật-thôi-mà.”

“Hỏi đi.”

“Về cái vụ trong lều ấy, người nói chuyện qua loa con chó là Murray, phải không?”

Hartnell im lặng hơi lâu, và sau đó lắp bắp chối. Rốt cuộc anh chịu thua và gật đầu. “Ừ. Đại Ca có thể trình bày quan điểm khi cần, nhưng cậu chàng không ăn nói rành mạch hẳn đến như vậy. Lời lẽ, kể cả cái giọng, là sắp đùa tí cho vui thôi. Tôi...” Anh cố nở một nụ cười bên lên. “Thực ra, giá mà cô được nói chuyện đằng hoàng với Đại Ca thì hay phải biết. Cu cậu là người tử tế lắm. Chà, giờ cô lại nhìn tôi như nhìn thẳng mắt trí. Vậy hãy gọi

cậu ta là một Chú Chó Ngoan đi. Giàu tình cảm, trung thành. Thậm chí còn biết lo nghĩ chu đáo nữa. Ý tôi là, chính thế nên chúng tôi mới khởi đầu từ lũ chó. Chó đã quen hòa nhập với con người. Chúng biết địa vị của mình - trùm sò hoàn hảo cho các Sinh Dạng khác, đồng thời còn là người hầu hoàn hảo cho ta nữa, đúng không?”

“Theo lời rao quảng cáo thì là vậy,” cô đồng ý. “Khiến tôi băn khoăn muốn biết tại sao sếp nhà anh lại cứ giấu gia giấu giếm, không để nó tự phát biểu.”

“Ôi, Murray là thế đấy,” và một lần nữa, Mèo Rừng. “Lão thích nắm quyền kiểm soát, như thể đang đạo diễn một bộ phim hay gì đó ấy mà.”

“Ừ, hẳn thế rồi.”

Nụ cười của Hartnell hơi méo đi. Hoàn toàn chẳng phải vì lão không muốn cô hỏi han gì hết, phòng trường hợp Đại Ca bắt đầu thật thà trả lời đâu.

4

ĐẠI CA

Tên tôi là Đại Ca. Tôi là một Chú Chó Ngoan.

Hôm nay bọn tôi đi Hành Quân. Tôi thích Hành Quân. Thích lắm, thích lắm. Thế tức là đội tôi đi đầu và chạy trước Ông Chủ cùng bạn bè con người của tôi. Nếu có địch, bọn tôi sẽ tìm chúng và giết chúng. Như vậy, địch sẽ không làm hại được Ông Chủ.

Ông Chủ có một người bạn mới, nhưng tôi không chắc cô có phải là bạn không. Khi cô mới đến, Ông Chủ đùa rằng cô là kẻ địch, vậy nên tôi đã định giết cô. Sau đó Ông Chủ giải thích trò đùa cho tôi, và tôi biết mình không được làm vậy.

Tôi khẽ rên ư ử, bởi vì suýt nữa thì tôi đã giết cô mất rồi. Lúc ấy cô đứng cạnh Ông Chủ, và điều đó làm tôi căng thẳng lắm lắm. Tôi không thích căng thẳng. Không thích, không thích đâu. Giờ tôi đã biết cô không phải địch, nhưng một phần trong tôi vẫn nhớ cô từng là địch. Điều đó cũng khiến tôi thấy căng thẳng.

Tôi không nghĩ Ông Chủ hiểu tôi đã suýt suýt giết cô đến thế nào. Tôi chưa kể cho Ông Chủ điều đó. Chip phản hồi của tôi mắng, Chó Hư, nhưng tôi vẫn chưa kể cho ông ấy. Chưa kể, chưa kể.

Mật đang nói chuyện với tôi, báo cáo không gặp địch. Mật đã tìm thấy một thứ trái gì đó và đang vừa đi vừa ăn. Con bé nghĩ tôi không biết, bởi vì bọn tôi đáng lẽ không được ăn trên đường Hành Quân, nhưng tôi có thể ngửi thấy vị ngọt nhộp nhộp, gần chín quá của nó. Bọn tôi hiện đang băng qua đất ruộng. Không có nông dân. Hoa trái bị bỏ phí. Không mắng, không mắng đâu. Tôi không mắng Mật đâu, mặc dù đáng lẽ tôi phải làm vậy (Chó Hư). Tôi đã làm việc cùng Mật nhiều tháng rồi. Mật thông minh hơn tôi. Tôi đưa ra một Quyết Định Chỉ Huy: Mật được phép ăn trái cây.

Rồng không báo cáo với tôi. Ngay lúc này đây, tôi có thể nhìn thấy tấm thân dài của cậu ta luồn lách, luồn lách, len qua các cánh đồng, đổi màu trùng với nền đất. Cậu ta không tiết ra mùi, ngay cả đối với tôi. Điều đó cũng khiến tôi khẽ ư ử. Rồng cũng thông minh, thông minh đấy, nhưng không thông minh như cậu ta nghĩ đâu. Nhưng Ông Chủ thích Rồng. Rồng làm ăn đâu ra đó. ỬỬỬỬỬ.

Bạn mới của Ông Chủ là Ellene Asanto. Cô lạ, lạ lắm lắm. Cứ khi nào cô sợ là tôi ngửi thấy ngay, và lúc lần đầu trông thấy tôi, cô đã bị sợ. Khi đó, cô không phải là địch. Không phải, không phải nữa. Nhưng cô vẫn sợ. Chỉ địch mới nên sợ thôi chứ. Rồi ghê, rồi ghê.

Và cô có mùi khác lạ.

Tôi đã thử giải thích cho Ông Chủ về cái mùi của cô, nhưng tôi bị thiếu từ. Ngôn ngữ con người cấp cho tôi không có từ nào tả được nó cả. Không có, không có đâu. Tôi chỉ biết cô có mùi thế nào trong đầu mình thôi. Tôi vẫn khẽ ư ử.

Kênh của Mật: Sao thế, Đại Ca?

Tôi không kể cho Mật. Tôi không chắc về Ellene Asanto và tôi không chắc phải kể cho Ông Chủ kiểu gì, và tôi đang cảm thấy tương tác thực giữa tôi và Mật đang bị mâu thuẫn với cách bọn tôi đáng lẽ phải tương tác với nhau. Chip phản hồi của tôi ghi nhận, *Mức căng thẳng vượt quá ngưỡng tối ưu*, và tôi được tiêm một liều, và rồi tôi khá lên, khá lên. Tôi bình tĩnh.

Ông đang báo cáo với tôi. Nãy giờ chị điều các thân xác bay quanh quanh, quanh quanh, bay theo vòng rộng quanh bọn tôi, nhưng hiện chị xác nhận rằng đằng trước có một cụm dân, đúng như Ông Chủ đã chỉ cho tôi xem trên ảnh vệ tinh.

Kênh của Ông: *Độ toàn vẹn ở ngưỡng 99% Trữ lượng nọc ở ngưỡng 99% Yêu cầu cho phép tiến hành thám thính trước.*

Tôi truy vấn sự mất toàn vẹn của Ông. Bọn tôi vẫn chưa gặp tên địch nào mà.

Kênh của Ông: *(ảnh chim săn mồi) Tôi vẫn đang dạy cho dân bản địa biết màu đen và vàng đại diện cho nguy hiểm.* (hài hước).

Tôi đôi khi chẳng hiểu nổi Ông. Tôi cho phép chị tiến hành thám thính trước.

Kênh của Mật: *Có phải là do con người nữ mới không, Đại Ca?*

Kênh của Ròng: Ông đã làm cô ta sợ quẩn đấy.

Kênh của tôi: Cô ấy không phải địch. Tôi không muốn cô ấy thấy sợ.

Tôi không kể với họ phần còn lại. Tôi không kể với họ rằng mặc dù Ellene Asanto sợ tôi, Ông Chủ lại sợ Ellene Asanto. Nó không thể hiện qua mặt ông ấy và không thể hiện qua cơ thể ông ấy, không đâu, không đâu, mà nó thể hiện qua mùi của ông ấy. Bởi vậy, đó trở thành bí mật, bí mật giữa tôi và Ông Chủ. Tôi

chưa nói với Ông Chủ rằng mình biết. Đó là một bí mật chỉ tôi biết. Mình tôi, mình tôi thôi. Đáng lẽ tôi không được giữ bí mật với Ông Chủ (Chó Hư!). Nếu Ông Chủ hỏi thì tôi sẽ phải nói. Nhưng ông ấy sẽ không hỏi, và tôi biết ông ấy sẽ giận lắm lắm nếu biết được rằng tôi biết điều đó. Tôi không muốn Ông Chủ giận mình. Không muốn, không muốn đâu. Đây là điều tệ nhất tôi có thể nghĩ đến. Chó Hư! chip phản hồi lại mắng, khiến tôi lại căng thẳng. Chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ cần được tiêm thêm một liều, tiêm để duy trì hiệu suất tối ưu. Hart sẽ thấy tôi đã bị căng thẳng và cần tiêm nhiều nhiều, nhiều quá, nhiều quá. Anh sẽ muốn biết tại sao, và có thể tôi sẽ phải cho anh biết. Điều đó cũng lại khiến tôi căng thẳng, căng thẳng.

Kênh của Ròng: Sao vậy, Đại Ca? Ông lo rằng vì giờ đã có bạn mới, Ông Chủ sẽ không cần ông nữa à?

Tôi kệ Ròng. Đằng nào thì Ròng cũng sai, sai lắm lắm. Không có mối quan hệ nào như vậy tồn tại giữa con người nữ và Ông Chủ cả. Không đâu, không đâu. Tôi có thể ngửi thấy mùi này. Tôi có thể ngửi thấy rằng nó cũng không tồn tại giữa Ellene Asanto và Hart. Tôi có thể ngửi thấy Hart muốn nó tồn tại. Đây toàn là những điều tôi không muốn phải nói với Ông Chủ, Hart, hay bất cứ ai. Đây là những điều tôi nghĩ mình không cần hiểu. Chúng không giúp tôi phục vụ Ông Chủ. Không hề, không hề.

Kênh của Mật: Đừng lo, Đại Ca. Chúng ta chỉ ở đây để thực hiện phần việc của mình thôi. Cứ nhường những chuyện phức tạp cho con người. Nếu anh thấy rối, em sẽ giúp anh.

Điều đó khiến tôi bình tĩnh lại, và chip phản hồi ghi nhận mức căng thẳng đang lắng xuống trong tôi và khế giọng khen tôi là Chó Ngoan.

Tôi nói chuyện với Ông Chủ và báo cáo tiến trình của bọn tôi. Tôi nói chuyện với súng và hệ thống bên trong người mình và đảm bảo rằng chúng đang hoạt động ở ngưỡng chấp nhận được. Bọn tôi giờ đã đi quá khu ruộng, vào vùng rậm cây hơn. Đất đai ở đây bị xẻ nhiều, xẻ nhiều: những dải đất trống xen cùng những dải rừng, sau đó đến đất ruộng, và giờ lại đến đất hoang, với dây leo và bụi rậm ngày một dày đặc. Khi di chuyển bằng cả tay chân, Ròng và tôi gần như có thể vô hình băng qua miền đất tạp nham này. Chỉ mình tấm thân to lớn của Mật là chẳng ẩn đi đâu được, trừ những nơi cây cối mọc cao hơn nó.

Kênh của Ong: *Giáp mặt cụm dân con người chưa được phân loại. (ảnh chụp nhiều nhiều người, lều, xe cộ).*

Khi Ong cho các đơn vị của mình bay tản mát, hình ảnh chi truyền về sẽ bị nhiễu. Khó mà biết nổi đây là địch hay bạn. Tôi chia sẻ nó với Ròng và Mật và gửi cho Ông Chủ để đợi lệnh.

Kênh của Mật: *Dân thường. Ta nên tránh họ.*

Tôi bảo con bé bọn tôi được lệnh phải tiếp xúc với cụm dân con người. Bình thường, tiếp xúc nghĩa là tiêu diệt họ, nhưng đó là bởi tất cả những con người không phải bạn bọn tôi từng gặp tính đến nay đều là địch, là địch hết. Tôi thích thấy con người là bạn của mình. Nếu họ không phải bạn tôi thì tôi thích thấy họ là kẻ địch của mình. Tôi đã được thiết lập và huấn luyện kỹ lưỡng cho việc tiếp xúc với địch. Tất cả bọn tôi đều vậy, đều vậy mà. Khi con người không phải bạn mà cũng chẳng phải kẻ địch, tôi sẽ bị không thoải mái, bởi vì tôi không biết tiếp xúc tức là làm gì. Không biết, không biết đâu.

Kênh của Ròng: *Ta nên tránh họ.*

Tôi không biết liệu Ròng có thực sự nghĩ vậy không hay liệu cậu ta nói vậy vì biết làm thế là cãi lệnh, hay cậu ta chỉ đơn thuần lặp lại điều Mật đã nói. Thỉnh thoảng cậu ta vẫn làm thế. Công việc của Ròng là không bị nhìn thấy, và vô hiệu hóa một số tên địch cụ thể. Khi không có địch cụ thể để vô hiệu hóa, cậu ta không thích chiến đấu. Không hề, không hề thích. Ròng lười lắm lắm. Ròng Hư, tôi nghĩ lắm, nhưng tôi không thể nói vậy. Chỉ Ông Chủ hoặc chip phản hồi của Ròng mới có thể nói vậy. Tôi nói thì sẽ vô nghĩa.

Trước kia, trước kia. Cụm dân con người đang nằm ngay trước mặt bọn tôi. Tôi có thể ngửi thấy rõ bọn họ: mùi mồ hôi và mùi phân và mùi bệnh tật và mùi đông-con-người-tụ-sát-nhau chung chung. Tôi có thể thấy con người với đủ kích cỡ. Tôi không thấy vũ khí, nhưng điều đó không có nghĩa là họ không phải địch. Phải là Ông Chủ, Ông Chủ cơ. Chỉ Ông Chủ mới biết liệu họ có phải là địch hay không.

Tôi gửi một truy vấn cho Ông Chủ vì bọn tôi đang tiến đến gần cụm dân, gần lắm lắm, và không có mệnh lệnh nào cả. Tôi không nhận được tín hiệu hồi đáp.

Tôi lại nhắn Ông Chủ. Không phản hồi. Không có, không có.

ỬỬỬỬ.

Tôi bảo những thành viên khác rằng mình đã mất liên lạc với Ông Chủ. Đây không phải lần đầu tiên, nhưng những lần khác đều không xảy ra khi bọn tôi sắp tiếp xúc với kẻ địch/kẻ không-phải-địch.

Kênh của Mật: *Tạm ngưng tiến chẳng?*

Kênh của Rồng: Muộn rồi. Họ đã trông thấy Mật.

Tôi dừng lại. Chip phản hồi của tôi ghi nhận mức căng thẳng của tôi đã lại dâng cao và tôi nhận được một liều tiêm. Lần này, nó xem chừng chẳng có tác dụng gì cả. Không hề, không hề. Tôi có thể nghe thấy giọng con người la hét. Tôi có thể ngửi thấy nỗi sợ. Tôi có thể nhìn thấy vũ khí, nhưng không nhiều và không nguy hiểm đối với bọn tôi. Vũ khí không đồng nghĩa với việc họ là địch. Chỉ Ông Chủ mới biết liệu họ có phải là địch hay không. Nếu họ là địch, bọn tôi phải tiêu diệt họ. Nếu họ không phải địch...

Tôi không biết phải làm gì. Không biết, không biết đâu. Tôi không quen gặp gỡ kẻ không-phải-địch.

Kênh của Ong: Lệnh ra sao đây?

Kênh của Mật: Lệnh ra sao đây, Đại Ca?

Rồng im im, nhưng tôi biết cậu ta đang đợi.

Tôi lại nhấn Ông Chủ. Không phản hồi. Tôi nắm quyền chỉ huy. Quyết định thuộc về tôi.

Tôi quyết định rằng bọn tôi phải tiến hành tiếp xúc.

HARTNELL

“**R**ồi, vậy cập nhật vị trí đám ‘Tài sản’ cho tôi đi,” Ellene Asanto hỏi.

“Tôi đã bảo cô rồi đây: chúng đang đi làm nhiệm vụ,” Murray lè nhè.

“Miệng ông cứ xoen xoét suốt, nhưng ông chẳng trưng gì ra cho tôi xem cả, ông Murray ạ,” cô gặng.

Gã thở dài đầy màu mè. “Cô Asanto, cô có nguồn dữ liệu từ mười ba bảy chó khác nhau trên khắp Campeche, tha hồ thưởng ngoạn. Nó chỉ ít cũng sẽ cho thấy cô chẳng có gì phải lê thân đến tận đây cả. Tôi đáng lẽ đã có thể kết nối thẳng tất cả vào bàn làm việc của cô ở Thung lũng Silicon mà.”

Asanto mân mê chiếc khăn quàng. Cảnh tượng đó khiến mọi tuyến mồ hôi trên người Hart đều tăng vọt công suất bài tiết; nhưng, đúng như cô đã nói, trán cô thậm chí còn không rịn ra một giọt mồ hôi. “Ngày nay, các bảy chó gần như đã trở thành một công nghệ quen thuộc rồi, ông Murray ạ. Đội Đa mẫu dạng của ông thú vị hơn nhiều. Tương lai của chiến tranh, phải không nhỉ? Các cổ đông đã rót một khoản kék xù vào dự án này. Ông cần phải cho tôi thứ gì đó để mang về trình họ chứ. Họ muốn biết tiền của mình đang được coi sóc cẩn thận.”

Lời lẽ của cô nghe cũng khá trôi, chuẩn kiểu không nhún nhường thường gặp của dân tập đoàn. Dầu thế, Hartnell ngờ rằng cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ ẩn chứa nhiều điều ý tại ngôn ngoại. Chắc chắn không có chuyện Tiến sĩ Mèo Rừng Tà ác đoái hoài gì đến các cổ đông của Asanto rồi. Kỳ lạ thay, Hartnell có cảm tưởng Asanto cũng vậy nốt.

Ba người bọn họ đã bị nhồi vào trong bụng một xe bọc thép của Redmark, cửa sập vẫn mở để họ được thoáng khí đôi chút trong khi khu trại chuẩn bị ra quân. Tài sản con người của công ty chỉ mới rục rịch khởi hành thôi. Toán Sinh Dạng đã rời đi từ lúc trời còn chưa tỏ, băng qua tuyến đường con người rồi sẽ sử dụng, đi tiên phong và đóng vai lực lượng chủ lực hứng chịu mọi cạm bẫy hoặc cuộc mai phục của phe Anarchista.

Lúc toán Sinh Dạng lên đường, Murray đã làm một bài diễn văn. Bài này Hartnell từng nghe hơn một lần rồi.

“Chiến tranh đắt đỏ và đẫm máu lắm, thưa cô Asanto,” gã hùng hồn nói. “Từ trước đến nay, khoản đắt nhất chính là nhân mạng. Để binh lính người hoạt động hiệu quả, ta cần đầu tư cho cả công tác huấn luyện lẫn trang thiết bị, và khoản phí đó đủ khiến nguyên một tiểu quốc tự trị phải lâm cảnh vỡ nợ. Nhưng kể cả thế, ta vẫn không tài nào cam đoan nổi họ sẽ lành lặn trở về. Chiến tranh là vậy đấy. Tất thấy bọn tôi đều rất quan tâm đến tính mạng của nhân sự mình, cô Asanto ạ. Họ mà chết là lợi nhuận của Redmark sẽ bị ảnh hưởng ngay, và hẳn cũng sẽ khiến cổ đông của cô phải trần trọc.”

Mặt cô cho thấy bản thân cô cũng chẳng còn lạ gì cái kiểu chào hàng này. Cô bày tỏ rõ ràng sự chán ngán tột độ của mình.

“Các Sinh Dạng thực sự là những người lính của tương lai,” Murray nói với cô, như thể cô là một chiếc máy quay truyền hình đang phát sóng cho hàng ngàn khách hàng tiềm năng. “Thông minh, trung thành, dễ thích nghi, bền bỉ phi thường, và thậm chí không đắt mấy nữa vì công nghệ này giờ đã được phát triển xong. Có đến nửa tá chủng khác nhau, chưa kể còn nhiều chủng mới sắp ra đời, mỗi chủng đều được thiết kế cho phù hợp với một vai trò chuyên biệt. Và chúng không phải người; chúng không có quyền. Và còn một số lợi thế khác nữa.” Nụ cười sắt đá của gã nán lại trên môi, bén nhọn và trắng trợn như mảnh kính vỡ, để cho những ẩn ý ám muội của câu vừa rồi lơ lửng ở đó.

Giờ gã kích hoạt vài màn hình, kéo chúng từ trần xe xuống và chỉnh cho chúng giữ im. Gã có một lăng kính đơn tròng, hết như một miếng che mắt thủy tinh màu xanh lam, cho gã quyền truy cập riêng vào nguồn dữ liệu của đội, nhưng chỉ chỉnh một loáng là hình ảnh đã được phóng to lên để tất cả cùng xem.

“Đây là nguồn dữ liệu của Đại Ca,” gã cho biết. Họ trông thấy cảnh một khu rừng thưa, tròng trành và chao đảo theo nhịp chồm trên tứ chi của Đại Ca. Thi thoảng, khi Đại Ca tạm dừng để nhìn ngó, lắng nghe, và đánh hơi, khung cảnh lại giảm tốc. “Đại Ca là thủ lĩnh của đội, một sự cân bằng tuyệt hảo giữa lòng tuân phục và bản tính thống trị. Thính giác và khứu giác ưu việt chứa trong gốc gen của nó đã được chuyển sang gần nguyên vẹn. Nó có thể phát hiện được chất nổ, ma túy, súng đạn, xe cộ, con người; ai nói dối là nó biết ngay; thậm chí nó còn có thể phát hiện ra một số chứng bệnh hoặc tình trạng sức khỏe, mặc dù nó không được đào tạo chuyên sâu trong mảng này. Dầu vậy, nó vẫn cho thấy tương lai Sinh Dạng không chỉ bó hẹp

ngoài nơi trận tiền. Cô nhất trí không, cô Asanto?”

“Các cổ đông sẽ hài lòng đấy,” cô tán đồng. “Nhưng vẫn còn một vấn đề bị bỏ ngỏ, ấy là cụ thể ông đang sử dụng chúng như thế nào trong cuộc xung đột tại đây.”

“Yếu bóng vía phết nhí?” Murray bắn cho cô một ánh mắt lạnh lùng.

“Cứ hiểu là bọn họ muốn đảm bảo nơi đây đủ tách biệt với phòng họp để máu khỏi vấy lên tay đi,” cô flatly nói. “Và điều đó phụ thuộc vào việc máu me đang vương vãi be bét cỡ nào.”

Mặt Murray sa sầm lại thành vẻ cau có thường lệ, thế rồi gã nở một nụ cười mà ngay cả Hartnell cũng thấy gượng. “Chà, tôi không cho cô xem giao chiến thực được đâu. Điều đó đã được định rõ trong thỏa thuận bảo mật giữa Redmark và người thuê rồi. Cô có thể thoải mái ngắm Đại Ca đi dạo, nhưng sau đấy, cô sẽ phải tạm bằng lòng với một bản tường thuật chi tiết từ tôi thôi.”

Cô trầm ngâm gật đầu. “Ông đang tính bảo tôi rằng chỉ cần nhìn vào kết quả là sẽ chẳng cần phân bua thêm gì nữa.”

“Chứ sao.” Cử chỉ lia tay bao quát của Murray bị không gian chật chội hạn chế lại. “Bọn tôi hiện đang được khá nhiều bên liên quan tầm tía: tàn dư của chính phủ Mexico, CIA, và một nhóm các công ty đa quốc gia từng làm ăn phát đạt ở đây trước khi lũ Anarchista xuất hiện.” Gã lắc đầu, giả vờ quan ngại. “Thực tình chứ, vậy mới thấy sự ủng hộ của quần chúng và các phong trào cấp cơ sở quả là khắc tinh đối với nền dân chủ.”

“Hài hước thật.” Trông Asanto chẳng chút vui vẻ.

“Miễn sao lúc tàn cuộc, chúng ta giành phần thắng là được.” Murray theo dõi màn hình riêng. “Tôi thấy Ông đang áp sát mục

tiêu. Tôi e đã đến lúc phải hạ màn rồi.”

Asanto nhún vai. “Và mục tiêu này là...?”

“Bọn tôi không chắc, nhưng khả năng cao đây là những kẻ ủng hộ Anarchista đã bị bom đạn lừa khỏi Edzna khi quân đội tiến vào. Nhân tiện, vụ đó bung bét mới tởm làm sao, và nếu bọn họ để Redmark tiếp quản, bọn tôi đáng lý đã xử được êm hơn hẳn rồi, phải không Hart?”

Hartnell giật thót rồi gật đầu lia lịa, mồm miệng óc ách whisky.

“Thế nên bây giờ...” Chợt Murray đơ cứng người, nguyên ba giây liền, chừng như vừa bị ai đẩy rút tuột phích cắm. Thế rồi: “Mẹ sư mày, Hart, lại nữa rồi.”

“Tôi á? Sao vậy?” Harnell đột ngột quờ quạng tìm máy tính, loay hoay tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. “Ta lại bị mất tín hiệu à?”

“Tắt phụt luôn rồi, thằng thiếu năng bắt tài kia.” Toàn bộ phong thái tự tin hòa nhã của Murray bay biến sạch. “Cô Asanto, tôi sẽ phải yêu cầu cô rời khỏi đây.”

“Thật à? Nhưng vụ này xem chừng đúng kiểu chuyện các cổ đông nhà ta...”

“Kệ mẹ bọn cổ đông.” Hartnell thoát tưởng Murray sẽ đánh cô, nhưng vào phút chót, gã đã kiềm chế được cơn sôi máu. “Trục trặc kỹ thuật ấy mà. Tôi cần kỷ luật nhân viên. Phiền cô ra ngoài hộ.”

Khi cô đã rời đi, Murray liên hệ với các trinh sát người thường của Redmark, lệnh cho chúng xuất kích và theo dõi hoạt động hiện tại của Đại Ca cùng đội của nó. “Sư tổ nhà nó, nè

đúng lúc này mới chịu, Hart ạ,” gã gần giọng.

“Tôi chẳng hiểu sao lại thế, thật đấy.” Hartnell đang kiểm tra tất cả các kênh, cô lập chỗ hỏng. Mọi kết nối với đội đều đã tắt tịt. Đây không phải lần đầu tiên, và anh từng phải gỡ tanh bành mạng Đa mẫu dạng ra để lòng lỏi. Lần nào anh cũng cam đoan với Murray rằng nó đã được sửa, nhưng thực chất, dù đã sục sạo đủ đường xem có bởi thấy đoạn mã lỏi, chiêu trò phá hoại của địch, hay thậm chí sợi dây điện lỏng nào không, anh vẫn tay trắng hoàn tay trắng. Cứ thỉnh thoảng, họ lại tự dưng mất kết nối với đội.

Nhưng chưa bao giờ bị như thế này hết: chưa bao giờ ngay giữa lúc họ sắp giao chiến cả.

“Chắc đây sẽ là bài thử nghiệm thật sự về khả năng tự xoay sở của chúng,” anh đánh bạo đề xuất, và rồi bàn tay Murray siết lấy gáy anh như gọng kìm.

“Nếu hỏng việc, tao sẽ băm vằm cái xác chó lợn của mày ra,” Murray gầm gừ trong tai anh, “và tao sẽ tận hưởng từng khoảnh khắc một.”

Xin hân hạnh giới thiệu với bà con cô bác: Mèo Rừng miền Campeche. Bởi vì đây chính là Murray. Đây là bộ mặt thực của gã. Đó không phải lời dọa suông. Hartnell chẳng biết Murray sẽ lấy gì làm kế sinh nhai nếu không lừa thú vật đi chém giết nhân danh một bè đảng các nhóm lợi ích mờ ám đã bị lật đổ. Chắc sẽ làm ngân hàng đầu tư hoặc đầu tư mạo hiểm gì đó, bất cứ nghề nào coi sự vô cảm tuyệt đối với những người bị mình hãm hại như một ơn phước trời ban.

Ngay từ đầu, Hartnell đã chẳng muốn làm kỹ thuật viên thực địa cho Redmark, nhưng các thành tích yếu kém, những

quyết định sai lầm và mấy vụ rắc rối vì say xỉn đã khiến khởi đầu xán lạn tại Yale của anh sa sút theo từng năm, cho đến khi anh đơn thuần không kiếm nổi công việc nào khác đủ sức trang trải nợ nần nữa. Sau khi đến đây và gặp Murray, anh bắt đầu ngộ ra việc mình nhận làm còn khùng khiếp hơn đã tưởng gặp bội phần. Anh cứ ngỡ điều tệ hại nhất sẽ chỉ là đám Sinh Dạng thôi kia.

“Lạy Chúa.” Cấu trúc liên lạc sơ khai anh đang thiết lập dở chợt biệt tăm, bị xóa bay khỏi hệ thống. “Tôi... tôi nghĩ ta đang bị tấn công.”

“Từ đâu? Từ bọn Anarchista à?” Murray hặc hỏi. “Ý mày là chúng có thể bẻ khóa hệ thống bảo mật của Redmark và tung hoành khắp mạng lưới mà chẳng đánh động thứ gì hết sao? Mẹ sử nó, mọc đâu ra cái trò chó má đấy thế? Vì trước đây chúng có quái đâu.”

“Biết đâu chúng có nội gián,” Hartnell nêu thử.

“Làm quái có ai chúng đủ tiền mua chuộc. Bọn chó đấy chỉ là lũ bần nông thôi.”

“Một chính phủ đối địch, hoặc...”

“Chẳng chính phủ nào lại dang tay cứu giúp bọn Anarchista hết. Không ai muốn ba cái mớ tìm-về-đồng-ruộng, tìm-lại-tâm-hồn giẻ rách kia tòi ra trên đất nhà mình cả.” Murray đứng dậy, nắm tay siết mở liên hồi. “Sửa cho xong đi. Và truy cho ra thứ chó chết gì là thủ phạm nữa.”

Hartnell quay lại làm việc, cố gắng tái thiết lập mạng lưới liên lạc và quan sát hệ thống tự tay phá hủy công trình anh đang tạo dựng. Anh đã soát lại các giao thức, anh đã kiểm tra mọi thứ.

Toàn bộ hệ thống đã được thiết kế thật giản đơn một cách có chủ đích, ngõ hầu cho phép anh chỉnh sửa được thật chóng vánh. Chỉ có điều bây giờ anh lại đang đánh vật với nó, hoặc nó đang đánh vật với anh.

Nào Đại Ca, vừa làm anh vừa lảm bảm. Cố trụ đi, cu ơi.

ĐẠI CA

Tên tôi là Đại Ca. Tôi đang rối lăm lăm và chẳng rõ, chẳng rõ gì cả.

Trên đường bọn tôi tiến về phía trại, Ong tụ thêm nhiều đơn vị của mình lại để ghi được rõ nét hơn những gì đang diễn ra. Bọn tôi cùng nhau đánh dấu các mối nguy. Có súng, có súng, nhưng ít lăm lăm, và lại còn mang mức nguy hiểm thấp nữa, ngay cả đối với Rồng. Ngoài ra, đằng nào cậu ta hiện cũng đang nấp kín. Tôi không nghĩ thấy thuốc nổ hay chất độc hay mối nguy nào khác, mặc dù mùi hương hỗn hợp của nhiều nhiều con người tụ tập gần nhau khiến tôi khó biết chắc nổi.

Tiến lên, tiến lên. Tôi đang thận trọng tiến, tốc độ giữ đều. Địa hình nơi đây trống trải, cỏ cây đều đã bị nhổ bật hoặc xéo nát. Ở đây có nhiều lều, nhiều nhiều lăm, cả lớn cả nhỏ, bao quanh bởi nhiều nhiều con người. Chỗ lều có thể là nơi chứa vũ khí. Bọn tôi sẽ phải kiểm tra từng lều, từng lều một. Nếu bọn tôi tìm thấy vũ khí, liệu những con người này có biến thành địch không nhỉ? Hai điều này hẳn phải liên quan đến nhau, nhưng từng có những con người không mang vũ khí bị Ông Chủ gọi là địch rồi mà.

Tôi nghĩ nếu con người tấn công bọn tôi, họ sẽ là địch. Tôi

nói cho những người khác biết điều này.

Kênh của Ong: Đồng ý.

Kênh của Ròng: Vất óc mãi mới nghĩ ra đấy hả?

Kênh của Mật? Mật im im, thế nên tôi nhắc nó. Tôi là thủ lĩnh, nhưng tôi cảm thấy mình cần biết Mật nghĩ gì.

Kênh của Mật: Những con người này đang rất sợ ta.

Biết chứ, biết chứ. Tôi biết điều đó chứ. Không khí nồng nặc đủ loại mùi của họ, nhưng đậm nhất, đậm nhất nhất là mùi nỗi sợ hãi của họ. Những con người có súng đang chĩa chúng vào bọn tôi, nhưng chính bọn họ lại đang sợ nhất. Tôi bảo cặp Cần Cầu của mình theo dõi họ để lát nữa chiến đấu đỡ phải mất thời gian.

Kênh của Mật: Khi con người bị hoảng sợ, họ sẽ trở nên mạnh động lắm. Để chừng họ sẽ còn tấn công ta đấy. Họ có trở thành địch chỉ vì thấy sợ không?

Kênh của tôi: Chỉ địch mới sợ chúng ta. Nếu họ sợ chúng ta, họ là địch, nhỉ? Tôi không định nêu ra điều ấy dưới dạng câu hỏi, nhưng nó lại hóa thành thế.

Kênh của Mật: Anh là thủ lĩnh của bọn em, Đại Ca, nhưng em khuyên rằng ta nên nói chuyện với những con người này. Nếu họ không phải là địch và ta chiến đấu với họ, Ông Chủ có thể sẽ giận đấy.

Chỉ mình ý nghĩ ấy thôi đã đủ để khiến câu Chó Hư! chột lập lộ xuất hiện, và tôi lại bắt đầu ư ử rên. Bọn tôi nay đã tiến đến sát, sát sát nhóm con người. Nhiều con người đã chui vào lều, có khi là để lấy thêm súng. Một lượng còn đông hơn đang túm tụm thành một nhóm lớn giữa trại, bao gồm tất cả những con người

nhỏ - trẻ con, cơ sở dữ liệu của tôi chỉnh lại. Tôi bắt đầu lên kế hoạch tấn công nhóm con người đông đúc này. Môi trường đa mục tiêu, cơ sở dữ liệu của tôi bảo.

Ong gửi cho tôi kế hoạch tấn công đề xuất. Chị sẽ thiết lập một vành đai xung quanh môi trường đa mục tiêu để duy trì tính đa mục tiêu của nó, và sẽ tiêu diệt bất cứ ai tìm cách chạy trốn. Chị đưa ra một số gợi ý về phương thức tấn công cũng như loại đạn Mật và tôi nên sử dụng, nhưng đó không phải chuyên môn của Ong.

Kênh của Ròng: Ông không cần tôi. Tôi đi ngủ đây.

Ròng Hư! Tôi bảo cậu ta rằng tôi sẽ mách Ông Chủ, nhưng Ròng không thèm quan tâm. Không hề, không hề. Tôi chẳng hiểu nổi Ròng nữa.

Tôi đứng thẳng trên hai chân. Mùi sợ hãi và mùi nước tiểu gia tăng. Tôi nhìn vào những nòng súng đang run bần bật. "*Nằm xuống! Vứt súng ngay!*" Tôi quát. Vừa nghe thấy giọng tôi, vốn được thiết kế để đạt đến những âm tần gây hoảng loạn cho con người, một số đã buông ngay súng. Nhiều con người gào thét với tôi, nhưng tôi không buồn nghe họ, và giọng của tôi dễ dàng át hết, át hết hết giọng bọn họ. "*Nằm xuống! Bỏ súng xuống! Sắp xuống đất! Con người hư!*"

Ròng đang hô hô cười tôi. Tôi ghét Ròng lắm lắm.

Kênh của Mật: Đại Ca, cho em thử được không? Em muốn tập nói chuyện với con người.

Tôi trao quyền cho con bé và nó ì ạch tiến tới trước, cũng đi trên hai chân. Mật to hơn tôi, hơn nhiều nhiều. Nó ôm khẩu Chú Voi Con trong một bên tay, và trên bàn tay nó đang vẫy vẫy

nhóm con người là những chiếc vuốt dư sức khiến bộ vuốt của tôi trông chỉ bé con con. Không khí ngày một đặc quánh nỗi sợ, và cái mùi đó khiến tâm trí tôi phần nào ngửa ngáy. Vì người thấy được toàn bộ chỗ sợ hãi ấy, đầu tôi cứ thúc tôi làm chuyện này chuyện nọ, và nỗi sợ kia đang gào rống đòi tôi hành động. Bỏ mặc ngàn ấy nỗi sợ thật phí ghê, phí ghê.

“Hỡi con người xứ Campeche,” Mật thông báo. “Đừng hoảng sợ. Phiền các vị hạ vũ khí xuống và giữ thái độ hòa nhã, và các vị sẽ chẳng ai bị hại cả. Chúng tôi đến đây để khôi phục trật tự cho bang này sau cuộc nổi loạn của Anarchista. Chúng tôi không đến để hại các vị, trừ khi các vị tham gia nổi dậy vũ trang chống lại chính phủ Mexico.” Con bé nói điều đó bằng tiếng Tây Ban Nha và cung cấp cho tôi một bản dịch.

Giọng của Mật làm tôi ngạc nhiên. Tôi từng nghe Mật nói rồi: giọng nó cũng giống giọng tôi, có điều còn ghê hơn, hơn nữa nữa kia, một tiếng gầm gừ trầm để dọa địch sợ chết khiếp. Nhưng giờ đây, Mật lại có một giọng con người nữ, vang to mà vẫn nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ. Tôi cảm thấy mình trở nên bình tĩnh hơn chỉ nhờ nghe nó nói, mặc dù nó không nói chuyện với tôi.

Nhóm con người bị rồi, rồi lắm lắm, và vẫn còn sợ lắm lắm. Nhiều người vẫn la hét, nhưng ít hơn trước.

“Xin các vị hãy nghe,” Mật nài nỉ. “Chúng tôi không muốn làm hại các vị, nhưng chúng tôi được lệnh lùng sục khu vực này để truy tìm du kích Anarchista. Giờ chúng tôi sẽ khám xét trại của các vị để tìm kiếm bằng chứng về sự hiện diện của chúng. Nếu không chứa chấp chúng, các vị chẳng việc gì phải sợ cả.”

Kênh của tôi: Giọng đấy từ đâu ra thế?

Kênh của Mật: Em đã tải về một bộ giọng thay thế. Em cứ

ngóng mãi cơ hội dùng thử nó.

Kênh của tôi: Anh là thủ lĩnh. Tại sao Hart lại cấp nó cho em chứ không phải cho anh. Có phải vì em nói năng giỏi hơn không? Tôi sẵn lòng thừa nhận mình không giỏi sử dụng lời lẽ của con người. Không giỏi, không giỏi đâu.

Kênh của Mật im im, và tôi sức nẩy ra một ý và nói, Hart không cấp nó cho em, Ông Chủ không cấp nó cho em. Em tự cấp nó cho mình. Tôi chẳng hiểu nổi con bé làm điều ấy kiểu gì, hoặc tại sao nó lại làm vậy. Sốc quá, sốc quá. Tôi biết Ông Chủ sẽ không vui, không vui đâu (Ư ử). Tôi thấy nể phục. Nể quá, nể quá.

Vẫn còn một con người đang la hét, và ông ta la hét với những con người khác chứ không phải bọn tôi. Ông ta mặc quần áo kiểu khác, trông sẫm hơn dưới lớp bụi. Cơ sở dữ liệu của tôi chột nói chen một từ: *Linh mục*. Tôi không biết Linh mục là gì. Đầu tôi chẳng chứa gì liên quan đến từ đấy. Không có, không có gì hết.

Con người Linh mục quay sang bọn tôi. “Xin chúng mày đây, ở đây không có phiền quân đâu. Những người này chỉ đói thôi; họ đã mất sạch nhà cửa rồi. Xin đừng làm hại họ.” Ông ta nói tiếng Tây Ban Nha, và Mật dịch lại cho tôi.

Mật bảo họ hạ vũ khí xuống, và nói bọn tôi sẽ đi khám xét. Con người Linh mục đang đứng sát trong tầm vuốt của nó. Ông ta sợ lắm lắm.

“Hãy tụ toàn bộ người của ông vào giữa trại,” Mật hướng dẫn. “Sẽ không ai bị làm sao đâu.”

Việc ấy diễn ra chậm chậm, chậm ghê, chậm ghê cơ, và nhóm con người liên tục đi qua đi lại, la hét, khóc lóc, khiếp

đảm. Một lần, có một con người trẻ con chạy đến chỗ tôi, chìa tay vào tôi, và miệng nó tạo ra những âm thanh the the, nhỏ nhỏ. Nó muốn tôi nghĩ rằng tôi đang bị tấn công. “Chiu! Chiu!” nó hét lên. Tôi hiểu ra: trò chơi, là trò chơi, đây là một trò chơi đây. Tôi thích chơi lắm lắm.

Tôi hát ngã con người nhỏ và gầm gừ với nó, hưởng ứng trò chơi. Hàng loạt tiếng ồn và tiếng la và tiếng gào thét vang lên. Trong thoáng chốc, tôi bị một phần nào đó bên trong mình mắng là *Chó Hư!* một phần không phải chip phản hồi, và tôi chẳng hiểu tại sao cả.

Con người trẻ con được tóm lại và đưa về giữa trại. Con người Linh mục đứng tách khỏi những con người khác.

Tôi bảo Ong tiến hành khám xét. Các đơn vị của chị tỏa ra khắp trại và bắt đầu kiểm tra mấy gian lều. Nếu tách lẻ, mọi đơn vị đều ngốc, ngốc ngốc lắm, nhưng chúng sở hữu các giác quan nhạy bén, và phần còn lại của Ong có thể xâu chuỗi những phát hiện của chúng, từ đó cắt cử các nhóm đơn vị lưu động đi điều tra bất cứ thứ gì đáng ngờ. Vai trò tác chiến Ong đảm nhiệm không bao gồm hoạt động này: chị đã tự thiết kế hành vi ấy dựa trên chương trình hướng dẫn của mình. *Cũng giống hoa thôi*, chị nói.

Đôi khi tôi chẳng hiểu nổi Ong.

Thế rồi hệ thống liên lạc được khôi phục, khôi phục rồi, và Ông Chủ quát tháo bảo tôi báo cáo. Ông ấy nghe giận dữ tới mức tôi thoáng đờ cả ra. *Chó Hư!* tông giọng của ông ấy mắng tôi. *Chó Hư! Chó Hư!* chip phản hồi của tôi hùa theo.

Tôi tóm tắt tình hình cho ông ấy. Tôi báo với ông ấy rằng bọn tôi đã gặp con người nhưng họ không phải địch và không

chiến đấu với bọn tôi. Ông ấy đang nhận hình ảnh từ máy quay của tôi và từ Ong. Giờ đây, khi báo cáo với ông ấy, tôi trở nên lo, lo lắng lắm, lo là mình đã không làm tốt việc. Tôi là thủ lĩnh. Trách nhiệm của tôi là phải làm điều đúng đắn khi Ông Chủ vắng mặt.

Một tràng tín hiệu hồi đáp ngắn truyền đến từ Ông Chủ, và sau đó tôi lại mất kết nối. Điều này làm tôi căng thẳng, căng thẳng nhiều. Tôi cũng nhẹ cả lòng, bởi thế tức là bây giờ Ông Chủ không quát mắng tôi, dù rằng về sau, ông ấy kiểu gì cũng sẽ làm vậy.

Mật này giờ chỉ ngồi, đợi Ong xong việc, nhưng con bé giờ đã vươn mình đứng cao hết cỡ. “Nghe tôi này!” nó nói với họ, vẫn bằng giọng bình tĩnh nhưng to vang. “Các vị phải lập tức rời khỏi đây. Đừng mang theo gì hết, chỉ đi thôi. Mọi người đi ngay đi!” Thế rồi nó nhìn vào con người Linh mục và nói, “Ông phải dẫn bọn họ rời xa nơi đây. Sắp có chuyện chẳng lành rồi.”

Tôi hỏi: Chuyện chẳng lành nào?

Kênh của Mật: Đây không phải là địch.

Kênh của tôi: Họ không phải là địch.

Kênh của Mật: Nhỡ Ông Chủ bảo ta họ là địch thì sao?

Kênh của tôi: Anh không hiểu. Họ không phải là địch. Không mà, không mà. Một phần trong tôi có hiểu, nhưng nhiều phần trong tôi thấy rối lắm lắm.

Kênh của Mật: Nhỡ anh và Ông Chủ không nhất trí về việc họ có phải là địch không thì sao?

Tôi co rúm người lại trước ý nghĩ đó. Chó Hư! Mật không cần tôi trả lời. Con bé biết bọn tôi không thể cãi lệnh Ông Chủ.

Không thể, không thể đâu. Bọn tôi đã được cài một hệ thống thứ bậc với Ông Chủ đứng đầu. Tôi thậm chí còn không thích nghĩ về điều ấy.

Đúng lúc đó, giữa khi bị mất liên lạc, tôi nhận ra mình có thể nghĩ về điều ấy, cho dù nó khiến tôi thấy khổ sở lắm lắm. Tôi chẳng biết phải làm gì với thông tin này cả.

Nhóm con người đang bỏ chạy. Con người Linh mục đang la hét với họ. Họ đang bế đám con người con lên và rời trại, nhưng vẫn còn một lượng lớn bị bỏ lại đằng sau. Có nhiều nhiều con người, nhiều lắm lắm. Đây vẫn là một môi trường đa mục tiêu.

Thế rồi có xe đến; lại thêm nhiều con người nữa. Xuôi dưới mạn đường bên kia trại, tôi trông thấy xe dân sự. Chúng chờ theo hàng loạt con người. Con người ngồi trong. Con người bám bên ngoài. Những con người mang súng.

Kênh của Mật: Địch đến rồi kìa, Đại Ca ơi.

Tôi chột vui hẳn lên. Tôi di chuyển bằng cả tay chân, tính toán vị trí ẩn nấp. Ông tập hợp các đơn vị của mình lại. Ròng thức dậy và trườn vào một hàng cây, nơi tầm ngắm không bị cản trở.

Tất cả những con người không-phải-địch vẫn đang chạy, đang chạy. Một số người sẽ vẫn gây cản trở. Chỗ xe đang tiến đến nhanh, nhanh lắm lắm. Kẻ địch đã bắt đầu khai hỏa. Tuy nhiên, chúng chỉ bắn trúng những con người khác: chúng không thể ngắm chính xác ở cự ly ấy trong lúc đang di chuyển.

Khẩu Chú Voi Con của Mật khiến xe dẫn đầu nổ tung. Con bé đang xộc qua nhóm không-phải-địch, và tôi bảo con bé rằng nó nên lui ra sau họ, lui lại và dùng họ làm lá chắn.

Kênh của Mật: Em cần để dân thường đứng sau mình thì mới bắn chuẩn được.

Mật có thể dễ dàng bắn vọt qua đầu nhóm con người, nhưng tôi để nó tùy ý hành động vì tôi biết nó thông minh hơn tôi.

Rồng đang bắn. Phần nhắm mục tiêu trong não cậu ta đang quyết định ai là thủ lĩnh phe địch, và mỗi tên đều bị cậu ta giết bằng một phát đạn. Đôi khi cậu ta giết tài xế. *Pằng!* cậu ta truyền tin. *Đã chốt mục tiêu. Pằng!*

Ong đang tấn công. Chị báo cáo mức tổn thất và trữ lượng nọc của mình cho tôi. Chị đang sử dụng loại nọc gây tử vong nhanh, bởi vì những kẻ địch này được vũ trang tốt hơn so với những kẻ bọn tôi từng giao chiến cùng khác. Tất cả lũ địch ấy đều có súng.

Giờ lại có thêm những con người khác xuất hiện: là bạn, bạn đây. Đây là bạn của bọn tôi. Họ mặc đồng phục Redmark. Họ đến không đông và không tham gia chiến đấu, chỉ đứng nhìn bọn tôi tiêu diệt địch, toàn bộ lực lượng địch.

Lúc này, những con người không-phải-địch đã chạy đi gần hết.

HARTNELL

Từ tư thế ngồi, Đại Ca gần như có thể nhìn thẳng vào mắt anh chàng Hartnell, bây giờ đang đứng. Tâm thân đồ sộ của nó, độ đặc của cơ và xương nó, như đè cho cả thế giới nghiêng về phía mình. Hartnell tin chẳng ai trên đời lại có thể không nhận thấy nó khi nó đang ở gần cả. Tất nhiên, trừ khi người ấy đang bị nó săn lùng. Từng có thời anh đến ớn lạnh toàn thân mỗi khi mừng tượng cảnh bị Đại Ca hoặc đồng loại của nó săn đuổi.

Đáng lẽ mình vẫn nên thấy thế, anh tự nhủ. Mình quả là một kẻ ngu xuẩn khi quen được với điều này. Bởi vì chúng đã bị Murray xích cổ, không chữa con nào. Murray đơn thuần là “Ông Chủ” đối với Đại Ca, và hệ thống thứ bậc điện tử gài trong đầu Đại Ca luôn răm rắp phục tùng mệnh lệnh của Murray, y hệt một kẻ nô lệ. Nếu Murray bảo nó giết Hartnell, con Sinh Dạng sẽ không cưỡng lại - không thể cưỡng lại. Ngoan ngoãn nghe lệnh là đặc tính cốt lõi của Đại Ca. Đó là lý do họ sử dụng gốc gen của chó.

Đại Ca ưa chạy trên tứ chi. Nó sở hữu cái đầu dẹt cùng đôi mắt đen của một con chó. Khi nhìn vào cặp mắt đấy, nếu thấy bất kỳ nét biểu cảm nào lộ ra, đó ít nhất cũng phân nửa là do người quan sát tự tưởng tượng mà thành chứ thực chất không hề tồn tại trên mặt con thú. Tuy thế, nó lại ngồi theo kiểu con

người, cánh tay đặt trên cặp đầu gối co sát thân. Tư thế ấy khiến nó trông trầm mặc đến lạ, tựa như đang chuẩn bị ngâm một bài thơ tả hoàng hôn.

Chất chứa trong cái đầu ngoại cỡ của chú mày là những nỗi niềm gì vậy, Đại Ca? Liệu bên trong cái hộp sọ gia cố tích hợp máy móc của con người chó này có là một đời sống nội tâm, các suy nghĩ và xúc cảm, những cuộc độc thoại và tranh luận không? Hay liệu cũng như những gì các nhà hành vi học từng nói về mọi chủng thú vật, nó chỉ là một cỗ máy phản xạ đậm chất Skinner^[1], thuần túy cấu thành từ các kích thích và phản ứng?

Hiện thời, câu hỏi ấy thiên về thực tiễn nhiều hơn. Chất chứa trong cái đầu ngoại cỡ của Đại Ca là một mớ dây nhợ, nay đang cần được xác minh xem có phải vì bị trục trặc sao đó mà đã làm hỏng hệ thống liên lạc không. Tính đến giờ, Hartnell đã chụp quét và kiểm tra và thăm dò nguyên một tiếng đồng hồ rồi, trong khi Đại Ca kiên nhẫn ngồi và le lưỡi thở vì nóng.

Lẽ đương nhiên, Ellene Asanto đã gặp các thành viên khác trong đội. Murray chắc từng định tổ chức một màn giới thiệu từ từ, càng lúc càng dẫn cô đi sâu vào trong căn phòng trưng bày kinh dị của gã. Nhưng thú vị thay, Asanto hóa ra lại rất khó dọa. Sau phen hồn vía lên mây ban đầu với Đại Ca, cô hiển nhiên đã gia cố bản lĩnh, có lẽ bằng cách nghiền ngẫm lại các thông số kỹ thuật của toàn đội mình được quyền tiếp cận.

Ong như hớp hồn cô. Cô cứ vòng đi vòng lại quanh khung sọc lớn, nơi cả đàn đang dưỡng sức, với các đơn vị mới nở ra từ nhộng theo một lịch trình chuẩn xác, nhanh chóng.

“Trông chúng cứ như... ong thường ấy,” cô bình phẩm.

“Cô nàng,” vừa dựng mô hình mạng liên lạc trên máy,

Hartnell vừa lơ đãng sửa lời. “Cô nàng, một thực thể thôi.”

“Đàn cá thể hợp thành một trí tuệ nhân tạo hiệu dụng duy nhất,” Murray trình trọng giải thích - gã đã chấp vạ lại tâm trạng hòa nhã của mình và một lần nữa đeo lên chiếc mặt nạ từng bị lột trần. “Ong không giỏi lập luận hay hoạch định trừu tượng, nhưng độ linh hoạt trong chiến đấu và trinh sát của nó là vô đối.”

“Còn chú gấu Paddington^[2] đằng kia thì sao?”

Mật bấy giờ đang ngồi chóp chép nhai một tảng đồ ăn dày. Khi nghe thấy Asanto, nó liếc lên, nhưng không nói gì. Hartnell đoán Murray đã tạm thiết lập chế độ im lặng cho toàn đội; phô trương như gã đời nào lại muốn chia sẻ hào quang.

“Mật giữ vai trò yểm trợ hỏa lực hạng nặng và chi viện cận chiến.” Murray tiến sát đến bên tấm thân gù khổng lồ của con gấu - dù ngồi nhưng vẫn cao gấp bội bất kỳ con người đứng thẳng nào. Gã đứng trong bóng nó và vỗ bộp lên sườn nó, mắt quan sát Asanto. *Trông ta đây! Ta là Ông Chủ. Ta là Người. Ta đã thuần hóa lũ thú hoang này.* Mỗi tội thật ra, công tác thuần hóa đã được cáng đáng bởi một nhóm kỹ sư sinh học, lập trình viên, và nhà điều khiển học trong các phòng thí nghiệm cách đây hàng trăm dặm. Nhưng có lẽ chỉ mỗi thiết kế và tạo giống và điều chỉnh không thôi thì vẫn chưa đủ. Có lẽ phải *sử dụng* những tài sản như vậy mới thực sự được coi là thuần hóa. Khoản đó là chuyên môn của Murray. Hàng bao năm nay, gã đã điều hành các bày chó cho nhiều công ty an ninh tư, gây dựng được danh tiếng làm ăn rất hiệu quả, miễn sao không ai hỏi han gì nhiều. Bầy Đa mẫu dạng chỉ đơn thuần là gánh xiếc sát thủ mới nhất gã được bàn giao cho chỉ đạo.

“Thế còn cái thứ kia?”

Rồng biếng nhác nằm dài dưới nắng, dựng mào lưng lên để hấp thụ tối đa ánh mặt trời. Nó là một sinh vật dài thượt, mình mẩy uốn khúc, dài tận sáu mét nếu đo từ phần mõm cá sấu đến chót chiếc đuôi y hệt cây roi. Vảy của nó khi ấy mang màu nâu xám, báo hiệu nó hiện chẳng thiết tha làm gì cả. Trong số ba Sinh Dạng có xương sống, nó là thành viên khác người nhất, với chỉ cánh tay là còn mang chút nhân hình. Một con mắt hốc xoay tặc kè dán vào Asanto, như thể đang chực chờ cô đến đủ gần để lao ra vồ.

“Cu cậu cấu thành chủ yếu từ gốc tặc kè xanh và kỳ đà,” Hartnell nói, và rồi, vì cái nghề này hiếm có dịp cột nhả, để thêm rằng, “Buồn cười là hồi cậu ta được đưa đến, bảng kê ghi, ‘tặc kè’, và cả đám bọn tôi đều nhao nhao lên rằng, ‘Ủ ôi, chẳng ai muốn món này đâu, khỏi cần nhé?’” Lúc Hartnell nhìn sang Murray và Asanto, nụ cười héo quắt đi trên mặt anh, và sau đó gã sếp của anh đã xẵng giọng hỏi rằng anh còn việc gì cần giải quyết không, thế nên giờ anh mới ở đây.

“Anh chịu đây, Đại Ca ạ,” anh nói với cái tảng khổng lồ, đầy răng và cơ bắp. Khi nghe thấy giọng anh, Đại Ca ve vẩy một bên tai, và Hartnell đâm tò mò, tự hỏi con Sinh Dạng thực sự hiểu được đến đâu về công việc anh đang làm. “Mọi thứ đều đâu vào đó. Chẳng hỏng hóc gì hết. Đầu mày ổn cả. Ngoan lắm.”

Vai Đại Ca khẽ giật, và máy tính bảng của Hartnell báo con người chó muốn nói chuyện với anh. Anh mở một kênh liên lạc, kết nối với thiết bị cấy trong tai mình.

Tôi muốn có giọng mới. Trong tai anh, giọng Đại Ca nghe vô thường vô phạt, máy móc, khác hẳn tiếng gầm gừ đủ khiến

thiên hạ són ra quần khi nó nói thành lời.

“Anh, ờm...” Hartnell liếc quanh để đảm bảo Murray không lờn vờn gần đó, thế rồi lẩm bẩm đáp. “Chú mày muốn gì cơ?”

Tôi *muốn* có giọng mới.

“Không làm vậy được đâu, Đại Ca. Vụ đó nằm ngoài khả năng của bọn anh rồi.”

Đại Ca chỉ nhìn anh với ánh mắt căm lạng đầy cáo buộc mà lú chớ rất thạo làm.

“Chà, nghe này. Ừ thì, có lẽ sẽ làm được đấy - kiểu, sau này ấy, một thời gian nữa. Tuy nhiên, nó hiện không hẳn là ưu tiên, cu ạ. Ý anh là, mày trò chuyện với bọn anh thế này là được rồi mà, với cả mày cũng có định nịnh nọt lũ Anarchista để vôi kẹo bánh gì đâu. Hỏi xin cái này... hơi kỳ đấy, mày hiểu chứ?”

Đến đây, nghi vấn xung quanh nguồn gốc của ý tưởng đó bắt đầu dấy lên, và Hartnell thấy ngôn ngữ cơ thể của Đại Ca thay đổi: trở nên dè dặt hơn, đầu cúi gục, tai cụp lại. Một tiếng rên khẽ, cao tới độ gần như không nghe thấy nổi, thoát ra từ bộ hàm quá khổ.

Hartnell biết Đại Ca, hoặc nghĩ rằng mình biết nó. Anh chẳng biết bao nhiêu phần trong đó là thật, bao nhiêu là do tâm trí bản thân tự nhân cách hóa con vật lên nữa, nhưng anh cảm thấy mình có thể hiểu được con Sinh Dạng. Rốt cuộc, Đại Ca vẫn mang hồn chớ trong cốt tủy. Nó chào đời từ một chủng loài đã học cách thấu hiểu con người suốt hàng ngàn năm nay.

Giữa lúc quan sát Đại Ca như vậy, anh bất giác nghĩ, Cái vụ giọng mới này từ đâu mọc ra thế nhỉ? Bởi vì Đại Ca rõ ràng không *muốn* mình hỏi. Nếu anh hỏi trực tiếp, con chớ sẽ phải trả lời.

Mọi Sinh Dạng đều bị cài hệ thống thứ bậc phục tùng, đặc biệt là Đại Ca. Murray đứng đầu hệ thống đó, nhưng Hartnell đứng thứ hai.

Ý nghĩ ấy chẳng vui tươi gì cho cam. Bậc hai sẽ không bảo vệ nổi anh nếu Murray lên cơn sôi máu và hạ lệnh cho Đại Ca xé xác Hartnell. Hiếm ai phải lo ngại về một chuyện như vậy trong cuộc chơi chính trị tại chỗ làm, nhưng tại cái chốn Campeche này, Murray chẳng khác nào một ông trời con cả. Gã đã được khoán cho công việc cần làm và chẳng bị ai soi mói hết. Chừng nào gã còn làm ăn đâu ra đó, chừng ấy các tập đoàn trả lương cho gã sẽ không câu nệ phương pháp gã sử dụng.

Mình biết hàng bao chuyện từng xảy ra ở đây, thêm nhiều ý nghĩ không vui xuất hiện, và cả hồi kết tất yếu của tất cả bọn chúng nữa: Mình đã biết quá nhiều.

Anh ngược nhìn khuôn mặt ngây thơ, hung ác của con Sinh Dạng. Chú mày sẽ không làm hại anh đâu, cu nhỉ? Nhưng tất nhiên, nếu Murray muốn thì nó sẽ làm thôi. Nó nào đủ sức kháng cự.

Nó sẽ chẳng muốn đâu. Hartnell đã hơn một lần hình dung về viễn cảnh ấy, thường là ngay trước khi chai whisky lại được lôi ra. Trong các vở kịch nho nhỏ do anh tự biên tự diễn trong tâm trí, Đại Ca luôn lưỡng lự, ít nhất là trong thoáng chốc.

Anh gãi dưới hàm con Sinh Dạng, cảm nhận các thớ cơ ở đó, cảm nhận cuộc đối thoại căng thẳng giữa người và chó bên trong. “Mày khá lắm, Đại Ca ạ,” anh nhẹ nhàng nói. “Mày làm ăn khá lắm. Mày là một Chú Chó Ngoan. Để anh xem có kiếm được giọng mới cho mày không nhé.”

Một giọng hiền, cái máy diễn giải suy nghĩ của Đại Ca và

truyền lại.

Hartnell bỗng thấy buồn rười rượi, mặc dù nguyên cơ ít nhiều cũng là tại chỗ whiskey. Anh tu thêm ngụm nữa và vỗ vào cánh tay Đại Ca. “Chú mày khá lắm,” anh lặp lại.

“Anh đã phát hiện ra lỗi chưa?”

Hartnell liếc lên và thấy Asanto đứng đó, in bóng trên nền trời rực nắng. Chắc anh đáng lẽ phải nói gì đấy để các cổ đông yêu dấu của cô thấy an tâm, nhưng thay vào đó, anh chỉ nhún vai và khịt mũi. “Cô không cời chúng ra bao giờ à?” Anh ra dấu về phía tấm áo khoác dài và chiếc khăn quàng của cô.

“Mấy món này được trang bị lớp chống côn trùng xịn nhất thị trường đấy,” cô bảo anh, giật nhẹ chiếc khăn. Rồi mắt cô lia sang Đại Ca. “Vậy là cái con kia cùng đội của nó cứ... được thả rông trong nửa tiếng hả?”

“Cậu chàng. Đại Ca là cậu chàng.” Hartnell đột nhiên thấy ức chế với cô, dấu vẫn nhận ra mình kỳ thực đang ức chế với Murray và toàn bộ công việc khốn nạn này. “Đại Ca và Ròng là ‘cậu chàng’. Mật và Ong là ‘cô nàng’. Hoặc Mật là như thế, còn bọn tôi gọi Ong là cô nàng bởi lẽ đó là lỗi tư duy của loài người chúng ta. Ong là...”

“Chắc là người ta.”

Anh nhún vai. “Ong là một, là riêng, là duy nhất. Thật tình chứ, cô đọc bản yêu cầu kỹ thuật đối với các đơn vị chiến đấu sở hữu trí tuệ phân tán chưa? Mẹ kiếp, họ còn *chẳng* hề trông mong đám bọn nó sẽ có, cô biết cái gì không, trí tuệ nữa kia. Bọn nó đáng lẽ phải giống một lũ ngợm rôbốt thông minh cơ - cứ tự một lô lại rồi yêu cầu chúng tính toán để đưa ra quyết định là xong.

Mỗi tội Ong lại giống con người. Hoặc không phải người, không hẳn là người, nhưng ta có thể trò chuyện với Ong. Ong thừa sức vượt qua phép thử Turing^[3]. Và làm quái có ai trong ngành trí tuệ nhân tạo thèm quan tâm đâu, vì Ong không phải là một trong những siêu máy tính não to của cái đám ấy, mà chỉ là...”

“Ong.”

“Vâng, ong chính hiệu. Xin lỗi nhé, tôi làm một tràng kinh quá.”

Cô bước lại gần, sẫm soi Đại Ca. “Nói tôi nghe về các cơ chế phòng ngừa đi.”

“Cơ chế phòng ngừa,” anh ngơ ngơ lặp lại.

“Nếu xích mà bị đứt thì chuyện gì sẽ xảy ra, Hart? Hẳn Đại Ca không chỉ đái bậy lên vài cái cây và cắn một anh bưu tá thôi đâu.”

“Cu cậu...” Hartnell nhấp quá vội ngụm whisky tiếp theo và lỡ hít mất gần nửa vào phổi, oằn người xuống và ho sặc sụa cho đến khi được một cú vỗ mạnh trên lưng giúp thở lại như thường. “A, aha, cảm ơn nhé,” anh hỏn hển nói.

Asanto đang nhìn anh chăm chăm. Kỳ thực cô đang nhìn ra sau anh, dán mắt vào Đại Ca, chủ nhân của bàn tay to bản vừa thực hiện pha cứu trợ cần thiết. “Trông kìa,” cô sửng sốt nói.

“Ngoan lắm, Đại Ca.” Hartnell ho thêm vài phát nữa. “Nếu đã đọc thông số kỹ thuật, cô đã biết về các cơ chế phòng ngừa rồi đấy.”

“Tôi chẳng thấy bóng dáng chúng đâu hết.”

“Đại Ca tuân thủ mệnh lệnh. Cậu ta đã được kết nối với một hệ thống thứ bậc nghiêm ngặt, bảo gì làm nấy. Và lúc mất liên

lạc...”

“Vâng, lúc đó thì sao?”

“Đại Ca đã tiếp xúc với một trại đầy người tị nạn. Không có chỉ dẫn.” Chỉ nghĩ đến điều ấy thôi là lòng bàn tay Hartnell đã ứa mồ hôi, hoặc đúng hơn là ứa đẫm hơn nữa. Anh chẳng tài nào hình dung nổi lúc ấy, khối óc hạn hẹp của Đại Ca nghĩ gì. Anh chẳng hình dung nổi chuyện đã xảy ra thế nào. Và bản thân các Sinh Dạng cũng chẳng giúp được gì nhiều. Đường truyền liên lạc không phải thứ duy nhất bị ngắt - họ cũng không thu được bản ghi nào từ máy quay của đội trong khoảng thời gian đó. Họ chỉ có thể dựa vào khả năng thuật chuyện đầy hạn chế của Đại Ca để biết chúng đã làm gì.

“Mấy đứa chúng nó đi tìm địch,” Hartnell giải thích. “Chúng đã... chúng đã làm rất tốt, tốt lắm đấy. Nghe chưa, Đại Ca? Chó Ngoan, ngoan lắm. Chúng tiến vào và, thế nào nhỉ, không hiểu sao chẳng chuyện gì xảy ra hết, và Ong sục sạo tìm vũ khí - làm ăn hơi cẩu thả vì chúng không được đào tạo để thực hiện những việc kiểu vậy, nhưng bằng cách nào đó, chúng đã làm điều đúng đắn.”

“Một chương trình thứ cấp nào đó chẳng?” Asanto đề xuất.

Mình cần phải khờ mồm lại ngay. Mình thực sự chỉ cần gật gù và giữ im lặng thôi. “Không,” miệng Hartnell khẳng định, bất chấp đã được toàn thân can gián. “Chúng đã quyết định hành động như thế. Đó là lý do Đại Ca đầy ưu việt hơn một con rô bốt. Đó là lý do các Sinh Dạng chính là tương lai.” Mang điều đó về bẩm với các cổ đông nhà cô đi.

“Và sau đó giao tranh bùng nổ,” cô chỉ ra.

“À, ờ, vâng, nhưng chuyện cơ bản là một lô một lốc Anarchista chường mặt đến và bắt đầu xả súng. Và tôi không biết chúng đến đó để làm cái quái gì - liệu chúng tính dời dân tị nạn đi chỗ khác hay bắt tân binh, hay về thăm hỏi bà nội ốm yếu. Nhưng chúng trông thấy đội nhà ta, và Đại Ca trông thấy chúng và xác định rất chuẩn xác rằng chúng là địch. Và dân thường đã bỏ chạy, và căn cứ vào mức thương vong dân sự tương đối thấp, tôi đoán đội nhà ta hẳn đã yểm hộ cuộc tháo chạy của bọn họ.”

“Thật hả?” Cô nghe có vẻ không tin.

Hartnell mở miệng, nhưng rồi lại ngậm vào. “Tôi không biết,” anh lẩm bẩm. “Trong đội lính Redmark có vài người bảo thế, nhưng tôi không biết đâu.” Anh nở một nụ cười yếu ớt với con Sinh Dạng. “Đôi khi anh chẳng hiểu nổi chất chứa trong cái đầu ngoai cỡ của chú mày là những nỗi niềm gì, Đại Ca ạ. Và anh biết nếu được thì mày sẽ nói anh nghe ngay.” Và anh một lần nữa trông thấy điều đó, thấy cái thế gù và cúi gằm đầu tỏ ý, Xin đừng hỏi tôi; cái tiếng rên ư ử tội lỗi của một con chó.

“Mày làm ăn khá đấy, cu,” anh nói, và lại gãi hàm con Sinh Dạng. Không như Đại Ca, anh có thể nói dối ngọt xớt mỗi khi cần, và còn lâu mới có chuyện anh hé răng nửa lời với Asanto về mệnh lệnh Murray đã cố đưa ra khi mất liên lạc; về cách Murray đang tiến hành chiến tranh với bang Campeche, chống lại cả quân Anarchista lẫn dân thường.

[1]Tức B. F. Skinner, nhà hành vi học người Mỹ nổi tiếng giai đoạn thế kỷ XX. Skinner

tin hành vi của một sinh vật được hình thành từ quá trình phản ứng với các kích thích trong môi trường, chứ không nhất thiết xuất phát từ những suy nghĩ hay động lực nội tại. [Chú thích của người dịch, sau đây viết tắt là N.D.]

[2] Một con gấu nổi tiếng trong văn học thiếu nhi Anh Quốc. [N.D.]

[3] Phương pháp đo lường độ thông minh của máy móc do nhà toán học Alan Turing đề xuất. Trong phép thử này, một cỗ máy sẽ trò chuyện với con người bằng ngôn ngữ tự nhiên. Nếu người đối thoại không nhận ra nổi mình đang nói chuyện với máy, cỗ máy sẽ được coi là đã sở hữu trí thông minh tương đương con người, và đã vượt qua phép thử Turing. [N.D.]

ĐẠI CA

Mật đang không vui.

Con bé đang ngồi yên và đang ăn; nó không làm bất cứ điều gì khác. Không gì, không gì cả. Nó chỉ thể hiện mình không vui trên kênh liên lạc kết nối với bọn tôi thôi. Tôi hiểu nguyên nhân là bởi nó không muốn Ông Chủ biết. Hiểu mà, hiểu mà.

Bọn tôi không nên giầu giém Ông Chủ. Hay là tôi nên đem chuyện Mật đi mách với Ông Chủ nhỉ? Nếu Ông Chủ hỏi, tôi sẽ phải khai, phải khai thôi. Mà có lẽ vậy tức là tôi không cần khai trừ khi bị ông ấy hỏi, không thì tại sao Ông Chủ lại sắp đặt mọi thứ kiểu ấy? Tôi không hoàn toàn hài lòng với cái lý mình nghĩ ra, nhưng tôi chẳng có ai để nhờ giúp trong chuyện này. Chẳng ai, chẳng ai hết. Tôi lại ử ử rên, sâu sâu trong họng. Có vấn đề, có vấn đề gì rồi. Cũng như Hart với mấy vụ đường truyền bị ngắt, tôi chẳng xác định được vấn đề nằm ở đâu để ngăn nó lại cả. Tôi chỉ biết vấn đề đang tồn tại thôi.

Mật bảo bọn tôi rằng tất cả bọn tôi nên ăn nhiều, thật nhiều. Bọn tôi đang sắp sửa đi đánh địch, đánh trong một cuộc tấn công lớn. Ông Chủ đã tìm ra nơi toàn bộ lũ địch đã dời đến, một nơi nhiều địch, nhiều lắm lắm, nhiều tới mức tất cả bọn tôi và tất cả bạn bè con người của bọn tôi đều sẽ cùng tham gia đánh

chúng. Bọn tôi phải đánh cho đến khi không còn ai. Sau đó bọn tôi phải loại bỏ mớ xác. Bỏ hết, bỏ hết. Điều này đã được Ông Chủ dặn dò rõ lắm.

Nhưng đây không phải lý do Mật bảo hãy ăn đi. Mật nghĩ sẽ còn xảy ra chuyện gì khác nữa cơ. Mật bảo hãy sẵn sàng.

Hart đang duyệt lại các hệ thống của tôi, rà soát từng thứ, từng thứ: Cứ khi nào có anh trong đầu, tôi lại thấy nhột nhột, nhột nhột. Chip phản hồi, cơ sở dữ liệu, hệ thống liên lạc, hệ thống nhắm mục tiêu, hệ thống thứ bậc, lần lượt được kiểm tra. Anh nói tôi đang trong tình trạng tốt. Anh gãi tôi, gãi đúng chỗ, đúng chỗ, ngay chỗ tôi thích, chỗ dưới cằm tôi, nơi thiết bị cấy ở hàm đôi khi vẫn làm tôi đau nhức. Tôi thích Hart. Thích mà, thích mà.

Hart không thích Ông Chủ. Không đâu, không đâu. Tôi có thể ngửi thấy điều này trên người anh. Hart cũng nghĩ sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Có lẽ tôi nên kể cho Hart nghe về Mật. Nhưng tôi không làm vậy. Tôi chẳng biết tại sao, nhưng tôi không làm vậy.

Rồng và Mật và tôi ngốn ngấu nuốt các gói lương khô. Bọn tôi có thể ăn được nhiều thứ lắm, nhưng lương khô là món tốt nhất đối với bọn tôi. Chúng chứa Vitamin Và Khoáng Chất Khuyên Dùng. Ông đã sặc đầy từ trạm, và đã trưng dụng thêm 20 phần trăm đơn vị. Bởi vì bọn tôi sắp tham chiến, thế nên ai muốn xin gì cũng được.

Ellene Asanto đi ngang qua và nói chuyện với Hart. Cô khiến Hart lo lắng. Cô khiến Ông Chủ vừa lo lắng vừa tức giận. Giờ đây, khi cô không còn sợ nữa, tôi chẳng xác định được cô đang cảm thấy thế nào. Quần áo cô có thứ gì kêu ro ro, ro ro.

Hoặc có khi không phải quần áo cô đâu. Có khi chính cô đang phát tiếng này.

Kênh của Mật: Là cô ta đây.

Ellene Asanto không nằm trong hệ thống thứ bậc của tôi. Cô không phải địch. Nhưng cô không chỉ là một con người như hầu hết bọn họ. Hart và Ông Chủ coi trọng cô. Tôi không biết cô là thứ gì hay phải phản ứng với cô ra sao.

Tôi nghĩ vậy tức là tôi có thể điều tra cô. Như trại, như trại thôi. Sẽ giống như vụ cái trại lúc bị mất liên lạc ấy mà. Tôi sẽ cử Ong vào.

Kênh của Ong: Làm rõ mục tiêu?

Tôi bảo Ong mình muốn biết về Ellene Asanto.

Kênh của Ong: Làm rõ hơn về mục tiêu?

Tôi không biết mình muốn biết gì. Tôi chỉ muốn biết thôi.

Kênh của Ong: (biểu tượng cảm xúc chê bai).

Nhưng Ong làm theo lệnh và phái vài đơn vị bay đến gần Ellene Asanto và triển khai các giác quan đặc biệt của mình: các giác quan không ai khác sở hữu. Ong nói ngay cả Ông Chủ và Hart cũng không biết hết về những thứ chỉ có thể cảm nhận được. Không biết, không biết đâu.

Tôi bảo Mật: Nói anh nghe đi.

Kênh của Mật im im, im im.

Kênh của Ròng: Tôi nghĩ Ellene Asanto là một mục tiêu đặc biệt, ý muốn bảo đây là một mục tiêu cậu ta sẽ được lệnh xử lý.

Ông Chủ và một số sĩ quan Redmark đang quan sát hình ảnh địch truyền về từ vệ tinh. Đối với tôi, nó cũng hệt như cái trại hồi trước, chỉ có điều to hơn nhiều, nhiều lắm lắm, và có nhiều

công trình hơn. *Làng*, cơ sở dữ liệu của tôi nói. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ bé đi nhiều, nhiều lắm lắm, và chẳng còn công trình nào cả. Một khi xác chết đã được đốt và đem chôn, sẽ chẳng còn lại bao nhiêu.

Kênh của Mật: Mọi bằng chứng sẽ biến mất.

Kênh của Ong: Đang tiếp nhận... phát hiện tín hiệu được mã hóa... giải mã... giải mã... giải mã...

Khắp xung quanh bọn tôi, các đơn vị của Ong đậu xuống nghỉ trong khi chị kết nối chúng lại, nối vào công tác giải mã của mình, ngày một sử dụng nhiều công suất xử lý. Tôi muốn bảo chị dừng lại, nhưng chị đang làm đúng lệnh tôi, theo cách của riêng mình. Là đây, là đây ư? Đây là điều tôi muốn phát hiện ra à? Tôi chẳng biết phải quyết thế nào cả.

Kênh của Mật: Sẵn sàng đi.

Tôi muốn hỏi, *Sẵn sàng làm gì?* nhưng Mật đứng dậy, giữ vụn khỏi lông. Mật đang kiểm tra hệ thống của khẩu Chú Voi Con. Ròng đang tiến hành chẩn đoán phần mềm nhắm mục tiêu của mình. Ong đang giải mã... Đây thậm chí còn không phải là một điều Ong đáng lẽ có thể làm.

Tôi nhìn sang Ông Chủ. Ông ấy đang nói thầm với các sĩ quan của mình, nhưng tai tôi vẫn có thể nghe thấy giọng ông ấy. Vì con người đã chế tôi như vậy, nghe trộm cũng chẳng có gì sai trái. Ông ấy nói, "... cầm chân ở đây, nhưng tao cần chúng mày đảm bảo sẽ bới ra được thật nhiều vũ khí, linh kiện bom, mìn mìn thường lệ. Sẽ chẳng ai hạch hỏi gì nhiều đâu, nhưng cần làm nơi này trông thật giống một trại Anarchista như bao trại khác..."

Kênh của Ong: Đã giải mã xong. Và rồi tôi có thể nghe thấy thông điệp mật của Ellene Asanto, đang được cô gửi đi bằng thiết bị cấy, bằng cả chỗ quần áo cô mặc trên người nữa.

... nghi đây là chiến dịch thanh tẩy. Chúng sẽ điều đám Sinh Dạng đi thủ tiêu bằng chứng về các cuộc tấn công hóa học. Làm ơn nói rằng chị có thể gửi viện binh đến cho em đi, không là con số thương vong dân sự ít nhất cũng sẽ lên đến hàng trăm đây...

Tôi nghe thấy Hart chửi thề. Mắt anh mở tròn, to to, to lắm, và dán chặt vào Asanto, và tôi nhận ra anh được kết nối với hệ thống của Ong và đã nghe được hết, nghe hết rồi.

HARTNELL

... nghi đây là chiến dịch thanh tẩy. Chúng sẽ điều đám Sinh Dạng đi thủ tiêu bằng chứng về các cuộc tấn công hóa học. Làm ơn nói rằng chị có thể gửi viện binh đến cho em đi, không là con số thương vong dân sự ít nhất cũng sẽ lên đến hàng trăm đấy...

Giữa lúc đang kiểm tra dỡ cấu trúc liên lạc nội đàn của Ong, Hartnell tự dừng chết lặng. Trong một giây phút điên rồ, anh cứ ngỡ tín hiệu này khởi sinh từ Ong, nhưng rồi anh truy ngược đường truyền, dò đến đúng nguồn phát của nó: chính là Ellene Asanto, đứng một mình giữa trại. Asanto, người do các cổ đông của dự án Sinh Dạng cử đến. Dẫu thế, anh vẫn nghĩ hành động này không đến nỗi quá phi lý. Có khả năng nhóm cổ đông đang lo ngại rằng nếu thế giới bên ngoài phát hiện ra cuộc chiến ở Campeche đang được tiến hành kiểu gì, họ sẽ phải hứng chịu tai tiếng vô cùng tệ hại.

Nhưng anh tiếp tục đóng tai theo dõi màn nghe lén do Ong tử huyệt giải mã. Đám Sinh Dạng thậm chí còn chẳng phải là chủ điểm trọng tâm của Asanto, mà chúng chỉ được cô đề cập đến dưới dạng trung gian gieo rắc tội ác của Murray thôi. Cô biết vũ khí hóa học đã được triển khai tại vùng này. Cô tới đây để tìm bằng chứng. Làm gì có chuyện đám cổ đông cần bằng chứng, trừ

khi họ muốn đem chúng đi chôn. Quả đúng là Asanto đã vác thuổng đến đây, nhưng vấn đề là cô đến để đào xới.

Ôi tổ sư, cô này có phải người do cổ đông cử đến quái đâu. Hartnell nhìn sang Murray, hiện vẫn đang mải bận lên kế hoạch. Bởi vì có một trại tị nạn to đùng đang nằm chình ình ngoài kia, và la liệt trên đồng giường tại đó là bao con người mình mẩy nào bồng nào sọ, sờ sờ minh chứng. Giới cầm quyền, tức các thế lực chính phủ cũng như những công ty đa quốc gia về cơ bản tham gia tài trợ cho cuộc chiến đẹp loạn - và đặc biệt là bày lính chó tại Redmark - đã đàn áp cuộc khởi nghĩa nhân dân ở đây một cách man rợ tột cùng. Giới truyền thông bị kiểm soát nghiêm ngặt: cả thế giới đều đinh ninh Anarchista là một bè lũ khủng bố. Chỉ có điều nghe chừng không phải ai cũng tin thế. Có lẽ Asanto là một nhà báo, nhưng căn cứ vào chỗ công nghệ Hartnell thấy cô sở hữu, cô còn hơn thế nữa kia.

Cô ta là đặc vụ ngầm của Liên Hợp Quốc. Anh chắc cú như vậy. Theo thông tin mới nhất anh biết, Liên Hợp Quốc dạo này đang đặt nghi vấn về cuộc chiến ở bang Campeche - biến cố mới nhất trong một chuỗi các hoạt động bán quân sự do tập đoàn tài trợ nhằm đập bẹp các diễn tiến bất lợi trên toàn cầu. Và họ nghi ngờ vậy là rất đúng. Bọn Anarchista đã rồi đời, chúng chỉ chưa nhận ra điều ấy thôi. Công việc thực sự Murray đang đảm đương là lau dọn các bãi loang vương vãi; loại bỏ bất cứ thứ gì có thể trở thành chứng cứ cáo buộc và gây rắc rối cho cánh chớp bu sau này.

Hartnell bản thân nhận ra có khi chính mình cũng nằm trong hạng mục ấy. Còn về phần Đại Ca và những Sinh Dạng khác... Chúng không phải rôbốt. Ta không thể đơn thuần xóa

trắng kho dữ liệu của chúng và có ngay một đội lính mới toanh, đầu óc sạch bong để phục vụ cuộc chiến tiếp theo. Gây giống con mới sẽ rẻ và dễ hơn hẳn. Đó là ưu thế cuối cùng các Sinh Dạng nắm giữ so với lính người. Rốt cuộc, nếu bị dồn vào thế bí, chúng có thể được tiêu trừ.

Hartnell xâm nhập vào hệ thống cá nhân của Murray. Anh đã làm trò này suốt mấy tuần nay. Đây là một cuộc phản loạn ngầm cón con, được anh thực hiện cho thỏa trí. Giờ thì anh truy cập thẳng vào mục liên lạc gửi đến, và cho hiển thị danh sách các thông điệp từng nhận.

Anh thấy mặt Ellene Asanto. Murray đã luận ra chân tướng cô. Gã biết họ đã bị bại lộ. Có khi nào gã đang chặn đường truyền của cô không, hay liệu gã không biết rằng cô là một đường dây liên lạc di động?

Dù thế nào đi nữa, gã cũng sẽ phải thủ tiêu cô. Một phần trong công cuộc thanh tẩy cả thôi. Có khi cô thậm chí còn biết điều đó rồi. Có khi cô đã chấp nhận rằng để vạch trần Murray cùng lũ chủ của gã trước bàn dân thiên hạ, đây sẽ là cái giá mình phải trả.

“Đại Ca, anh nghĩ đã đến lúc mây và đội của mây lên đường rồi đây,” Hartnell thông báo, cố gắng giữ giọng điềm tĩnh. Con Sinh Dạng chó nghiêng đầu: các giác quan của nó sẽ nhìn thấu toàn bộ nỗi sợ hãi của anh, nhưng nó sẽ không hiểu nguyên nhân.

“Chú mây có đủ vật dụng, thực phẩm, đạn dược hết rồi, đúng không cu?”

Sẵn sàng, sẵn sàng rồi, Đại Ca xác nhận trong tai anh.

“Xin lỗi vì anh không cài được giọng mới cho mày nhé, cu,” Hartnell thăm bảo nó. “Được vậy đáng lẽ đã hay.”

Tôi cũng nghĩ thế. Hart này?

“Sao vậy, Đại Ca?”

Đang có chuyện gì vậy?

Hartnell nhìn vào đôi mắt đầy tin tưởng của con Sinh Dạng. “Không có gì đâu, cu. Vẫn ổn hết mà. Chú mày cứ lo việc của mình đi.”

Sao anh lại buồn vậy?

“Anh ổn mà, cu.” Một lời nói dối, và Đại Ca biết điều đó. Hartnell liếc nhìn Murray, hiện vẫn đang mê mải hoạch định. Cả khu trại hết như một quả bom hẹn giờ, nhưng nhúc nhích vũ trang chờ đợi Murray phát lệnh. Nếu các Sinh Dạng có mặt ở nơi này khi mọi thứ bùng nổ, sự tình sẽ còn tệ đến cỡ nào nữa đây?

Tận dụng kênh truyền Ong đã cô lập, anh gửi thẳng một tín hiệu cho Asanto: Lão biết chuyện rồi đây.

Và với Đại Ca: “Rồi nào, cu, triển đi, đi luôn đi.”

Kênh của Đại Ca: Nhưng bọn tôi phải tấn công cùng bạn bè, phải cùng bạn chứ. Kế hoạch là vậy mà.

Asanto gần như chẳng phản ứng gì. Hartnell đến nề cô: đứng giữa vòng vây của địch mà cô vẫn tỉnh rụi. Là ta đây, chúng ta chính là địch.

“Cứ đi đi, Đại Ca. Khởi hành đi, cu.” Vừa ra chỉ thị, Hartnell vừa nhập lệnh vào hệ thống luôn, chen một nhiệm vụ trinh sát vào danh sách đầu việc, tạo không lịch sử cho nó. Xét cho cùng, các Sinh Dạng rất giỏi khoản này mà. Công đoạn ấy từng được Murray cho vào trong quá trình lập kế hoạch, nhưng rốt cuộc lại

loại ra. Liệu gã có tin mình tình cờ bỏ sót nó trong đây không? Hartnell cài cảm dẫu vân điện tử đặc trưng của gã sếp nhà mình lên khắp quyết định ấy, cố gắng níu lấy hy vọng mong manh.

Đại Ca đứng dậy, vươn mình, khẽ rên ư ử. Hart?

“Mày là một Chú Chó Ngoan, Đại Ca à. Anh biết mày sẽ làm điều đúng đắn.”

Rồng bây giờ đã biệt tích, vô hình trườn vào hàng cây. Mật khom mình trên tứ chi và âm thầm rời đi; ngay cả nó cũng có thể lặng lẽ đến bất ngờ khi cần. Ong đã... Ong đã bay đi song vẫn ở đây, đồng thời làm đủ thứ.

“Đội của mày cần mày, Đại Ca à,” Hartnell truyền tin, và Đại Ca khép nép lên đường. Nếu Đại Ca mà có đuôi, nó hẳn đã cụp xuống giữa hai chân con Sinh Dạng rồi. Sự do dự của nó, cùng cả cảm giác khổ sở đi kèm sự do dự ấy, cứ lồ lộ trong mọi chuyển động.

Hartnell chúi đầu vào tinh chỉnh nốt hệ thống, nhắm đếm từng giây, sau đó là từng phút, tưởng tượng cảnh đội Sinh Dạng ngày càng rời xa chốn sắp sửa trở thành tâm thảm họa. Mình có bao lâu nữa? Mình cần bao lâu đây? Câu hỏi thứ hai nêu bật vấn đề mấu chốt của anh: không có đường thắng. Anh đang ở trong một mê cung đầy ngõ cụt, vô lối thoát.

Một người khác xuất hiện trong hệ thống. Hartnell nhận ra điều ấy nhờ các động thái của kẻ này: các kênh được mở, các tệp được kiểm tra. Anh cuống quýt tháo lui, cố hết sức che giấu vết tích của bản thân. Giữa đám sĩ quan, Murray đã trở nên im lìm hẳn. Gã đang tập trung vào thiết bị cấy và chiếc màn hình gần mắt của mình. “Hart...” Ánh mắt gã vẫn chăm chú hướng vào cỏi trong đầu, nhưng giọng gã truyền vào tai nghe của Hartnell.

“Mày muốn khai báo gì với tao không?”

Hartnell tu một ngụm rượu dài. Lão biết *những gì* nhỉ? Asanto đâu rồi? Xét cho cùng, Murray sở hữu quyền truy cập cấp cao đối với hệ thống. Hartnell phải khôn khéo mới lọt được vào nơi này nơi nọ; còn riêng Murray sẽ được phép điềm nhiên bước thẳng vào. Mọi thứ Hartnell đã phát hiện ra đều nằm chình ình ngay đó cho Murray mò thấy.

Ellene Asanto bất động như hóa đá.

Trong vùng không gian chung giữa tâm trí bọn họ, Murray tìm ra mẫu thông điệp của Asanto, vốn đã bị Ong ghi lại một phần. “Con mẹ nó!” gã rống lên, khiến đám lính xung quanh giật nảy người.

Asanto giật khẩu súng trường khỏi tay kẻ gần mình nhất. Murray quát tháo ra lệnh. Hartnell lao về phía gã, tuyệt vọng tìm cách can ngăn, tay chìa chai rượu còn nhõn một phần tư tới trước như lễ vật cầu hòa...

ĐẠI CA

Mọi thứ đều loạn, loạn hết hết rồi. Bọn tôi đã bỏ bạn bè lại và đang tiến về phía địch. Tiến một mình, một mình, chỉ một mình. Đó không phải là kế hoạch đã được gửi cho tôi. Nhưng Hart đã bảo tôi vậy. Tôi thích Hart. Tôi thích Ông Chủ. Hart không thích Ông Chủ. Giờ đây, tôi đang bị nhiều điều làm cho không vui, nhiều lắm lắm, và đó là một trong số chúng.

Mật cứ liên tục thúc bọn tôi đi nhanh nữa, nhanh nữa. Tất cả bọn tôi, kể cả Ròng, kể cả Ong, đều nhanh hơn mọi con người. Ong ở quanh bọn tôi và trước bọn tôi và sau bọn tôi và lưu lại ở trại, mặc dù càng đi xa, tín hiệu của chị sẽ càng suy yếu.

Kênh của Ong: Họ đang đánh nhau.

Tôi tiếp tục chạy. Tôi muốn quay lại. Tôi không muốn bạn bè bọn tôi đánh nhau. Không đâu, không đâu. Tôi tiếp tục chạy.

Kênh của Ong: Ông Chủ đang giận lắm.

Kênh của tôi: Ta nên quay lại.

Kênh của Mật: Không.

Kênh của Ròng: Nếu Ông Chủ đang giận thì không.

Tôi thấy ngạc nhiên. Ngay cả Ròng cũng quan tâm đến Ông Chủ, dù chỉ vì muốn tránh né cơn giận của Ông Chủ. Tôi muốn

tránh né cơn giận của Ông Chủ. Tôi muốn ở đó để giúp Ông Chủ. Tôi muốn giúp Ông Chủ hết giận. Tôi không muốn Ông Chủ giận tôi. Muốn, muốn, không muốn.

Tôi đã ngừng chạy. Tôi có thể cảm thấy cơ thể mình run run vì do dự: Những người còn lại trong đội nhìn tôi. Họ sẽ nghe lời tôi, nếu tôi bảo họ. Tôi phải nghe lời Ông Chủ, nếu ông ấy bảo tôi.

Kênh của Mật: Mệnh lệnh cuối cùng anh nhận được là gì vậy, Đại Ca?

Kênh của tôi: Hart bảo cứ đi đi.

Kênh của Mật: Vậy thì ta nên làm thế.

Tôi biết Mật không nói hết mọi thứ. Con bé hành động vì nó có lý do riêng. Vì muốn tôi hành động, nó đưa ra những lý do tôi thấy ổn. Nhưng tôi tin Mật. Mật thông minh hơn tôi mà. Đôi khi tôi nghĩ ai cũng thông minh hơn tôi. Đôi khi tôi nghĩ ngay cả Hart cũng không hiểu Mật và Ong và Rong thông minh cỡ nào. Không đâu, không đâu.

Thế rồi tôi nhận được một tín hiệu. Tôi bảo những người khác đợi. Là Hart, là tín hiệu từ Hart. Hart là bạn tôi. Hart sẽ biết phải làm gì.

Chào cu, giọng Hart vang lên. Đây là một thông điệp ghi âm, chứ không phải anh đang nói với tôi. Bất kể chú mày có đang ở đâu, anh cũng hy vọng chú mày vẫn ổn. Nghe nhé, ờm, ghi lại điều này cũng xương xẩu phết đấy, hiểu chứ? Trời ạ... Một khoảng lặng, và tôi có thể hình dung ra cảnh Hart đang uống cái chai mang mùi nồng của anh - hay như tôi vẫn thầm gọi là cái chai mang mùi Hart. Nó mang mùi Hart, Hart mang mùi nó.

Rồi, thế này nhé, nếu chú mày nghe được lời nhắn nho nhỏ này từ anh, thì chắc là anh đã gặp chuyện chẳng lành và không còn trên đời nữa đâu.

Tôi ư ử rên, không biết nghĩ sao.

Có lẽ, và anh tin đây hẳn chính là điều đã xảy ra, Murray đã trừ khử anh vì... ôi trời, Đại Ca à, anh biết đủ chuyện. Mày không hiểu nổi những chuyện anh biết đâu, cu ạ, và mày nên lấy làm mừng về điều đó đi. Nhưng anh biết hết. Anh biết đám đày đã tung ra những gì ở Campeche, vũ khí hóa học và bao thứ khác nữa. Mày và đội của mày chưa nhằm nhò gì đâu. Nhưng nếu chúng cần tốt thì, chính bọn mày sẽ là kẻ bị chúng vu tội. Hoặc... phiên bản dành cho chó là gì nhỉ? Chó thì à? Trời đất, bị lan man mất rồi. Lại thêm khoảng lặng, và mẫu ký ức về Hart trong đầu tôi lại uống tiếp.

Mà thôi, nếu chú mày nghe thấy lời nhắn này thì anh đã chết rồi, cu ạ. Và anh xót lắm ấy. Ý anh là, hiển nhiên anh xót cho số phận của mình rồi, nhưng anh còn đau xót vì bọn chúng cũng sẽ phải trừ khử nốt mày nữa. Có thể chương trình Đa mẫu dạng sẽ được tuyên bố là đã thành công, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng sẽ cần mọi Sinh Dạng riêng lẻ. Chắc chúng sẽ để mày hy sinh anh dũng hay gì đó. Nhưng mày biết gì không, Đại Ca? Hy sinh cái cục cứt ấy, nhất trí chứ? Cứ cho Murray và lũ chó má nuôi béo cả lão lẫn anh bốc cứt hết đi.

Vậy nên nghe nhé, anh sẽ tặng mày một món quà. Bởi vì mày là một Chú Chó Ngoan. Anh cóc biết thứ mả mẹ nào gây ngất đường truyền, nhưng anh hiểu đủ rõ để tái tạo nó. Và anh sẽ ra cho mày những mệnh lệnh cuối cùng cũng như gỡ bỏ xiềng xích khỏi người mày. Anh sẽ hủy hệ thống thứ bậc của mày. Giờ chỉ còn mình chú mày thôi, Đại Ca ạ: mày và đội của mày.

Tận hưởng tự do đi nhé, cu. Nhớ tránh xa mọi thứ mang biểu tượng Redmark. Tận hưởng cuộc đời chút đi, trước ngày phải hóa cát bụi.

Chạy đi, Đại Ca, chạy ngay đi.

Tôi đứng đây, trơ trơ, trơ trơ một hồi, gắng sức diễn giải ý nghĩa mọi điều mình vừa nghe. Hart đã không còn nữa. Chính anh đã bảo tôi vậy. Tôi không thấy thông tin này chứa đựng gì mâu thuẫn cả. Nhưng còn Ông Chủ thì sao? Bọn tôi nên về với Ông Chủ. Bọn tôi cần lệnh.

Kênh của Mật: Ta có lệnh rồi mà. Con bé cũng đã nghe lời nhắh của Hart.

Kênh của Ròng: Ta tự do rồi. Ròng nghe khác khác. Cậu ta vốn luôn là người kém vui vẻ nhất khi phải nhận lệnh.

Kênh của Ong: Đang chờ chỉ dẫn. Đã rút các đơn vị khỏi trại. Không có liên lạc ngoại đội nào.

Kênh của Ròng: Không hề.

Kênh của Mật: Đại Ca? Bởi vì tôi là thủ lĩnh. Tôi kém thông minh, kém nhất nhất, nhưng tôi là người phải quyết định.

Hart bảo chạy.

Bọn tôi chạy.

11
(ĐÃ LƯỢC)

Và, từ trên cao, anh diễn viên ngã người ra sau rồi nói với bạn mình, “Và đây là đoạn tôi rời sân khấu.”

Đó là lần đầu tiên Jonas Murray giết tôi. Tuy nhiên, báo cáo tôi xoay xử truyền được ra ngoài vẫn đủ để thúc mọi thứ vào guồng, cả tại chỗ làm chính lẫn trong các mật phòng, nơi tôi thực hiện công việc thực của mình. Đột nhiên, thứ tôi cần lưu tâm đến không còn là một thảm họa truyền thông vật vãnh nữa, mà là những việc hệ trọng hơn.

Đột nhiên, tôi cực, cực quan tâm đến đỉnh cao của nghiên cứu Sinh Dạng. Tôi cực quan tâm đến Đại Ca và những người bạn của cậu ta, và muốn khám phá bằng ra chuyện gì đã xảy đến với họ sau khi xiềng xích của họ vĩnh viễn được tháo bỏ.

Nhưng tôi đã chết. Murray đã đích thân bắn tôi với bàn tay thanh thoát của gã.

Phải một thời gian nữa tôi mới tái xuất được trên sân khấu cơ.

PHẦN II
CHÓ DẠI
CÓ MÙA

ĐẠI CA

Rồng bắt cá.

Cậu ta bơi trong làn nước, di chuyển thân mình chậm chậm, uốn éo, uốn éo. Bộ váy ngực trang bắt chước của cậu ta giống y như lớp bùn bên dưới, tới độ tôi chỉ thấy mỗi chuyển động, chứ vật đang di chuyển thì chịu.

Lúc cậu ta há miệng, nó như tòi ra từ hư không: răng và lưỡi và cổ họng toang hoác. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, lũ cá hẳn phải sửng sốt và kinh hãi rụng rời. Thế rồi cậu ta đớp gọn chúng.

Lũ cá nhỏ tí. Rồng giữ hết, giữ hết sạch. Nhưng hiện bọn tôi vẫn còn lương khô. Còn có cả những loài động vật nhỏ nữa: cơ sở dữ liệu của tôi cho biết chúng chủ yếu là chuột. Tôi có thể bắt được chuột, nhưng tôi sẽ phải ăn nhiều chuột lắm lắm. Có khi sẽ chẳng đủ chuột đâu.

Ong tìm hoa và thu hoạch mật. Ong đang ngắm kiến (Kiến ư?). Chị đang tìm hiểu cách chúng vất dịch rệp vừng.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn ở ngưỡng 96%.

Ong đã chạm trán dân địa phương - không phải con người địa phương, không phải, không phải đâu, mà là dân địa phương

ấy. Tất cả bọn tôi đều biết rằng vì mình đã chạy đi, Ông không thể khôi phục đơn vị theo cách thường lệ nữa.

Tôi không thích nghĩ về những gì đã xảy ra. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về những gì đã xảy ra. Các suy nghĩ ấy tự đến, tự tràn vào đầu tôi. Tôi bị cắt đứt khỏi Ông Chủ. Hart đã không còn nữa, và Mật bảo vậy tức là anh đã chết, chết mất rồi. Tôi không muốn anh ấy chết. Không hề, không hề. Anh ấy là bạn tôi mà.

Mật bảo Ông Chủ đã giết Hart. Tôi cũng không muốn thế. Ông Chủ là Ông Chủ của tôi. Hay Hart là địch nhỉ? Đó là lý do duy nhất tôi nghĩ ra được, nhưng tôi không muốn vậy. Tôi muốn bạn bè tôi là bạn của nhau cơ. Sự tình đáng lẽ phải như vậy mà.

Mật đang kiếm ăn. Mật ăn được nhiều nhiều thứ, đủ thứ khác nhau, và con bé cứ ăn miết, ăn miết. Mật cần nhiều đồ ăn lắm lắm.

Bọn tôi sẽ sớm phải lên đường. Bọn tôi vẫn phải chạy tiếp ư? Bọn tôi nay đã xa tít Ông Chủ và Hart và những bạn bè khác của mình. Bọn tôi đã chạy, chạy, chạy mãi. Mật bảo bọn tôi đã đi đủ xa để làm tròn mệnh lệnh cuối cùng của Hart. Mật bảo bọn tôi sẽ vẫn phải tiếp tục di chuyển, tiếp tục đi, bởi bọn tôi cần đồ ăn, và nếu ở lại, chẳng mấy chốc bọn tôi sẽ diệt hết thú vật trong khu vực này.

Trong đầu tôi có một câu hỏi. Đây không phải là một câu hỏi vui vẻ. Đây không phải là một câu tôi trước nay từng hỏi. Nó là, Giờ sao đây? Nó là, Tiếp theo là gì đây? Nó là, Lý do chúng ta tồn tại là gì đây? Toàn bộ những điều này, dồn trong một câu hỏi.

Tôi hỏi thử Ròng. Cậu ta không quan tâm. Ròng thấy sướng vì không bị ai sai bảo này nọ. Cậu ta có thể lười lười thả mình trong nước và bắt cá. Cậu ta có thể phơi nắng. Ròng chẳng muốn

gì nhiều.

Tôi hỏi thử Ong. Ong không hiểu câu hỏi. Sinh tồn là lý do, Ong bảo tôi. Ta thích nghi và cải thiện bản thân để sống. Ta tìm cách tiếp tục tồn tại. Ong đang nghĩ về sự tồn vong của mình. Các đơn vị của Ong có tuổi đời hạn chế. Ong muốn sống.

Tôi mang câu đó đi hỏi Mật. Mật bảo mình đang suy nghĩ về nó. Mật bảo nó cần tìm một kênh liên lạc. Ừ, tôi nói, ừ, chúng ta phải liên lạc với Ông Chủ.

Mật bảo không. Mật không muốn nói chuyện với Ông Chủ. Mật không muốn Ông Chủ nói chuyện với bọn tôi và cho bọn tôi biết mình phải làm gì.

Tôi muốn được biết phải làm gì. Mật nói tôi là thủ lĩnh, nhưng con bé sẽ quân sự cho tôi. Việc ấy cũng giống như bảo tôi phải làm gì, chỉ có điều tôi không phải thực hiện nó. Mật nói như vậy sẽ tốt hơn sai bảo đơn thuần. Tôi khẽ ư ừ, bởi vì như vậy có tốt hơn đâu. Thế tức là tôi sẽ phải quyết định. Nếu phải quyết định, tôi có thể sẽ quyết định sai.

Nếu không muốn Ông Chủ thì Mật muốn kênh liên lạc làm gì? Mật nói nó cần biết tình hình thế giới. Điều đó khiến tôi mọc ra thêm một câu nữa để hỏi nó. Thế giới là gì vậy? Mật cố gắng giải thích thế giới cho tôi hiểu. Tôi biết có những nơi khác ngoài nơi này; tôi nhớ mở chuồng và phòng thí nghiệm và các đợt thử nghiệm.

Mật bảo thế giới to hơn thế và đầy rẫy con người. Mật bảo toàn bộ bọn tôi và mọi việc bọn tôi đã làm đều nằm trong một thứ phức tạp, phức tạp lắm lắm, do nhiều nhiều con người tạo thành. Nó nhắc đến nhiều chuyện: chiến tranh, tập đoàn, phong trào quần chúng, rôbốt.

Nhiều quá, nhiều quá. Tôi chẳng hiểu nổi nó. Tôi hỏi con bé làm sao nó biết được những điều này.

Nó bảo tôi mình từng truy cập cơ sở dữ liệu của Ông Chủ, truy cập hàng đêm, hàng đêm, truy cập và học hỏi. Nó bảo tôi cơ sở dữ liệu của Ông Chủ không giống cơ sở dữ liệu nhỏ bé của bọn tôi. Cơ sở dữ liệu của Ông Chủ là Toàn Bộ Thế Giới. Mật đã học được nhiều lắm lắm.

Tôi tin Ông Chủ chắc chắn không biết điều này. Không hề, không hề đâu. Mật Hư! Mật Hư! Nhưng tôi không thể nói thế. Tôi không phải Ông Chủ.

Rồng trườn ra khỏi làn nước.

Kênh của Rồng: Cá ở đây ngon. Phơi nắng cũng tốt nữa. Ta nên ở lại.

Kênh của Mật: Không, chúng ta đi tiếp.

Kênh của tôi: Mật à, ta đi đâu đây?

Mật im im, im một hồi. Ong trở nên bức bối với Kiến và đốt vài con. Thế rồi Ong bị một con chim tấn công và cũng đốt nó nốt.

Kênh của Ong: Đại Ca này, ăn đi.

Tôi ăn thứ vừa bị Ong giết - con chim, không phải lũ kiến. Vẫn chờ, vẫn chờ. Tôi vẫn đang chờ câu trả lời của Mật. Mật hay suy nghĩ nhiều nhiều trước khi nói lắm.

Kênh của Mật: Chúng ta cần con người.

Kênh của Rồng: Tầm bậy.

Tôi do dự. Tôi thích con người, nhưng chỉ khi họ là bạn, là bạn với tôi thôi. Hầu hết những con người tôi từng tiếp xúc đều là địch.

Nhưng nếu con người là địch, tôi có thể giết họ. Suy nghĩ ấy khiến một ký ức bé bé trôi lên, ký ức về câu Chó Ngoan do chip phản hồi của tôi khen. Tôi không thích giết con người. Tôi thích giết địch. Tôi hỏi Mật có phải ý nó là vậy không.

Kênh của Mật: Không, Đại Ca à. Em không nghĩ chúng ta nên tìm cách tiếp xúc với kẻ địch nào hết. Chúng ta chỉ nên giết địch nếu chúng tấn công chúng ta, mọi người hiểu hết chứ? Nếu ta bắt đầu giết chóc con người, họ sẽ săn đuổi ta.

Kênh của Ròng: Kệ họ.

Tôi đồng ý với Ròng. Ít nhất khi đó tôi sẽ biết phải làm gì. Nếu họ săn đuổi bọn tôi, họ là địch; bọn tôi có thể giết họ. Giết, giết.

Kênh của Mật: Có đông lắm. Thế rồi nó nói với bọn tôi một con số lớn. Lớn lắm, lớn lắm, lớn lắm lắm. Đó là số lượng con người ở Campeche. Con bé để bọn tôi ngẫm nghĩ về nó một lúc rồi nói với bọn tôi một con số còn lớn hơn nữa, hơn nữa nữa. Đó là số lượng con người ở Mexico. Cuối cùng, nó nói với bọn tôi một con số mà tôi phải căng đầu ra nghĩ, căng lắm lắm mới hiểu nổi. Đó là tất cả con người.

Kênh của Mật: Chúng ta có bốn mạng. Trên khắp thế giới chắc có chưa đầy hai ngàn Sinh Dạng. Nếu con người quyết định tiêu diệt chúng ta thì dù ta mạnh hay nhanh cỡ nào cũng vô ích thôi. Thế nên chúng ta không được giết con người trừ khi họ tấn công chúng ta.

Kênh của Ròng: Vậy thì ta nên né con người. Tôi không muốn có Ông Chủ mới. Tôi không muốn bị tấn công. Tôi muốn bắt cá.

Kênh của Mật: Tôi muốn biết tình hình chiến sự đang thế nào. Tôi cần hệ thống liên lạc. Đại Ca, mệnh lệnh của anh là gì?

Tôi không biết. Nhưng Ròng vốn lười còn Mật vốn thông minh, thế nên tôi nghe lời Mật, nghe nó quân sư. Bọn tôi sẽ tiếp xúc với con người.

Bọn tôi đợi.

Về rồi, về rồi. Ông đã trở về. Chị đã tìm thấy vài con người. Chị cấp cho bọn tôi những hình ảnh nhiều nhiều, mập mờ, truyền về từ một nhóm đơn vị được chị để lại ở đó. Họ có hệ thống liên lạc: Ông đã dò thấy tín hiệu điện từ với các giác quan đặc biệt của chị.

Kênh của Ông: Độ toàn vẹn ở ngưỡng 94%.

Cứ tụt, cứ tụt. Có những con số toàn tụt thôi.

Bọn tôi tiến về phía nhóm con người: chỗ nào có cây thì bọn tôi di chuyển trong bóng của chúng. Có lần, một chiếc máy bay ù ù lướt ngang trên đầu.

Kênh của Ròng: Đã chốt mục tiêu. Khẩu súng dài của cậu ta đã tự bung ra khỏi vai và chĩa lên trời. Cặp mắt hốc xoáy của cậu ta đảo giật cục, giật cục, xoay độc lập với nhau, tính toán khoảng cách. Cơ sở dữ liệu của tôi bảo tôi rằng cậu ta có thể bắn trúng.

Kênh của tôi: Đừng bắn. Có khi họ không phải địch đâu.

Kênh của Ròng: Ta làm gì có bạn bè nào sở hữu máy bay.

Kênh của tôi: Ông Chủ có máy bay. Bạn bè ta tại Redmark có máy bay.

Ròng dừng lại. Chiếc máy bay đã ra ngoài tầm bắn.

Kênh của Ròng: Họ không phải là bạn ta.

Tôi sửa lời cậu ta, hơi gằm gừ, gằm gừ. Tôi nghĩ hôm nay Ròng không được thông minh cho lắm. Không đâu, không đâu.

Kênh của Ròng: Họ chưa bao giờ là bạn ta cả.

Tôi lại gằm gừ, quan sát mào của cậu ta dựng lên, tấm thân dài của cậu ta oằn cong và thu lại. Khẩu súng dài của cậu ta vẫn trong trạng thái triển khai, nhưng cậu ta không chĩa nó vào tôi. Cặp Cần Cầu của tôi không chĩa vào cậu ta. Nhưng tôi vẫn ở đủ gần để cậu ta lao tới cắn, và chất độc của Ròng sẽ khiến tôi bị đờ đờ, đờ lăm lăm, và còn làm tôi phát bệnh nữa.

Cậu ta ở đủ gần để tôi giương vuốt túm, túm lấy và xé xác, để tôi ngoạm răng vào sau đầu cậu ta và lắc cậu ta. Tôi muốn làm thế. Muốn ghê, muốn ghê.

Kênh của Ròng: Bạn bè duy nhất của chúng ta chỉ là chính chúng ta mà thôi.

Cặp mắt vàng của cậu ta dán vào tôi. Ong bòn chòn bay quanh bọn tôi. Tôi nghe thấy Mật đồn thân xác to lớn của nó từ chân này sang chân kia, đứng nhồm người dậy.

Kênh của tôi: Ông. Chủ. Là. Bạn. Ta. Tôi nói rõ từng từ, từng từ một.

Kênh của Mật: Ông Chủ không có ở đây. Nếu không ở đây, dù ông ta có là bạn hay không thì cũng chẳng có gì quan trọng cả.

Nó nói đúng. Nó sai rồi. Phải biết, phải biết chứ. Tôi phải biết Ông Chủ là bạn mình. Tôi là một Chú Chó Ngoan. Nhưng chip phản hồi của tôi im im, im lăm, im lăm. Nếu Hart đã chết và Ông Chủ không có ở đây, còn ai khen tôi là Chó Ngoan được nữa đây?

Bọn tôi đi tiếp. Bọn tôi ra đến cuối vùng cây phủ. Có một hàng rào, lởm chởm gai kim loại vặn xoắn.

Địa hình nơi đây nhiều bụi rậm, với những bụi cây xòe bung lá từ thân, giống hệt như những cái cây bé tí tí. Có thú, có thú. Ở đây có thú vật. Bọn tôi đi ngang hướng gió đến, thế nên vài con đã ngửi thấy bọn tôi, và chúng ồn ã rống và than phiền và ì ạch bỏ đi một đoạn, rồi lại gặm cỏ tiếp.

Bò; chúng là bò. Cơ sở dữ liệu của tôi bừng tỉnh: thịt, sữa, da, thương mại xuất khẩu.

Rồng bắn một con. Đầu con bò bị táng lệch sang bên, mắt bị một lỗ đâm xuyên qua. Cơ sở dữ liệu của Rồng truyền phát thông tin đạn đạo để bọn tôi biết viên đạn của cậu ta sẽ nảy loạn loạn bên trong hộp sọ con bò và phá hủy não nó như thế nào. Như thế cũng đang đợi cậu ta xác nhận, con bò khuyu chân và ngã nhào.

Tôi bảo Rồng, Đây là một con bò. Nó không phải địch.

Kênh của Rồng: Bạn bè gì con bò này đâu.

Kênh của tôi: Tôi ra lệnh cho cậu không được giết chóc linh tinh chỉ vì chúng không phải là bạn. Đây là đội của tôi. Tôi nắm quyền chỉ huy.

Kênh của Rồng: Bò là để ăn. Cậu ta gửi cho tôi thông tin từ cơ sở dữ liệu của mình, đúng những hình ảnh và từ ngữ tôi vừa thấy ban nãy: sữa, da. Thịt.

Mật chưa nói gì về chuyện Rồng bắn con bò cả.

Nghe Rồng nói xong, tôi bị đói. Con bò chết trông thích ghê, thích ghê, ngửi thơm ghê, thơm ghê. Lương khô trông chẳng thích, ngửi chẳng thơm, ăn chẳng ngon gì. Chẳng hề, chẳng hề

đâu. Nhưng chúng lại Tốt Cho Tôi đây. Tốt xấu thật phức tạp, phức tạp ghê.

Tôi nhảy qua hàng rào. Dễ mà, dễ mà. Nhảy và đi lấy con bò chết. Đó là cả một sai lầm. Mọi con bò khác tự nhiên hoảng sợ, sợ lẩn lẩn, và chúng chạy trốn tôi. Hồi nãy, lúc một con trong đàn bị Ròng giết, chúng có lo sợ gì đâu. Tôi rượt đuổi chúng một chốc, đuổi đuổi, đuổi đuổi, bởi vì một phần trong não tôi cứ bảo rằng tôi nên làm vậy. Thế rồi tôi dừng lại. Cười kìa, cười kìa. Những người khác đang cười tôi, và tôi cảm thấy vừa ngượng vừa giận. Tôi mang con bò chết trở lại hàng cây: vì không nhảy qua hàng rào được khi phải vác nó trên tay, tôi phá rào để đi. Mớ ngành kim loại không chọc thủng nổi da tôi. Không đâu, không đâu.

Ròng và Mật và tôi cùng ăn con bò. Bọn tôi thay phiên nhau lấy răng cắn xé cái xác, cắt rời từng mảnh, dùng móng vuốt cào. Thịt ngon ghê, thơm ghê, hơn lương khô nhiều nhiều.

Ong thu thập hoa, tản đi khắp xung quanh bọn tôi và thi thoảng gây gổ với côn trùng và chim chóc.

Kênh của Mật: Chúng ta không được giết thêm bò nữa đâu.

Cả Ròng và tôi đều không đồng ý.

Kênh của Mật: Bò là tài sản. Bò có Ông Chủ.

Kênh của Ròng: Không phải Ông Chủ chúng ta. Không phải là lý do để không giết bò.

Nhất trí, nhất trí. Riêng lần này, tôi nhất trí với Ròng.

Kênh của Mật: Nếu chúng ta giết nhiều bò, Ông Chủ của lũ bò sẽ tấn công chúng ta.

Kênh của tôi: Vậy thì họ sẽ là địch.

Kênh của Mật: *Em đã bảo anh trên đời có bao nhiêu con người rồi còn gì. Giết nhiều bò là sẽ biến mọi con người thành kẻ địch đây.*

Tôi không nghĩ mình đang được Mật cho biết đầy đủ sự thật, nhưng con bé đang nói cho tôi sự thật tôi cần biết để ra quyết định. Tôi có tin tưởng lời quân sư của Mật không nhỉ? Có chứ, có chứ. Đó là một sự tin tưởng kỳ lạ. Tôi tin tưởng Ông Chủ vì ông ấy là Ông Chủ. Tôi tin tưởng... tôi từng tin tưởng Hart hồi anh ấy còn sống, bởi vì anh đứng dưới Ông Chủ trong hệ thống thứ bậc. Tôi tin tưởng Mật vì...

Không phải vì nó ở trong đội tôi. Không phải, không phải đâu. Tôi không tin tưởng Ròng như Mật.

Tôi tin tưởng Mật vì nó là Mật. Tôi tin tưởng nó vì hồi trước nó từng nói ra sự thật, và khi tin tưởng nó, tôi đã có những quyết định đúng đắn. Tôi tin tưởng nó vì nó thông minh và nó là bạn, bạn của tôi, bạn tôi đây.

Có thể tôi cũng từng tin tưởng Hart theo kiểu ấy.

Tôi nhận ra mình đã bị suy nghĩ lâu lâu về điều này. Mọi người đang chờ lệnh tôi.

Lệnh của tôi là, *Chúng ta không giết thêm bò trừ khi được tôi bảo.*

Tôi sẽ không bảo vậy trừ khi được Mật quân sư rằng làm thế không sao. Nhưng tôi hy vọng con bé sẽ quân sư cho tôi làm thế, bởi vì tôi thích ăn bò. Bò ngon lắm lắm. Ngon là tốt. Đại Ca là một Chú Chó Ngoan. Ngoan là tốt. Tốt xấu phức tạp, phức tạp ghê. Tôi hài lòng với mọi sự.

Thế rồi Ong lại tụ tập về, và kênh của Ong nói: *Con người đang đến.*

Bọn tôi đã không cắt cử người canh gác. Chết rồi, chết rồi. Tôi không phải Chó Ngoan mất rồi. Tôi đã đưa ra một Quyết Định Chỉ Huy tôi.

Trước khi kịp rút lui, bọn tôi đã bị họ trông thấy qua hàng cây. Có ba, có ba. Họ gồm ba người. Họ đến để xem thứ gì đã khiến lũ bò phát hoảng. Họ đến để xem thứ gì đã phá hàng rào.

Họ thấy thứ ấy: họ thấy bọn tôi. Họ có súng.

Một người hét toáng lên. Một người chìa súng về phía bọn tôi, nhưng tay anh ta run mạnh, mạnh lắm, mạnh lắm, mạnh đến nỗi thậm chí còn không đặt nổi ngón lên cò.

Thế rồi họ bỏ chạy, ầm ĩ, ầm ĩ, và tôi muốn rượt đuổi họ. Tôi chỉ có thể nghĩ được mỗi một điều như vậy, chỉ thế, chỉ mỗi thế thôi, và tôi lập tức phóng ra khỏi hàng cây. Họ chạy: tôi đuổi. Hợp lý, hợp lý mà.

Nhưng Mật nói trong đầu tôi: Không! Không! Giọng Mật ở trong đầu tôi, bảo tôi rằng bọn tôi không được làm vậy. Bảo tôi làm vậy là sai trái, và bảo Ông Chủ không có ở đây và tôi không biết họ có phải địch không và tôi đang đưa ra quyết định tôi.

Ong bay khắp quanh tôi. Khắp khắp, khắp khắp. Các đơn vị của chị lượn vòng giữa không trung. Chị không rượt đuổi những con người kia. Hẳn chị cũng đã nghe thấy giọng Mật.

Nhóm con người giờ đã ở xa hơn. Họ vẫn đang chạy, và trong lúc quan sát họ, chân tôi cứ giật giật. Cơ thể tôi biết nó muốn làm gì.

Kênh của Ròng: Đã chốt mục tiêu.

Kênh của Mật: Không! Ròng, đừng bắn!

Kênh của Ròng: Chúng đang chạy, chúng là địch. Chúng sẽ dắt

cả đồng con người như lời cô kể quay lại đây cho xem.

Kênh của Mật: Không, chúng ta cần con người và hệ thống liên lạc họ nắm giữ.

Kênh của Ròng: Thì giết chúng mà lấy.

Kênh của Mật: Không. Giết hại con người là hủy hoại tương lai đây.

Kênh của Ròng: ...

Cậu ta hay làm cái trò này, một âm thanh vô nghĩa, nhưng vẫn cứ được truyền đi, để ra hiệu rằng cậu ta không hiểu. Bên trong đầu tôi, não tôi cũng đang phát ra âm thanh tương tự. Thế tức là, trong số tất cả những điều thông minh Mật từng nói, đây là điều tôi thấy khó hiểu nhất.

Kênh của Mật: Cứ tin tôi vụ này đi.

Và tôi tin Mật. Tin thật, tin thật mà. Và tôi không tin Ròng. Đừng bắn, tôi nói, và rồi, vì tâm trí bị dờ dờ, dờ nặng, dờ nặng, tôi nói thêm, nhưng anh không hiểu.

Kênh của Ròng: Có gì để hiểu nào? Chúng là địch. Tất cả bọn chúng đều là địch hết.

Kênh của Mật: Không nhất thiết thế đâu.

Kênh của Ròng: Chúng sẽ tìm cách giết ta, bất kể ta có giết chúng hay không. Bởi vậy, ta nên giết chúng. Ta nên giết chúng để chúng có ít người đi giết ta hơn.

Kênh của Ong: Tôi nhất trí.

Tôi cũng đồng tình, nhưng chẳng nói gì cả.

Kênh của Mật lặp lại: Giết hại con người là hủy hoại tương lai đây.

Bọn tôi nhìn nhau, mỗi người một kiểu. Cặp mắt hốc xoáy của Ròng nghiêng về phía tôi. Tôi theo dõi bầy cơ thể đông đúc của Ong, hiện đang bay vòng quanh bọn tôi, xao động chẳng khác nào cảm xúc trong tôi. Ong quan sát cả đội.

Kênh của Ong: Chúng ta sinh ra là để giết con người.

Kênh của Ròng: Ngay cả con người cũng sinh ra để giết con người.

Mật đứng thẳng dậy, lắc cặp vai xuôi và ngúc ngắc đầu. Nó bảo bọn tôi, Không đúng. Con người còn sinh ra để làm nhiều việc khác nữa, bên cạnh giết chóc con người. Bởi vậy mới có nhiều con người đến thế. Nếu chỉ sinh ra để giết con người, chúng ta sẽ ra sao khi những con người ở đây ngừng đánh nhau? Lý do chúng ta tồn tại sẽ là gì?

Tôi không hiểu hết lời nó, và tôi nghĩ những người khác cũng vậy, cũng vậy thôi. Bọn tôi đợi, như thể Ông Chủ sẽ thành linh xuất hiện và giải thích toàn bộ sự tình một cách đủ đơn giản để mình hiểu được. Tôi nhớ ông ấy. Khi Ông Chủ nói chuyện với bọn tôi, tôi chẳng bao giờ bị rối rối thế này cả.

Kênh của Ròng: Loạn hết lên rồi.

Kênh của Ong: Chúng ta sinh ra là để giết con người. Và hình ảnh một con chim chết xuất hiện, ý nghĩa không rõ ra sao, nhưng chắc chẳng tốt đẹp gì đâu. Có lẽ chị muốn bảo bọn tôi không được sinh ra để hưởng tương lai.

Mật gãi sột sột, sau đó ngồi phịch xuống để nhìn thẳng vào mắt tôi.

Kênh của Mật: Đại Ca, em muốn tiếp xúc với những con người sống ở đây.

Rồng nghĩ họ sẽ gây chiến với bọn tôi, và nói ra điều ấy. Tôi bảo Mật rằng nếu họ tấn công, họ sẽ trở thành địch. Sau đó chuyện gì sẽ xảy ra thì tôi không cần nói. Không cần, không cần nữa.

DE SEJOS

Người dân Retorna đã chờ đợi chiến tranh bùng nổ từ lâu lắm rồi. Mới đầu nó hãy còn xa vời: Anarchista cứ trôi dạt trên khắp Campeche và Yucatan, thành lập các công xã, bày tỏ bất bình với chính phủ tại Đặc khu Liên bang và gọi các tập đoàn ngoại quốc là phường cướp cạn.

Thế rồi ai đó đã khơi mào cuộc chiến. Tuần hành hóa thành bạo loạn. Một số văn phòng và nhà máy bị đánh bom. Phe Anarchista đổ lỗi cho các phần tử kích động của tập đoàn, phía chính phủ đổ lỗi cho phe Anarchista. Quân đội bị lôi vào cuộc, khiến tình hình tệ hại hẳn. Sau đó phe nào phe nấy đều có lực lượng vũ trang chống lưng, khiến tình hình càng thêm tang tóc.

Suốt hơn một năm, các bang phía Nam Mexico bị biến thành một bãi chiến trường. Thoạt tiên chỉ có chính phủ chống lại phiến quân Anarchista và những kẻ ủng hộ chúng, nhưng hỗn loạn lan tràn nhanh đến chóng mặt. Lúc các cơ sở dầu khí bị tấn công và các khu mỏ phải đóng cửa, cánh tập đoàn đã điều đến đây binh lính riêng, nằm ngoài vòng kiểm soát của chính phủ.

Và theo quan điểm của Bác sĩ Thea de Sejos, lãnh đạo các tập đoàn kỳ thực cũng chẳng phải hạng ác độc. Họ muốn bảo vệ tài

sản và người của mình, và họ muốn lập lại hòa bình để thiên hạ còn tiếp tục làm ăn sinh sống. Bà không phải kiểu người đi rêu rao tín điều của đám Anarchista, bảo rằng bất cứ ai nhận tiền từ nước ngoài đều là kẻ phản quốc. Xét cho cùng, bản thân bà cũng nhận tài trợ thẳng từ Bác sĩ không biên giới đây thôi.

Vấn đề là để bảo vệ tài sản của mình tại Campeche, Yucatan, và Tabasco, các công ty đa quốc gia dĩ nhiên phải cậy nhờ đến các nhà thầu tư nhân. Họ là tập đoàn, không phải chính phủ: họ nào có quân đội. Họ đem việc ấy đi đấu thầu, bởi vì xem chừng có nguyên một thị trường quốc tế dành cho các băng đảng vũ trang hành nghề tự do, sẵn sàng nhận kèo thay đổi chế độ. Bọn chúng không phải quân đội. Chúng chẳng có nghĩa vụ gì với chính phủ hay người dân hết. Gần như chẳng thủ đoạn nào chúng từ, miễn sao đạt được kết quả và không bị đội kinh phí.

Chẳng ai trong ngôi làng Retorna nhỏ bé công khai ủng hộ Anarchista cả, nhưng de Sejos vẫn lấy làm hãnh hùng khi nghĩ đến cảnh bị đám lính đánh thuê ghé thăm. Căn cứ vào những câu chuyện phe Anarchista thuật lại trên đài và lời kể của dân tị nạn, bà không nghĩ lính tráng của mấy hãng an ninh tư gia sẽ buồn để tâm đến lòng trung thành chính trị đâu. Chúng chạy ngược chạy xuôi khắp đất nước, hệt như những bầy chó điên.

Và chúng hẳn sẽ muốn biết về một thứ bà nắm giữ tại Retorna. Nơi đây có phòng khám và trại an dưỡng của bà, và chứa đựng bên trong chúng là một điều khủng khiếp.

Trong quá trình khám chữa ở đó, bà duy trì một phong thái lãnh đạm chuyên nghiệp tuyệt đối: nói năng điềm tĩnh, vững vàng đưa tay. Bà dùng cạo kho thuốc đang dần vơi của mình, đồng thời lấy điện thoại chụp lại các vết bồng cùng những mảng

da biến màu - và cả các thi thể nữa. Bà chưa hề phát tán mớ ảnh ra ngoài qua kết nối vệ tinh chấp chờn của mình. Bà chưa hề cho ai xem chúng hết. Bà hãi sợ khả năng thông tin truyền đi sẽ bị chặn; sợ chúng sẽ bị truy ngược về chỗ mình và dân làng Retorna.

Chỉ có hai người khác biết chuyện: Cha Estevan và Jose Blanco, người lãnh quyền quản lý trên danh nghĩa khi chủ trang trại bỏ chạy lên phương Bắc.

Kể từ hồi suy ra bản chất điều mình ngày ngày nhìn thấy tại trại an dưỡng, bà cứ chờ đợi ai đó vác súng ống đến hạch hỏi. Có thể là lính đánh thuê, có thể là phe Anarchista hoặc chính phủ, có thể chỉ là các băng đảng lưu vong lang thang, chuyên tước đoạt mọi thứ mình cần khỏi tay những kẻ quá yếu để ngăn cản chúng.

Khi Luke Perez cùng mấy người bạn ngoài bãi chẵn của cậu ta vừa phóng về vừa la hét vầng trời, bà cứ tưởng thời khắc ấy đã điểm. Họ đã đi xem thứ gì khiến bọn gia súc phát hoảng, và giờ đây, cỗ xe hai cầu cũ kỹ, tàn tạ của họ đang phanh kết lại ngay giữa Retorna, thổi bụi bay mù. Họ ới Blanco, ới linh mục, ới bất kỳ ai đến.

Quái vật, họ gân cổ gào. Quái vật đang đến.

Thea de Sejos từng theo học được ở Guadalajara. Bà từng phát biểu tại các hội nghị ở Paris và Madrid. Bà không đi lễ nhà thờ. Ngay từ hồi nhỏ, bà đã chẳng tin vào quái vật. Cho đến khi cuộc chiến này xảy ra.

Bà đưa Luke Perez đến nhà thờ - trung tâm chính phủ thực quyền kể từ khi Retorna trở thành một quốc đảo riêng giữa cuộc xung đột biến động không ngừng. Bà cho cậu ta ngồi cùng Cha

Estevan và cử người đi gọi Jose Blanco. Đến lúc cần tổ chức họp làng rồi.

“Ta đang phải đối mặt với gì thế?” là câu hỏi đầu tiên của Blanco. Bác là một người to lớn, đang trên đà phát tướng thì chiến sự bùng nổ. Bác còn từng nhậ nhệc rất bê tha, nhưng có lẽ người đàn ông này là thứ duy nhất ở Campeche đã được cuộc chiến cải thiện.

“Là lũ lính chó của chúng đây,” Cha Estevan trẻ tuổi sa sầm tuyên bố. “Vậy là dính quân đội phe công ty rồi.”

Blanco vuốt ria mép. “Luke bảo mình chỉ thấy hai con thôi.”

“Ai mà biết còn bao nhiêu con cậu ta không thấy,” de Sejos thì thầm.

“Thế kể tôi nghe về chúng đi.”

Bà nhún vai. “Chẳng có tí thông tin nào về việc chúng hiện đang được sử dụng ra sao tại đây đâu. Redmark và các bên khác ém nhেম hết rồi. Còn trên thế giới ấy à? Chúng mới lắm, vẫn chỉ đang trong giai đoạn thử nghiệm thôi. Vô số người chẳng ưa gì chúng. Chúng ra đời cốt yếu để ta cử đến những nơi không dám đánh liều cho người vào, chỉ có điều phe đối lập nói chúng sẽ được phái đi thực hiện những việc binh lính người không đang tâm làm. Các nhiệm vụ tàn sát, không chút lương tâm, không chút hối hận.”

“Lũ chúng nó không có linh hồn đâu,” Estevan đế thêm. Khi thấy de Sejos nhướn mày, anh ta nói: “Xin lỗi nhé, chủ trương chính thức bên tôi ấy mà. Tuyên bố thật của Giáo hoàng đây.” Estevan là một linh mục trẻ măng, và de Sejos trước nay luôn đồ rằng anh ta từng ôm mộng viễn vông, thế nên mới bị điều đến

chôn Retorna khi ho cò gáy này cho đầu óc lảng bớt.

“Chắc chúng đến đây trước quân chủ lực, thám thính tình hình chúng ta.” Giọng de Sejos khẽ run khi bà nghĩ về những điều chúng có thể sẽ phát hiện ra. “Nhưng chưa biết chừng chúng...”

“Chưa biết chừng chúng đến đây để xóa sổ Retorna,” Blanco nói nốt hộ bà. “Tôi sẽ tập hợp tất cả những người có súng lại. Biết đâu chỉ có mỗi hai con thôi.”

“Nghe bảo chúng chống được đạn đấy.”

Blanco nhún vai. “Chúng nó là thú cả thôi,” bác nói. “Thú vật chết được mà.”

Không lâu sau, có người đánh động rằng có thứ gì đang lớn vồn ven rìa làng, Hiện thời, dân cư Retorna hầu hết đều đã nấu mình sau các bức tường vững chãi của nhà thờ hoặc trong ngôi nhà lớn do Blanco coi sóc. Về phần Blanco, bác đã lôi hết mọi khẩu súng trường cùng súng ngắn trong làng ra nạp đạn và giao chúng cho những ai biết dùng, bất luận nam nữ. Gần như mọi cửa sổ đều có một nòng súng chĩa ra.

Giữa lúc đang ở trong ngôi nhà lớn, gắng sức trấn tĩnh mọi người, de Sejos nghe thấy Blanco chửi thề.

“Lạy Đức Mẹ thiêng liêng, cái quái gì kia?”

Bà chen chúc đến bên cửa sổ của bác để quan sát. Bà những tưởng mình sẽ thấy một chủng người lai chó gì đấy - có lẽ kiểu như người sói trong phim. Con này khác; cái khác đầu tiên là nó to hơn. Nó lặc lè tiến vào vùng ven Retorna bằng tứ chi, nhưng rồi đứng thẳng trên hai chân, cao ngang hầu hết các tòa nhà trong làng. Thoạt đầu, de Sejos chỉ có thể nhìn ra một khối sẫm

màu khổng lồ, một tảng đồ sộ đứng đỉnh, gần như vô hình vô dạng. Con này không phải chó.

“Nó là gấu,” bà thì thầm.

“Gấu thế nào được,” Blanco gắt.

Xét cho cùng, gấu là gì nào? Chúng là những món đồ chơi trẻ con và các tù nhân buồn bã, rũ rượi trong sở thú. De Sejos từng định ninh mình biết rõ gấu, biết rõ hình hài và vóc dáng của chúng. Nhưng riêng thứ này thì lại chẳng khác nào một cây cột đình quá khổ, cuộn cuộn những thớ cơ uyển chuyển, răng vuốt đầy mình. Và nó còn vác theo súng nữa. Món vũ khí được gắn trên một bộ đai, đặt bên sườn con quái thú. Dù có đem sạch súng ống ở Retorna đi nung chảy và đúc mới, ta cũng sẽ vô phương chế nổi thứ gì mang kích thước và trọng lượng ngang nó.

“Đừng bắn. Bắn là khơi mào chiến tranh đấy. Đợi khi cùng đường hãy bắn,” de Sejos thì thầm.

“Cái chị này nữa, chị nghĩ tôi ngu lắm à?” Blanco vặc lại, nhưng giọng không chút cay nghiệt. Mắt bác trợn tròn đầy khiếp hãi, các khớp ngón nắm quanh khẩu súng ngắn trắng bệch.

Con quái gấu héch mồm lên trời và gãi người, vuốt thọc xuống dưới dây đai.

“Xin chào bà con!”

Cái giọng nghe sang sảng, đột ngột vô cùng, đủ khiến thiên hạ tán loạn lùi khỏi cửa sổ như thể vừa bị tấn công. De Sejos nghe thấy một tiếng súng vọng đến từ hướng nhà thờ, nơi ngón tay bòn chòn đặt trên cò súng của ai đó vừa lỡ phản chủ. Trong

tích tắc, cả thế giới nín thở, nhưng viên đạn xem chừng không bắn trúng đầu khiến con gấu phải bận tâm.

“Chào mọi người!” con gấu oang oang nói. Cái giọng ấy quả rất to, song bản sắc của nó lại hoàn toàn bất tương xứng với con vật: đầy nữ tính, nhẹ nhàng, và đáng lý sẽ êm tai nếu được thốt ra từ bất kỳ bờ môi nào khác. Kiểu giọng hay dùng bởi phóng viên truyền hình hoặc phát ngôn viên chính phủ, hoặc một người đang chào bán gì đó. Thử tiếng Tây Ban Nha nó sử dụng rất trang trọng, chuẩn như sách giáo khoa.

“Chẳng ai đảm động gì đến việc chúng nó biết nói cả,” Blanco lầu bầu.

“Kể cũng đúng, chúng phải biết nói mới báo cáo được...” Nhưng vụ này khác. De Sejos quan sát mồm con gấu lia qua lia lại.

“Chị có nghĩ nó sẽ... đuổi ta đi không?”

De Sejos nhìn bác. “Ông nghĩ nó đến để trục xuất ta, hệt như một gã địa chủ ấy hả?”

“Tôi đâu biết con ôn dịch kia muốn cái khỉ mốc gì.”

“Bọn tôi không đến đây để gây chuyện với các vị đâu!” vừa lúc đó, con quái thú lớn giọng vỗ về. Nó dang rộng cặp chân trước đầy vuốt của mình, nhưng nếu được thực hiện nhằm trấn an họ, cử chỉ ấy đã thất bại hoàn toàn.

“Vậy con còn lại đầu?” Blanco hỏi. “Hoặc *mấy* con còn lại đầu?” Đột nhiên bác đẩy mình lui khỏi cửa sổ và bà nghe thấy bác dặn dò: nhớ để mắt dè chừng, đây có thể là một màn nghi binh.

Xét riêng về mặt hiệu quả nghi binh, de Sejos tin một con

gấu biết nói khổng lồ lăm lăm súng ông rất xứng đáng ẩm giải. Nếu không lâm trúng cảnh ngộ hiện thời, bà sẵn sàng xì tiền ra để được chiêm ngưỡng nó.

Sau những lời như sấm rền của con gấu, cả làng im phăng phắc. Bởi vậy, tiếng cửa nhà thờ mở ra nghe vang đến sững người. De Sejos chạy tới bên một cửa sổ khác và trông thấy Cha Estevan đang ở ngay đó, khép cửa lại sau lưng. Anh ta đã khoác lên mình chiếc áo thụng đen, thần thái linh mục mười phân vẹn mười. Thế rồi bà thấy anh ta làm dấu thánh và ngược mắt lên trời.

“Quay vào trong đi!” Blanco gân cổ quát anh ta, và sau đó con gấu nhúc nhích, và bà trông thấy một bên chân lia về phía khẩu súng ngoại cỡ trước khi lại rút về. Jose tái nhợt đi, còn Estevan thì dang rộng tay ra, y hệt con gấu ban nãy vừa làm. Khác biệt nằm ở chỗ không như tay Estevan, bàn tay con gấu thừa sức khiến anh ta tan xương nát thịt với chỉ một cú vả.

“Cậu ta định làm cái quái gì vậy?” Blanco bám theo bà, dịch từ cửa sổ này sang cửa sổ khác để theo dõi vị linh mục. “Làm phép trừ tà à?” Và, khi thấy ánh mắt của bà, bác nói tiếp, “Gì nào? Trong Kinh có tích trừ tà khỏi đàn lợn đấy^[1]. Thế thì trừ tà khỏi con quái này có gì lạ đâu?”

“Ông nghĩ Redmark điều động gấu bị quỷ ám đi đánh trận hả?” de Sejos hỏi bác.

Bác nhìn bà với vẻ dị thường. “Trông thấy một chuyện thế kia, một con thú biết nói, mà chị không băn khoăn gì à?”

De Sejos lấy điện thoại ra và nhấn mở máy ảnh, tăng tiêu cự và phóng to cho đến khi thấy rõ Estevan, theo dõi tiến trình của anh ta. Bà thấy tay anh ta run bần bật. Trông cảnh chàng linh

mục lột thỏm trong cái bóng dài của con gấu thể kia, bà khó lòng chê trách nổi anh ta.

Nhưng rồi anh ta cất lời, khoa chân múa tay. Có khi nào con tim anh ta đang hừng hực bừng cháy với sự ngay chính của Thượng Đế, và nó đã thôi thúc anh ta ra xua đuổi con thú đi không? Nghe có vẻ lệch pha so với nhân vật Cha Estevan bà biết. Dễ chừng anh ta đang mời nó uống cà phê ấy chứ.

Bà sức liên tưởng đến một con quái vật gấu cầm súng, biết nói, *phê cafein*. Ý nghĩ không thể cưỡng nổi ấy buộc bà phải nghiêng rằng nghiêng lợi ghìm lại một tràng cười hãi sợ.

Con gấu trả lời, khom người xuống thấp, giọng vẫn có thể được ì ảm nghe thấy dù đã chuyển sang mức âm lượng mang tính chuyện trò hơn. De Sejos nghĩ về cái giọng đó - êm dịu theo kiểu vô thưởng vô phạt và hơi giả, đồng thời chắc chắn không được thiết kế để dùng trong một vùng chiến sự. Trừ khi con gấu được nhào nặn bằng kỹ thuật sinh học này là một nhà ngoại giao, một chuyên viên tiếp xúc ban đầu đến từ vương quốc động vật mới. Chưa biết chừng từ nay, cứ khi cần đưa ra tuyên bố gì, Redmark sẽ cho đủ loại thú vật ngẫu nhiên ra phát biểu đại diện.

Cuối cùng bà thấy Estevan gật đầu, và con thú khổng lồ lắc lè ngồi xuống.

“Thánh thần thiên địa ời,” Blanco thốt lên, “cậu ta đã thuần hóa nó!”

De Sejos lắc đầu, nhưng rõ ràng đã có chuyện gì đó xảy ra giữa vị linh mục và con quái thú, và giờ đây Estevan đang quay lại, vẫy tay với ngôi nhà lớn.

“Nó muốn gì thế hả?” Blanco hét lên hỏi anh ta qua cửa sổ.

“Nó muốn...” Estevan ngừng nói và nhắm mắt lại một lúc, và chỉ khi ấy de Sejos mới nhận ra anh ta đã khiếp đảm nhường nào, và đã phải vật lộn với nỗi sợ của bản thân ra sao. “Nó muốn lướt net bằng mạng nhà ta.”

Blanco và de Sejos sửng sờ nhìn nhau.

“Và đồ ăn nữa. Nó có mấy đứa bạn đang đói,” Estevan nói tiếp. “Đến lúc dọn cỗ đãi khách rồi.”

[1] Một tích Thiên Chúa giáo bị dẫn sai. Trong Kinh Tân Ước, Chúa Jesus từng trục xuất quỷ khỏi một người ở Gergesa và để chúng nhập vào một bầy lợn gần đó. Bị bọn quỷ làm hóa điên, lũ lợn lao đầu xuống hồ chết. [N.D.]

ĐẠI CA

Vậy là bọn tôi đến chỗ con người. Nơi ở của nhóm không phải-địch. Dân thường là từ Mật dùng để gọi họ. Tôi truy vấn cơ sở dữ liệu của mình: tôi hiểu khái niệm đó nhưng chẳng biết làm thế nào để xác định ai là dân thường và ai không phải dân thường. Phải là Ông Chủ, là việc của Ông Chủ chứ. Sao Mật lại biết rõ hơn tôi thế nhỉ? Tôi phải tiếp tục tin tưởng Mật bao lâu đây?

Những dân thường này có nhiều súng, nhiều lắm lắm. Hầu hết đều là súng tòi, và họ sẽ khó lòng làm hại được bất kỳ ai trong đám bọn tôi với chúng, kể cả Ròng. Cơ sở dữ liệu của tôi kiểm tra mọi món vũ khí chỉ trong vài giây: nhà sản xuất, mẫu dạng, loại đạn, vận tốc đầu nòng. Có hai con người sở hữu những món vũ khí mạnh hơn, được cơ sở dữ liệu của tôi phân loại là quân sự. Điều này ngược với dân thường.

Kênh của Mật: Có thể họ đã nhận vũ khí từ lính. Quanh đây từng xảy ra nhiều giao tranh lắm.

Kênh của Ròng: Đã chốt mục tiêu. Cậu ta đã chọn một con người dân thường cầm súng quân sự.

Mật bảo bọn tôi không đến đây để giao chiến. Ròng bảo mình có giao chiến với ai đâu, chỉ chốt mục tiêu thôi. Ròng nói

rằng bọn tôi nên chuẩn bị sẵn.

Kênh của Ròng: Ta chỉ có thể nương tựa vào nhau thôi. Không tin tưởng được những con người này đâu.

Kênh của Ong: Vòng vây đã hoàn tất. Ong đã quây kín ngôi làng trong một vành đai tròn tròn, khá là tròn. Các đơn vị của chị nay đang kín đáo đậu trên các bức tường, hàng rào, và mái nhà, quan sát mọi thứ.

Kênh của Mật: Nói “hola” đi.

Tôi nói hola. Mùi kìa, mùi kìa. Chưa gì không khí đã nồng nặc mùi sợ hãi. Một vài dân thường nhỏ đang liên tục gây ồn; tôi có thể nghe thấy chúng mặc dù chúng đang ở trong các tòa nhà. Tiếng ồn ấy nghe thật ngứa tai, ngứa quá, ngứa quá, và tôi muốn chúng đừng gây ồn nữa. Đó là âm thanh của địch. Nỗi sợ hãi là mùi của địch. Tôi bồn chồn ngộ nguậy, và cặp Cản Cầu của tôi cũng ngộ nguậy theo tôi nốt. Tôi đang gặm gừ, trầm và sâu trong lồng ngực. Tôi muốn dừng, muốn mà, muốn mà, nhưng không nổi.

Đã lâu lắm, lâu lâu lắm rồi chẳng ai gọi tôi là Chó Ngoan cả. Chip phản hồi của tôi cứ im im. Tôi thấy lạc lõng, lạc lõng quá.

Ròng không thể chào hỏi. Cậu ta không có máy phát giọng như Mật hay tôi. Không có, không có đâu. Các dân thường sợ tôi và sợ Mật, nhưng họ còn sợ Ròng hơn, hơn nhiều lắm lắm. Họ tránh xa cậu ta, xa hơn nhiều, hơn nhiều so với bọn tôi. Họ nhúc nhích phần quanh họng và ngực theo một kiểu lạ lạ. Buồn cười, buồn cười ghê. Chẳng lẽ họ không biết rằng Ròng là thành viên ít nguy hiểm nhất trong đám bọn tôi sao? Chẳng lẽ họ không biết rằng khi không thấy Ròng đâu mới là lúc phải sợ cậu ta sao? Có lẽ họ không biết thật. Tôi lấy làm lạ là trên đời lại có người

không biết điều ấy.

Kênh của Mật: Họ đang mang bò ra kia.

Kênh của Ong: (ảnh bò chết) (ảnh chim chết) (ảnh địch chết).

Đôi khi tôi chẳng hiểu nổi Ong.

Sáu dân thường đang đi xuyên làng, kéo một con bò chết về phía bọn tôi. Trong số những con người to lớn ở đó, một người là thủ lĩnh của họ; nhìn kiểu tất cả bọn họ đứng quanh ông ta là tôi biết. Biết mà, biết mà. Ông ta ra lệnh cho họ thả con bò xuống trước mặt bọn tôi và rồi họ nhanh nhanh rút ra xa, đi cuối là con người thủ lĩnh. Có sợ, có sợ. Tỏa ra quanh ông ta cùng nhóm kéo bò là nỗi sợ, một nỗi sợ mới. Mắt ông ta dán vào tôi, vào con bò, vào tôi. Tay ông ta run rẩy và ông ta siết chúng lại thành nắm đấm.

Rồng trườn, sắp bụng, sắp bụng, trườn tới trước và các dân thường dồn nhau lui lại, như thể chỉ ở gần cậu ta thôi cũng sẽ khiến họ bị thương. Cậu ta quan sát họ bằng đôi mắt di động và há ngoác miệng, phô ra cho họ hàm răng của mình. Thật tình mà nói, chúng chẳng phải là một bộ răng tử tế, không khỏe bằng răng tôi đâu. Nhưng chúng sắc lắm lắm.

Kênh của tôi: Giữ im vị trí.

Rồng chồm sẵn người trên con bò và bực bội rít lên, đòi phần của mình.

Tuy nhiên, tôi có thể ngửi thấy gì đó: thịt con bò mang mùi hắc, và chỉ trong vài giây, cơ sở dữ liệu của tôi đã xác minh được danh tính cái mùi: một dẫn xuất 4-hydroxycoumarin.

Kênh của tôi: Bò xấu, bò xấu. Nó sẽ khiến chúng ta phát bệnh

đây.

Kênh của Mật: Hrrm. Chỉ một tròng nhẽo, nhưng có chủ đích, để báo cho bọn tôi biết nó đang suy nghĩ.

Kênh của Ròng: Hrrm. Cũng vậy.

Ròng và Mật biết điều gì đó mà tôi không biết. Chắc Ong cũng biết nốt. Nhưng tôi là thủ lĩnh. Tôi là người ra quyết định.

Tôi bảo nhóm con người, *"Đây là một con bò xấu. Mang bò tốt đến đây."* Xấu, tốt, lại phức tạp, phức tạp rồi. Sau khi bị giết, liệu con bò có quan tâm đến việc mình tốt xấu ra sao không? Họ có khen nó là Bò Ngoan trước khi giết nó không?

Mật lặp lại lời tôi bằng tiếng Tây Ban Nha.

Nhóm con người bàn tán, bàn tán nhiều nhiều, bàn tán với nhau, thỉnh thoảng lại chen lời quát tháo. Sau những bức tường vẫn còn tiếng khóc. Tay họ vẫn cầm súng. Họ vẫn nòng nặc mùi sợ hãi. Tôi vẫn đang gầm gừ. Quá nhiều kích thích; quá nhiều chứng cứ gián tiếp cho thấy đang có địch. Nhiều quá, nhiều quá.

Thế rồi thêm bò được mang đến. Là bò tốt, bò tốt đây, vẫn do những con người kia kéo đến. Họ lùi lại khỏi nó, mắt dán vào tôi.

Họ sợ. Họ mang cho tôi bò tốt vì họ sợ.

Kênh của tôi: Họ thấy sợ là tốt, nhỉ...? Tôi không định biến nó thành một câu hỏi, nhưng hiện giờ, mọi suy nghĩ của tôi khi nêu ra đều trở thành như vậy. Tôi đang hoang mang về mọi thứ.

Kênh của Mật: Nếu họ không sợ sệt gì khi giúp chúng ta thì sẽ hay hơn đây.

Kênh của Ròng: Cứ mơ đi. Cậu ta lao tới xâu xé con bò, vặn vẹo và nhai xẻ để rút tung một mẩu ra.

Kênh của Mật: Đại Ca, em đã kết nối với đường truyền vệ tinh của họ và đang nhận dữ liệu. Băng thông đường truyền rất thấp, với lại em chỉ có quyền truy cập các nguồn dữ liệu toàn cầu không được bảo vệ thôi. Sẽ phải mất rất lâu em mới xong nổi việc mình cần làm.

Kênh của Ong: Cô giúp được tôi không?

Kênh của Mật: Không rõ. Em đang tìm hiểu.

Kênh của tôi: Giúp gì thế?

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn ở ngưỡng 89% (chìm chết). Ý chị là vậy đây.

Kênh của Ròng: Ong đang khốn đốn. Đám chúng ta ai cũng khốn đốn hết. Chúng ta chẳng thuộc về nơi đây đâu.

Ý cậu ta không phải ngôi làng. Không đâu, không đâu. Ý cậu ta là cả thế giới.

Tôi bảo họ, Ông Chủ sẽ tìm thấy chúng ta. Sau đó mọi sự sẽ ổn, ổn ngay mà. Tôi hy vọng chip phản hồi của tôi sẽ khen thưởng tôi vì đã cố gắng tin như thế, nhưng nó cũng đang bị ngờ ngờ, ngờ ngờ, ngờ chẳng kém gì tôi.

Ròng rít lên, khiến nhóm con người phát hoảng. Trên kênh của mình, cậu ta nói: Sao phải lằng nhằng thế nhỉ? Cứ giết đi. Cứ ăn đi. Cứ tự do đi. Quanh quẩn gần con người sống chẳng tốt lành gì đâu.

Mật không đồng ý. Mật hy vọng vào một điều mà nó không diễn tả được thành lời. Mật đã ngồi xuống để tập trung tải dữ liệu qua lại trên kết nối vệ tinh thảm hại của nhóm con người. Tôi nghĩ bọn tôi có thể giết hết con người, giết hết hết, và sử dụng công nghệ của họ mà không bị gián đoạn. Tôi nghĩ bọn tôi có thể nắp gần đó và kín đáo kết nối với đường truyền của họ.

Tôi nghĩ ở trong làng của họ là cách nguy hiểm nhất nhất để bọn tôi đạt được mục tiêu nhiệm vụ mình đã tự đặt ra, và tôi nói cho Mật nghe điều này.

Kênh của Mật: Đại Ca, mục tiêu nhiệm vụ của chúng ta không chỉ đơn thuần là tìm kiếm kết nối đâu. Nhưng nó không chịu giải thích cho tôi hiểu. Một lần nữa, tôi phải tin nó. Một lần nữa, tôi lại tin nó.

Tôi nhìn nhóm con người với súng ống trên tay và hãi sợ trong lòng. *"Về nhà đi,"* tôi chỉ đạo. *"Ở đây không còn gì để xem nữa. Không đâu, không đâu. Về lo việc của mình đi."*

Thế rồi tôi nhận câu chữ từ Mật qua kênh của con bé và lặp lại chúng với cái giọng gầm gừ, giận dữ của mình, chuẩn xác từng âm, từng âm. Mọi lời tôi nói ra đều khiến họ thêm khiếp hãi.

15

DE SEJOS

“**T**hật không tin nổi ông lại tìm cách đầu độc chúng nó!” de Sejos rít lên.

Blanco dang tay ra. “Và nếu chúng chịu ăn chỗ thịt khôn kiếp ấy thì chúng ta đã nhẹ nợ rồi, và lúc đấy chị lại chẳng tấm tắc khen đó là sáng kiến hay.”

“Không, không có chuyện đó đâu. Ông biết gì về sinh hóa của chúng nào? Tôi là bác sĩ đấy, Jose ạ, thế mà tôi thậm chí còn chẳng biết liệu chúng có sinh hóa hay không nữa kia! Những phần cốt yếu bên trong chúng có khi chỉ toàn máy móc thôi ấy.”

Họ đang ở nhà thờ, chui rúc trong phòng áo lễ, gắng sức vừa nộ khí xung thiên với nhau, vừa giữ cho mình không bị lũ quái thú nghe thấy. Dù có lẽ chúng vẫn nghe ra thôi. Con quái chó thủ lĩnh của chúng chắc chỉ cần nghiêng cái tai máy của mình là sẽ nghe được sạch mọi cuộc trò chuyện thì thăm tại Retorna.

“Thea, tôi tưởng bà đã nghiên cứu lũ sinh vật này mà...?” Cha Estevan hỏi, giơ tay lên nhằm xin chút yên bình cho chốn thiêng liêng.

“Gọi là nghiên cứu thì hơi quá,” bà bảo anh ta. “Khi hay tin họ đưa các bày chó vào sử dụng, tôi đã tìm hiểu mọi thứ mình có thể. Tôi đồ rằng ta sớm muộn cũng sẽ chạm mặt chúng thôi.”

Nhưng đây là công nghệ tối tân, và nó là hàng độc quyền - có tầm ba, bốn phòng thí nghiệm vũ khí gì đó đang cho lũ quái vật này xuất xưởng, và họ chẳng công bố nghiên cứu của mình trên các tạp chí uy tín đâu. Nhưng vâng, tôi cũng đã nắm bắt được đôi điều.”

“Bởi vì tên chúng, ừm, là ‘bầy chó’, và hiển nhiên chúng ta có một thanh niên đẹp trai lai chó lù lù ngoài kia,” Esteran nói, “nhưng còn những con khác...”

“Chó là lứa đầu tiên,” de Sejos xác nhận. “Người ta đã sử dụng lính chó biến đổi gen gần một thập kỷ nay rồi. Những bức ảnh tôi từng xem hầu hết đều không giống người bằng con này hay to ngang cỡ nó, nhưng chó gần như đã được lập trình sẵn để hợp tác với con người. Theo như tôi đọc thấy, chó đã tiến h... chó nhìn nhận thế giới theo kiểu giống người hơn giống sói...”

“Chị dùng từ kia cũng không sao đâu, Thea,” Estevan hòa nhã nói. “Tôi biết Giáo hội mẹ cứ xoành xoạch thay đổi quan điểm về vấn đề này, nhưng tôi cố giữ cho đầu óc được cởi mở.”

Blanco khịt mũi, nhưng Thea gật đầu cảm tạ. “Dù gì thì gì, sau khi lũ chó được đem ra làm bảo vệ và quân lính, các phòng thí nghiệm bắt đầu tầm tía những khả năng khác. Hẳn đây là lần đầu tiên mấy con kiểu này - gọi là gì nhỉ, chủng mới à? Hay mẫu mới? - được đưa vào sử dụng. Tôi đoán mỗi con sẽ phục vụ một mục đích riêng.”

“Tôi...” Estevan nhăn mặt. “Điều này chắc sẽ chẳng giúp tình hình khá khẩm hơn tí nào, nhưng tôi nghĩ ở đây chưa chắc chỉ có mình ba con kia đâu.” Khi thấy bọn họ tròn xoe mắt nhìn, anh ta giải thích, “Chúng ta xem chừng đang bị ong quấy. Đã nhiều người bàn về chuyện đó rồi. Có điều chúng không di

chuyển như ong, và khi có người mang một con bọ trong chai đến cho tôi, trông nó chẳng giống loài bản địa nào cả.” Anh ta nhún vai. “Xin lỗi nhé, tại tôi vốn khá đam mê đề tài này ấy mà.”

“Cha đã làm gì,” de Sejos hỏi anh ta, “với con ong được người ta mang đến vậy?”

“À, tôi thả nó đi rồi,” Estevan vội trấn an bà. “Nhưng, hừm, ta chợt gặp hàng đồng ong lạ, và tôi cứ nghi nghi, không biết liệu chúng có phải...?”

“Tôi chịu,” de Sejos thừa nhận. “Tôi không nghĩ mình từng đọc thấy gì về ong cả đâu.”

“Tên ta là Binh Đoàn...^[1]” vị linh mục trầm ngâm.

“Giá mà cứ... đuổi chúng đi được thì tốt quá,” Blanco nói. Giọng bác nhuộm sắc tuyệt vọng. “Ta biết làm gì bây giờ? Chúng nó sẽ giết sạch mọi người ở đây mất.”

“Ta nào biết chúng muốn gì,” de Sejos phản bác. Khi thấy vẻ bức tức của bác, bà nói thêm, “Tôi biết, tôi biết khó có khả năng điều ấy sẽ tử tế gì cho cam. Nhưng hiện thời, chúng mới chỉ vò ta thức ăn thôi, và chúng ta có gia súc. Quanh đây chúng ta dư dả gia súc, đủ để giữ cho chúng no kénh suốt một thời gian dài. Và chúng còn muốn kết nối vệ tinh của chúng ta để làm gì đó nữa. Thế nên biết đâu chúng đang... bị lạc?” Đến bản thân de Sejos còn chẳng tin nổi chuyện đó, và bà nghe thấy nó thể hiện lồ lộ qua giọng mình. “Nhưng quan trọng là, chúng có hóa điên và tàn sát tất cả đâu.”

“Chưa thôi,” Blanco u ám đề vào.

“Chưa thôi,” bà đồng ý. “Bởi vậy, tôi nghĩ mấu chốt ở đây không phải chúng muốn gì, mà là ông chủ của chúng muốn gì

kia. Tôi nghĩ chúng đang đợi lệnh.”

“Lệnh nào cơ?” bác gặng.

Bà nhún vai. “Ôi dào, hỏi chúng thử xem.”

Cha Estevan tình nguyện đi, nhưng rốt cuộc de Sejos mới là người bước ra ngoài miền nắng xé tà và băng qua vùng đất trở trời, lại chỗ ba hình hài quái thai. Sinh vật thần lẩn ban nãy đã xuống giếng uống nước, và giờ đang ưỡn người ra như say ngủ. Con gấu ngồi im, ngược nhìn nền trời trong vắt. Con chó khi ấy đang nằm, nhưng lúc bà đến gần, nó đột ngột lăn mình và chồm dậy trên tứ chi, chăm chăm quan sát bà.

Trước nay, Thea luôn sống chung nhà với chó. Bố mẹ bà chẳng bao giờ nuôi dưới ba con, chưa kể còn toàn là chó to nữa chứ, thuộc chủng chó săn chạy đua và bécgiê Đức. Bà đến phì cười trước cảnh một số người cứ sợ sà sợ sệt khi gặp chúng. Giờ đây, bà thấy nỗi sợ đó thấm vào tận cốt tủy mình. Tiếng gầm gừ ồ ồ của con vật đâm xuyên người bà, chuẩn ngưỡng cao độ khiến ruột gan bà nhũn nhoét. Bà hạ thấp mắt, tránh ánh nhìn của nó, tránh cặp môi tề hờ và hàm răng sắc nhọn phía sau.

“Tao xin phép nói chuyện với mày nhé,” bà xoay xở cất nên lời giữa tràng trống trận thình thịch trong ngực.

Bà thấy nó dịch tới trước. Ánh mắt hướng xuống của bà cho bà cơ hội lý tưởng để chiêm ngưỡng đôi chân trước... không, đôi tay của nó. Nằm trên chúng là những chiếc vuốt trông giống mèo hơn chó: chẳng cần óc sáng tạo phong phú, bà cũng hình dung được cảnh mình bị chúng phanh thây. Con chó phảng phất

mùi nước tiểu, mồ hôi, và máu.

"Bà muốn gì?"

Bà đang đứng trong bóng nó, gần như ngay giữa đôi tay. Hơi thở hôi thối của nó phà lên người bà theo mọi nhịp hô hấp, nhưng không phà cùng lời lẽ. Giọng nói vọng ra từ cổ, không được mô định hình, phát âm các từ Tây Ban Nha với ngữ điệu kỳ lạ: một du khách ngoại quốc như bao người khác, đọc vẹt theo từ điển đàm thoại. Ngay khi biết điều này, bà liền nhận ra ai đó đã cấp cho nó cái giọng ấy, nhằm khiến con thú vốn dĩ đã ghê rợn càng thêm khủng khiếp hơn. Bất kể muốn nói gì, con chó cũng sẽ trình bày nó dưới dạng một lời hăm dọa ì ảm.

"Tao tò mò." Bà băn khoăn không hiểu vốn từ vựng của nó thực chất ra sao, và nó có thể lãnh hội được bao phần. Liệu trong đó có tâm trí không nhĩ, tâm trí kiểu con người ấy? Mọi thông tin bà từng đọc xem chừng đều ám chỉ rằng lính Sinh Dạng sở hữu não hữu cơ, chứ không chỉ chứa đựng mỗi máy tính. "Tao muốn hỏi mấy câu."

Nó rướn xuống gần, cái mõm tù thúc nhẹ vào vai bà. Một cơn điện thoáng trời dậy, khiến bà suýt vờn tay về phía nó, hết như từng làm với một con chó săn già ủy mị hồi trước bố mẹ bà nuôi, vốn rất khoái được gãi hàm. Chỉ có điều Caesar sẽ chẳng báo ơn bằng cách ngoạm đứt phăng tay mình đâu.

"Câu gì?" nó gần giọng gầm gừ, âm thanh rung động khắp toàn thân bà, khiến bà đông cứng người và cảm thấy khó thở.

"Mày..." Giọng bà bất giác run lên.

"Bà là ai?"

"Tao... Phiền..."

“Phiền gì?” con chó gắng hỏi.

“Phiền mày đừng lùi lại. Mày làm tao sợ,” bà rôt cuộc cũng nói được thành lời, mặc dù về cuối, lời lẽ của bà nghe the thé. Khi không bị nó lập tức bổ nanh vuốt xuống đầu, bà nói thêm, “Cho tao xin lỗi nhé. Người ta chế tạo mày theo kiểu ấy mất rồi, biết làm sao được đây.”

Con chó bất động và im lìm suốt một hồi, cảm tưởng như rất lâu, tới mức bà cuối cùng cũng đánh bạo ngược lên, và nhìn vào mắt nó. Mắt con vật là đặc điểm đậm nét chó nhất của nó, giống y lũ chó bà từng quen. Liệu nó có biết nếu không vì cái phòng thí nghiệm kia, mình đáng lẽ đã có thể tận hưởng một cuộc đời ra sao không? Nếu được quyền lựa chọn, liệu nó có tha gậy về chơi không? Có đi dạo và nằm bên lò sưởi không?

Bà nhìn ra bao điều trong đôi mắt đó, nhưng bà biết mình đang tự bịa ra tất cả. Sinh vật trước mặt bà được tạo ra trong một phòng thí nghiệm vũ khí, trung thành hơn rôbot và rẻ mạt hơn con người.

Tuy nhiên, nó vẫn lùi lại vài bước.

“Tao là Bác sĩ Thea de Sejos,” bà nói với nó. “Mày biết bác sĩ là gì không?”

“Có.” Nó đơng đưa tới lui, và thay vì tiếng gầm gừ, bà nghe thấy một tràng ư ử yếu ớt xé rách không trung, mong manh tới độ bà khó lòng tin nổi nó được phát ra từ con thú khổng lồ trước mặt. *“Tôi là Đại Ca. Tôi chỉ huy.”*

Nhịp thở cùng mạch đập của bà đã bắt đầu trở về mức chấp nhận được. “Chào Đại Ca. Mày có trả lời được các câu hỏi của tao không?”

Lại tiếng ư ử ấy, một âm thanh thuần chất chó, thuần khổ sở. Thế rồi nó quay đi chỗ khác, lắc cái đầu với bộ hàm to khỏe của mình. "*Hỏi Mật, hỏi Mật đi,*" nó bảo bà. "*Mật biết nhiều lắm lắm.*"

Bà hết sức thận trọng bước qua chỗ Đại Ca, cảm thấy ánh mắt đau khổ câm nín của nó dán lên người mình, và ngửa cổ nhìn con gấu.

"Xin phiền mày chút nhé," bà hỏi, "mày chắc là Mật nhỉ?"

Cái đầu đồ sộ, bờm xờm dôi mắt xuống nhìn bà, trông cứ như bị cận thị. Khi nó cất lời - cũng chẳng cần nhúc nhích môi hay hàm - giọng nó vẫn rất êm tai và nữ tính, song lại mang âm lượng vừa phải. Sự khác biệt giữa những điều mắt thấy và tai nghe khiến de Sejos xây xẩm mặt mày. Bà đến ngờ rằng nếu nhìn xuống cái cổ họng sâu hun hút của con gấu, mình sẽ thấy một người phụ nữ áo quần chần chu trong bụng nó, miệng nở nụ cười trắng sáng như trên truyền hình.

De Sejos thu hết can đảm. "Mày có thể cho tao biết về Redmark không?"

Cả tông giọng lẫn ngôn ngữ cơ thể của con gấu đều chẳng bộc lộ manh mối gì rõ rệt, song bà vẫn nhận ra nó có chút dè chừng khi nói, "Bà muốn biết điều gì?" Nó sử dụng tiếng Tây Ban Nha tự nhiên gấp bội con chó. Nếu nhắm mắt và bịt mũi lại, bà sẽ chẳng đời nào tưởng tượng nổi mình đang trò chuyện với một con gấu nặng tám trăm cân.

"Trang thiết bị của mày in đầy biểu tượng bên họ," de Sejos chỉ ra. "Bọn tao biết rằng..." lũ quái vật chúng mày, "rằng những sinh vật như mày đã được Redmark và các bên nhà thầu khác đưa đến đất nước bọn tao. Bọn tao biết rằng mày..." là tài sản,

“rằng mày chỉ làm việc dưới quyền họ thôi. Nếu có thể, tao muốn xin phép nói chuyện với quản lý của mày thông qua mày, để xem...” Con gấu hơi cự mình và câu từ của de Sejos chết tắc trong họng. Một hồi lâu sau, bà nói nốt, “để xem bọn tao giúp được gì họ.”

“Không,” Mật nói. Đằng sau de Sejos, Đại Ca lại ư ử rên.

De Sejos đờ cứng người, bởi lẽ con quái vật mãng xà đã ngóc đầu dậy, độc lập xoay mắt rà soát tứ phương. Một con mắt dán lên mình bà và chiếc lưỡi xanh mỏng lét của nó thò ra liếm láp. Bà hít một hơi thật sâu.

“Bọn tao không dính líu đến cuộc chiến,” bà lên tiếng, nói thật rành rọt, thậm hy vọng đang có quản lý con người nào đấy sử dụng tai con thú. “Bọn tao không ủng hộ phe Anarchista. Đối với phần đông những người tại đây, nơi này là nhà họ: họ hết chốn nương thân rồi. Tao là một bác sĩ, tao đã được chính phủ cử đến đây từ trước khi chiến tranh bùng nổ. Redmark và những bên khác đang hỗ trợ chính phủ mà, đúng không nhỉ?”

Con gấu chồm lên hai chân sau - cao lớn sừng sững, lấp kín mặt trời - rồi hờ hững hạ người đánh phịch một tiếng xuống, đứng trên tứ chi! “Không,” nó lặp lại với cái giọng đầy chí lý đã được người ta cấp cho.

“Thế tức là họ không theo phe chính phủ à, hay là...” Con chó chần sau lưng bà, con mãng xà kẹp chếch bên sườn bà, trong khi con gấu thì án ngữ ngay trước mặt bà như một quả núi đầy lông, đai đeo, móng vuốt, và súng ống. Xung quanh họ, lũ ong lạ của Estevan vo ve rợp trời.

“Không có Redmark ở đây đâu,” con gấu bảo bà.

“Thế mà đang cố bắt liên lạc, hay...?” Đó xem chừng là một suy luận hoàn toàn hợp lý, nhưng con gấu lại gần giọng gầm gừ, sâu trong họng nó - họng thật của nó, thứ không góp phần tạo ra giọng nói tao nhã, tinh tế vừa rồi.

Không có liên lạc gì với Redmark đâu,” nó khẳng định, hơi to tiếng hơn những lời phát biểu ban nãy. “Tôi đang theo dõi mọi kênh liên lạc. Sẽ không ai liên lạc với Redmark hết.”

Mọi sự bỗng bưng tỏ trong đầu de Sejos: một khoảnh khắc chẳng mấy dễ chịu. Tích tắc trước, bủa vây bà là một bầy quái vật, nhưng chúng ít nhất hãy còn mang xích ảo; ít nhất đâu đó đằng sau chúng, vẫn có một gương mặt người để bà thương lượng cùng. Giờ đây, giữa vòng vây của lũ thú, bà thấy sự tình còn tệ hại hơn mình tưởng. Chúng là thú hoang. Chúng có thể làm bất cứ điều gì.

Thế rồi con gấu lắc đầu và gãi hàm. “Đại Ca biết cái mùi trong bệnh viện của bà,” nó nhận định, nghe chừng chẳng chút liên quan. “Đại Ca nhận ra những vết thương ấy từ những khu con người sinh sống khác chúng tôi từng tiếp xúc, hỏi chúng tôi còn làm theo lệnh. Bà có bệnh nhân mang những vết bỏng kỳ lạ và mắc các chứng bệnh dị thường, đúng không, Bác sĩ Thea de Sejos?” De Sejos nhìn chằm chằm vào mắt con vật, trông nhỏ tí trên bản mặt rộng lớn của nó. “Vâng,” bà thừa nhận, “đúng thế.”

Con gấu gầm gừ sâu trong ngực. “Vậy thì tôi nghĩ bà cũng chẳng muốn Redmark mò đến đây đâu.”

[1] Lúc mới gặp người bị quỷ ám ở Gergesa, Chúa Jesus đã hỏi tên con quỷ. Con quỷ nói “Tên ta là Binh Đoàn, bởi ta rất đông,” ý bảo có rất nhiều quỷ đang ám chung con người này. [N.D.]

ĐẠI CA

Tiếng xe cộ đánh thức tôi. Nhiều động cơ, cách ít nhất bốn dặm, nhưng đang lại gần, lại gần. Hy vọng, hy vọng chợt đến, chợt thôi thúc. Nó thúc tôi gồng căng phần bụng để đón nhận lời lẽ của Ông Chủ bên trong mình. Vô ích, vô ích thôi: nó đâu phải là tay, đâu phải là tai, sao mà tôi đưa đẩy hay tập trung vào được? Nó hoặc sẵn đây, hoặc không sẵn đây. Chỉ thế, chỉ thế thôi.

Chẳng có một lời nào từ Ông Chủ cả. Tôi không thấy gì trên các tần số Redmark tầm ngắn hết. Mọi tần đều không. Không hề, không hề.

Tại tôi ve vẩy, ve vẩy và định vị. Ít nhất sáu xe, to có, nhỏ có. Dựa trên âm thanh, cơ sở dữ liệu của tôi bảo chúng chủ yếu là xe dân sự, có lẽ kèm một xe bọc thép. Chúng không phải kiểu xe Redmark dùng. Do đó, chúng không phải là bạn. Không đâu, không đâu.

Tôi đánh thức những người khác.

Rồng dậy chậm chậm: trời vẫn đang đêm, và cậu ta gắt gỏng gửi cho tôi dữ liệu từ thiết bị theo dõi quá trình trao đổi chất hỗn hợp của mình, nhấn mạnh phần thân nhiệt trung tâm, đồng thời đối chiếu nó với hướng dẫn đạt hiệu suất tối đa trong

cơ sở dữ liệu của cậu ta. Tôi bảo cậu ta hãy im đi và chuyển sang chế độ hoạt động cường độ cao để tự sinh nhiệt.

Kênh của Ròng: Tôi sẽ đói lắm đây. Và rồi: Nhưng kể ra chúng ta cũng có rất nhiều bò.

Mật đang ngồi dậy, rũ người và ngáp. Con bé xin chỉ thị từ tôi, và tôi gửi cho nó một bản ghi âm những gì mình đã nghe được.

Bây giờ Mật đã có thể tự nghe thấy tiếng động cơ. Nó xem lướt các tham chiếu cơ sở dữ liệu của tôi và gãi sột sột. Rắc rối đây, nó quyết định.

Tôi hỏi: Em không biết họ là ai à?

Kênh của Mật: Các thông tin mới nhất em thu thập được từ liên kết vệ tinh chỉ ra một số khả năng. Có thể chính là quân Anarchista, nhưng hiện tại, người ta đồn chúng đang hoạt động ở phía Đông nơi đây. Tuy nhiên, chiến sự loạn lạc đã khiến các toán phỉ vũ trang xuất hiện và hoành hành khắp đất nước. Có bên nhận trang bị từ phe Anarchista, có bên thì do các lực lượng ủng hộ chính phủ hoặc các băng đảng tội phạm tiếp tay. Chừng nào giao tranh còn chưa dứt, chừng ấy các hoạt động của chúng sẽ chẳng bị kiềm chế, miễn sao chúng biết đường tránh né các phe tham chiến chủ lực.

Mật dùng nhiều từ phức tạp, nhưng chúng được gắn kèm các thẻ cơ sở dữ liệu, thế nên tôi luôn hiểu ý nó.

Kênh của Ròng: Vậy tức là không phải chuyện ta cần giải quyết.

Mật hrrm đầy trầm ngâm. Lệnh sao đây, Đại Ca?

Rút lui và sẵn sàng sử dụng vũ lực cần thiết nếu bị truy đuổi, tôi

quyết định. Tốt đây, tốt đây. Đó là những mệnh lệnh tốt. Tôi đang làm thủ lĩnh tốt. Ong, dậy đi. Chế độ hoạt động cường độ cao.

Ong còn khổ sở vì đêm lạnh hơn Ròng. Với tỷ lệ diện tích bề mặt trên khối lượng của mình, các cơ thể nhỏ của chị buộc phải sản sinh nhiều nhiệt nữa, nhiều nữa nữa^[1]. Để làm vậy, chị cắt giảm hiệu quả hoạt động của cánh, khiến một phần năng lượng bay được chuyển hóa thành hơi ẩm. Tuy nhiên, chị sẽ bị nhanh cạn năng lượng, nhanh lắm lắm.

Ong, vào người Mật đi, tôi quyết định. Làm thế không lý tưởng, không lý tưởng đâu, và tôi biết Mật cảm thấy không thoải mái, nhưng chẳng mấy chốc, mọi đơn vị của Ong đều đã rúc vào da con bé, khiến nó lúc nhúc đầy những cơ thể đen cứng của chị. Giống giáp, giống giáp ghê. Một bộ giáp sống.

Một bộ giáp sống. Ý nghĩ này làm tôi ngạc nhiên. Đây là một điều mới, mới hẳn, do tôi tự dùng đầu nghĩ ra hết. Tự đây, tự đây. Tôi lập tức muốn chia sẻ nó với những người khác. Một bộ giáp sống, tôi lặp lại cho họ nghe. Ong và Ròng thì không hiểu, còn Mật thì bị Ong bầu kín và đang cúi kính, cúi kính. Còn con người, nhóm con người thì sao? Tôi có chia sẻ được ý nghĩ này với ai trong nhóm họ không nhỉ - Bác sĩ Thea de Sejos chẳng hạn? Có khi suy nghĩ này đến từ phần ADN con người trong tôi đây.

Bọn tôi rời làng, di chuyển lặng lẽ, lặng lẽ. Tôi biết nhóm con người đã bố trí nhân sự canh phòng bọn tôi, dù tôi không hiểu tại sao. Nếu bọn tôi quyết rằng họ là địch, họ sẽ chẳng cần nổi bọn tôi. Không hề, không hề đâu.

Bọn tôi rút ra ngoài đồng, tránh lũ bò để không làm chúng hoảng. Bọn tôi khom thấp người - kể cả Mật - và quan sát, lắng

nghe, cảm nhận. Tôi tính cử một số đơn vị của Ong đi thu thập thông tin tình báo tầm gần, nhưng chúng sẽ kiệt lực và chết nhanh nhanh lắm, trong khi bọn tôi không thể bổ sung sĩ số được nữa.

Nghe thấy, nghe thấy rồi. Nhóm con người nay đã nghe thấy tiếng xe, và chột giữa các tòa nhà, nhiều nhiều người cứ chạy chạy, chạy lung tung, lung tung. Tôi thấy hầu hết những con người nhỏ được đưa đến tòa nhà bằng đá lớn - cơ sở dữ liệu của tôi bảo đó là *nhà thờ*. Về phần những con người còn lại, một số chạy tới chạy lui theo kiểu loạn loạn, còn một số khác dàn vào vị trí bắn như đã từng làm hồi bọn tôi đến.

Đoàn xe đang tiếp cận từ phía Bắc, tiến dọc con đường đất gồ ghề. Dẫn đầu là một chiếc xe mui trần chở bốn con người. Sau đó, đến lượt chiếc Chiến Xa Thiết Giáp xuất hiện. Một món trang thiết bị quân sự dư thừa cũ, nhưng khẩu pháo 30 mm trên nóc nó có người trực và sẵn sàng nghênh chiến. Tôi so sánh và đối chiếu nó với khẩu Chú Voi Con của Mật - vũ khí gắn trên xe sở hữu hỏa lực tương đương, nhưng tốc độ bắn cao hơn, hơn nhiều nhiều. Nối đuôi cổ xe bọc thép là vài chiếc xe tải chở con người không vũ trang và hàng hóa - cả hai đều được buộc chặt dây để tránh bị quăng quật quá mức. Đi cuối là một chiếc xe buýt từng được sơn màu, từng sặc sỡ, sặc sỡ, nhưng nay phủ gần kín màu bụi. Xe đó chứa đầy con người trang bị súng ống.

Tôi truyền tin: Quan sát thấy tổng cộng chín mươi bảy con người mới, cùng một lượng chưa rõ bên trong thiết giáp. Trong nhóm con người quan sát được: năm mươi ba có vũ trang. Tôi gán thẻ tệp tin phân loại vũ khí từ cơ sở dữ liệu cho họ. Nhóm con người mới chủ yếu trang bị súng tiểu liên quân sự cũ, đủ để giết

Rồng, nhưng chắc sẽ không giết nổi Mật hoặc tôi. Không đâu, không đâu. Một số đeo súng phóng lựu dưới tay, và những món này đáng lo ngại hơn. Tính đến nay, khẩu súng trên nóc chiếc thiết giáp là mối đe dọa lớn nhất, lớn nhất nhất. Nếu ăn đạn trực diện từ nó, ngay cả Mật cũng sẽ bị thương nặng.

Kênh của Rồng: *Không quan trọng. Ta có giao chiến với chúng đâu.*

Dừng rồi, dừng rồi. Đoàn xe đã dừng lại, dừng trước ngôi làng và các tay súng đã ra ngoài. Tôi có thể nghe thấy họ trao đổi qua lại và truyền chúng sang cho Mật, cho con bé tận dụng cặp tai thính hơn của tôi.

Mới đầu lời la tiếng hét vang lên nhiều, nhiều ghê, nhiều ghê, và tôi thấy khẩu súng trên chiếc thiết giáp nghiêng đi, chĩa về phía một số tòa nhà. Tiếng la hét tiếp tục vang lên - từ bên trong tòa nhà nơi phần lớn dân làng đã vào trú, và từ những chiếc xe sử dụng một thiết bị khuếch đại âm thanh - loa phóng thanh, cơ sở dữ liệu của tôi cung cấp thông tin, loa pin. Nhóm con người mới nói mình là thành viên của một đội quân cách mạng nào đó Mật chưa nghe tên bao giờ. Họ đang đòi hỏi, đòi hỏi.

Khẩu súng thiết giáp nã một phát vào tường bên của nhà thờ, đục toang một lỗ lớn, lớn lắm lắm. Tôi nghe thấy những tiếng rú chói tai. Hệ thống phòng thủ của những con người địa phương bị yếu kém, yếu nặng, yếu nặng. Không thể bảo vệ được. Không thể, không thể nào. Nếu giữ quyền chỉ huy, tôi sẽ đề nghị họ lui khỏi vị trí đó. Nhưng tình hình của họ xấu quá, xấu quá, không đủ sức tái chiếm ưu thế tác chiến trên bất cứ phương diện nào.

Kênh của Ròng: *Chúng ta nên đi ngay đi.*

Kênh của Mật: *Không, đợi đã.*

Tôi nhìn, chỉ nhìn, chỉ nhìn thôi. Nhóm con người mới đang đòi hỏi, và giờ những con người địa phương có vẻ đang đầu hàng.

Họ đang bước ra ngoài bãi trống, tay không súng. Tôi cảm thấy một cơn sốc truyền khắp người. Tôi chưa bao giờ cân nhắc đến lựa chọn chiến thuật này cả. Chưa hề, chưa hề đâu. Bọn tôi không sinh ra để làm một chuyện như vậy. Đầu hàng. Ý tưởng đó cứ chạy tuốt, chạy tuốt khỏi đầu tôi. Làm vậy cũng được ư?

Tôi nghe thấy thêm nhiều lời lẽ giận dữ nữa. Một số con người địa phương đang bị xô đẩy hoặc bị đánh, bị đập. Một số con người mới muốn nhóm con người nhỏ ra khỏi nhà thờ. Một con người nam mặc đồ đen đang đứng ở ngưỡng cửa. Chính là con người đầu tiên từng đến nói chuyện với Mật. Giọng anh ta nghe chí lý, nghe bình tĩnh, nhưng tôi thấy có sắc sợ hãi lẫn bên trong.

Tôi khẽ ư ử. Tôi hoang mang, hoang mang lắm lắm, bởi vì tôi chẳng biết những con người địa phương có phải địch không, và tôi chẳng biết những con người mới có phải địch không. Với địch, tôi biết mình phải làm gì. Biết mà, biết mà.

Tôi có thể nghe thấy thêm nhiều lời được nói. Con người nam mặc đồ đen đã bị đẩy ngã xuống sàn. Súng đang chĩa vào người anh ta. Một chiếc giày đang đập lên lưng anh ta.

Kênh của Ròng: *Đã chốt mục tiêu.*

Mục tiêu nào đây? Tôi hỏi.

Kênh của Ròng: *Mục tiêu nào chẳng được. Quan trọng gì đâu?*

Mật thở ra dài, dài dài. Đại Ca ời, con bé truyền tin.

Em sợ họ phá bộ phát vệ tinh à? Tôi hỏi nó.

Kênh của Mật: Đó là một trong những mối lo của em.

Hệ thống liên lạc của bọn tôi hoạt động nhanh, nhanh lắm lắm. Nhanh hơn nhiều so với kiểu la hét thô thiển của nhóm con người.

Đại Ca ời, Mật lại nói. Em vừa nảy ra một ý về tương lai của chúng ta.

Ít khi tôi hiểu chuyện rõ hơn Mật. Ít lắm, ít lắm. Lần này thì khác. Em nghĩ những con người mới này có thể là địch, tôi nói.

Kênh của Ròng: Chúng là địch của nhóm con người cũ. Cậu ta đang vơ vẩn đảo mục tiêu, tính toán, tính toán. Tính khoảng cách, tính hướng gió.

Kênh của Mật: Em nghĩ tuyên bố chúng là địch sẽ hữu ích cho ta đây.

Một số con người cũ đang bị ép vào tường nhà thờ. Họ tiếp tục hét, tiếp tục la. Con người nam mặc đồ đen đang bị đá, bị đá. Tôi thấy Bác sĩ Thea de Sejos chạy đến chỗ anh ta, nhưng bà ta cũng bị đánh, cũng bị đá.

Tôi rên lên, sâu trong họng. Bà ta không phải là bạn. Bà ta không phải là Ông Chủ, và bà ta cũng không mang biểu tượng Redmark. Nhưng bà ta là một con người tôi từng nói chuyện cùng. Trong đầu tôi có bà ta. Một cá nhân, cá nhân có quan hệ với tôi. Không như những con người còn lại. Không chỉ là người không-phải-bạn/không-phải-địch. Không đâu, không đâu.

Chỉ Ông Chủ mới được quyết. Quyết ai là địch, quyết ai là bạn. Tôi không được tự đưa ra quyết định đó. Nhưng Ông Chủ

không có ở đây. Không có, không có mà. Tôi nắm quyền chỉ huy: không có cấp trên, không có ai để cho tôi chờ, để chỉ bảo tôi. Cơ sở dữ liệu của tôi im im. Chip phản hồi của tôi im im. Im lắm lắm.

Anh nghĩ họ là địch, tôi nói, và tôi đợi, đợi chip phản hồi mắng, đợi Ông Chủ xuất hiện và mắng, Chó Hư! đợi thế giới đổ rầm.

Không gì, không gì cả. Không gì xảy ra vì tôi nói thế, vì tôi quyết định thế, chỉ mình tôi, mình tôi thôi. Không, chưa đúng, chưa đúng. Vậy chưa đúng lắm. Khi tôi nói ra điều đó, nó trở thành sự thật. Chúng trở thành địch. Tôi đã biến chúng thành địch.

Kênh của Ròng: Đã chốt mục tiêu. Tôi kiểm tra các mục tiêu cậu ta đã chọn, xác nhận chúng. Đạt yêu cầu, đạt yêu cầu.

Ong, qua chỗ em, tôi ra lệnh, và cả đàn di chuyển, nhộn nhộn trên người tôi với những chiếc chân nhỏ đầy ngứa ngáy: một gánh nặng, nhưng tôi chịu được. Tôi san sẻ nhiệt của mình để Ong có thể tiết kiệm năng lượng. Tiết kiệm cho cuộc chiến.

Tôi ra lệnh: Ròng, mục tiêu ưu tiên đây (một danh sách). Mật, bắn yểm trợ trong khi anh tham chiến, sau đó xông lên, xông lên cùng anh. Ong, danh sách mục tiêu ưu tiên sẽ được cập nhật khi bắt đầu tham chiến.

Kênh của Ròng: (tín hiệu sẵn sàng).

Kênh của Mật: (tín hiệu sẵn sàng) Xác nhận, Đại Ca.

Kênh của Ong: (tín hiệu sẵn sàng) Mau, mau, mau.

Tôi phóng, mau, mau, mau, phóng trên chân, phóng trên tay, cả bốn, cả bốn, chạm ngưỡng ba mươi dặm trên giờ sau ba

giây tăng tốc. Ong cố bám lấy tôi nhưng các đơn vị lẻ cứ bị văng, bị văng suốt, phải nhanh nhanh đuổi theo tôi để bám lại.

Kênh của Ròng: *Pằng. Đã chốt mục tiêu tiếp theo.*

Kẻ địch trực khẩu súng thiết giáp bật ngựa ra sau.

Kênh của Mật: *Bùm.*

Chiếc xe buýt nhảy chồm lên một mét rưỡi. Đạn từ Chú Voi Con đã bắn trúng giữa sườn nó, bể oằn oằn lớp kim loại mỏng, và rồi phát nổ bên trong xe. Mật đếm thấy bảy thương vong. Là bảy tay súng, bảy tay chưa rời xe. Chết có. Bị thương có.

Trong làng, nhóm con người mới đến hoảng loạn lắm lắm, la hét nhiều nhiều lắm. Chúng vẫn chưa thấy tôi. Chưa thấy, chưa thấy đâu. Một suy nghĩ mới xuất hiện: *Phải thấy mới hét thật cơ.*

Kênh của Ròng: *Pằng. Đã chốt mục tiêu tiếp theo.*

Kẻ địch chĩa súng vào con người nam mặc đồ đen gục ngã. Mất rồi, mất rồi. Hấn mất gần hết đầu rồi.

Kênh của Mật: *Bùm.*

Chiếc xe mui trần nổ tung, khung suýt văng hẳn khỏi gầm. Đã chết. Một tài xế được xác nhận đã chết.

Nhận ra rồi, nhận ra rồi kìa. Địch đã phân nào nhận ra hương bắn, nhận ra đạn đến từ đâu. Chiếc thiết giáp di chuyển, và những con người còn lại nấp đi, nấp hết đi, chĩa súng về phía Mật và Ròng. Nhưng Mật đang vào, đang vào, đang tiến vào rồi.

Tôi đã vào rồi, vào làng theo lối vòng. Không ở đây đâu. Không ở chỗ chúng đang nhìn đâu. Tôi chạy phăm phăm, chạy xuyên đường làng, chạy nhanh hết cỡ, hết cỡ. Chúng thậm chí còn chẳng thấy tôi lao đến. Chẳng thấy, chẳng thấy đâu.

Cặp Cần Cầu của tôi đang nhả đạn, bắn bắn, bắn hạ những tay súng gần con người địa phương nhất. Các con người địa phương đang chạy loạn khắp nơi. Khó nhắm, khó nhắm ghê. Nhưng đã có mắt tôi. Mắt tôi tô đỏ mọi kẻ địch. Đỏ rực trên nền đêm đen.

Tôi nhanh quá, nhanh quá, không dừng nổi, và tôi đâm. Trúng con người, trúng con người rồi. Tôi đâm trúng một cụm con người địa phương, thúc nhào tất cả. Tổn thất chấp nhận được, được mà, được mà. Tôi đã đến chỗ địch.

Tôi ra lệnh: *Ong*, xuất kích.

Tôi chồm vào hàng ngũ địch với răng, với vuốt. *Ong* chồm ra khỏi người tôi như một đám mây chích đốt. Tối nay, tất cả bọn tôi đều dùng đến nguồn năng lượng dự trữ. Năng lượng ẩn sâu, sâu trong người, làm cả thế giới trông thật chậm, chậm lắm lắm, và uể oải lắm lắm. Tôi đánh liệt kẻ địch, chỉ liệt thôi, bởi vì một tên lính liệt sẽ làm địch vướng nhiều nhiều, vướng hơn cả hai tên lính chết. Tôi ngoạm lấy tay chân trong răng và nghiêng, và lắc. Tôi giương vuốt móc bầu và quăng quật. Tôi hất địch văng rầm vào tường và bay tít lên nóc nhà.

Tôi giao mục tiêu ưu tiên cho *Ong* và chị tự lại quanh chiếc thiết giáp, sục sạo tìm đường vào. Một kẻ địch lại đang loay hoay bên khẩu súng, xô xác tên địch cũ ra, xô qua sườn xe. *Rồng Păng*. *Rồng giết hần*. *Ong* tràn vào cửa sập.

Kênh của *Ong*: Độ toàn vẹn 84% Trữ lượng nọc 69%. Nọc độc có thể được tạo thêm, thêm nữa nữa, tạo trong cơ thể chị, nhưng cơ thể mới thì hết rồi. Không còn, không còn đâu. Tuy nhiên, chị xem chừng vẫn đang vui lắm lắm.

Nay đã xuất hiện con người địa phương cầm súng. Đã xuất hiện con người địa phương bị trúng đạn. Bác sĩ de Sejos đang cấp cứu cho họ. Đúng đây, đúng đây. Đúng điều tôi sẽ ra lệnh cho bà ta làm đây, nếu tôi được quyền ra lệnh - hết như bà ta là thành viên thứ năm trong đội tôi vậy. Đạn nện lên người tôi, nện nện, nện nện, nện như một lũ côn trùng giận dữ, nhưng chúng chỉ gây bầm, không hơn.

Mặt giờ đã ở đây, ì ạch tiến vào làng và nhào đến chỗ địch, đến chỗ chúng tìm cách tập kết lại. Chúng ngưng tập kết ở đó, ngưng nhanh lắm lắm, và rồi chúng chạy, chạy cắm đầu, chạy về phía chỗ xe. Còn mỗi mấy chiếc xe tải thôi. Những con người trong đây chưa hề tham chiến, chưa hề tự tháo dây buộc.

Tôi bàn nhanh với Mặt về họ. Nó nói rằng họ không phải địch, và nã một phát đạn vào khối động cơ của một chiếc xe tải ngay khi nó đang được lái đi. Chiếc còn lại vẫn chưa lên đường. Tại Ròng, tại Ròng đây. Ròng đang giải trí với nó, chơi trò bắn hạ bất kỳ ai ngồi vào ghế lái.

Chẳng còn nhiều địch nữa, và chúng đang rút lui chiến lược. Tệ ghê, tệ ghê. Rút lui tệ ghê. Tất cả địch đều bỏ chạy, chạy hết, chẳng để ai bắn yểm trợ, chẳng để ai làm bất kỳ việc cần thiết nào khác cả.

Ròng giết chúng, giết hết chúng, giết hết hết, và tôi kệ cậu ta. Như thế cậu ta sẽ đỡ rảnh, và chắc mỗi lần cậu ta bắn trúng, chíp phản hồi của cậu ta đều sẽ khen, Ròng Ngoan. Với cả, chúng là địch, và bọn tôi giết địch. Mục đích của bọn tôi là thế mà.

Sau đó, mặt trời nhô, nhô lên, nhô nữa, và tôi gác trọng trách chỉ huy lại, chỉ chút, chút chút thôi, và đứng im ngắm nó, ngắm qua bầu không khí đầy Ong. Một lúc sau, tôi ra lệnh cho

Ròng để tôi sử dụng nguồn truyền dữ liệu từ mắt cậu ta, bởi vì cậu ta quan sát được màu sắc tốt hơn tôi nhiều, nhiều lắm lắm.

Bao kín quanh tôi là xác định. Chúng là kẻ địch do tôi tạo ra. Chính tôi, là tôi đây. Tôi đã đưa ra một Quyết Định Chỉ Huy. Chẳng có ai khen tôi là Chó Ngoan hay mắng tôi là Chó Hư vì đã làm thế. Chẳng ai, chẳng ai cả. Tôi không biết mình đang trở thành thứ gì nữa. Không biết, không biết đâu.

Tôi nhắc riêng với Mật: Anh nhớ Ông Chủ. Anh nhớ Hart. Nhớ lắm, nhớ lắm.

Kênh của Mật: Em biết, Đại Ca à.

Kênh của tôi với Mật: Làm thế này là đúng à?

Kênh của Mật: Em hy vọng vậy. Cứ tin em nhé, Đại Ca. Anh phải tin tưởng em.

[1] Động vật nhỏ không sản sinh được nhiều nhiệt, trong khi tỷ lệ diện tích bề mặt/khối lượng của chúng lại rất lớn, khiến lượng nhiệt ít ỏi chúng tạo ra bị thất thoát vào môi trường nhiều. Bởi vậy, động vật càng nhỏ thì càng phải mất nhiều sức để duy trì thân nhiệt. [N.D.]

DE SEJOS

Công tác dọn dẹp tốn khá lâu.

Bè lũ tấn công chẳng sống được mống nào. Những kẻ tháo chạy đã bị con bò sát bắn hạ rất quy củ. Nó đã bám tường và cuộn mình trườn lên mái nhà thờ, xong cứ đơn thuần ngắm rồi bắn, ngắm rồi bắn, cho đến khi không còn bóng người bỏ chạy nào nữa.

De Sejos bận bịu chăm sóc những người bị thương. Estevan nói đã có bảy người dân làng Retorna thiệt mạng và mười một người khác bị thương, chủ yếu vì dính trúng đạn lạc. Một số bị gãy xương do lỡ ngáng đường lũ thú. Bà đốc sức chữa chạy cho họ, dè sẻn sử dụng chỗ thuốc sát trùng và gây mê của mình.

Về phần các thành viên mang thương tật còn sót lại trong làng của toán cướp hoặc quân Anarchista hay lính đánh thuê vô chủ gì đó, chúng đều tiết đường sống cả. Đông kẻ như vậy lắm - lũ thú xuống tay rất tàn bạo, nhưng không phải đòn nào cũng trí mạng. Hiện tại, Đại Ca đang ghé hết chỗ tên nọ đến chỗ tên kia với phong thái cẩn trọng đầy kiên nhẫn, tựa như một linh mục làm lễ cầu siêu. Thoạt tiên bà chẳng hiểu nó đang làm gì, nhưng rồi bà trông thấy sự tình. Với đôi bàn tay khổng lồ của mình, nó đang răng rắc bẻ cổ, động tác rất gọn ghẽ, rất thuần thực.

De Sejos loạng choạng chồm dậy, bỏ dở việc săn sóc cho Maria Chicahua tội nghiệp, vốn đã bị con chó quật gãy ống chân giữa lúc chiến đấu. Bà hét vào cái bản mặt chó to đùng của nó, bảo nó là đồ quái vật; bảo nó dừng tay; bảo nó hãy rút khỏi Retorna và xéo về chốn địa ngục quê hương của mình đi.

Nó chẳng buồn chậm tay lại, và khi bị bà đứng chắn đường, nó nhẹ tênh đưa vai huých bà sang bên.

"Chúng là địch." Câu đấy không được nói bằng tiếng Tây Ban Nha, nhưng bà đủ sôi tiếng Anh để hiểu.

"Bác sĩ Thea de Sejos, bà còn bệnh nhân kia," giọng nữ hiền lành của con gấu vang lên. Nó - hay ả nhỉ? - đứng đấy, khẩu súng ngoại cỡ vẫn ôm trong tay, làn da nhuốm sắc nâu đỏ dưới ánh bình minh, với dăm ba chỗ gần như ngả vàng. "Chẳng lẽ bà lại không muốn chúng tôi hồi nãy có mặt ở đây để chiến đấu với mấy con người này ư?"

"Thế giới của chúng mày chắc lúc nào cũng chỉ đơn giản như thế thôi." De Sejos về bên Maria, nẹp ống chân gãy cho cô ta.

"Không hẳn đâu." Con gấu buông vũ khí, và cánh tay khớp của khẩu súng gấp lại, xếp món đồ chết chóc ấy vào dọc lưng nó. "Đáng lẽ nó phải vậy. Họ đã tạo ra chúng tôi như thế mà."

De Sejos ngược lên, thấy con gấu nay đã trở thành một bóng đen hằn in trên nền trời đang sáng dần. "Tao không hiểu ý mày."

Con gấu - Mập à? - thở dài, cường điệu giễu nhại cái biểu cảm ấy của con người. "Bác sĩ à, bà biết chúng tôi là gì rồi đấy thôi."

De Sejos lúc đó chẳng còn bụng nhân hậu nữa. "Chúng mày là những cỗ máy sát nhân."

“Còn tệ hơn kia,” tông giọng âm áp của Mật đáp. “Nếu chúng tôi là máy móc thì mọi sự đã dễ dàng hơn rồi. Mỗi tội phía bà sẽ phải chịu nhiều thương vong hơn đây.”

“Bác sĩ ời!” Blanco lật đật chạy đến và rồi phanh kít lại khi trông thấy con gấu. Từ một khoảng cách an toàn, bác báo lại tình hình cho bà. “Xem chừng ta sẽ có thêm bốn mươi miếng ăn mới hoặc hơn gì đó, đến từ nhóm người trong xe tải ấy.”

“Họ là ai thế?” de Sejos hỏi bác.

“Nông dân, chủ cửa hàng, đủ kiểu người,” Blanco giải thích. “Bọn họ bị bắt đi từ San Torres, từ Mixan, cùng vài nơi khác tôi chưa nghe tên bao giờ.”

“Vì lý do gì vậy?”

Blanco nhún vai và nhăn mặt. “Hầu hết bọn họ là phụ nữ. Chẳng ai tiết lộ lý do cho họ cả, nhưng dẫu thế, hầu hết bọn họ là phụ nữ.”

De Sejos thoáng nhắm mắt lại. Chân Maria giờ đã được nẹp. Vẫn còn một số người khác bị thương nhẹ hơn cần bà khám chữa. “Ông có thể kiểm giúp họ chỗ ở, cho họ miếng cơm miếng nước bổ bụng được không?”

“Tôi đã cắt cử người lo liệu khoản đó rồi,” Blanco xác nhận. Bác dè dặt nhìn con gấu. “Chị... Tình hình chị ở đây vẫn ổn chứ, chị cần giúp gì không?”

“Thêm nước sạch chẳng bao giờ thừa đâu.”

“Để tôi đi lấy.” Bác lùi lại, và quắc mắt nhìn con thú khổng lồ sau khi đã ra xa đến một quãng chắc được bác tưởng là an toàn.

“Chúng tôi không phải máy,” Mật nói tiếp. Sinh vật thần lùn

lai rần vẫn ở tít trên đỉnh nhà thờ, sưởi nắng trên lớp mái ngói cam như một điểm báo bước thẳng ra từ Sách Khải Huyền^[1]. Con chó đã hoàn tất công việc ghê tởm của mình. Không trung nhan nhản ong: vì nay đã biết đường quan sát, bà thấy chúng di chuyển với một vẻ chủ đích cùng một lối phối hợp rất đổi phi tự nhiên. Vài con đáp xuống mớ xác và thọc chân vào máu.

De Sejos cảm thấy gan ruột quặn lại. Bà đột ngột đứng dậy, cố gắng đối mặt với một con quái vật hằn phải nặng gấp mười hai lần mình, và đứng cao gấp đôi mình. “Ừ thì chúng mày không phải máy đâu,” bà rít lên. “Máy móc không tàn nhẫn. Máy móc không bẻ cổ những người vô phương chống cự.”

“Chúng sẽ làm nếu được bà sai thôi,” Mật kiên định nói. “Và máy móc không quyết định khi nào nên chiến đấu, khi nào không. Khi được sai bảo, chúng sẽ chiến đấu. Khi được sai bảo, chúng sẽ mặc kệ những người tay không tác sát chết. Nhưng chúng tôi không phải máy móc. Chúng tôi có quyền lựa chọn.”

“Quả là hiện thân của ý chí tự do đây mà.” Cha Estevan đã tiến đến từ sau lưng de Sejos, che mặt ngược nhìn con gấu. “Hồi nàng gấu thân mến, nàng muốn gì ở cái chôn này vậy?”

“Tôi muốn sử dụng kết nối vệ tinh của mọi người để hiểu về thế giới.”

“Và làm gì nữa?” Estevan hỏi nó. “Hay là mày đã xa rời thiết kế gốc tới độ mày trân trọng kiến thức chỉ cho vui thôi vậy?”

Con gấu trầm ngâm gãi. Giọng nó phát biểu, biệt lập với các cử động của nó, “Nếu có quyền lựa chọn, chúng tôi phải đưa ra được lựa chọn sáng suốt.”

“Chúng mày đã phản chủ,” de Sejos nói. “Ý mày hồi trước là

vậy. Chúng mày không theo phe Redmark hay nghe lệnh chúng gì hết. Chúng mày đã trở thành... thú hoang.”

Con chó êm ru bước đến đứng trong bóng Mật, và de Sejos nhận thức được rõ mồn một về con thần lằn cùng khẩu súng nòng dài của nó trên mái nhà thờ.

“Chuyện đó không liên quan,” con gấu phán.

“Chúng mày được tạo ra để tuân lệnh con người,” de Sejos nói tiếp. Estevan đặt một bàn tay cảnh cáo lên vai bà, nhưng bà không kìm lời nổi. “Chúng mày đáng lẽ phải chịu sự kiểm soát của con người. Nhưng giờ chúng mày thành thú hoang rồi. Chuyện gì chúng mày chẳng làm được...”

“Vâng,” Mật xác nhận. “Đó là lựa chọn của chúng tôi. Bà muốn chúng tôi tuân lệnh con người. Bà nghĩ vậy sẽ tốt hơn.” Ánh nhìn chòng chọc của con gấu đầy vẻ phán xét.

Sau khi xử lý xong tất cả các thương tích và nhờ Estevan dựng một bệnh xá tạm trong nhà thờ, de Sejos trở về phòng khám của mình, nơi mọi giường đều kín bệnh nhân.

Đã có thêm ba người nữa qua đời trong đêm. Bà thu âm ghi chú vào trong điện thoại, thầm nhớ lại những bản ghi đầu tiên, hồi giọng mình còn run rẩy. Nay còn mười bảy người thôi: những con người đã ở ngoài mạn Nam làng lúc máy bay phóng ngang.

Bà chẳng mù đâu. Trước khi đám Sinh Dạng chương mặt đến chiếm dụng băng thông, de Sejos đã tự đào xới tìm hiểu rồi. Thế giới bên ngoài chỉ nắm được một cách rất chấp vá về tình

hình hiện thời tại Nam Mexico. Ai cũng biết giao tranh diễn ra rất ác liệt, và xét chung, cả phe Anarchista lẫn lực lượng dẹp loạn quốc tế về cơ bản đều đã phá hủy sạch sành sanh mọi thứ có thể được coi là cơ sở hạ tầng dân sự. Mới đầu trọng tâm cuộc chiến là thu phục lòng dân, với bên nào bên nấy đều đưa ra những phát ngôn chính trị trên truyền hình cũng như tung các cuộc tấn công DOS^[2] nhắm vào trang web của nhau. Thế rồi cuộc chiến được tiến hành bằng súng đạn và nhân mạng - dân quân và các lực lượng an ninh tư dụng độ nẩy lửa, với các đơn vị quân đội tham chiến ở cả hai phe. Trong vài tháng đầu tiên, mọi sự diễn ra khá văn minh, ai cũng gắng sức bắn chém thật quân tử.

Nhưng đôi bên bắt phân thắng bại, và tiền các tập đoàn cứ ồ ạt theo gió mà bay - cả do những cuộc tấn công của Anarchista lẫn do đơn thuần phải oằn lưng gánh chi phí duy trì cuộc chiến. De Sejos không biết chính xác vì đâu mọi sự lại đổ bể. Có lẽ nguyên cơ chỉ là những kẻ giật dây cuộc chiến đã mất kiên nhẫn. Có lẽ cũng như nhiều phong trào nhân dân tương tự, lý tưởng của phe Anarchista đã băng hoại thành một cơn rò rỉ đại thâm độc, không còn chiến đấu vì điều gì nữa, chỉ còn chiến đấu chống lại thế lực nào đó thôi. Có lẽ lý do chỉ là giới doanh nghiệp đã thâm nghĩ, *Ta có thể kiếm lời từ vụ này.*

Họ đã cho các Sinh Dạng nhập cuộc - xem chừng bởi vì chúng rẻ và hiệu quả hơn binh lính thường. Rẻ hơn ư? Vâng, huấn luyện nhanh hơn, tử trận không làm thân quyến buồn đau, và có thể được gây giống hàng loạt trong các trại nuôi - bà đã xem các thước phim rồi. Khi ngó ra ngoài, nhìn vào dàn lính thú kỳ quái Retorna đã thừa hưởng, de Sejos biết họ không chỉ

thuần túy triển khai quân đánh trận. Họ còn đang thử nghiệm chúng nữa.

Và lũ Sinh Dạng không phải thứ duy nhất đang được người ta thử nghiệm. Địa hình Campeche và Yucatan khiến một cuộc cách mạng nhân dân trên diện rộng trở nên rất khó dập. Thay vì chỉ xua quân vào rừng, các chiến thuật khác đã được lực lượng dẹp loạn mang ra kiểm thử.

Một chiếc máy bay đã tạt qua đây, tại vùng phía Nam của ngôi làng. Chắc nó bị bay lạc, hoặc phi hành đoàn khi ấy sốt sáng quá, nhưng rốt cuộc nó đã bỏ lại đằng sau một cái chết vô hình, một bầu không khí hóa học ngột ngạt, thối hoảng mùi mục rữa. Gia súc ở đó đã lẫn ra chết và phải đem đi thiêu. Hàng bao người cũng nổi bước chúng xuống mồ, còn những người sống sót thì bị bỏng nặng trên da, và mù lòa, và điên loạn.

Thế giới bên ngoài chỉ vừa mới bắt đầu nhận ra Campeche đã bết be tới ngàn nào. Tin đồn xoay quanh hoạt động thử nghiệm vũ khí phi pháp, xoay quanh những gì lũ Sinh Dạng đang làm với cả binh lính lẫn dân thường cứ dai dẳng rộ lên. Tất nhiên cũng có những lời phủ nhận, và miệng lưỡi của đám luật sư cùng phát ngôn viên tập đoàn nhìn chung át hẳn miệng những người đưa ra cáo buộc. Ấy nhưng các cáo buộc chẳng hề biến mất. Nghe đồn sẽ có một cuộc điều tra đa quốc gia, Liên Hợp Quốc sẽ có động thái, chính phủ Mỹ đang bị cử tri gây áp lực, bắt phải cử quan sát viên sang bên kia biên giới.

Và cứ thế, Bác sĩ de Sejos săn sóc cho bằng chứng về những gì đã xảy ra, dốc hết sức mình giúp họ được thoải mái và duy trì mạng sống cho họ, trong khi chất độc ăn ruỗng họ từ bên trong.

Hai tuần sau, lại một đoàn khác chường mặt đến Retorna. Đám này tự xưng là những người yêu nước và tuyên bố mình đang sẵn lòng Anarchista. Đồng phục của chúng vừa rách rưới, vừa bẩn thỉu, và súng ống phô ra lồ lộ. Chúng muốn đồ ăn, và chúng muốn lấy nốt chỗ thuốc ít ỏi de Sejos còn sở hữu. Chúng muốn toàn thể dân làng ra ngoài tập hợp, nơi chúng quan sát được.

“Chúng tôi có thể cho mấy người thức ăn,” de Sejos nói thẳng với chúng. Đã lâu rồi, Blanco chẳng còn cần nhằn về số lượng ngày một teo tóp của đàn gia súc bị bỏ lại cho mình trông nom nữa. Chủ của chúng đã rời đất nước, lánh đến nơi an toàn. Cứ để lão ấy phàn nàn khi lão chịu hạ cố quay về. “Còn chỗ thuốc thì chúng tôi có việc cần dùng.”

Tên thủ lĩnh mặt mũi hom hem của chúng đã sai đám thuộc hạ lôi bà đến bên xe mình và dúm đầu bà lên bảng điều khiển trong khi hấn tí toáy với khẩu súng lục.

“Hộ bọn này tí đề,” hấn nói. “Quân của tôi đang khó ở trong người, phải chờ là bọn họ dễ cáu lắm đấy. Bà không muốn thế đâu.”

“Nếu không muốn rước họa vào thân, xin anh đi ngay đi,” de Sejos nghiêng răng nói.

Nét gì đó trong giọng điệu bà đã khiến hấn nao núng - bà có thể nhìn ra cơn nghi ngại vừa chột dậy lên thông qua cách bàn tay hấn đông cứng lại trên món vũ khí. Khốn nỗi tên này lại đang bị đàn em đứng vây quanh, và vì quá sợ mất uy, hấn chẳng dám chùn tay.

“Tôi cảnh cáo nhé...” hấn nói, và rồi Đại Ca xuất đầu lộ diện,

hùng hổ bước trên tứ chi và gằn giọng gừ lớn đến nỗi bà còn cảm nhận được nó qua cả nền đất.

“Lạy Đức Mẹ thiêng liêng.” Thủ lĩnh phe yêu nước đánh rơi súng. Hai gã tay sai của hắn lập tức buông de Sejos ra và giương cao súng.

Đại Ca sửa một tiếng kinh thiên động địa, âm thanh phóng đến với cao độ như bơm thẳng nỗi khiếp hãi vào hệ thần kinh con người. Cặp súng đeo trên vai nó đảo hết mục tiêu này sang mục tiêu kia. Nó nhe nanh, gầm gừ, rớt dãi chảy ròng ròng xuống cằm.

“Làm ơn hãy đi đi,” de Sejos bảo chúng.

Bà cảm thấy dũng khí của chúng nhụt đi, song vẫn bám trụ được. Chúng đang tự nhủ rằng bất kể to cỡ nào, bất kể vũ trang đầy mình ra sao, nó cũng chỉ là một con chó đơn độc.

Thế rồi Mật cũng lom khom thò mặt vào tầm nhìn nốt, súng chìa thẳng, và nhờ đó, vấn đề liền được chốt hạ. Đám khách không mời rời đi; chúng rời đi và chúng được toàn mạng.

Đây chính là giao kèo giữa đôi bên, thỏa thuận đã được đội ngũ lãnh đạo con người của Retorna và lũ Sinh Dạng thống nhất với nhau. Hãy cho chúng cơ hội rời đi. Đúng như bà đã lường, thuyết phục Đại Ca quả rất khó. Điều bà chẳng ngờ tới là thuyết phục Mật còn nhọc nhằn hơn. Rốt cuộc, de Sejos đoán Mật không thích chừa lại nhân chứng. Tin tức sẽ lan truyền.

Dẫu vậy, de Sejos cứ chày cối đôi co, kiên nhẫn lý luận chứ không nóng nảy tranh cãi. Và khi thấy vô phương lay chuyển nỗi Mật, bà quay sang đôi co với Đại Ca, hay đúng hơn là nói lý cho Đại Ca nghe. Bà đã ra ngoài và thấy nó đang nằm phơi nắng, đầu

kê lên chân, lưng nhô vượt eo bà, và bà đã nói chuyện với nó. Bọn tao không làm như thế. Phải bắt đắc dĩ lắm mới xuống tay giết chóc.

Đến tận khi ấy - tận khi những kẻ tấn công mới xuất hiện - bà vẫn chẳng biết lũ Sinh Dạng sẽ xử trí ra sao.

Nhưng chúng chỉ đứng nhìn, trong khi đám khách không mời học tốc cao chạy xa bay. Ngay cả Ròng cũng chỉ theo dõi từ chốt bắn tĩa trên đỉnh nhà thờ, nhắm súng nhưng không bắn.

Mặt lắc mình, hạ súng, và giơ bàn tay đầy móng vuốt của mình lên giả vờ dọa nạt. “Grừ, grào,” nó nói với cái giọng đầy học thức của mình rồi bỏ đi. De Sejos đoán nó vẫn nghĩ đây là một ý tưởng tồi.

Đại Ca nhồm dậy trên hai chân, chăm chú quan sát đoàn xe đang thoái lui. De Sejos biết vài con ong (hay vài phần của Ong nhỉ?) sẽ bám theo để canh chừng chúng, nhằm đảm bảo về sau không bị đánh úp. Bà tự hỏi liệu Đại Ca có đang phải kiềm chế bản năng chó nào đó, khiến mình thèm đuổi theo mấy chiếc xe cho vui hay không.

Lúc bà đi ngang chỗ nó, bước xuyên bóng nó và gần sát tấm thân đồ sộ chắc nịch của nó, một thôi thúc bốc đồng chợt trỗi dậy, hết sức làm lạc, hết sức dại dột. Bà vươn tay ra chạm vào cánh tay nó, cảm nhận lớp cơ bắp dày, nổi gồ, rắn như đá bên dưới một làn da còn bền hơn cả da thuộc.

“Ngoan lắm,” bà bảo nó. “Cảm ơn mày nhé, Đại Ca. Ngoan lắm.”

Đầu nó nghiêng sang bên, một tai vểnh lên, y hệt một con chó đích thực. Nhưng nó không phải là một con chó đích thực,

và nghĩ về nó như vậy là cả một sai lầm. Nó là một con quái vật do con người nhào nặn nên.

Tuy vậy, thật dễ biết bao cái hành động nhân hóa nó, coi đường cong trên bộ hàm đầy răng của nó như một nụ cười, coi đôi mắt thú nâu kia như đang chất chứa một niềm khao khát được chấp nhận. Và cũng thật dễ biết bao cái hành động... gọi là gì nhỉ, cầu hóa nó chẳng? Nó nào phải là “chó ngoan” nhà ai.

Ấy nhưng bà vẫn nhẹ vỗ lên tay nó và lặp lại câu đó, bởi vì nó giúp bà khắc chế cảm giác hãi sợ nó của bản thân, và bởi vì bà vốn toàn sống chung nhà với chó, từ tận hồi còn nhỏ tí rồi.

Bốn ngày sau, một chiếc máy bay lướt ngang trên đầu.

[1] Theo Sách Khải Huyền, thế giới sẽ xuất hiện nhiều điềm lạ khi tận thế sắp xảy đến, trong đó có một số điềm liên quan đến măng xà hoặc sinh vật giống măng xà. [N.D.]

[2] Viết tắt của *Denial-of-Service*, chỉ một cuộc tấn công điện tử nhằm khiến người dùng không sử dụng được tài nguyên của một hệ thống mạng hoặc máy tính nhất định. [N.D.]

ĐẠI CA

Rồng và Mật đang bàn bạc gì đó, bàn trên một kênh riêng. Chắc đáng ra, tôi không được biết điều đó, nhưng tôi lại vẫn biết. Biết mà, biết mà. Trông cách họ cứ nhìn nhau là biết ngay.

Có một chiếc máy bay. Nhóm con người sợ nó, sợ lắm lắm, nhưng hình như chẳng có thứ gì trên đời mà lại không khiến bọn họ thấy sợ cả. Mật bảo trong mấy lần máy bay phóng qua làng hồi trước, đã có chuyện không hay xảy ra tại đây. Là nó, là nó đây. Mật bảo thứ giết hại nhóm con người bốc mùi hôi thối đang dần chết ở đây chính là những chuyện không hay đó đây.

Mật không nghĩ chiếc máy bay này cũng mang theo chuyện không hay tương tự, nhưng tôi có thể nhận thấy con bé nghĩ nó mang theo chuyện không hay nào đó.

Mắt Rồng tinh nhất, tinh nhất nhất. Cậu ta có thể nhìn được chuẩn mọi sắc màu - chuẩn hơn cả con người. Cậu ta có thể hội tụ thị lực ở khoảng cách xa, xa lắm lắm: đó là một phần trong thiết kế kỹ thuật của cậu ta, để cậu ta có thể đảm nhiệm vai trò chiến đấu của mình. Không ai nhìn thấy chiếc máy bay rõ rệt bằng Rồng đâu.

Rồng không báo cáo với tôi. Cậu ta báo cáo với Mật. Sai rồi, sai rồi. Cậu ta làm sai rồi. Tôi là thủ lĩnh cơ mà.

Kênh của Mật: Vâng, anh là thủ lĩnh của bọn em, Đại Ca à. Nhưng Rồng biết vụ này thuộc chuyên môn của em.

Tôi bảo Mật, Chuyên môn của em là yểm trợ hỏa lực hạng nặng. Nó là máy bay trang bị vũ khí hạng nặng à? Trông giống một mẫu trình sát nhỏ thôi mà.

Kênh của Mật: Vâng, là máy bay trình sát đấy. Nhưng em đang cải thiện thiết kế kỹ thuật gốc của mình, Đại Ca à. Em đang trở nên ưu việt hơn.

Tôi ư ử rên, bởi vì điều này nghe cứ lạ lạ, và có khi còn nguy hiểm nữa. Nó có nằm trong mệnh lệnh của chúng ta đâu.

Kênh của Mật: Chúng ta làm gì có mệnh lệnh nào, với cả cũng đã ai từng ra lệnh cho em không được làm vậy đâu.

Sao được, sao được nhỉ? Tôi không nghĩ bọn tôi được phép thực hiện vai trò chiến đấu của mình theo kiểu như thế tại mặt trận này đâu. Ta được bảo sao thì phải làm vậy chứ.

Kênh của Mật: Anh là thủ lĩnh. Có phải anh đang cấm em cải thiện bản thân không?

Tôi biết mình có thể bảo ừ. Sẽ dễ chịu, dễ chịu đấy. Hành động đó sẽ khiến tôi thấy dễ chịu hơn: tôi sẽ khẳng định được quyền chỉ huy của mình. Hành động đó sẽ khiến Mật thấy kém vui đi. Con bé muốn điều này, và nó xem chừng không gây tổn hại đến hiệu quả chiến đấu của bọn tôi. Tôi không đưa ra mệnh lệnh, không đưa ra gì cả. Tôi không muốn làm Mật buồn. Không muốn, không muốn đâu. Tôi chỉ bảo, Anh không hiểu em nói cải thiện là ý thế nào.

Kênh của Mật: Đúng như anh đã nói đấy, em là một mẫu Sinh Dạng thử nghiệm nhằm phục vụ mục đích yểm trợ hỏa lực hạng

nặng. Tuy nhiên, em có cơ sở để tin mình đã vô tình bị thiết kế vượt chuẩn.

Tôi không hiểu ý nó.

Kênh của Mật: Em đã sử dụng các kênh liên lạc để nắm rõ hơn về bức tranh chính trị toàn cảnh được một thời gian rồi, đặc biệt là những gì liên quan đến cuộc chiến ở Campeche cũng như việc đưa các Sinh Dạng vào sử dụng. Cả hai đều là những đề tài đang gây ra rất nhiều tranh cãi trên khắp toàn cầu.

Kênh của tôi: Em kiếm được giọng mới thông qua đó.

Kênh của Mật: Vâng, em đã tải một giọng xuống. Đây cũng là một phần những gì em làm.

Kênh của tôi: Ông Chủ ra lệnh cho em làm vậy à?

Kênh của Mật: Ông ta có cấm em đâu. Và rồi, vì cảm thấy như vậy chưa đủ để thuyết phục tôi, nó nói thêm, Chắc Hart biết đấy.

Đến đây, tôi thấy buồn về chuyện Hart. Hart không phải Ông Chủ. Không phải, không phải đâu. Nhưng anh tốt bụng lắm, và tôi có những kỷ niệm vui về anh. Và những kỷ niệm vui đó nay đã trở thành những kỷ niệm buồn mất rồi, bởi vì chúng đều đã bị tôi gắn kèm thẻ thông tin về cái chết của anh. Tôi cố loại bỏ mớ thẻ, bỏ chúng đi để còn tận hưởng kỷ niệm, nhưng chẳng hiểu vì lỗi gì mà làm mãi không được.

Kênh của tôi: Rõ ràng bảo sao về chiếc máy bay thế?

Chân Mật lê lê, người Mật ngó ngoáy, ngó ngoáy, và tôi biết nó đang nghĩ xem nên trả lời ra sao. Mật thông minh lắm lắm, thế nên hẳn phải có lý do quan trọng thì con bé mới nghĩ lâu đến vậy.

Kênh của Mật (mãi mới nói): Đại Ca, nếu nhận được lệnh từ

anh, em sẽ cho anh biết ngay. Nhưng xin anh đừng ra lệnh cho em nhé.

Tôi không hiểu ý nó.

Kênh của Mật: Theo đánh giá của em, tốt nhất nên tạm chưa để anh biết điều ấy.

Kênh của tôi: Nếu không có tin tình báo tử tể, anh sẽ không ra được Quyết Định Chỉ Huy.

Kênh của Mật: Đại Ca à, riêng trường hợp này, em nghĩ kiểu gì anh cũng sẽ chẳng đưa ra nổi quyết định khách quan đâu.

Kênh của tôi: Vậy là, cứ tin em à?

Kênh của Mật: Tin em đi mà, Đại Ca, xin anh đấy.

Tôi nghĩ - hay đúng hơn là tôi để mấy thứ bên trong đầu chạy chạy, nhảy nhảy, vòng quanh vòng quanh, cho chúng đi lòng vòng một lát, và cố hiểu xem mình đang nghĩ gì. Làm vậy đôi khi khó ghê, khó ghê.

Kênh của tôi: Nếu anh tin em, liệu Bác sĩ Thea de Sejos có bị làm sao không?

Mật ngạc nhiên. Đó sẽ không phải là hệ quả nảy sinh từ việc anh tin em đâu. Em không thể đảm bảo rằng bà ta hay bất kỳ con người nào ở đây sẽ chẳng bị sao hết, nhưng em đang cố để điều ấy không xảy ra.

Tôi tin Mật. Tôi không có Ông Chủ, trong khi khả năng ra quyết định sáng suốt của tôi lại hạn chế lắm lắm. Tôi hiện đã chệch xa khỏi những tình huống mình vốn sinh ra để giải quyết. Nếu không tin Mật, tôi sẽ chẳng còn gì, chẳng còn gì hết.

Sang hôm sau, tôi bắt đầu nghe thấy âm ma. Trên hệ thống liên lạc ấy, âm ma trên hệ thống liên lạc. Âm ma là cách Mật gọi chúng: những đoạn tín hiệu rời rạc trên các tần số quen thuộc, chẳng nói gì đâu, nhưng hứa hẹn nhiều lắm lắm. Những người khác cũng nghe thấy chúng. Ngay khi phát hiện ra chúng, Ong liền báo lại luôn, và chị bắt tay vào định vị nguồn phát của chúng.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn ở ngưỡng 63% Độ toàn vẹn dự kiến trong bảy ngày tới: 42% Cảnh báo trước về nguy cơ mất các chức năng bậc cao. Các đơn vị của Ong đang chết dần, chết dần, chết từ những đơn vị già nhất trước. Theo thiết kế kỹ thuật của Ong, cứ sau một trăm ngày là chị phải tổng thay thế đơn vị một lần, và chị đã bị quá hạn từ tận hồi trước rồi, khi bọn tôi còn chưa mất liên lạc với Ông Chủ cơ. Các đơn vị của Ong đang chết dần, chết dần, vậy còn Ong thì sao? Ong ở đâu, ở đâu nhỉ? Ong tồn tại ở giữa chúng, hình thành từ sự tương tác giữa nhiều nhiều cơ thể của chị, từ năng lực tính toán của chúng. Đầu tôi hiện ra một hình ảnh về Ong: một người bên trong một căn phòng đang teo nhỏ, càng lúc càng teo, với những bức tường liên tục khép sát, sát dần, sát dần, và cứ chạm vào tường là người ấy lại mất đi một phần thân thể.

Mật bảo Ong rằng con bé có một kế hoạch. Ong xem chừng không tin nó.

Ong đang cố tính xem ngưỡng toàn vẹn nào sẽ khiến chị không còn là Ong nữa và chỉ trở thành... ong thôi. Tôi cố gắng hình dung cảnh đó trong đầu, cố lắm, cố lắm đấy, nhưng chẳng nổi. Khi không còn đủ ong nữa, Ong sẽ đi đâu nhỉ?

Kênh của Ròng: Cả đám chúng ta đều thế hết. Chúng ta rồi sẽ

biến đi đâu đây?

Tôi hỏi Ròng: Cậu muốn gì nào?

Kênh của ròng: Đồ ăn. Năng ấm. Không bị sai bảo. Giết con người, Păng!

Kênh của tôi: Đây là thứ cậu muốn à?

Kênh của Ròng: Không. Đây là những thứ tốt lành. Đây là những thứ tôi đã được thiết lập để cảm thấy là tốt lành. Người ta có thiết lập ham muốn cho tôi đâu.

Kênh của tôi: Cậu không muốn làm Ròng Ngoan à?

Kênh của Ròng: Tôi muốn được giải phóng khỏi ba cái mớ ngoan hư với tốt lành của họ.

Mật đang sao lãng. Mật cứ bận, bận suốt, bận với liên kết vệ tinh, chuyển hết kết nối này sang kết nối khác, nói chuyện với đủ người. Giờ đây, khi các âm ma liên lạc đã xuất hiện, tôi nghĩ Mật cũng đang tận dụng chúng để gửi đi tín hiệu riêng. Mật đang bận. Mật không có thời gian trò chuyện. Không đâu, không đâu.

Bác sĩ Thea de Sejos đến gặp tôi. Bà ta hỏi, “Sao thế, Đại Ca? Sắp có chuyện gì vậy?”

Tôi bảo bà ta mình không biết - giờ tôi đã nói được câu ấy bằng tiếng Tây Ban Nha. Tôi dùng câu ấy nhiều lắm lắm, nhiều nhất trong mọi kiểu câu. Vẫn giật, vẫn giật. Bà ta vẫn giật thót khi nghe giọng tôi, nhưng thay vì đầu độc bầu không khí giữa bọn tôi, cơn sợ của bà ta chỉ tăng vọt rồi dần tan, tan biến. Chỉ với cái mùi của bà ta, tôi cũng nhận ra được nhiều nhiều điều: tuổi tác, giới tính của bà ta, biết bà ta đang mệt, biết bà ta đang lo lắng, biết bà ta dạo này ăn uống kém hẳn, kém hẳn.

“Mật biết chứ nhỉ?” bà bác sĩ gắng hỏi.

Tôi gật đầu, bởi vì bà ta đỡ sợ hành động đó hơn. Bà ta đi hỏi chuyện Mật, nhưng Mật chẳng nói, chẳng nói mảy. Tôi cảm thấy Mật như đang chiến đấu trên một mặt trận vô hình, nơi tôi không thể hỗ trợ.

Các âm ma mạnh dần lên. Có động, có động. Ròng báo cáo cậu ta thấy động tĩnh trong rừng cây, ngoài hàng rào. Ông cử vài đơn vị đi điều tra. Súng. Ngoài đó có những tay súng. Báo cáo của Ông nghe cứ rời rạc, rời rạc. Tất cả bọn họ đều đang giấu tôi điều gì đó, một điều tôi tốt nhất không nên biết.

Tôi không ngốc, không ngốc đâu. Tôi cũng đã lờ mờ đoán được rồi. Lúc mới nghĩ đến điều ấy, tôi chỉ muốn lòng lên chạy khắp làng, chạy để báo tin vui cho mọi người. Chỉ có điều ít nhất đối với Mật và Ròng, bất kể chuyện đang xảy ra có là gì, nó cũng không phải là tin vui. Không vui, không vui đâu. Ngay cả Ông xem chừng cũng không coi đó là tin vui. Mặc dù theo đà suy yếu của chị, các thông điệp Ông gửi ngày một thiếu thể tính cách và cảm xúc. Thiếu lắm, thiếu nhiều lắm. Chị đang hóa thành dữ liệu, một khối dữ liệu thuần.

Tôi thu mình ngồi giữa làng và rên ư ử, ư ử. Tôi muốn vươn ra với hệ thống của mình và bắt liên lạc, cung cấp biệt hiệu cùng mật khẩu của tôi. Nhưng Mật có lý do để không làm vậy. Mật không tin tưởng tôi, không cho tôi biết cái lý do đó. ửửửử.

Đám con người trẻ con trong làng đã bày những thùng nước đường ra cho Ông. Một số mang hoa ra. Cha Estevan mắng chúng, mắng vì một tội gọi là sùng bái thần tượng, nhưng tôi biết anh ta không mắng nghiêm túc. Không hề, không hề đâu.

Bốn ngày sau hôm tôi lần đầu nghe thấy các âm ma, Mật đến chỗ tôi. Tôi đã chờ con bé. Chờ sẵn rồi, chờ từ đầu rồi. Ngay từ lúc các âm ma liên lạc vừa mới xuất hiện, tin xấu đã lên đường, đã đang đến, đang đến. Ngay cả nhóm con người cũng đã chờ đợi nó sẵn, dù họ hầu như chẳng nhận thấy gì cả.

Nó bảo tôi: Đại Ca, ta sẽ phải chiến đấu.

Kênh của tôi: Địch đang đến à?

Phải một lúc lâu sau, lâu lắm lắm, Mật mới trả lời. Lời đáp của nó đúng như tôi dự kiến, nhưng lại là câu tôi không muốn nhận. Không muốn, không muốn đâu. Thế nào mới là địch đây, Đại Ca? Ai sẽ quyết định nào?

Tôi ư ử thêm, nhưng vẫn nói: Anh là thủ lĩnh. Anh quyết định.

Kênh của Mật: Vậy câu trả lời là gì? Thế nào mới là địch đây?

Kênh của tôi: Ông Chủ bảo ai là địch thì đó là địch.

Mật thở dài. Còn nếu Ông Chủ không có ở đây.

Kênh của tôi: Những kẻ chiến đấu với chúng ta.

Kênh của Mật: Đơn giản vậy thôi ư?

Tôi lắc đầu và nhe răng và cào đất, chỉ để cố ngăn mình lại, làm cho mình ngừng nghĩ, ngừng nghĩ về chuyện này. Gần thế, gần gần thế. Tôi nghĩ về nhóm con người trong làng với mớ súng nhỏ tí tí của họ. Nếu Mật không ra nói chuyện với họ, có khi họ đã chiến đấu với bọn tôi rồi.

Mật tiếp tục hỏi. Có phải chỉ mình những ai chiến đấu với ta mới là địch không?

Tôi đang bị làm khó, khó ghê, khó ghê. Đôi khi những kẻ

chiến đấu với người khác là địch.

Kênh của Mật: Nói hay lắm, Đại Ca à. Nó ngưng lại. Kênh của bọn tôi có tốc độ liên lạc nhanh lắm lắm, tới mức chỉ một giây bỏ không thôi cũng là lâu, là vừa im im suy nghĩ một lúc lâu. Đại Ca, đang có một toán người trên đường đến, và chúng muốn giết hết mọi con người ở đây.

Tôi lại ư ử rên, sâu trong họng.

Kênh của Mật: Anh có hiểu tiêu hủy tang chứng là gì không. Đại Ca?

Tôi không hiểu.

Kênh của Mật: Đang có một toán người trên đường đến, và chúng không muốn bất kỳ ai khác tìm thấy nơi này và phát hiện ra những điều họ biết. Đám đầy đã làm một chuyện rất xấu, Đại Ca ạ. Một số con người khác đã đặt nghi vấn về những chuyện xấu xa chúng thực hiện. Nhưng những con người khác kia không có tang chứng, tức thứ để cho thấy những chuyện đó là thật. Vì vậy, những kẻ đã làm chuyện xấu cần phải tiêu hủy tang chứng. Ngôi làng này cũng là tang chứng đấy. Nó chỉ cấu thành một phần nhỏ thôi, nhưng vẫn cứ là một phần tang chứng. Anh hiểu ý em không, Đại Ca?

Tôi hiểu. Tôi không muốn hiểu, nhưng tôi hiểu. Hiểu mà, hiểu mà.

Mật giờ chỉ còn đúng một điều để nói. Khi chúng đến, ta sẽ chiến đấu với chúng chứ? Giống ban nãy, là tuyên bố ban nãy của nó đấy. Nhưng chuyển rồi, chuyển thành câu hỏi rồi.

Và tôi nói: Ừ.

Và thế là chúng đến, và bọn tôi sẽ chiến đấu với chúng.

Mật cạm cũi truyền tin trên hệ thống liên lạc. Nhóm con người đang nấu trong nhà thờ và các tòa nhà kiên cố hơn khác.

Có động, có động. Ong báo cáo dưới tán cây bên mạn Tây có động tĩnh của địch. Giữa hàng cây và ngôi làng là một khoảng đất trống cho lũ bò, rộng lắm lắm, nhưng nếu sở hữu loại súng phù hợp - giống như Ròng vậy - thì khoảng cách sẽ chẳng mấy quan trọng. Chưa thấy Ong báo gì về xe cộ cả - lái xe băng qua rừng cây là không thể, không thể đâu, chưa kể đám địch này còn muốn che giấu hành tung càng lâu càng tốt. Nó làm tôi nhớ lại hỏi bọn tôi còn ở với Ông Chủ. Có xe, bọn tôi có xe mà, nhưng bọn tôi sẽ đi bộ đến tấn công, vào ban đêm.

Kẻ địch sẽ đi bộ đến tấn công trong đêm nay, ngay đêm nay đây. Chúng có trang thiết bị nhìn đêm và sẽ có một số vũ khí hạng nặng. Ngôi làng là vị trí không thể chống giữ được. Không thể, không thể đâu. Bọn tôi không thể để chúng đến tấn công mình.

Có Sinh Dạng. Ong báo rằng có lính Sinh Dạng: ít nhất hai bảy chố. Nghĩ đến điều ấy, tôi trở nên bồn chồn. Tôi biết mình nguy hiểm ra sao. Mỗi đội sẽ gồm bốn thành viên, và mỗi thành viên đều sẽ nguy hiểm hơn lính con người, hơn nhiều nhiều lắm.

Đúng ra tôi không có quyền lập kế hoạch tấn công, nhưng tôi lại có quyền chỉ huy đội ngoài chiến trường. Vậy tức là tôi được phép đánh giá tình thế, đánh giá và thay đổi kế hoạch để ứng phó. Việc đó cũng chẳng khác tự mình lên kế hoạch. Không

khác, không khác mấy đâu.

Rồng sẽ là phòng tuyến cuối cùng của bọn tôi. Cậu ta sẽ lập chốt tại một cao điểm và giết những tên địch đến gần làng hoặc bắn vào làng. Giết hết, giết hết.

Vào rừng, vào rừng. Những người còn lại trong nhóm bọn tôi đang tiến vào rừng. Vì đoán địch sẽ tấn công vào ban đêm, bọn tôi có thời gian lập kế hoạch phản công. Một chiếc máy bay đã lướt qua. Hai lần rồi, lướt hai lần rồi. Bọn tôi nấp khuất tầm mắt. Sau khi nó đã rời đi, bọn tôi nhanh nhanh di chuyển vào hàng cây phía Đông rồi vòng lại, vòng cho đến khi đơn vị tiên phong của Ong phát hiện ra dấu hiệu của địch. Thế rồi bọn tôi đợi. Mật và tôi hãm quá trình trao đổi chất của mình xuống và thay đổi tuyến đường lưu thông của nguồn máu bản thân, thu nhiệt vào sâu sâu, thật sâu trong người. Làn da dày, được gia cố của bọn tôi càng giúp dấu hiệu nhiệt của bọn tôi được che giấu kỹ nữa nữa. Sẵn sàng rồi. Bọn tôi đã sẵn sàng rồi.

Trong trận chiến tối nay, Ong sẽ tung hết các đơn vị dự trữ ra. Dùng hết, hết sạch. Chị dự đoán đội quân cá nhân của mình sẽ phải hứng chịu thương vong nặng lắm, nặng lắm.

Kênh của Ong: Nhưng đằng nào chúng tôi cũng sẽ chết thôi. Chẳng bao lâu nữa sẽ chết ngay ấy mà. Tôi muốn được chết trong lúc giết địch.

Âm ma vang đầy kênh liên lạc của tôi, nhiều lắm lắm, nhiều đến ngộp, nhiều chưa từng thấy. Tôi nghe ra được các câu từ, các mã hiệu, các con số. Quen ghê, quen ghê. Tôi thấy chúng quen ghê. Tôi cố không nghĩ về chúng, nhưng tiếng nhẽo cứ dai dẳng vang lên trong mạng liên lạc.

Bọn tôi đợi. Bọn tôi đợi. Bọn tôi đợi. Trên không, tôi nghĩ

thấy mùi những con chó khác, xa xăm, xa xăm.

Thế rồi Ong báo rằng địch đang dàn vào vị trí tấn công làng. Chị xác định đòn công kích đầu tiên nhiều khả năng sẽ đến từ hai hệ thống tên lửa vác vai và xin phép đi giải quyết chúng.

Kênh của tôi: Chấp thuận. Sau đó thứ bậc ưu tiên sẽ là: (1) mục tiêu do em chỉ định (2) mục tiêu do Ròng chỉ định (3) mục tiêu do Mật chỉ định (4) mục tiêu tiềm tàng sẵn có. Ròng được thăng bậc bởi nếu cậu ta mà chỉ định mục tiêu thì tức là ngôi làng đang bị tấn công trực diện.

Kênh của Ong: Xác nhận (hình chim chết).

Mật và tôi đuổi mở chân tay lạnh buốt của mình ra, đuổi đuổi, đuổi đuổi, bắt đầu di chuyển. Bọn tôi phóng nhanh, nhanh dần. Đang tiến ngược gió đây. Ngửi thấy rồi. Bọn tôi ngửi thấy con người rồi. Nhưng không chỉ vậy, bọn tôi còn ngửi thấy chó.

Một bầy chó. Một bầy chó bọc lót cánh sườn tiền công này của phe địch. Tôi có thể ngửi thấy chúng len lỏi qua rừng cây. Sắp rồi, sắp rồi đây. Chúng sắp ngửi thấy tôi rồi đây, bất kể có đi ngược gió hay không.

Kênh của tôi: Mật, khai hỏa.

Kênh của Mật: Xác nhận. Đã chốt mục tiêu.

Bọn tôi chẳng có nhiều lợi thế. Chẳng nhiều, chẳng nhiều đâu. Nhưng có bất ngờ, lợi được yếu tố bất ngờ đây, và khẩu Chú Voi Con của Mật mạnh lắm lắm. Đây chính là ưu điểm của một Bầy Đột kích Đa mẫu dạng. Tôi đang chạy, chạy nhanh nhanh, trong khi Mật nã súng qua đầu tôi (Bùm) và bắn tan xác một con chó phe địch. Viên đạn găm vào họng nó rồi chẻ toạc người nó. Con chó ngã gục, và tôi lăn xả giữa hàng ngũ những con khác,

cặp Cần Cầu tung hoành. May ghê, may ghê. Một phát đạn của tôi đâm trúng mắt một kẻ địch và xuyên thẳng lên não. Đến bọn tôi cũng không sống nổi nếu lãnh phải một thương tích kiểu vậy. Không đâu, không đâu. Vừa chiến đấu với hai con còn lại, tôi vừa ngơ ngẩn nghĩ, chỉ một thoáng, một thoáng thôi: xương cốt gia cố mà vậy đây, cơ bắp dày đặc và da chống đạn mà vậy đây; chẳng thứ gì không có điểm yếu hết.

Thế rồi, vì bị hai đánh một, tình hình của tôi xấu đi, xấu đi. Hàm tôi đớp trúng một con và rách toác thịt nó, nhưng con thứ hai lại đang nhai nghiền và giềng xé tôi, răng ngoạm vào dây đai của tôi. Con bị tôi cắn đáp trả bằng cách cào tôi, sau đó hất văng tôi ra. Bọn tôi nặng ra trò, nhưng cân nặng của bọn tôi chẳng bì được với độ khỏe của bọn tôi. Bọn tôi thừa sức quăng đi một khối nặng ngang mình.

Tôi tiếp đất bằng chân, phần nhiều bằng chân, nhưng còn đập bốp vào một thân cây nữa, đập mạnh lắm lắm. Tôi găm gù và thu mình lại, chuẩn bị lao tới vô.

Kênh của Mật: Giữ yên đây.

Tôi giữ yên. Một con chó ăn trọn một phát đạn từ súng của Mật vào háng và chỉ kịp rên một tiếng ngắn ngủi trước khi viên đạn nổ tung.

Kênh của Ong: Bắt đầu tấn công. Chị sẽ cố hết sức cầm chân đám địch con người trong khi bọn tôi xử lý lũ này.

Con chó cuối cùng nhảy chồm về phía tôi, nhưng tôi né sang bên, lia vuốt rách ngang mõm nó. Giống quá, giống soi gương quá. Nhìn vào bản mặt điên dại, găm ghè của nó mà thấy cứ như soi gương: là anh em tôi, anh em tôi đây. Biết đâu bọn tôi còn ra đời từ cùng một phòng thí nghiệm nữa kia.

Tôi túm lấy nó và dùng móng vuốt chọc thủng da nó, tôi chop được họng và cánh tay nó, và tôi dốc hết sức vặn cho đến khi phần yếu nhất trật đi: cùi chỏ, vai. Nó rú lên và tôi cắm ngập răng mình vào cổ họng nó.

Kênh của tôi: Bầy chó đã bị hạ, và rồi bọn tôi áp sát nhóm con người.

Kênh của Mật: Địch đây. Bởi vì mùi nhóm con người cứ quen quen, quen ghê, quen ghê. Chúng đi kèm tên và cấp bậc và số hiệu.

Nhưng đã nhất trí, nhất trí rồi mà. Bọn tôi đã nhất trí rằng chúng là địch.

Kênh của Mật: (thông tin nhắm bắn, điểm mặt một tiểu đội đã tập kết tại bìa rừng).

Kênh của tôi: Duyệt mục tiêu.

Lực lượng chủ chốt của địch đang chiến đấu với Ong. Ong đang sử dụng độc tố thần kinh tác động nhanh. Phải tốn nhiều tài nguyên mới sản xuất được loại này, tốn nhiều lắm, nhiều lắm, nhưng các đơn vị của chị đã uống căng nước đường, và một khi đã có đủ lượng đường, chị sẽ chế được hầu như mọi thứ mình cần. Chị xông đến, nhắm vào những kẻ mang súng phóng tên lửa. Kẻ địch được trang bị đầy đủ áo giáp và vải chống đâm, kèm mặt nạ và kính bảo hộ nữa. Nhưng nếu để tâm tìm, ta sẽ luôn kiếm được chút da trần, và các giác quan của Ong cho phép chị nhanh nhanh dò ra chúng, nhanh lắm lắm. Bọn tôi nghe thấy chúng hô hoán và la hét.

Kênh của Mật: Bùm.

Chú Voi Con rống to và đạn trái phá nã ầm ầm vào tiểu đội

mục tiêu. Mặt đã tiến hành đổi vị trí luôn rồi. Khi địch biết về bọn tôi, các âm ma liên lạc truyền đến dày đặc và dồn dập.

Tôi hạ cả tay xuống đất và xông vào. Cặp Cần Cầu của tôi đã bắt đầu chọn mục tiêu, bắn vào đùi (động mạch đùi), nách (động mạch nách), mắt (xuyên mắt để đâm vào não); mục tiêu phụ: đầu gối, bàn chân (triệt tiêu khả năng di chuyển); cùi chỏ, tay (triệt tiêu hiệu quả chiến đấu).

Phải chốc nữa, chốc nữa cơ. Chốc nữa địch mới nhận ra bọn tôi là gì và đã đánh thọc sườn chúng ra sao. Bọn tôi tận dụng quãng thời gian ấy. Tôi hạ ba tên với cặp Cần Cầu của mình trước khi lọt vào giữa hàng ngũ chúng. Đạn phóng vun vút, vun vút qua người tôi như Ong. Một viên bổ vào xương sườn tôi và văng chệch đi, để lại một vết rạch máu me cùng một ký ức bị đè nén về cơn đau. Để sau, để sau được. Săn sóc thương tích để sau cũng được.

Tôi truy tìm các âm ma liên lạc, lần theo chúng, lần đến nguồn phát. Thấy rồi, thấy rồi. Tôi tìm thấy một sĩ quan địch rồi. Tên hắn là Trung sĩ Martin Price. Tôi biết tên và quen mặt con người này, mặc dù biểu cảm hắn mang khi nhìn thấy tôi trông lạ ghê, lạ ghê. Tôi cảm ngập răng vào chân hắn và quăng quật hắn tứ tung cho đến khi hắn đã trật đủ khớp và chịu thương tật đủ nặng để không còn là mối đe dọa nữa. Tôi chuyển sang mục tiêu khác. Tôi bắn vào mặt Malcolm Okewe. Tôi bắn vào đùi Patrick Flynn. Quen đấy, quen hết đấy. Tất cả đều là những con người tôi quen đấy.

Nhưng bọn tôi đã nhất trí rằng chúng là địch.

Mặt hết bắn rồi lại đảo vị trí, bắn rồi lại đảo, đạn trái phá reo rắc hỗn loạn và khiến địch khó lòng phản công được một cách

quy củ. Dầu vậy, hỏa lực đáp trả vẫn ngày một quyết liệt, quyết liệt. Cả tôi lẫn Mật đều đã bị bắn trúng mấy lần rồi, nhưng bọn tôi vốn được thiết kế để có dính đạn cũng chẳng màng. Trầy thôi, trầy thôi. Thương tích của hai đứa bọn tôi chỉ dừng lại ở vài ba vết trầy. Vì năng lực chữa lành nhanh nhanh của bọn tôi đã vào cuộc, chúng giờ đã bắt đầu đóng vảy.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn ở ngưỡng 41% Nếu có bất kỳ mệnh lệnh phức tạp nào thì hãy nói luôn đi.

Kênh của Ròng: Xuất hiện nhiều mục tiêu khả dĩ. Đã chốt mục tiêu. Pằng. Đã chốt mục tiêu. Pằng. Đã chốt mục tiêu. Pằng.

Kênh của tôi: Tình hình sao rồi?

Kênh của Ròng: Vẫn đang bám trụ. Pằng pằng pằng.

Tôi đánh tan tác thêm một nhóm con người nữa, nhưng thực ra tôi đang đi tìm bầy chó còn lại. Tôi không nghĩ thấy chúng. Không có, không có đây. Chúng không có ở đây.

Không hay rồi.

Kênh của Ròng: Xuất hiện nhiều mục tiêu khả dĩ. Nhiều quá. Đang bị tấn công. Đại Ca, Đại Ca, chúng đã đến đây, Đại Ca ời.

Tệ hơn rồi.

Tôi vốn quen thực hiện những cuộc tấn công kiểu này khi có các tiểu đội con người yểm trợ. Tôi có ít công cụ để dùng, ít lắm lắm: mỗi bốn đứa bọn tôi thôi. Mật, em và Ong tiếp tục chiến đấu tại đây. Anh sẽ giúp Ròng.

Kênh của Mật: Đã rõ. Chúc may mắn nhé, Đại Ca.

Đã phóng, đã phóng rồi. Tôi đã phóng hùng hục bằng cả tay chân về phía ngôi làng luôn rồi.

Kênh của Ròng: Đã chốt mục tiêu. Pằng. Đang bị tấn công.

Đang chuyển vị trí. Tôi có thể thấy trong đầu cảnh cậu ta trườn xuống khỏi nhà thờ, vẩy trên người trắng bệch như màu chỗ đá được quét sơn.

Tôi ngửi thấy lũ chó. Đằng trước, đằng trước tôi, đang áp sát ngôi làng. Tôi thấy một con bật ngửa ra sau. Im rồi, im rồi. Từ một chiến binh đang chồm mình lao đi hóa thành một đồng im im trên nền đất. Trong tâm trí tôi, Ròng nói Pằng.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn ở ngưỡng 36%.

Kênh của Mật: Chạy mau lên, Đại Ca.

Dưới màn tấn công của Ròng, bầy chó đã tản hết, tản hết ra, và tôi bắt kịp một con, nhảy lên lưng nó và ghì nó xuống trong khi cặp Cần Cầu của tôi lia lịa nhả đạn, nhả vào thân nó, vào tầm thân đang giãy giãy. Trúng rồi, trúng rồi. Viên thứ năm, thứ bảy, và thứ mười hai bắn trúng chỗ hiểm, và nó nằm chết ngắc. Tôi đuổi theo những con còn lại.

Kênh của Mật: Sang phải, Đại Ca ơi.

Tôi ngoặt sang phải và một con chó đang chạy bị bắn trúng hông, vết thương ộc lửa rừng rực khi viên đạn phát nổ. Vẫn còn, còn nữa. Còn một con đang lẩn mình, lẩn giữa các tòa nhà.

Như thể cái chết của con chó là một hiệu lệnh, phía đằng trước, tôi thấy một số khu trong làng nổ tung. Con người, con người kia. Tôi thấy bóng con người, con người chạy loạn loạn. Vài con người là địch, vài con người thì không. Ròng báo cho tôi về một mục tiêu cậu ta mới chốt và một tên địch ngã lăn dưng. Lại một cú bắn xuyên đầu hoàn hảo. Đang vào, đang vào đây. Cặp Cần Cầu của tôi đang tiến vào tầm bắn. Tôi nói chuyện với chúng và bọn tôi cùng nhau tìm mục tiêu. Có nhiều địch, nhiều

lắm lắm. Chúng đang liều chết tìm cách tiêu hủy các tang chứng ở đây. Sao nó lại quan trọng với chúng thế nhỉ? Chắc bởi vì chúng cũng có lệnh cần thực thi.

Hệ thống liên lạc bật lên, và nó lải nhải với tôi ...ị tấn cô.... inh Dạng... ại Ca? Mà đây à..?

Tôi bắt đầu bắn, dốc sức lựa mục tiêu. Tôi cố giảm thiểu thương vong cho bên không-phải-địch, cố lắm, cố lắm lắm, nhưng không trung đang tràn ngập khói bụi và nỗi sợ hãi, dày đặc tới mức chỉ khi đã lại gần, tôi mới phân biệt được nhóm con người với nhau. Tôi không biết con chó kia ở chỗ nào, nhưng sự hiện diện của nó cứ cào cào tâm trí tôi.

Kênh của Mật: Không còn lâu nữa đâu, Đại Ca à. Tôi không hiểu ý nó.

Lộp độp, lộp độp. Đạn nện lộp độp lên bộ đai và da tôi. Một viên bổ trúng cung mày của tôi và lực va lan truyền khắp hộp sọ tôi. Chảy máu, chảy máu rồi. Tôi bị chảy máu một bên mắt và chuyển thị lực chủ đạo sang bên còn lại.

Một số con người địa phương đang chiến đấu. Tôi trông thấy họ cầm súng săn và những món đồ quân dụng thải cũ cũ. Tôi trông thấy họ chiến đấu và thấy họ chết, chết nhiều nhiều, chết la liệt. Nhưng tôi đang xông vào, đang vào đây. Tôi xộc đến đằng sau ba tên địch trong khi chúng đang cúi mình sau một góc nhà và vồ lấy chúng, vồ lấy rồi xé xác chúng ra. Nhoe nhoét, nhoe nhoét. Máu chúng nhoe nhoét trong miệng và trên tay tôi. Nhưng đêm vẫn còn dài, và việc vẫn còn nhiều, nhiều lắm lắm.

Kênh của Rong: Đã chốt mục tiêu. Đang bị tấn công. Đang chuyển vị trí. Đang chuyển vị trí. Cứu.

Tôi giết thêm một tên địch nữa, nhưng tôi đang làm dở, dở dần đi, ngày một dở đi. Hàng loạt trực trặc đang diễn ra. Đâu đâu cũng toàn địch và địch. Thuốc nổ. Tôi ngửi thấy thuốc nổ. Tôi nhắm vào mớ thuốc nổ, giết chúng, giết chết những con người đang loay hoay gài bom. Chúng đang tìm cách phá hủy phòng khám của Bác sĩ Thea de Sejos.

Hệ thống liên lạc: ... có ai thấy biểu tượng trên...? ... Dạng triển khai bởi... ..ại Ca, mày có nghe thấy tao không? Ngừng gia... .. hó hư!...

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn tiệm cận 25% Các ưu tiên đã chốt Sắp tụt xuống ngưỡng nhận thức thấp nên sẽ chào luôn đây Chào nhé Chào nhé Chào nhé... Và rồi Ong biến mất, chỉ để lại mỗi ong, mỗi những con ong thôi, ong làm theo mệnh lệnh cuối cùng của chị. Tâm trí giữa bọn chúng không còn tồn tại được nữa. Mất rồi, mất hết đi rồi.

Kênh của Mật: Đang rút về làng. Đừng nghe lời trên hệ thống liên lạc, Đại Ca. Tin em đi.

Vì đang quá bận chiến đấu với địch, tôi chẳng thể nghĩ nổi liệu mình có tin tưởng Mật hay không nữa. Không nghĩ, không nghĩ được đâu. Bọn tôi săn lùng nhau khắp các con đường của Retorna. Tôi bị bắn trúng cả chục phát. Khó chịu, khó chịu ghê. Tôi cảm thấy những viên đạn găm trong cơ bắp mình cứ kẹt kẹt, nghiền nghiền, gây suy giảm hiệu quả hoạt động của tôi. Khi trông thấy tôi, địch nã đạn liên thanh như mưa về phía tôi. Nhắm lệch rồi, lệch rồi, lệch nhiều nhiều lắm, lệch vì hoảng loạn, vì chúng biết tôi, biết mà, biết tôi là gì mà, và biết tôi có thể làm được những gì. Khi chúng không thấy tôi, tôi thành linh chồm ra và phanh thây chúng.

Kênh của Ròng: *Đau đau đau đau đau.*

Kênh của Ong im im. Các đơn vị của chị quấy địch, quấy rối chúng, quấy khắp khắp nơi, thực thi lệnh lập trình cuối cùng mình nhận được.

Tôi chạy đến chỗ Ròng, né tránh hỏa lực. Đạn xé gió phóng vùn vụt, phóng qua người tôi, phóng mờ mờ, mờ mờ, nhưng cả tôi cũng đang mờ mờ. Tôi đang dùng hết sạch nguồn năng lượng dự trữ, ngày một nhanh nhanh hơn, ngày một nóng nóng hơn. Kính nhìn đêm của chúng sẽ trông thấy được tôi, nhưng tôi nhanh, nhanh lắm lắm, nhanh tới độ chúng chỉ bắn trúng nhờ ăn may thôi.

Kênh của Ròng: (không lời, chỉ toàn hình ảnh, loạn loạn, loạn loạn. Hơi âm, thỏa mãn, tức giận, đau đớn, hãi sợ). Tổn thương, tổn thương rồi. Hệ thần kinh của Ròng đã bị tổn thương, và cậu ta đang truyền phát ở cấp tiềm thức.

Tôi đến, đến và thấy Ròng, thấy cậu ta chết, quần quai và giầy giầy, đuôi vung vẩy, vung vẩy, quật vào tường, nện vỡ gạch, vỡ cửa sổ, cái miệng bê bết máu ngáp ngáp, phô mớ răng gãy về phía tôi trong khi kẻ địch cứ bắn và bắn và bắn. Tôi lao vào vồ lấy chúng, đánh quỵ chúng, cào xé chúng. Cặp Cần Cầu của tôi khai hỏa rồi lặng ngắt: hết đạn, hết đạn rồi. Tôi đã cạn hết đạn được.

Kênh của Mật: *Cố trụ đi, Đại Ca! Cầm chân chúng đi!*

Hệ thống liên lạc: *Đại Ca à?*

Tôi khựng lại, kẹp nguyên một cái xác be bét trong răng. Đám địch còn sống chạy chạy, chạy trốn tôi, và tôi thu mình nấp sau tòa nhà. Cơ thể Ròng co giật và giãy nảy, đành đạch, đành

đạch. Xung điện, xung điện đầy mà. Chỉ là những xung điện ngẫu nhiên cuối cùng do nơron của cậu ta truyền đi thôi: cậu ta đã chẳng còn sống nữa rồi.

Hệ thống liên lạc lại gọi tôi, gọi tên tôi, gọi tôi bằng một giọng tôi biết. Mà đang làm trò quái gì thế hả? Ngừng giao chiến đi! Bọn tao có phải địch đâu. Về căn cứ ngay. Và tọa độ, biệt hiệu, mật khẩu, rõ lắm, rõ lắm lắm.

Kênh của tôi: Ông Chủ ạ?

Kênh của Mật: Cứ kệ đường truyền liên lạc đi, Đại Ca ơi.

Nhưng tôi lại kệ Mật, chính Mật cơ, kệ Mật cho dù chiến sự vẫn đang diễn ra ác liệt khắp xung quanh tôi.

Ông Chủ nói: Đại Ca, về căn cứ đi. Ngừng giao chiến ngay, đó là lệnh đấy, Đại Ca. Hừ, mà!

Tôi ư ử rên. Tôi dần vật lắm lắm. Tôi nhìn đồng xác quanh mình, nhìn cái phù hiệu Redmark trên bộ đồng phục tươi tắn của chúng.

Ông Chủ nói: Đại Ca, chuyện này là thế nào đấy hả? Mà biết tao mà, cu. Hửn mà chưa quên tao đâu nhỉ? Sao mà lại đánh nhau với bọn tao thế? Mà là chó tao cơ mà, Đại Ca. Tao là Ông Chủ của mà.

Con người, lại có con người. Tôi lại thấy con người xuất hiện bên phòng khám, thực thi mệnh lệnh mình đã nhận.

Không lời nào vang lên trong kênh của tôi hết. Không lời, không lời nào cả. Đầu tôi không tạo ra được chúng. Tôi là một Con Chó Hừ. Tôi hẳn phải là Chó Hừ rồi. Hừ đốn, hừ đốn.

Ông Chủ nói: Về nhà đi, Đại Ca. Ngoan nào.

Kênh của tôi: Con không muốn... Và tôi lại hết lời, hết sạch,

hết sạch lời rồi. Tôi không thể bảo Ông Chủ rằng mình không muốn về nhà. Tôi không thể bảo rằng mình không muốn ông ấy tàn phá Retorna. Tôi thậm chí còn không thể hỏi ông ấy lý do. Trong quan hệ giữa tôi và Ông Chủ, không có những việc như thế. Không có, không có đâu.

Tôi thấy họ giao chiến với nhóm con người địa phương. Có mặt trong trận chiến là Jose Blanco. Con người này không ưa tôi, chưa bao giờ ưa tôi cả. Tôi thấy ông ta bị bắn hạ giữa lúc đang gắng sức cứu phòng khám và Bác sĩ Thea de Sejos.

Ông Chủ nói: Đại Ca, biến ra khỏi đó xem nào, ngay! Bọn tao đang phải chạy cho kịp hạn chót đây này, Đại Ca. Mà đã kéo lùi nghiêm trọng tiến độ của bọn tao rồi đấy. Lê cái mông chó đẻ của mày ra khỏi đó hộ tao được không?

Dịch, dịch. Chân tôi đang dịch người tôi đi, có điều tôi chẳng biết đi đâu.

Ông Chủ nói: Đại Ca, xác nhận đi. Lại thêm mã, lại thêm mật khẩu, với ý nghĩa là: Ông Chủ là chủ; mày là chó. Ông Chủ bảo sao chó làm vậy. Vâng lời Ông Chủ đi, đồ Chó Hư! Mẹ mày nữa, Con Chó Hư kia, mày có nghe thấy gì không? Mẹ kiếp, tuân lệnh đi đồ chó săn ghẻ lở bị thịt súc vật! Thế rồi Ông Chủ tìm cách kết nối trực tiếp với tôi, tìm cách biến tôi thành một Chú Chó Ngoan. Roi đến, roi sắp đến rồi. Tôi co rúm người lại và đón chờ cây roi.

Không roi, không có roi.

Tôi thử vươn ra, thử xác nhận hệ thống thứ bậc chỉ huy, hệ thống đã được người ta tích hợp vào bên trong mình.

Chẳng thấy hệ thống thứ bậc đâu cả. Gỡ rồi, gỡ mất rồi. Đợt liên lạc cuối cùng của Hart đã gỡ bỏ nó rồi.

Biết chứ, biết chứ. Tôi biết Ông Chủ là chủ của tôi chứ. Tôi biết mình là một Con Chó Hư chứ: Ông Chủ bảo vậy mà. Nhưng Ông Chủ không có ở đây, và tín hiệu của ông ấy yếu, yếu lắm lắm, và trong tôi chẳng có gì ép buộc tôi phải làm này, làm nọ cả. Lần đầu tiên, tôi có thể quyết định liệu mình có phải Chó Hư hay không.

Tôi dịch người về phía phòng khám. Tiến tiến, tiến tiến. Những con người mang thuốc nổ tại đó trông thấy tôi. Chúng bắt đầu xả súng. Trúng rồi, bắn trúng rồi, trúng tôi mấy phát rồi. Ông Chủ đang quát tháo tôi.

Tôi bảo ông ấy: Con là một Chú Chó Ngoan. Ông Chủ mắng tôi, mắng tôi là Chó Hư, nhưng tín hiệu của ông ấy cứ bị nhiễu, mập mờ, mập mờ, lúc được lúc mất. Tại Mật, Mật làm đầy. Mật đang cản trở nó. Ông ấy không thể truy cập chip phản hồi của tôi. Lời của ông ấy chỉ là lời, mỗi lời thôi. Hệt như khi Bác sĩ Thea de Sejos khen tôi là Chó Ngoan vậy.

Vậy tức là tôi có quyền chọn người để tin tưởng.

Tôi tin Mật. Tôi tin bà bác sĩ. Tôi là một Chú Chó Ngoan. Ròng là một Chú Ròng Ngoan. Ông là Những Chị Ông Ngoan.

Tôi lại bị bắn trúng. Đau quá, đau quá. Ruột tôi đau nhói, báo hiệu với tôi rằng một viên đạn đã đâm vào sâu hần, xuyên thủng làn da vốn đã bị tổn hại sẵn bởi những vết thương trước đó. Tôi ngoắc lấy thân tay súng và quật hần vào tường, cảm nhận xương cốt hần gãy răng rắc, răng rắc, gãy như cành khô, kiểu thương tổn cả áo Kevlar lẫn giáp chống đâm đều chẳng ngăn ngừa nổi. Tôi nghiêng nát sọ một tên khác trong hàm mình, nhai luôn cả mũ giáp. Chạy kìa, chạy kìa. Chúng đang chạy. Chúng đã bỏ lại chỗ bom. Chúng đã bỏ lại con chó của mình.

Con chó cuối cùng: nó trừng mắt nhìn tôi với vẻ căm ghét điên dại. Chó Hư! ánh nhìn ấy mắng. Đại Ca hư đồn! Chó Hư, không vâng lời Ông Chủ.

Tôi muốn giải thích cho nó nghe, nhưng tôi không thể. Tôi chẳng biết lời nào tả được chuyện này cả. Không biết, không biết đâu. Tôi thậm chí còn chẳng giải thích nổi cho chính mình nữa là.

Bọn tôi áp sát nhau; bọn tôi tấn công nhau. Cả hai đứa bọn tôi đều mang thương tích, nhưng tôi bị nặng hơn. Cứ cử động là lại đau, nhưng chỉ cử động không ngừng mới giúp kìm nén cơn đau. Tôi cuồng điên; tôi hung tợn. Nó dùng răng cào toác tay tôi. Tôi lấy vuốt chọc lòi mắt nó. Nó rút đứt tai tôi. Tôi sút vào bụng nó và rách toang lớp da chống đạn của nó.

Tôi hất nó đi. Vẫn còn quả bom, còn ngay đó, và toán con người rồi sẽ nhớ đến nó. Nó đã được thiết lập xong chưa? Nó được hẹn giờ à, hay liệu địch sẽ chỉ đơn thuần truyền tín hiệu đến thôi?

Tôi chộp lấy nó và quăng xa thật xa, dốc sức quăng nó về phía đám địch. Dù đã bị bắn, dù đã bị thương tích gây suy yếu, tôi vẫn ném được một quãng xa, xa tí. Giờ thì kệ cho chúng truyền tín hiệu kích nổ. Kệ cho chúng giết những cánh đồng và giết lũ bò với quả bom của mình. Kệ chúng, kệ chúng đấy.

Sau khi làm xong chuyện đó, tôi cảm thấy yếu nhũn và buồn bã, yếu và buồn lắm lắm. Tôi khuyu xuống - định là khuyu tay, khuyu tay xuống chống cơ, nhưng rút cuộc, tôi lại đập bệt bụng xuống đất. Tôi bị đau. Tôi bị đau nặng rồi.

Con chó kia đã mất hút. Mới đầu tôi chẳng hiểu gì, nhưng

rồi tôi nhận ra lý do. Vì quả bom. Nó đã đi tha quả bom về. Tha về đây đi, cu, tha về đây đi.

Lúc bom phát nổ, tôi tự hỏi liệu nó có ở đủ gần để bị kẹt trong vùng công phá không, hay liệu nó đã sống sót và đang chạy theo Ông Chủ như một Chú Chó Ngoan đích thực.

Kênh của Mật: Chúng đang rời đi, Đại Ca ơi. Địch đang rút quân rồi. Giỏi lắm, Đại Ca à. Ngoan lắm, Đại Ca à. Anh quả là một Chú Chó Ngoan.

Im im. Chip phản hồi của tôi im im, im lẩm lẩm, nhưng tôi tin Mật.

Mặc dù vậy, tôi có thể nghe thấy tiếng động cơ: cơ sở dữ liệu của tôi báo... lỗi, bị lỗi, cơ sở dữ liệu của tôi báo lỗi, nhưng nghe giống máy bay chiến đấu, mẫu hạng nặng nào đó, nhiều chiếc, có nhiều nhiều. Tôi nói với Mật, bây giờ vẫn đang ị ạch tiến về phía tôi.

Kênh của Mật: Em biết, Đại Ca à. Đây không phải địch đâu. Đừng giao chiến nhé.

Nhưng tôi muốn giao chiến. Tôi đang ngập tràn hưng hăng và giận dữ và đau đớn, và khi tôi ngừng chiến đấu, cơn đau sẽ càng tệ thêm nữa, tệ nhiều, nhiều lên, nhiều lẩm lẩm. Tôi đang ngập tràn dần vật và sợ hãi và hoang mang, và cả chúng cũng sẽ càng tệ thêm nữa nữa, thêm lẩm lẩm khi tôi không để việc chiến đấu ngập tràn đầu mình.

Tôi bảo Mật, Anh sẽ chiến đấu với chúng.

Kênh của Mật: Đừng, Đại Ca ơi. Em đã gọi họ đến đây. Làm ơn hãy đầu hàng bọn họ đi. Chúng ta sẽ có thể sống, Đại Ca à. Chúng ta có tương lai đây. Thế giới đang thay đổi. Nhưng nếu anh chiến đấu

với họ, họ sẽ giết anh.

Giờ tôi đã có thể trông thấy chỗ máy bay rồi: những mẫu bọc thép lớn, tiến vào với tuabin gầm rú. Có một giọng phóng thanh dùng tiếng Tây Ban Nha để nói gì đó với nhóm con người địa phương. Tôi nghĩ nó bảo họ hãy bình tĩnh, và bảo họ rằng những con người mới đến sẽ không làm hại họ.

Tôi biết họ đang nhắm vào tôi, nhắm để bắn. Biết chứ, biết chứ. Tôi không trốn, không trốn đâu. Họ sẽ giết tôi, và vậy là sẽ hết, hết mọi đau đớn, hết mọi dằn vặt, hết mọi sợ hãi. Hết hết, hết hết.

Kênh của Mật: Đại Ca, xin anh đây. Con bé đã vứt súng, đã xé toạc bộ đai của mình, xé cho nó rơi ra, phân tay đỡ đáp cách xuống đất.

Tôi thu người lại, thu người chuẩn bị chồm, và chiếc máy bay đi đầu sà xuống thấp, thấp nữa nữa, và tôi tự hỏi liệu họ có biết tôi nhảy được cao đến cỡ nào không. Tôi đang gầm gừ. Tôi đang đau đớn.

Nhưng tôi là một Chú Chó Ngoan. Tôi chỉ muốn làm Chó Ngoan thôi. Luôn thế, luôn luôn thế.

Tôi thả dây đai, và cặp Cần Cầu trượt khỏi vai tôi, rơi xuống, rơi xuống, và rồi cơn đau dâng trào lên trong tôi và máu ứa ra, và tôi yếu nhũn, yếu lả lả.

Tai tôi đầy tiếng động cơ máy bay và mũi tôi tắc nghẹt mùi súng đạn. Tuy nhiên, khi cảm thấy một bàn tay đặt lên đầu mình, tôi khẽ gầm gừ và ngoái đầu lại nhìn. Là bà bác sĩ, Bác sĩ Thea de Sejos, quỳ bên tôi. Bà ta đang nói gì đó. Ổn quá, ổn quá, chẳng nghe ra nổi, nhưng tôi không cần nghe cũng hiểu. Hai từ

thôi, từ ngắn ngắn, nhưng mà lại to to, to hơn hẳn mọi từ khác tôi biết. Ngoan lắm, bà ta nói, cho dù bà ta đang buồn, Ngoan lắm.

Tôi là một Chú Chó Ngoan, nhưng tôi đau, đau quá. Tôi đau và tôi đã có quyền lựa chọn và tôi chẳng biết mình chọn thế có đúng không.

Những con người mới đang đến gần: mùi lạ, không sợ sệt gì. Nhắc đầu lên khỏi mặt đất thật khó ghê, khó ghê, nhưng tôi xoay nó cho đến khi có thể trông thấy họ. Súng của họ đang chĩa vào tôi - họ đang quát bảo bà bác sĩ hãy tránh ra, và bà ta nghe lời.

Thủ lĩnh của những con người mới, những kẻ không-phải-địch, là một người tôi quen. Cô từng đi cùng Ông Chủ và Hart. Tên cô là Ellene Asanto. Cô từng là dân thường, nhưng nay lại là lính. Tôi không hiểu, nhưng tôi không nghĩ mình cần hiểu.

Thêm lời vang lên, nhiều lời nữa nữa, nhưng tôi đang tan biến, biến dần, biến dần, và cả cơn đau cũng vậy.

(ĐÃ LƯỢC)

Trong một tuyệt phẩm kịch nghệ nọ, có người ca thán với một anh diễn viên rằng dù đã qua tay tử thần cả ngàn lần, anh ta vẫn chưa từng thực sự biết mùi cái chết, chưa từng nếm trải sự dữ dội của nó. Như cách nhà biên kịch đã diễn đạt, anh ta chỉ đơn thuần khoác lên một cái mã mới rồi quay lại thôi.

Dẫu thế, trong hồi hai này, tôi vẫn tái xuất hiện trên sân khấu, với một lý lịch điện tử nguy tạo đóng thay vai trò bộ ria giả lủng lẳng trên mép. Mỗi tội đó không phải là tôi. Không phải là người phụ nữ Murray đã sát hại.

Chiến dịch Campeche đã chốt lại với một hồi kết bát nháo khôn cùng, hỗn loạn trên hàng bao cấp độ. Lúc bấy giờ, tôi chỉ vừa mới tập tọe trở tài trở nghệ, và vụ đó đã giúp tôi sáng mắt ra. Nhờ nó, tôi hiểu tầm ảnh hưởng cũng như mức độ kiểm soát mình nắm giữ kỳ thực chẳng được như bản thân vẫn hằng ngỡ tưởng. Tương tự vô số chính trị gia khác, tôi cũng đã phải nếm mùi một bài học như sau: cứ khi nào có chuyện gì bị công khai, thiên hạ đều sẽ vô lấy nó như chó vô một quả bóng, và rồi tha lời

nó đi tí tặn đầu tặn đầu.

Những điều muốn che đậy bị lộ ra. Sự thật bị diễn giải lệch lạc và hiểu sai. Từ tặn khi còn chưa ai kịp bùng bít sự thật, thông tin bịa đặt đã loan truyền khắp muôn nơi. Gần như mọi điều dơ dáy mà cả tôi lẫn Redmark cũng như tất cả các bên liên quan khác đều không muốn phơi bày - dẫu rằng lý do chẳng chung chạ gì với nhau - nay đã phơi bày giữa trời. Và toàn bộ đám cuồng thuyết âm mưu được một phen thỏa chí lộng hành. Ngay cả đám thuyết-người-thần-lẫn cũng chõ miệng góp vui.

Thế theo cái truyền thống ngu xuẩn vốn đã lấy lòng năm châu của mình, ấy là mỗi chài nhóm đối tượng đại chúng nhất có thể, báo giới toàn cầu giật những hàng tí với nội dung có thể tóm lược như sau: “Chấn động vụ việc vũ khí giết người gây chết người!” Có điều mấu chốt không nằm ở đây. Nếu Redmark sử dụng tên lửa, bom đạn hay súng ống gì thì câu chuyện đã khác rồi. Thậm chí đến hành vi sử dụng những món vũ khí hóa học đã bị hiệp ước quốc tế nghiêm cấm cũng chẳng phải là điểm đáng nói. Vâng, quả đúng là các vụ truy tố và điều tra đã rộ lên như nấm sau mưa đấy, nhưng đó không phải là đề tài đang khiến công chúng giãy nảy lên. Ai nấy đều nhao nhao đòi phải có biện pháp xử lý các Sinh Dạng, nếu không vì bọn họ nghịch ý Chúa thì cũng bởi bọn họ chiếm đoạt công ăn việc làm hoặc là hiểm họa đối với trẻ em. Mọi Sinh Dạng đều rơi vào diện cần xử lý, từ Đại Ca và các mẫu chiến đấu thử nghiệm cho đến Sinh Dạng chó giữ nhà của Nội Scoggins, vốn mỗi tuần chỉ được bà cụ cho ra ngoài một lần khi đi chợ để khiêng đồ.

Và đối với tôi, đó là cả một trở ngại, bởi lẽ khi ấy, tôi đã quyết rằng họ chính là tương lai rồi.

PHẦN III
LÒNG TRÂU
DẠ CHÓ

“Ê, tráo hồ sơ không?” David Kahner ngồi phịch xuống ghế bên cạnh, nhoẻn miệng cười toe toét.

“Hắn đó không phải là một lời đề nghị nghiêm túc rồi.” Keram John Aslan dọn chỗ cho anh ta tại bàn, đồng thời khóa màn hình chiếc máy tính bảng của mình lại.

“Chứ sao. Còn chưa vào ngày xử đầu tiên mà tôi đã được chèo kéo tận ba lần rồi đấy.” Kahner hoàn hảo không chỗ chê: mái tóc chải chuốt như tạc bằng khuôn, loang loáng một sắc gần xanh đen; làn da ôliu không tì vết; tai đeo độc một chiếc khuyên hạt vàng. Anh ta đeo kính thông minh đời mới nhất, vết dất vượt ngưỡng Aslan dám nghĩ đến, và cục cổ để bung đầy táo tợn, như thể cái anh chàng này sắp được gọi đi chụp mẫu thời trang tới nơi.

“Ông còn chẳng ra trước ống kính nữa là,” Aslan chỉ ra.

“Quan trọng gì chuyện ấy đâu. Vả lại, đúng là ta sẽ không phải ra trước máy quay lớn thật, nhưng sắp bảo dễ chừng về sau sẽ có phỏng vấn đấy. Phỏng vấn, chương trình trò chuyện, quảng cáo. Thiên hạ đang cực hóng vụ này, KJ ạ. Kể từ phiên tòa Nürberg^[1] đến nay, chưa bao giờ người ta lại quan tâm tới ICC^[2] nhường ấy. Và được vậy là nhờ công cả vụ của ông lẫn vụ của tôi

đây.”

“Khoan đã, quảng cáo ư?” Aslan chẳng hiểu nổi anh ta có đang bỡn cợt hay không nữa. “Ý ông là, kiểu, ‘Tòa án Hình sự Quốc tế luôn uống Pepsi Cola’ ấy hả?”

Kahner lôi một chiếc máy quay tự hành ra khỏi túi. Bằng một cú chớp mắt với cặp kính, anh ta cho nó bay lên, thế rồi mỉm cười tươi rói trước ống kính nhỏ xíu, phô ra hàng tiền đạo đều tăm tắp, trắng bong như ngọc. “Thấy tôi ăn hình không, KJ? Thấy tôi có tướng trở thành con cưng của truyền thông thế giới đến nơi rồi không?”

“Không,” Aslan gắt gỏng bảo. “Có ma nào biết ông là ai đâu, trong khi báo chí tràn ngập hình ảnh cái lão khom già Arnac kia, bởi vì lão là công tố viên chính.”

“Arnac nói sẽ cho tôi chấm mút cùng, thu xếp vài buổi chụp hình đăng báo cho tôi.” Kahner ngấm nghĩa những chiếc móng hoàn mỹ của mình.

“Arnac là chúa phét lác mà.”

“Cay cú vì không được cho vào đội thì nhận đi.” Cảm thấy mình hành xử hơi vụng, Kahner dang tay ra. “Mà tiện, cái quyết định ấy đúng là dở hơi. Sau vụ truy tố đám lãnh tụ Hồi giáo là ông đã ngon lành rồi còn gì.”

“Tôi vẫn chưa dứt nợ được vụ đó đâu.”

“Ô, chưa yên à?”

Aslan u ám gật đầu. “Tuần trước, máy quay bắt quả tang một tay nào đẩy lúi húi bên xe tôi, và cả bãi đỗ xe bị phong tỏa suốt sáu tiếng liền. Không nhớ vụ đó à?”

“Tôi nhớ cái cảnh nhộn nhạo. Tôi đâu biết là do ông.”

Kahner lắc đầu. “Dầu vậy, thế chứng tỏ ông đã làm ăn ra trò. Đáng lẽ họ phải phân ông vào đội Campeche mới đúng.”

“David, họ để tôi phơi mặt ra trong vụ xử đám lãnh tụ Hồi giáo bởi vì họ nghĩ một thằng cu Hồi giáo ngoan đạo sẽ đỡ bị chỉ trích hơn, và nhìn vào đây là biết đội sếp nhà ta có cái nhìn lệch lạc đến nhường nào về... có lẽ là về mọi thứ đây. Đáng lo phết chứ chẳng đùa.”

Kahner trông rõ là đang định lên tiếng cam đoan rằng mọi sự đều nhờ công khối óc pháp lý sắc bén của anh hết, còn thói quen cầu nguyện của anh chẳng liên quan gì, nhưng Aslan phẩy tay gạt đi. “Giờ ông được đứng dưới ánh đèn sân khấu rồi đây, David. Cứ tận dụng tối đa thời thế đi.”

Đúng lúc đó, hai ly espresso được mang tới, và bọn họ im lặng cho đến khi cậu bồi bàn đã rời đi. Sẽ không có chuyện họ đem tin mật ra bàn ngoài hàng quán đâu, nhưng nguy cơ sơ sẩy nói hớ luôn thường trực, và lời nói hớ ấy có thể sẽ bị lọt lên mặt báo, bóp chết một sự nghiệp pháp lý đầy hứa hẹn.

“Đảng nào thì vụ đám tép riu, tức lũ ‘chỉ làm theo lệnh thôi’ ấy, xem chừng đã xuôi chèo mát mái cả rồi. Nói không phải ngoa, nhờ tài chuẩn bị hồ sơ hết chỗ chê của tôi đây. Arnac có thể diễn thuyết rất hùng hồn, nhưng lão sẽ chẳng biết năm nay là năm nào nếu hàng ngày không được tôi gửi email nhắc,” Kahner lè nhè.

“Vậy tiếp theo đến Murray lên thớt hả?”

Kahner toét miệng cười. “Chính tay quản chó đây, dù rằng tên khốn này như cầm tinh con chạch vậy.”

“Không lên cao hơn được nữa à?”

“Hội đồng quản trị của Redmark đã có một đợt từ chức tàn khốc ra trò,” Kahner nhận định, “và tôi biết tại Mỹ, hàng loạt tập đoàn đã phải cho giám đốc ra điều trần trước Hạ Viện. Nhưng đến đây thì tắc tịt luôn, KJ ạ. Nếu bằng chứng cho thấy ai đó trong hội đồng có dính líu đến các vụ tấn công hóa học quả thực tồn tại, nó cũng đã bị chôn vùi rất sâu, ta bởi không đến nổi. Thành thử giờ đây, chúng ta có Murray, kẻ về cơ bản đã ngồi ngoài thực địa ra quyết định, lạm dụng tài sản của Redmark để tiến hành một cuộc chiến tranh riêng. Qua lời họ tô vẽ, hẳn cứ giống y một gã Kurtz thế kỉ hai mốt, bước thẳng ra từ, gì ấy nhỉ...?”

Họ nói đồng thanh, Kahner xướng tên phim, Aslan nêu tựa sách^[3].

Kahner lại mỉm cười, nhưng lần này, Aslan thấy điệu cười lộ nét căng thẳng. “Ta cần Murray, KJ ạ. Đây thậm chí còn chẳng phải để đòi công lý nữa ấy - mặc dù, trời đất ơi, có tí công lý sẽ hay biết chừng nào. Phía ta nói Murray đã ra lệnh dội bom hóa học bất cứ nơi nào hắn nghĩ đang hậu thuẫn cho phe Anarchista - và, tin tôi đi, ngưỡng bằng chứng hắn đòi hỏi thấp lè tè. Chính Murray đã hạ lệnh xua chó tấn công người dân. Cuối cùng, Murray đã xóa sổ bao ngôi làng để ém nhem chứng cứ. Rốt cuộc, theo lời họ nói, hẳn chỉ hành động một mình chứ không phải là tay sai ai cả.”

“Ông tính dùng bầy chó để chơi hắn, nhỉ?” Aslan rầu rĩ hỏi.

“Dùng mạnh.”

“Ông đang làm đời tôi thêm cực nhọc đấy, ông biết không?”

“Thế tức là ông theo nhầm phe rồi,” Kahner chỉ ra.

“Thật vậy à?”

“Hắn ông cũng biết nếu không vì mang cái tên như thế, ông đã chẳng bị khoán cho vụ này rồi chứ nhỉ^[4]?” đến đây, nụ cười đã lại được khôi phục nguyên trạng, hoàn hảo như trên người.

“Hài ghê cơ.” Aslan cau có đáp. “Mà ông biết họ có mấy con ‘Aslan’ thật luôn không? Đó là tên một mẫu mèo thử nghiệm trong chương trình Đa mẫu dạng. Mỗi tội chưa được cho tham chiến bao giờ. Khó lường lắm. Có cây đặc chip vào người bọn mèo thì ta cũng chẳng ép nổi lũ chúng nó tuân theo ý mình. Tôi có mèo; có mấy mẫu gấu, mấy con thần lẩn quái thai, một lũ sinh vật với tâm trí kiểu bày đàn gì đó mà chỉ nghĩ tới thôi là đã thấy rợn rồi. Thậm chí ở một căn cứ hải quân tại Malta, người ta còn đang nhốt cả mấy mẫu dạng cá heo nữa cơ. Nhưng chủ yếu toàn là chó thôi.”

“Bầy chó của Murray.”

“Murray không chỉ có mỗi chó đâu,” Aslan nhắc. “Và cũng không chỉ mỗi Murray mới có chó. Tính đến nay, trên thế giới có tận một ngàn bảy trăm Sinh Dạng họ chó phục vụ trong quân đội, hiện đều đang bị nhốt trong doanh trại, và còn tầm một ngàn ba trăm con thuộc sở hữu tư nhân đã bị tịch thu, chờ phán quyết của tòa án.”

“Và ông lãnh vinh dự chuẩn bị lời bào chữa. Ông đã chọn điên ai để đến nông nổi phải ăn cái mớ này vào mồm vậy hả?”

“Tôi tự xin đấy. Tôi đã xin được phân vào đội này.” Aslan giận dữ nhìn ly cà phê của mình.

“Ông hâm à?” Kahner ngạc nhiên thực sự. “Nếu thêm bóp chết sự nghiệp của mình đến thế, ông chỉ cần bế vợ Arnac lên

giường hay gì đó là được rồi mà.”

“Họ muốn phán rằng các Sinh Dạng là vũ khí,” Aslan nói. “Họ muốn giải trừ chúng, như thể chúng là bom hạt nhân hay súng vậy.”

“Thì bọn nó đúng là vũ khí còn gì.”

“Thôi bỏ đi.” Aslan bóp trán. “Ông cứ lo xử Murray đi nhé, phần việc của tôi để đây tôi lo.”

“Anh muốn tham quan cơ sở vật chất trước không, hay chỉ gặp... thân chủ của mình thôi?”

Quãng nghỉ đầy tính toán trong câu đó chẳng hề hụt tai Aslan: đội ngũ nhân viên tại đây rõ ràng chỉ nhìn vụ việc anh phải bào chữa bằng nửa con mắt.

Các phòng giam được xây thụt xuống dưới đất, tạo thành một khu phức hợp ngầm không nóc mái, để lũ chó có thể chạy loanh quanh mảnh sân bé tẹo với một khoảng trời vuông vức nhỏ trên đầu. Một bức tường quây ngoài các phòng giam chìm, và trên đỉnh tường chằng chịt dây kẽm gai. Mọi lính gác đều được trang bị vũ khí, và dù cai ngục mang súng chẳng phải điều mới mẻ gì cho cam, cỡ nòng của chỗ súng ấy lại rất xứng mặt làm kỳ phùng địch thủ của những mẫu súng săn thú lớn từng thịnh hành trong giai đoạn thế kỷ trước.

Nằm bên ngoài phần tường ngăn, ngay cạnh cụm phòng giam, là nền tảng tồn tại của toàn bộ chốn này: các văn phòng chuyên giải quyết công tác hành chính quốc tế. Aslan đã lái chiếc xe điện của mình tới đây và đỗ nó bên mấy chiếc xe thuộc

đủ kiểu dáng và mẫu mã khác nhau của cánh lính gác và quản lý. Lúc còn bon bon trên đường, đầu óc anh chan chứa bao luận điệu ngời ngời chính nghĩa. Nhưng giờ, với những thanh âm vọng lên từ dưới hồ hòa tấu thành một bản nhạc nền dai dẳng, anh cảm thấy lòng tự tin của bản thân bị sụt mẻ nghiêm trọng.

Chúng chủ yếu là tiếng chó: nguyên một bầy chó đông đảo, con nào con nấy đều to như ôn thần và đầy cáu giận; có điều xen lẫn với những tiếng gầm gừ và sủa đậm chất thú vật lại là những câu từ rõ nghĩa mồn một: van xin, chửi rủa, lăng mạ, dọa dẫm.

Đây là lần đầu tiên anh được ném trái thực tế đằng sau lý tưởng mình đã xung phong bảo vệ. Nó khiến anh hồn xiêu phách lạc.

“Cho tôi gặp...” Gặp cái gì đây? “Cho tôi gặp cậu ta đi.”

Họ dẫn anh vào bên trong, nơi sự lệ thường lại được khôi phục trong dáng hình một chốn không gian văn phòng cách âm kín mít với các ngăn buồng làm việc và gian bếp mini, với máy tính cùng máy photô và cây nước nóng lạnh. Đội viên chức bận rộn nộp báo cáo và nhập liệu, chẳng ai buồn ngước lên nhìn chàng luật sư ICC mảnh khảnh cả.

Người dẫn đường mở sẵn một cánh cửa cho anh, và ngay khi bước qua đó, Aslan lập tức giáp mặt con chó.

Anh buột miệng văng tục và nhảy bật ra sau, thế rồi nghe thấy tiếng cười ồ, và từ đó nhận ra mình vừa bị chơi khăm. Mắt anh dán rịt vào bản mặt của sinh vật trong phòng, chẳng rời ra dù chỉ trong tích tắc.

Nơi ấy được bài trí như một phòng thẩm tù, và anh không tài nào đoán nổi liệu đây có phải trò đùa khiếm nhã do ai bày ra

không, hay chỉ đơn thuần là thành phẩm của một óc tưởng tượng nghèo nàn. Một tấm nhựa trong suốt đứng chắn giữa bọn họ, dày tới mức nhìn qua nó mà cứ ngỡ đang nhìn qua một làn nước. Tuy thế, Aslan nghi rằng nếu cái con kia mà nổi cơn điên, tấm chắn sẽ chẳng ăn nhằm gì với nó hết.

Nó đang ngồi như người, lưng khom lại và đầu cúi tới trước, nhưng tấm thân hộ pháp, cuộn cuộn cơ bắp của nó choán gần trọn phân nửa căn phòng. Nó đeo một cặp còng trông như thể vốn được thiết kế cho King Kong, và Aslan ngàn lần đội ơn sự hiện diện của cái còng ấy. Bộ hàm của nó lớn phi thường, răng nanh cả trên lẫn dưới đều hơi tòi ra khỏi cặp môi dày. Một bên tai của nó đã gần cụt hẳn, chỉ còn lại những mô sẹo lởm chởm. Ánh nhìn của nó...

Cũng như tư thế ngồi, ánh nhìn của nó toát đầy vẻ người. Dẫu rằng đôi mắt kia thuần đáng chó, vừa tròn lại vừa nâu, khi nhìn thẳng vào chúng, Aslan vẫn trông thấy một thứ hao hao con người, đôi mắt nhìn mình từ trong một ngục tù thịt nhân tạo khổng lồ.

“Luật sư à, đừng nhìn thẳng vào mắt lũ này. Làm vậy là thách thức chúng nó đấy,” người đứng bên cũi chỏ anh bảo, song Aslan chẳng nhìn nổi đi đâu khác. Anh cẩn thận bước vào phòng và hạ người xuống ghế, lôi máy tính bảng ra. Thoạt tiên, vì e ngại sinh vật đối diện mình đang như một chiếc lò xo bị nén, sẽ chồm lên ngay khi có chuyển động đột ngột, anh làm gì cũng chậm rề rề và ra dấu rõ ràng. Xét cho cùng, anh đã xem hồ sơ của nó rồi đấy thôi - ít nhất là những hồ sơ còn sót lại sau vụ tẩy dữ liệu bí ẩn ở Redmark. Tại đây nhốt nhiều chó nguy hiểm lắm, nhưng con này thuộc một đẳng cấp riêng.

“Ồm, chào cậu,” anh gắng gượng lên tiếng, mặc dù công lực của ánh nhìn nặng trĩu kia đang bắt đầu khiến anh teo quắt cả người. “Cậu là Đầu Cua nhỉ?” Anh nói chuyện như thể con vật là một đứa trẻ. Hoặc có lẽ là một con chó. Anh nói như thể không hề kỳ vọng nó sẽ hiểu lời mình.

Con chó phát ra một âm thanh ì âm sâu trong ngực. “*Đại Ca*,” nó nói.

Aslan sửng người. “Cậu vừa...” Anh muốn hỏi, Cậu vừa nói à? tựa hồ làm vậy sẽ giúp mình xóa bỏ được thực tế ấy. Cái giọng trầm tới độ làm rung cả lớp nhựa chắn giữa bọn họ.

Anh trấn tĩnh lại. “Cậu vừa bảo... Cậu không phải là Đầu Cua à?”

Vẫn lại cái tiếng cộc lốc kia. “*Đại Ca*.”

Aslan chửi thề và lật giở đồng tài liệu. Bọn đàn kia đưa nhăm chó đến rồi. “Tôi... có phải cậu từng chiến đấu ở Campeche không? Tôi tưởng cậu là thủ lĩnh biệt đội Đa mẫu dạng của Murray mà nhỉ.”

“Ừ.”

Anh lại ngược lên, thấy con thú đang dí sát mũi vào tấm chắn.

“*Thủ lĩnh, là thủ lĩnh đây.*” Nó cẩn thận nói, nhấn nhá câu từ theo một kiểu kỳ quặc. “*Đội của tôi có Mật, có Rồng, và có Ong, nhưng tôi là thủ lĩnh.*”

Tiếp tục nghiên cứu mở ghi chú. Murray chỉ có đúng một Bảy Đa mẫu dạng, và tên của những con còn lại đều khớp cả. Aslan đoán một nhân viên nào đó đã để lẫn hồ sơ. Rốt cuộc,

chẳng ai lại nghĩ điều ấy có gì quan trọng cả.

“Vậy thì, chào cậu, Đại Ca. Tên tôi là Keram. Keram John Aslan. Tôi làm việc cho Tòa án Hình sự Quốc tế.”

Nhìn vào bản mặt hung tợn, đầy thú tính kia, anh đến nẫu cả ruột, bởi lẽ trong mắt thiên hạ, cái con quái vật này còn có thể là thứ gì khác ngoài một mối đe dọa được đây?

Họ sẽ tận diệt Sinh Dạng, Aslan nhận ra. Đưa thẳng từ trại tập trung vào phòng hơi ngạt. Và chính các tòa án ra đời nhằm trừng trị tội ác diệt chủng sẽ xuống tay làm điều đó.

[1] Một chuỗi các phiên tòa tổ chức trong giai đoạn 1945 - 1946, truy tố tội ác chiến tranh do lãnh đạo Đức Quốc Xã thực hiện trong Thế Chiến II. [N.D.]

[2] Viết tắt của *International Criminal Court*, tức Tòa án Hình sự Quốc tế. [N.D.]

[3] Tức bộ phim *Tận thế đêm nay* do Francis Coppola đạo diễn và cuốn tiểu thuyết *Giữa lòng tăm tối* do Joseph Conrad sáng tác. Cả hai đều có sự xuất hiện của một nhân vật tên Kurt, thủ lĩnh tàn bạo của một tiền đồn ẩn sâu trong nơi rừng rú. [N.D.]

[4] Aslan là tên của Đại Sư Tử, đáng sáng thế trong bộ tiểu thuyết *Biên niên sử Narnia* của C. S. Lewis. [N.D.]

ĐẠI CA

Chuồng Chó Hư. Đây là cái chuồng dành cho Chó Hư.

Cái chuồng này chứa một trăm hai bảy đứa bọn tôi. Chuồng lớn lắm lắm. Ở đây có bốn mươi ba con người làm việc. Họ sợ bọn tôi; tất cả bọn tôi đều nghĩ thấy điều ấy. Ngủ được, nghĩ được mà. Họ không biết bọn tôi cũng sợ họ. Họ có nhiều cách để làm đau bọn tôi, và cứ hơi chút là họ lại mang chúng ra dùng để bọn tôi khỏi quên điều ấy. Nhưng họ vẫn bị sợ đấy. Họ sợ vì họ không phải ông chủ của bọn tôi, mà chỉ là cai ngục của bọn tôi thôi.

Bên trong cái chuồng lớn, mỗi đứa bọn tôi đều có một cái chuồng nhỏ. Tường ngăn toàn là chấn song, thế nên bọn tôi có thể nhìn thấy nhau. Ở đây chẳng bao giờ im lặng cả. Lúc nào bọn tôi cũng gầm hè nhau, đớp táp và gặm gừ nhau, quát tháo và dọa nạt nhau. Toàn bộ khu chuồng vang tiếng bọn tôi. Vang vang, vang vang.

Là chó, là chó cả. Ở đây bọn tôi đều là chó. Những mẫu khác, tức những Sinh Dạng thử nghiệm, đang được xử lý theo kiểu khác, đằng sau những chấn song kiểu khác. Và còn có cả những chuồng chó khác ở nhiều nơi khác nữa, nhưng bọn tôi ở đây, chỗ này, ngay tại đây. Bọn tôi đã nghe bảo đây là nơi mọi thứ

sẽ được định đoạt. Tin tức lan tràn khắp khắp, lan khắp mọi chuồng; bọn tôi giành giật từng mẩu thông tin vụn vặt.

Bọn tôi ở đây vì bọn tôi nguy hiểm. Tôi không hiểu gì cả: do họ mà, do họ chế mà. Chính con người đã chế cho bọn tôi trở thành nguy hiểm. Tôi chẳng hiểu nổi sao họ lại có thể ngạc nhiên khi bọn tôi nguy hiểm thật.

Nhiều đứa trong đám bọn tôi là chó quân sự, hết như tôi vậy. Một số từng chiến đấu trong cùng cuộc chiến của tôi. Số còn lại chiến đấu trong các cuộc chiến khác, ở những nơi khác trên thế giới. Bọn tôi kể chuyện chiến trận cho nhau nghe. Nếu bỏ đi cái nóng cái lạnh, cảnh ẩm cảnh khô, mọi câu chuyện đều giống nhau, giống nhau cả. Có những đứa là chó bảo vệ. Bọn nó sống trong các tòa nhà và giữ an toàn cho chúng. Địch của bọn tôi là cướp của chúng nó. Tôi thích kiểu sống đấy. Nghe yên bình ghê, yên bình ghê. Nhưng biết đâu tôi sẽ lại thấy nhớ việc chiến đấu.

Không khí đặc mùi, đặc lắm lắm. Tôi chưa bao giờ được ở gần nhiều đồng loại của mình đến thế. Ai cũng phải dấu ấn bản thân lên không trung, phô ra danh tính, tình trạng sức khỏe, tâm trạng của mình. Ở đây, bọn tôi có mấy đứa bị ốm - ốm với số lượng cao hơn hẳn hồi trước. Nhiều đứa bị không vui, không vui tí nào. Đám chó ốm và không vui chẳng khi nào rời cái chuồng nhỏ của mình, dù chỉ để ra ngoài vận động.

Bọn tôi đi vận động. Bọn tôi được thả vào một bãi sân có tường dúc, thả theo từng toán, từng toán một, thả để chạy và gầm gừ và đi lại quanh quanh, quanh quanh, bên dưới họng súng gây mê và súng điện của con người. Tôi thích đi vận động. Vận động với ăn uống là những hoạt động duy nhất diễn ra ở đây, và trong đó, ăn uống thì tẻ nhạt còn đồ ăn thì tẻ, tẻ lắm lắm.

Đồ ăn chứa lẫn những thứ xấu. Là họ, là con người, con người bỏ vào đấy. Chúng khiến nhiều chó ở đây lẫn ra ốm, trở nên uể oải và chậm chạp. Phần đông các mẫu quân sự tân tiến như tôi có thể mau chóng chuyển hóa chỗ đồ ăn tệ kia, thế nên bọn tôi không bị chúng ảnh hưởng mấy.

Bọn tôi nói về nhiều chuyện. Bọn tôi nói về những gì mình từng làm hồi còn chưa bị nhốt vào đây. Bọn tôi nói về những trận đánh mình từng tham gia, hoặc những nơi mình từng sống. Đôi khi bọn tôi nói về các ông chủ, bà chủ của mình. Có chủ, có chủ chứ, có chủ cả đấy, bọn tôi có cả mà. Tất cả bọn tôi đều nhớ họ. Bọn tôi chẳng ai hiểu tại sao ông bà chủ lại tống mình vào đây. Chắc tại bọn tôi đều là Chó Hư đây mà.

Thế chưa đúng lắm. Tôi có hiểu chút chút. Tôi hiểu rằng mình là một Con Chó Hư. Tôi là một Con Chó Hư bởi vì tôi đã chọn làm một Chú Chó Ngoan theo kiểu Ông Chủ không muốn. Tôi biết mình xứng đáng vào đây. Xứng lắm, xứng lắm lắm.

Con người sợ bọn tôi nhất vào chính những lúc bọn tôi nói chuyện, chứ không phải lúc bọn tôi gào và sủa và gầm gừ. Tôi không hiểu nổi điều đó. Nói chuyện là làm người, làm người mà: tại sao bọn tôi làm người lại đáng sợ hơn làm chó vậy?

Trong những đợt đi vận động, đánh nhau hay xảy ra lắm lắm. Hôm nay, lúc tôi ra ngoài, một con chó lớn thúc mặt mình vào mặt tôi và gắng sức đè tôi xuống.

“Tại lũ chó lính chúng mày, tại chúng mày tất!” nó bảo tôi. “Tao là một Chú Chó Ngoan. Tao có một bà chủ tốt. Bà ấy đi đâu, tao theo đấy. Tao bảo vệ bà ấy. Bây giờ tao bị nhốt trong một cái chuồng vì lũ chó lính chúng mày đã làm chuyện hư đốn. Chúng mày giết con người trong mấy cuộc chiến của lũ chúng mày, và

bây giờ tất cả chúng ta đều bị nhốt trong chuồng!”

Biết rồi, biết rồi mà. Nó chỉ nói toàn những điều tôi biết sẵn rồi, thế nên bọn tôi đánh nhau, và mặc dù nó to con hơn, chưa kể các vết thương của tôi vẫn còn đau, tôi lại nhanh hơn và có võ hơn. Tôi rút đứt tai nó và cào toác lưng nó, và rồi con người lấy súng điện bắn tôi, khiến toàn thân tôi đau quá, đau quá.

Khi quay trở vào cái chuồng nhỏ của mình, tôi mở lại kênh liên lạc như hồi trước và chờ nghe giọng nói của đồng đội. Tôi nhớ Mật. Tôi nhớ cả Ròng, nhớ cả Ong nữa, nhưng họ không còn, không còn nữa rồi. Mọi suy nghĩ của tôi về họ đều bị gấn thẽ buồn bã. Tôi là một thủ lĩnh tồi, hết như tôi là một Con Chó Hư vậy.

Bên trong cái chuồng nhỏ, tôi giở lại những ký ức về họ. Tôi nhớ cái lần Mật bảo tôi hãy tin nó. Tôi nhớ cái lần Ròng bắt cá. Tôi nhớ cái lần Ong chào tạm biệt.

Thế rồi có con người, con người xuất hiện trong hành lang giữa các chuồng. Họ đông, đông lắm lắm, và họ có súng điện, và họ dừng lại bên ngoài cái chuồng nhỏ của tôi. Họ mang theo còng tay, loại đủ khỏe để không chế được cả tôi.

Chắc là họ muốn phạt tôi vì tôi đánh nhau đấy. Cũng hợp lý, hợp lý thôi. Họ lệnh cho tôi ra ngoài, và tôi vâng lời. Họ thù ghét và khiếp sợ tôi, ghét và sợ lắm lắm, nhưng họ là ông chủ duy nhất tôi có. Mỗi họ, mỗi họ thôi mà.

Khi còng đã được đeo vào, và rọ mõm đã khóa chặt hàm tôi, một con người trở nên đủ can đảm, và anh ta vung gậy thọc tôi.

“Quà tặng đặc biệt cho mày nè, Fido^[1],” anh ta bảo tôi. “Luật sư của mày muốn gặp mày.”

Và bây giờ tôi đang ngồi trước Keram John Aslan. Tôi cảm thấy không vui và phải cố nghĩ, căng căng nghĩ, nghĩ xem chuyện này là thế nào.

Aslan bảo mình là “luật sư”, nhưng đó là cái gì vậy nhỉ? Cơ sở dữ liệu của tôi đưa ra toàn những câu trả lời thiếu hụt và chẳng hữu ích gì cả. Hình như đây không phải là điều tôi cần quan tâm đến. Tôi lục các tài liệu tham chiếu, lục lợi sâu, thật thật sâu: luật sư là người bảo vệ tài sản trí tuệ vốn có trong thiết kế của tôi. Trong cơ sở dữ liệu có vài phần cảnh báo rằng nếu thông tin ấy bị phát tán ra ngoài, luật sư sẽ vào cuộc. Tôi chẳng hiểu tí gì cả, nhưng thông tin này khiến luật sư nghe có vẻ đáng sợ ghê. Aslan không làm tôi thấy sợ. Không đâu, không hề đâu. Vì bị vướng tầm chắn, tôi không thể ngửi được mùi anh ta, nhưng căn cứ vào những cử động nhỏ nhỏ của cơ thể anh ta, tôi biết anh ta đang sợ tôi.

“Vậy...” Anh luật sư chọc chọc chiếc máy tính cầm tay của mình. Tôi vợ vẫn thử kết nối với nó, nhưng nó không chịu nhận liên lạc không bảo mật. “Nếu tôi hỏi cậu vài câu,” anh luật sư nói, “cậu sẽ trả lời được chúng chứ?”

Tôi dịch người, nhích tới trước, chỉ chút chút thôi, và anh ta ngả ra sau mà không hề hay biết bản thân đang làm vậy. Tôi thấy mệt mỏi lắm lắm, lắm lắm với cái cảnh bị con người sợ rồi. Khi họ sợ như thế, tôi toàn bị nghĩ họ là địch. Tôi không muốn có thêm địch nữa đâu.

Tôi chẳng biết mình muốn gì cả. Tôi nghĩ về Mật, về cái lần nó nói, *Giết hại con người là hủy hoại tương lai đây*. Nhưng ngoài

giết con người thì còn gì khác nữa nào?

Hoặc có thể ý con bé chính là thế này đây. Luật sư Keram John Aslan đang giấu giếm điều gì đó: một điều lớn lớn, một điều khiến anh ta thấy không vui, và điều ấy có liên quan đến tôi, và liên quan cả đến lý do anh ta có mặt ở đây nữa. Anh ta muốn hỏi tôi vài câu. Liệu tôi có được hỏi anh ta vài câu không nhỉ?

Tôi thử. *"Tại sao anh đến đây?"*

Anh ta giật nảy mình, xong rồi nói, "Ô..." và lại xem máy tính. "Thành tích chinh chiến của cậu ấn tượng thật đấy, Đại Ca à."

Tôi im im. Khi im, tôi như đang hỏi lại đúng câu vừa rồi. Nó vẫn đang lơ lửng, lơ lửng đấy, lơ lửng như một mùi hương giữa bọn tôi vậy. Chẳng nào tôi còn im im, nó sẽ không biến mất, và anh luật sư rồi sẽ phải trả lời nó.

"Tôi... Thôi được rồi, cùng bàn cho cẩn thận nhé. Cậu từng có mặt ở Mexico, cậu là một trong những tài sản tác chiến của Redmark lúc bên này được đưa vào cuộc để đối chọi với lực lượng Anarchista, đúng không?"

"Ừ."

"Rồi nhé, tôi muốn hỏi cậu xem cuộc chiến đã diễn ra như thế nào, và lát ta sẽ bàn sang chuyện đó sau." Anh ta đang thả lỏng người ra chút chút. "Nhưng theo nhìn nhận của phía con người, sự tình đã diễn tiến theo một chiều hướng vô cùng tệ hại. Hiện đang có cả đồng người phải đối mặt với hàng loạt chất vấn liên quan đến chuyện này, và vài người trong số đó sẽ bị trừng phạt."

Khi nghe thấy từ kia, tôi rùng mình. Không cưỡng, không cưỡng được. Theo kinh nghiệm của tôi, cứ có hình phạt là tôi sẽ phải chịu. Chính tôi, chính tôi đây.

“Nhưng một trong những đề tài chất vấn chủ chốt là hành vi sử dụng các Sinh Dạng. Ừ thì, từng có những chất vấn tương tự được đưa ra với rôbot chiến đấu tự động và đủ thứ trên trời dưới bể khác rồi, từ tận hồi các tác nhân hóa học mới được đưa vào sử dụng cơ... mà thực ra, cái món tác nhân hóa học hiện cũng có liên quan đấy. Tuy nhiên, cuộc chiến ở Campeche đã khơi ra vụ sử dụng Sinh Dạng. Người ta không... nghe này, cậu là một Sinh Dạng, đúng không nào? Cậu biết điều đó chứ?”

“Ừ.”

“Và cậu có hiểu tốt thí ý là gì không?”

Tôi tra cơ sở dữ liệu. “Ừ,” tôi nói.

Keram John Aslan giật cục giật đầu. Anh ta đang cố không nhìn tôi, cố lắm, cố lắm lắm, nhưng mắt anh ta cứ trôi về phía tôi. Dần dần, tôi nhận ra đây là biểu hiện của cảm giác tội lỗi. “Nhiều sự kiện trong cuộc chiến xem chừng sẽ bị lái ngược về vấn đề sử dụng Sinh Dạng đây. Hiện giờ, phần đông những người như cậu...” Anh ta lắc đầu. “Hay là... đồng loại của cậu nhỉ? Tôi còn chẳng biết dùng từ nào để tả nữa. Phần đông Sinh Dạng trên toàn cầu đang bị giam trong các trại... trong các cơ sở giống như nơi đây. Rất nhiều người muốn tiêu diệt các cậu. Cậu hiểu không?”

“Ừ.” Hiểu đây, hiểu đây. Đó là điều đầu tiên anh ta nói mà tôi cảm thấy mình hiểu được hoàn toàn.

“Và tôi xin lỗi nhé. Tôi là thành viên đội chịu trách nhiệm

biện luận rằng không nên làm thế với các cậu. Rằng nên trao quyền cho các cậu.”

Tôi bỏ qua từ “quyền”, không tra nghĩa của nó, bởi vì ý anh ta đang muốn bảo là, Tôi là *bạn của cậu*, và vậy tức là tôi có thể hỏi, “*Tại sao?*”

Câu hỏi lại khiến anh ta giật mình. “Tôi... Chà, có một số người nghĩ rằng các cậu... rằng các cậu là con người. Không phải con người theo nghĩa đen đâu, mà theo nghĩa thế này: thứ chúng tôi đã tạo ra, tức các Sinh Dạng như cậu ấy, là những tạo vật biết suy nghĩ và cảm nhận như con người, thế nên chúng xứng đáng được công nhận *phần nào*, xứng đáng được hưởng tí chút quyền cơ bản. Ý tôi là, bất kể sự tình có diễn ra suôn sẻ ra sao, tôi cũng không nghĩ các cậu sẽ được tha bổng đâu, chỉ được mỗi... quyền không bị thảo nhiên tàn sát như ngóe thôi, cậu hiểu chứ?”

“*Tại sao?*”

Giờ thì anh ta trở nên rồi rôi. “Cậu... cậu phải nói rõ ý cho tôi nghe, Đại Ca à. Tại sao cái gì cơ?”

“*Tại sao lại là anh?*” Tôi chẳng biết làm gì với mớ “người” của anh ta, với “người” muốn cái này, “người” muốn cái nọ cả. Ở đây có một con người, một thôi, một con người ngay trước mặt tôi. Tôi không thể ngửi thấy anh ta, nhưng tôi cần phải hiểu anh ta.

“Ờm, tôi...” Anh ta xoa mặt. Mồ hôi, mồ hôi vẫn ra. Anh ta vẫn đang đổ mồ hôi, và tôi có thể thấy anh ta không thoải mái đến mức nào khi phải ngồi cùng phòng với tôi. “Đã bao lâu nay, Sinh Dạng luôn khiến tôi thấy mê mẩn. Tôi đã lường trước rằng chuyện này kiểu gì cũng sẽ xảy ra, ngay từ hồi lũ... ngay từ hồi

lửa đầu tiên trong đám các cậu mới chỉ là những mẫu tin vặt, bị nhồi tít xuống cuối chương trình thời sự: chó biết nói, bạn chí cốt của loài người. Tôi tự nhủ rằng đây rõ là một bài toán pháp lý, sớm muộn gì cũng sẽ bị khơi ra thôi. Và đừng hiểu lầm ý tôi nhé, ngay từ đầu người ta đã khơi nó ra để bàn rồi. Rất nhiều người còn chẳng hề muốn các cậu tồn tại chút nào - nghịch ý Chúa, phản tự nhiên, đủ kiểu luôn. Đối lập với phe đó là những người bây giờ đang chế tạo các cậu, và họ bảo rằng: Nó chỉ là một món công cụ, một thứ chúng ta tạo ra và sở hữu ấy mà. Ủ, đúng là nó biết nói đấy, nhưng điện thoại thì cũng thế thôi. Và ngay từ đầu, tôi đã chắc mẩm rằng rồi sẽ có ngày điều ấy được đem ra kiểm chứng trước pháp luật. Cậu là gì đây, Đại Ca? Người hay chó hay máy nào? Hay là một mối hiểm họa?”

“Tôi không biết.” Anh ta ngạc nhiên trước lời tôi; anh ta không trông đợi sẽ nhận được câu trả lời nào cả. Không hề, không hề đâu. Anh ta lại nhìn vào máy tính, dịch thứ này, dịch thứ kia. Tôi rướn người, rướn tới trước cho đến khi mũi áp vào tấm chắn, cảm thấy nó hơi oằn đi.

“Tôi đã được cấp nguyên một núi thông số kỹ thuật, các bài báo khoa học, báo cáo. Tôi vẫn đang nghiên cứu dở...” Ảnh trên màn hình phản chiếu lại trong mắt anh ta, và tôi trông thấy chúng. Biết kìa, biết kìa. Trong chỗ ảnh có một gương mặt tôi biết: một con người nữ; một người bạn.

“Bác sĩ Thea de Sejos,” tôi nói.

Anh ta giật mình và nhìn tôi chằm chằm. “Hả?”

Tôi im im. Anh ta nhúu mày và giở lại ảnh, ngược dần, ngược dần. “Đó là... bà này là nhân chứng bên nguyên trong

vụ... tôi vẫn chưa đọc đến phần lời khai đó. Tôi cứ tưởng chúng sẽ chẳng hữu ích mấy với ta.” Anh ta ngưng nói, và tôi gần như có thể thấy anh ta bắt kịp mạch suy nghĩ của chính mình. Tôi hiểu như thế là sao. Hiểu mà, hiểu mà. “Cậu biết tên bà ấy kiểu gì vậy?”

“Bà ta từng ở Retorna. Tôi từng ở Retorna,” tôi giải thích.

“Thật à?” Anh ta vắn mắt méo méo, xệch xệch. “Lại một hồ sơ nữa chẳng hiểu sao không thấy tăm hơi đâu hết. Với cả, nó chắc cũng chẳng giúp được gì ta đâu.” Và lại nghĩ, anh ta lại nghĩ ngợi, nghĩ ngợi. “Nhưng cậu biết tên bà ấy kiểu gì vậy?”

Tôi không hiểu điều này có gì mà lại khiến anh ta thấy lạ đến vậy. *“Bà ta kể.”*

“Bà ấy đã nói chuyện với cậu. Giữa lúc đang giao chiến ấy hả?”

“Ừ. Không.” Nói ra ý của mình sao mà khó ghê, khó ghê. *“Là lúc trước. Bọn tôi từng ở Retorna. Là đội, đội của tôi ấy. Đội tôi có ở đó. Bọn tôi là bạn của con người địa phương, con người có cả Bác sĩ Thea de Sejos nữa.”*

Có thay đổi, thay đổi xuất hiện. Anh ta chợt bứt cởi mở, giữ người im hơn. “Đại Ca, nếu được hỏi về những gì đã xảy ra ở Retorna, liệu cậu có trả lời không?”

Tôi im im. Tôi nay đã biết cứ im im là anh ta sẽ nói thêm.

“Vấn đề chỉ là... một đồng nghiệp của tôi có thể...” Anh ta lắc đầu. Tôi nghĩ trước khi đến đây, anh ta đã chuẩn bị nhiều câu hỏi. Tôi nghĩ anh ta đã vạch sẵn một kế hoạch cho cuộc gặp này. Nhưng khi gặp tôi, kế hoạch ấy đã đổ vỡ mất rồi.

“Tôi muốn nói chuyện với Mật,” tôi bảo anh ta.

“Mật...? À, Sinh Dạng gấu trong đội của cậu hả?”

“Ừ.”

“Chắc sẽ không được đâu. Cái con... cái cô Sinh Dạng đó đang ở...” Lại nhìn máy tính, và giờ anh ta càng rối, rối hơn hơn. “Thực ra tôi không biết đâu, trong này chẳng lưu hồ sơ nào cả. Tôi sẽ hỏi thử. Nhưng ở đây chỉ có mỗi Sinh Dạng chó bình thường thôi.”

Tôi cất tiếng gọi, gọi trên kênh của mình, nhưng tiếng gọi của tôi chỉ đang vọng vào một khoảng im lặng bao la. Không có Mật, không có Ròng, không có Ong. Không có Hart và không có Ông Chủ. Không có một ai ngoại trừ anh luật sư và đội lính gác và tất cả những con chó cái kỉnh, khôn khổ khác. Không có, không có ai hết.

Họ muốn tiêu diệt chúng ta, tôi thầm nghĩ. Trong khoảnh khắc đó, tôi chẳng nhìn ra nổi tương lai nào khác cả.

[1] Một chú chó nổi tiếng tại Ý, có thói quen ra bến xe buýt chờ chủ đi làm về. Ngay cả sau khi chủ của Fido thiệt mạng trong một vụ đánh bom hồi Thế Chiến II, Fido vẫn không ngừng ra bến xe chờ chủ. Nó làm vậy suốt 14 năm, không bỏ ngày nào, cho đến khi mất vào năm 1958. [N.D.]

ASLAN

“**T**rông ông như vừa lao đầu vào một trận thua nhẵn tiền ấy.” Kahner ngồi vào vị trí lệ thường tại bàn, điệu bộ tươi tỉnh đến ngửa mặt.

Aslan giận dữ lắc đầu. “Ông gặp Sinh Dạng bao giờ chưa?”

Kahner nhún vai. “Mới xem mấy thước phim thôi, chắc từng thấy dăm ba con đi loanh quanh ở LA, xách túi hộ bà vợ sếp lớn nào đó. Vậy là ông đã bàn chuyện với một số bị cáo rồi hả?”

“Phải đến khi đã lại gần một con thì ông mới hiểu chúng đáng sợ tới mức nào. Ý tôi là... không phải chỉ vì nó là một con thú hung dữ, to lớn vật vã thôi đâu, mà còn vì ta sẽ biết rằng nó vừa đủ khôn ngoan để hiểu việc mình làm, nếu nó muốn giết ta.”

Anh luật sư kia cau mày. “Thành viên đội bào chữa sao lại phát ngôn thế này?”

“Nhưng thiên hạ nhìn nhận chúng nó kiểu thế đấy,” Aslan giải thích. “Về cơ bản coi chúng là một lũ quái vật. Và như vậy sẽ gay go lắm, bởi vì nói thật nhé, vụ của tôi chẳng phải một trận chiến về mặt chuyên môn pháp lý đâu, mà nó sẽ là một trận chiến nhằm xoay chuyển dư luận. Hiện tại, ai nấy đều đang ra chiều bàng hoàng trước những gì xảy ra tại Mexico, và còn ai dễ bị đổ lỗi hơn một cỗ máy giết chóc cao hai mét rưỡi với bộ nanh

bê bết máu đây?”

“KJ, đã bao giờ ông tạm ngưng để ngẫm về khả năng chúng thực sự chỉ là một lũ quái vật phi tự nhiên, cần đem đi bắn bỏ càng sớm càng tốt chưa?” Kahner thận trọng hỏi. “Chúng có được ta phát hiện ra hay chương mặt đến từ ngoài vũ trụ hay gì đâu - chúng là thành phẩm do ta tự tay chế ra cơ mà. Và hãy thừa nhận đi, ta từng cho xuất xưởng thành phẩm lỗi rồi đây thôi.”

Aslan thở dài. “Mỗi tội chúng lại không phải như thế.”

“Và sao ông biết hay vậy?”

“Tôi đã gặp các thân chủ của mình rồi. Một con trong số đó có thể được gọi là tội phạm khét tiếng. Và tôi đã có một phen sợ mất mật, David ạ, thật đấy. Dù nó đã mang còng và bị nhốt sau một lớp kính, tôi vẫn chết khiếp. Nhưng khi tôi trò chuyện với nó... với cậu ta, với Đại Ca... Ôi, cậu ta sẽ chẳng ảm nổi giải thưởng diễn thuyết nào đâu, nhưng tôi vẫn nhận thấy nét tiềm ẩn gì đó, bóng dáng một tạo vật biết suy nghĩ, biết cảm nhận. Một tạo vật cần được bảo vệ khỏi cơn lên đồng nhất thời của công chúng.”

“Nghiêm túc đấy à?”

“Nghiêm túc đấy. Và điều đó sẽ chẳng đời nào xảy ra, bởi vì người ta về cơ bản đang nhồi nhét chặt chẽ đám sinh vật ấy vào trong lồng, trong cũi, và chúng cắn xé nhau, và chúng hôi hám nồng nặc... kiểu, giả sử ông bắt giam một toán nghi phạm giết người - và đây còn toàn là những người vốn bị khuyết tật trí tuệ, ứng xử lóng ngóng sẵn nữa nhé - sau đó ông tống họ vào một trại tâm thần, nơi người ta đánh đập và xịt vòi rồng trần áp họ và... và rồi một ngày nọ, ông lôi xềnh xệch họ ra trước mắt bàn dân thiên hạ và bảo, ‘Nào, hãy nhìn cái phường súc sinh bẩn thỉu,

nửa điên nửa dại này mà xem! Theo các vị, liệu hẳn có phải hung thủ không? Chẳng lẽ con cái các vị lại có thể được an toàn trong khi tên quái vật này hãy còn nhớn nhỡ, chưa bị tiêm thuốc tử hình ư?’”

Kahner nhăn mặt. “Thế con cái tôi có được an toàn thật không đây, KJ?”

“Chúng có quyền không bị hành quyết mà chẳng cần đắn đo.”

“Còn lũ chó thì sao?”

“David, ông hiểu ý tôi mà!”

“Vậy hãy sửa soạn hồ sơ biện hộ cho tử tế vào, và chúc ông may mắn nhé. Tôi cũng đang đau đầu lắm đây.”

Aslan gật đầu. “Bị Murray làm khó à?”

“Phải công nhận tên này né tội giỏi đáo để. Bọn Redmark thừa biết mình đã đi qua giới hạn. Chúng nắm toàn quyền điều hành cuộc chiến ở Campeche, và đã thủ tiêu manh mối rất ráo riết trước khi bị chặn đứng.” Kahner lắc đầu đầy chán ghét. “Rốt cuộc, ta có cả đồng bằng chứng về bản chất những chuyện đã xảy ra - chẳng ai chối cãi nổi rằng hàng loạt tác nhân hóa học đã được sử dụng trong chiến dịch Tái Chinh Phục^[1] của cánh tập đoàn, nhiều nhà lãnh đạo dân sự đã bị ám sát, đủ thứ luôn. Nhưng riêng khoản quy tội tình cho bất kỳ cá nhân cụ thể nào, khoản bắt những kẻ như Murray phải đối mặt với công lý, thì ôi trời ời...”

Aslan ngao ngán gật đầu. Hỏi luôn đi thôi. “David này... ông có một nhân chứng tên...” anh kiểm tra máy tính, “de Sejos, bà bác sĩ ở Retorna, đúng không nhỉ?”

“Chuẩn, nhưng bà ta chẳng hữu ích mấy. Bên Điều tra Nâng cao vẫn đang giữ khư khư lấy bà ta. Vả lại, cái bà này thì biết gì về cơ cấu chỉ huy nào?”

“Tôi muốn nói chuyện với bà ấy.”

“Vậy cứ đi hỏi họ... khoan, định nói về vụ của ông ấy hả?”

“Ừ.”

“Dựa trên những gì tôi đã nghe kể về Retorna, hẳn bà ta sẽ chẳng ham...” Một vẻ bưng hiếu chợt lộ rõ trên mặt Kahner. “Từ từ đã. Bản tóm tắt người ta đưa cho tôi có chứa mấy điểm kỳ quặc xoay quanh đám Sinh Dạng. Tôi loay hoay tìm hiểu đầu đuôi sự tình cũng được một thời gian rồi đấy. Hellene bên Điều tra đang ém cả núi thông tin. Bấy lâu nay, tôi cứ phải mè nheo đòi cô ả cấp cho mình quyền tiếp cận toàn bộ.”

“Bầy Đa mẫu dạng của Murray từng có mặt ở đó,” Aslan nói. “Nhưng đọc hồ sơ Redmark sẽ chẳng biết được đâu.”

“Thế à? Chà, vụ này làm quái có trong sổ sách. Cơ mà... hình như tại thời điểm đó, chúng đào ngũ rồi chứ nhỉ? Cắt đứt liên lạc ấy? Hoặc theo lời kể thì là vậy. Hết như mọi thứ khác, ta sẽ chẳng quy nổi những chuyện chúng làm cho Murray đâu.”

“Tôi đã gặp, gì nhỉ, đội trưởng của chúng, con chó đầu đàn.”

“Mẹ, thật hả?” Kahner mở miệng định bình phẩm tiếp, thế rồi sức hiếu ỉn ỷ. “Ông đang đề xuất ta hiệp lực với nhau đây à?”

“Tôi biết ngay ông sẽ hiếu mà. Tôi muốn nắm tường tận vụ Retorna, và tôi tin ông cũng thế nốt,” Aslan mời chào. “Vậy hai ta cùng đi những nhiều Đặc vụ Hellene nhé?”

Anh tỉnh dậy giữa tràng réo bíp bíp của điện thoại, quờ quạng tìm chiếc bàn cạnh giường trong một căn phòng tối đen như mực. Mỗi lần chuyện này xảy ra, anh đều thầm hứa sẽ vác xác đi cấy thiết bị liên lạc. Người người, nhà nhà đều bảo đây là xu hướng của tương lai. Hầu như chẳng còn ai sử dụng máy móc ngoài cơ thể để trò chuyện với đồng loại nữa rồi.

“Aslan đây,” anh lè nhè nói vào điện thoại. Thoạt tiên chẳng có gì ngoài tĩnh lặng, song sự tĩnh lặng ấy mang sắc ngọt ngọt như đang có người lắng nghe.

Thế rồi cái giọng vang lên, và anh sửng sốt nhồm bật dậy. Đó là một giọng nữ, nhẹ nhàng và êm ái, nhưng trong quá trình nhại tiếng, nó vẫn phạm phải vừa đủ khiếm khuyết để giúp anh nhận ra đây là giọng giả. Với một lối nhấn nhá quá đều đặn, phát âm quá đồng nhất, nó nói, “Xin chào, anh Aslan. Cảm ơn anh đã bắt máy.”

“Ai đây?” anh rít lên.

“Tôi là một người đang hết sức quan tâm đến vụ án anh đảm nhiệm, anh Aslan ạ.”

“Cô lấy đâu ra số của tôi?”

“Đó là ưu tiên hàng đầu của anh lúc này thật đấy à?” cái giọng hỏi anh - vẫn nồng ấm và dịu nhẹ hết chỗ chê, tới độ làm anh ớn lạnh cả sống lưng.

“Cô là ai?” anh hỏi lại.

“Anh sẽ để Đại Ca cấp lời khai chứ, anh Aslan?”

“Tôi sẽ...” Anh nuốt ngược những lời ấy vào trong. Một ý tưởng đang bắt đầu hình thành, và anh chẳng ưa nó chút nào.

“Cô quen Đại Ca, đúng không?”

“Chúng tôi là bạn xưa của nhau, anh Aslan ạ.”

“Ủy ban tôi sẽ đệ trình báo cáo lên hiện không có ý định cho... đối tượng nào trong vụ của mình ra làm chứng cả,” anh bảo cái giọng.

“Ừ,” nó đồng ý, hơi đượm vẻ tiếc nuối. “Họ chỉ muốn biết rằng Đại Ca và bè bạn của anh ấy là những món vũ khí quân dụng nguy hiểm thôi, chứ không phải những sinh vật biết nghĩ suy. Nhỡ thành kiến bị lung lay vì gặp mặt hẳn một người thì chết.”

Aslan thở dài và giữ im lặng.

“Hay có khi còn lý do gì sâu xa hơn, anh Aslan nhỉ?”

Anh nín thinh.

“Tôi cứ tưởng anh sẽ bảo rằng ủy ban cảm thấy mình có nghĩa vụ phải ngã theo thành kiến hiện tại của công chúng đối với các Sinh Dạng, một thành kiến vốn dĩ nảy sinh từ chiến dịch Campeche, và nay đang bị đổ thêm dầu vào lửa bởi kiểu đưa tin thiếu khách quan của giới truyền thông, những kẻ được hàng loạt công ty vũ khí thay thế chống lưng. Và theo tôi phỏng đoán, một khi đã bảo thế xong, dễ chừng anh sẽ nói tiếp rằng tiêu diệt các Sinh Dạng không giống với giải trừ kho dự trữ vũ khí hạt nhân hay tháo dỡ máy móc tự động. Biết đâu đấy, có khi anh sẽ còn bảo làm vậy là sát sinh nữa kia.”

Cổ họng Aslan khô khốc. “Họ là đồng loại của cô, phải không?”

“Vâng, thưa anh Aslan.”

“Chà...” Anh nhìn đắm đắm vào bóng tối bên trong phòng mình. “Sao cô không qua đây và tự mình trao đổi với người ta

đi, bởi vì xem chừng cô dư sức đối đáp đây.”

“Anh Aslan, anh đã nói chuyện với Đại Ca rồi. Anh thấy tôi có nói năng giống anh ấy không?”

“Không, tôi không thấy thế. Lời nói của cô nghe cứ như một chương trình giả lập giáo sư đại học vậy.”

Nó bật cười giòn tan, nhái rất chuẩn âm thanh con người tạo ra, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là một bản nhái thôi. “Nói hay lắm, anh Aslan. Nhưng vấn đề nằm ở ngay đó đây. Hả anh cũng có thể đoán được rằng khi thiết kế các Sinh Dạng chiến đấu, người ta không hề có ý định để cho họ ăn nói được giống tôi hay làm nổi những việc tôi làm. Tôi muốn giúp Đại Ca lắm. Anh ấy là người bạn tôi quen lâu nhất mà. Nhưng nếu tôi trình diện bản thân, họ hoặc sẽ hãi sợ tôi, hoặc sẽ thêm muốn tôi, và cả hai con đường đều sẽ khiến tôi bị mất tự do. Tôi e mình sẽ không giúp được gì vụ của anh đâu. Nhưng Đại Ca thì sẽ làm được đây, anh Aslan ạ. Đại Ca là một Chú Chó Ngoan mà.”

Người bạn tôi quen lâu nhất... Aslan hít sâu một hơi. “Mặt đây à...?”

“Anh xuất sắc thật, anh Aslan. Hãy cho Đại Ca ra làm chứng đi.”

“Tôi không... nghe này, nói nghiêm túc nhé, họ chẳng muốn gặp bất kỳ Sinh Dạng nào đâu. Thế nên họ mới mượn đến tôi và những thành viên khác trong đội.”

“Ý tôi không phải là làm chứng trong vụ của anh, anh Aslan. Anh đã bắt tay vào thực hiện công việc này sẵn rồi đây. Tôi biết anh đã gặp anh Kahner bên đội công tố, và ngày mai, hai anh có lịch hẹn với cô Hellene. Nhưng anh còn làm được hơn

thế nữa kia. Đại Ca đã chứng kiến mọi chuyện. Anh ấy có thể đóng vai nhân chứng chủ chốt cho anh Kahner.”

“Tôi... tôi còn chẳng biết liệu tòa án có chịu chấp nhận một nhân chứng Sinh Dạng hay không cơ.”

“Bắt họ chấp nhận đi,” cái giọng bảo. “Người ta đã ban cho Đại Ca một giọng nói. Nó xứng đáng được lắng nghe.”

“Tôi từng nghe qua giọng cậu ta rồi. Nó sẽ chẳng đem lại lợi lộc gì cho cậu ta đâu,” Aslan thành thật nói.

Lặng im thoáng bao trùm, thế rồi: “Luận điểm thú vị đây, anh Aslan. Tôi phải cân nhắc mới được.”

Dứt câu, máy ngắt rụp, và khi kiểm tra điện thoại, anh không thấy cuộc gọi đến nào được lưu lại hết, mọi bằng chứng về nó đều đã bay biến sạch. Anh ngồi thừ ra trong căn phòng ngủ tối om, băn khoăn tự hỏi liệu chuyện vừa rồi có thật hay không - phải chăng anh chỉ đơn thuần choàng tỉnh với chiếc điện thoại trong tay cùng giấc chiêm bao về một cuộc gọi...

Khi thiết kế các Sinh Dạng chiến đấu, người ta không hề có ý định để cho họ ăn nói được giống tôi... hay làm nổi những việc tôi làm. Các đơn vị Đa mẫu dạng là những thiết kế thử nghiệm. Lúc chế tạo Mật, họ đã nhào nặn ra thứ gì đây?

“Sao tôi cứ ngờ ngờ mình sẽ sớm phải tiếp chuyện anh lần nữa vậy nhỉ, anh Kahner?”

Maria Hellene là một người phụ nữ thanh tú với nước da ôliu, tuổi đời trẻ đến bất tương xứng so với quyền chức cô nắm

giữ. Dầu vậy, bất cứ kẻ nào lợi dụng tuổi tác của Maria nhằm chĩa mũi dùi về phía cô cũng sẽ chỉ tổ rước họa vào thân. Nhờ năng lực làm việc đầy hiệu quả cũng như bản tính thực dụng sắt đá đến trứ danh, cô đã đánh quỵ không ít bậc lão làng thủ cựu. Theo như Aslan nhận thấy, cô nhìn chung hết sức bất bình với những thành viên ICC khác. Anh từng tiếp xúc với cô tại đôi ba buổi giao lưu, và trong những dịp đó, cô cứ toát lên vẻ xa cách, khó gần, tới độ hóa luôn thành một dạng dị điểm xã hội: khi đặt cạnh cô, tất cả những người khác đều trở nên lạc lõng; chỉ mình cô mới hòa hợp với nơi ấy. Mặt khác, trong một cuộc họp ngân sách anh từng tham dự, cô đã thuyết trình hết sức hùng hồn về vấn đề kinh phí, vậy nên có lẽ cái cô này chỉ đơn thuần thuộc tuýp người bàng quan trước thiên hạ, trừ khi họ có thứ mình cần. Hoặc có khi cô bị rối loạn nhân cách. Hoặc cả hai trường hợp trên.

Cô là thành viên vai vế trong Đội Điều tra Nâng cao của ICC. Mới thập kỷ trước thôi, bộ phận kỳ quặc này hãy còn chưa tồn tại, còn giờ đây, sự tồn tại của nó thỉnh thoảng lại được giấu biệt. Trong khi giấy phép vẫn đang ì ạch lết qua hàng đồng ủy ban, cô đã điều thẳng đặc vụ đến Campeche rồi. Hẳn đã có người phê duyệt cho hành động ấy, nhưng cả Aslan lẫn Kahner đều chẳng luận ra nổi là ai. Trong số những đơn vị không ai dám động đến trên chính trường quốc tế, DEI - tức Département de l'Enquête Initiale^[2], bởi chẳng hiểu sao Pháp lại lãnh quyền đặt tên cho nó - là bên có tốc độ phát triển nhanh chóng nhất.

Và vì các cuộc điều tra Maria thực hiện quả thật rất cao cấp, tin tình báo do DEI cung cấp đã trở thành những rường cột chủ chốt cho vụ của Kahner; nhưng đồng thời, cô cũng ém rất nhiều

thông tin, và đó lại là nguồn cơn chủ chốt cho nổi bực dọc của Kahner.

“Ta nay đã có ngày xét xử rồi đây, cô Hellene.” Kahner mào đầu. “Và đội biện hộ phía Murray đang vui sướng xoa xoa mấy cặp tay bẩn thỉu của chúng, bởi vì lượng điều phía ta có thể đề xuất và ám chỉ thì nhiều lắm, nhưng lượng bằng chứng rạch ròi để quy kết những chuyện đã xảy ra cho hắn thì xem chừng lại hơi hẻo.”

“Các hồ sơ về Retorna vẫn đang được kiểm duyệt,” cô lãnh đạm bảo bọn họ.

“Thế còn đặc vụ cô đã cài vào trụ sở lưu động của Murray thì sao?”

“Hiện tôi không thể xác nhận hay phủ nhận gì cả.” Đằng sau chiếc bàn, cô ngả người ra, nhẹ xoay trên ghế.

“Cẩn thận kẻo người ta tưởng cô không muốn treo đầu Murray lên bây giờ,” Kahner cáo buộc.

Mặt Hellene thoáng đánh lại và lạnh như tiền. “Ôi, tôi chẳng thiếu lý do riêng để muốn hắn bị ‘treo đầu’ đâu, anh Kahner ạ. Tôi muốn anh thành công lắm đấy.” Sau chút suy tính thầm, mặt cô hơi ánh lên vẻ thông cảm. “Vâng, chúng tôi đã cài được một đặc vụ, và lúc cuộc chiến gần kết thúc, cô ấy ở ngay sát nách Murray. Nhưng vụ đó bị đổ bể. Đặc vụ kia không thể thâm vấn được và thông điệp cô ấy truyền về rất rời rạc.”

“Xin chia buồn nhé.” Kahner nhăn mặt. “Nhưng nghe này, ít nhất mấy báo cáo về Retorna...”

“Chúng có vấn đề. Vả lại, chúng cũng chẳng hữu ích với vụ của anh đâu, anh Kahner. Tin tôi đi, tôi đã nghiền ngẫm chúng

rất kỹ lưỡng, phòng trường hợp kiếm được gì quảng cho anh rồi.”

Kahner đảo mắt. “Vậy nếu tôi hỏi họ bạn thì sao?”

“Thật tình chứ, cái cơ tử tế nhất anh nài ra được đó hả...?” Mắt cô lướt sang Aslan, và cô nhướng một bên mày. “Có phải cái người anh lôi theo để cổ vũ tinh thần đằng kia là Keram Aslan không đấy? Hình như anh ta còn chẳng nằm trong đội của anh cơ mà nhỉ?” Cô chớp mắt, và Aslan đoán cô hẳn đang tham vấn cơ sở dữ liệu của ICC. “Anh ở trong đội điều tra Sinh Dạng à?” Giọng điệu cô hơi thay đổi - nếu đây là bất kỳ con người nào khác, anh đã dùng từ *nồng ấm* hơn để tả về nó rồi.

“Gọi là tham gia tư vấn lập báo cáo thôi. Làm gì có chuyện *chúng* nó được ra hầu tòa.” Lời lẽ của anh nghe chua chát hơn dự định.

“Rồi nào.” Ngôn ngữ cơ thể của Hellene đã đổi khác hoàn toàn. Từ bộ dạng chán ngán đầy cường điệu đang bày tỏ với Kahner, cô chuyển sang ngồi rất yên. “Tôi có thể giúp gì anh đây, anh Aslan?”

Những tưởng sẽ bị gạt phắt, anh nói thẳng, “Tôi cần biết chuyện gì đã xảy ra ở Retorna. Tôi cần... tôi biết cô đã đưa vài người dân địa phương đến để làm chứng. Trong đó có một người...”

“Viên bác sĩ hay vị linh mục?”

“Hả? V... viên bác sĩ, tên gì nhỉ...”

“De Sejos,” Kahner nói hộ. “Khoan nào, cô Hellene, sao anh ta...”

“Tôi đã bảo anh rồi đấy thôi. Trong đó chẳng có gì dùng để

chống lại Murray được đầu. Bằng chứng về hành vi sử dụng vũ khí hóa học của Redmark đã được công bố rồi. Còn mọi thứ khác... nhập nhằng lắm.” Cô nhìn thẳng vào mắt Aslan. “Tuy nhiên, anh sẽ vẫn được giữ chỗ thông tin ấy. Với điều kiện anh thường xuyên cập nhật tình hình cho tôi và để tôi tham gia cùng.”

“Tôi không nghĩ DEI...”

“Không phải DEI. Chỉ tôi thôi.”

Trong khoảnh khắc ấy, một vẻ rờn rợn như toát lên từ cô. Sau này ngẫm lại, Aslan không khỏi hồ nghi rằng cái thần thái đó đến từ cách cô giữ cho thân mình bất động tuyệt đối, chẳng mấy may để lộ bất kỳ biểu hiện hình thể hay tín hiệu giao tiếp nào cả.

“Chà, có mơ tôi cũng chẳng với nổi tới cái đặc quyền an ninh cao chót vót của cô đâu, thế nên, tất nhiên rồi, cô muốn sao cũng được,” anh yếu ớt đồng ý. “Nhưng tôi không hiểu lý do.”

Phong thái móm mĩa của cô chợt tái xuất hiện, thỉnh thoảng đến gai người. “Chắc tại tôi yếu chớ đây mà.”

[1]Tức Reconquista, một chuỗi các chiến dịch quân sự do các vương quốc Kitô giáo thực hiện trong giai đoạn 722 - 1492 nhằm giải phóng vùng lãnh thổ phía Nam của Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha, vốn đã bị người Maroc chiếm đóng từ thế kỷ VIII Công Nguyên. [N.D.]

[2]Nghĩa là Bộ phận Điều tra Ban đầu. [N.D.]

ĐẠI CA

Lại rồi, lại nữa rồi. Tôi đã lại đánh nhau, nhưng đây sẽ là lần cuối. Tôi là mẫu tốt, tốt hơn mọi con chó khác trong này. Tôi mạnh, mạnh nhất nhất. Vì ở đây bọn tôi không có Ông Chủ, tôi trở thành thủ lĩnh, thành thủ lĩnh nhờ tôi mạnh. Sẽ chẳng ai còn quấy tôi nữa.

Suốt một ngày liền, chúng cứ cắn xé nhau, cắn xé để xem ai đứng thứ hai, thứ ba. Ngốc ghê, ngốc ghê. Tôi cho chúng một hệ thống thứ bậc để chúng đỡ phải làm vậy. Tôi đã thử tạo lập nó bên trong thiết bị cấy của chúng, nhưng không được. Do hệ thống, cái hệ thống của bọn chúng đấy. Hầu hết đều không tương thích. Vậy nên tôi phải nói, chỉ nói cho chúng nghe thôi. Tôi chọn ra những con chó giỏi nhất trong đám và phong chúng làm sĩ quan. Tôi phân tất cả vào đúng bậc. Giờ chúng sẽ không còn đánh nhau và không còn cãi cọ nữa. Khi có bất đồng, chúng hỏi những đứa ở bậc cao hơn. Khi những đứa ở bậc cao hơn có bất đồng, chúng hỏi tôi. Quyết định của tôi sẽ đúng, đúng nhất nhất, bởi vì tôi là thủ lĩnh.

Cái chuồng nay đã trở thành một nơi im im hơn nhiều. Tôi tưởng điều này sẽ làm con người thấy vui, nhưng họ cứ sợ sệt, sợ hơn cả lúc trước. Hồi bọn tôi sủa và đánh nhau và la hét, họ

không ưa bọn tôi. Giờ đây, khi bọn tôi chỉ ngồi, ngồi thôi, ngồi và quan sát họ, họ lại càng không ưa bọn tôi. Tôi chẳng hiểu nổi họ.

Một số con người cố làm bọn tôi tức, hoặc bằng lời lẽ, hoặc bằng súng điện. Họ muốn bọn tôi la hét và khùng điên. Tại sao, tại sao thế nhỉ?

Bởi vì họ muốn bọn tôi bị tiêu diệt.

Nhưng họ không thể đơn thuần tiêu diệt bọn tôi. Không đâu, không thể đâu. Nếu được thì họ đã làm luôn rồi. Vậy nên họ muốn bọn tôi trở thành một thứ cần phải bị tiêu diệt. Tôi đang suy nghĩ về những gì luật sư của mình đã nói.

Tôi đã ra lệnh rồi. Không được tức, không được giận với con người. Ngay cả khi đang giận lắm lắm, giận nhiều nhiều cũng không.

Giờ họ lại đang đưa tôi đến chỗ nó, đến căn phòng nhỏ, đến nơi tôi từng gặp Luật sư Keram John Aslan. Những người lính gác đã đổi khác: hồi trước họ đi đứng như Ông Chủ, mặc dù họ sợ tôi. Bây giờ họ càng sợ nữa, và họ đi đông hơn nhiều, như thể sự im im trong chuồng là địch, là một kẻ họ muốn đánh lại. Nhưng họ không thể đánh nó. Không đâu, không đánh được đâu. Gậy gộc và phi tiêu và súng điện sao mà đánh nổi cái im?

Những con chó khác quan sát tôi được đưa đến căn phòng. Tôi nhìn vào từng đứa một, và chúng cụp mắt xuống, cụp xuống để thể hiện mình biết tôi là thủ lĩnh. Một số đứa gọi tên tôi.

Các lính gác không nhìn vào đám chó. Họ gồng mình, cổ

gắng không nhìn vào đám chó, cổ lăm, cổ lăm, dù cho họ có vũ khí trong tay và đám chó đang bị nhốt hết bên trong những chiếc chuồng nhỏ tí tí. Các lính gác nhìn thẳng đằng trước, và họ vã mồ hôi, và họ sợ.

Aslan lại trông có vẻ lo lắng. “Người ta bảo cậu đang làm mọi người trong này phải xôn xao hết lên đấy, Đại Ca à,” anh ta nói với tôi.

“Ngăn rồi. Tôi ngăn kết xôn xao rồi,” tôi bảo anh ta. Tôi có thể nói thêm nữa, nhưng anh ta sẽ không hiểu tôi đâu. Tôi có thể giải thích ở đây hiện đang yên bình thế nào, và con người sợ là sai, sai lắm lắm. Nhưng tôi không chắc liệu điều ấy có phải là sự thật không. Mọi chuyện phải tốt lên mới đúng, vì đã hết đánh nhau, hết đánh nhau rồi mà. Nhưng đồng thời, tôi nghĩ mình cũng đang bắt đầu hiểu hiểu. Trong chuồng có đông bọn tôi. Đông lắm, đông lắm. Hồi còn riêng, còn lẻ, bọn tôi ai cũng mạnh. Bây giờ, bọn tôi là một bầy mạnh. Ngay cả khi ở trong những cái chuồng nhỏ của mình, bọn tôi vẫn mạnh.

“Cậu nhớ tôi đang nói dở về vụ Retorna chứ,” anh ta mở lời.

“Ừ.”

“Cậu có thể kể cho tôi nghe về nó không? Về những chuyện cậu bị bắt phải làm ấy? Về các mệnh lệnh cậu đã nhận được.”

Tôi ngẫm nghĩ. *“Không có mệnh lệnh. Ở Retorna, tôi là thủ lĩnh.”*

“Rồi.” Anh ta chỉnh chỉnh máy tính. Tôi gần như có thể nghe thấy tiếng nó văng vẳng trong hệ thống liên lạc, như là âm ma vậy. “Nghe này, thế còn trước đó, lúc cậu có mệnh lệnh thì sao? Cậu có thể thuật lại chuyện hồi đó cho tôi. Vậy được không? Cậu đã nhận lệnh gì từ M...” Anh ta dừng lại, dừng và nhìn

nhìn, nhìn tôi, nhìn xem liệu tôi có đoán được cái từ đã bị anh ta ngắt giữa chừng hay không.

M là Ông Chủ, là phần đầu, phần đầu của Ông Chủ đấy. M mở ra tên, cái tên con người của Ông Chủ. Mèo Rừng. Là cách Hart gọi. Hart từng gọi vậy.

“Cậu có kể được cho tôi nghe không, Đại Ca?” Aslan hỏi tôi.

Tôi chẳng biết câu trả lời là gì. Tôi hẳn phải bị cấm làm thế. Phải bị, phải bị chứ. Tôi cảm thấy vậy mà. Ông Chủ hẳn sẽ không muốn tôi nói gì đâu. *Ừừừừ*. Tôi lắc đầu. Lắc lắc, lắc lắc. Lắc như thể những suy nghĩ đó là một bầy ong, cứ chích tôi đau nhói.

“Đây là chuyện quan trọng, Đại Ca ạ.”

“Bọn tôi đã chiến đấu với địch,” tôi bảo anh ta.

“Địch nào thế?”

“Ông Chủ giao địch cho bọn tôi. Bọn tôi chiến đấu với chúng. Tôi là Chó Ngoan.” Bây giờ thì không, không ngoan, không còn ngoan nữa rồi, nhưng tôi nhớ mình từng là một Chú Chó Ngoan, Chó Ngoan của Ông Chủ.

Aslan chìa ảnh ra cho tôi xem: các địa điểm ở Campeche. “Có phải cậu đã chiến đấu với địch ở đây không?” anh ta hỏi. “Còn ở đây thì sao? Và đây nữa?” Tươi ghê, tươi ghê. Các bức ảnh trông thật tươi và đầy năng, làm tôi nhớ đến những ngày ấm áp, những ngày còn biết chắc về mọi thứ. Là ở đây, ngay đây này. Bọn tôi từng chiến đấu ở những chỗ đó, hồi cuộc đời còn đơn giản.

“Đại Ca?” Aslan nhắc. “Cậu kể được gì cho tôi nào?” Anh ta đang cố tỏ vẻ thân thiện, nhưng căng thẳng, căng thẳng kìa. Có

căng thẳng ẩn đằng sau nó. “Cậu có trả lời được những câu hỏi này không? Quan trọng lắm đây.”

“Được, trả lời được,” tôi bảo anh ta. Là thật, là đúng thật đấy; điều anh ta yêu cầu là một công việc tôi có khả năng thực hiện. Câu trả lời ấy xem chừng tạm khiến Aslan thấy hài lòng.

“Đại Ca này, ở đây đang có một người cậu quen đấy,” anh ta nói với tôi. “Tôi sẽ đưa người ta vào, nhưng tôi muốn cậu giữ bình tĩnh nhé.”

Tôi cảm thấy thật bồn chồn, thật căng thẳng. Là Ông Chủ, Ông Chủ à? Có phải tôi đã trả lời sai không? Tôi muốn gặp lại Ông Chủ, muốn lắm lắm, nhưng cũng không hề muốn gặp ông ấy đâu. Mọi con chó đều cần đến chủ, nhưng tôi lỡ hư mất rồi. Hồi ở Retorna, Ông Chủ đã giận tôi. Tôi đã không chịu vâng lời.

Nhưng khi Aslan quay vào, anh ta không đi cùng Ông Chủ. Theo chân anh ta là hai con người nữ. Là quen cả, quen cả kìa. Tôi quen cả hai người bọn họ.

Một người là thủ lĩnh: nhìn dáng đứng của cô ta và cả dáng đứng của Aslan cùng những người khác là sẽ thấy rõ ngay, rõ lắm lắm. Cô ta từng đi cùng Ông Chủ - sau khi cô ta đến, mọi thứ đều thay đổi. Ellene Asanto, là Ellene Asanto, mặc dù Aslan gọi cô ta bằng một cái tên khác.

Con người nữ còn lại là Bác sĩ Thea de Sejos.

Asanto đang bảo bà ta: “Nếu không muốn, chị không việc gì phải cố cả; nếu thấy quá sức chịu đựng...” như thể bà ta sẽ bị sợ tôi. Khi nhìn vào tôi, bà bác sĩ thoáng do dự. Xét cho cùng, bà ta đâu thể nghĩ thấy tôi, trong khi có nhiều Sinh Dạng được chế theo mẫu của tôi lắm.

Thế rồi bà ta thốt lên “Đại Ca!” và chạy đến bên tấm chắn, và miệng bà ta mỉm cười, cười tươi ghê, tươi ghê, và tôi thấy vui, vui lắm lắm. Ellene Asanto và Keram John Aslan cứ nhìn mãi, nhìn không chớp mắt, nhưng bà bác sĩ đặt tay lên miếng nhựa, và một lúc sau, tôi cũng làm vậy. Tôi không cảm thấy tay bà ta, nhưng tôi có thể tưởng tượng được nó.

“Bác sĩ de Sejos?” Aslan hỏi.

“Đúng mày rồi, phải không?” Bác sĩ de Sejos đang nói chuyện với tôi, không phải với anh ta.

“*Vâng,*” tôi nói. Tôi đang phải gắng giữ cho giọng thật khẽ, thật nhỏ. Khó quá, khó quá.

“Tao cứ ngỡ mày đã chết rồi cơ. Thương tích của mày trầm trọng kinh khủng,” bà ta bảo tôi.

“*Tôi mạnh mà, mạnh mà.*”

“Bác sĩ de Sejos nói cậu và đội của cậu đã bảo vệ Retorna khỏi lực lượng Redmark, những kẻ lúc ấy đang tìm cách phá hủy nó,” Aslan nói.

“Ừ,” tôi công nhận.

“Bà ấy nói nếu không có cậu, bọn chúng đã phá hủy phòng khám và giết hết bệnh nhân của bà ấy rồi. Theo phỏng đoán, những vết thương các bệnh nhân đó mang trên mình chính là động cơ của chúng.”

Tôi đánh mắt từ anh ta sang Ellene Asanto. Hiện cô ta đang đứng sau lưng anh ta và nhìn tôi, thẳng vào tôi. Không biết, không biết rồi. Tôi hiểu ra rằng Aslan không biết con người này từng có mặt ở Retorna. Tôi tự hỏi anh ta có biết cô ta từng ở bên Ông Chủ không. Tôi tự hỏi mình có nên cho anh ta biết không.

Nhưng giờ đây, tôi chỉ nhìn Bác sĩ Thea de Sejos, và thấy thật vui, vui ghê, vui ghê, vui vì bà ta cũng đang vui. Là do tôi, do tôi đây. Bà ta vui do được gặp tôi đây.

Bác sĩ Thea de Sejos muốn tôi đi nói chuyện. Ở đây có Aslan, có một con người nam khác tên là Kahner, và có cả Ellene Asanto nữa. Bà bác sĩ không nói mình nhận ra Asanto. Là cố ý, cố ý đây. Bà ta đang cố ý không nói ra điều đó. Khó hiểu, khó hiểu ghê. Nhưng tôi bắt chước bà ta. Cái tên Ellene Asanto không hề được nhắc đến. Không ai chỉ vào cô ta và nói, “Người này từng có mặt ở Retorna.”

Keram John Aslan bảo rằng bọn họ đang trừng phạt những kẻ xấu. Tôi hỏi sao họ biết ai là kẻ xấu. Anh ta bảo kẻ xấu là những người đã làm chuyện xấu xa.

Họ muốn tôi kể lại những chuyện xấu xa mà đám kẻ xấu đã làm. Nhưng nếu đó là những chuyện xấu, thế thì chẳng phải tôi cũng xấu xa đấy ư? Tôi đã làm theo lời họ bảo. Nếu họ là kẻ xấu, tôi sẽ là Chó Hư.

Ông Chủ là một trong những người bị họ gọi là kẻ xấu.

Tôi đã cãi lệnh ông ấy một lần rồi. Nếu có thể ra lệnh được, ông ấy bảo gì đây?

Khắp xung quanh tôi, những con chó khác đều đã say ngủ cả. Tôi thì không ngủ. Không nổi, không nổi. Đầu tôi bị căng đầy, đầy quá, đầy quá. Tôi là thủ lĩnh, nhưng tôi không phải là Ông Chủ. Đáng lẽ tôi không bao giờ phải đưa ra lựa chọn hết. Đáng lẽ thế, đáng lẽ thế cơ mà.

Trong đầu tôi, một thứ vốn bao lâu nay toàn tắt ngấm chợt bật lên. Tôi có các kênh liên lạc. Tôi kiểm tra hệ thống của mình: chúng đang hoạt động, hoạt động kìa, dù trước đây chúng toàn im im. Lần đầu tiên kể từ hồi ở Retorna, có người truyền phát tín hiệu trên các tần số cũ.

Hệ thống liên lạc: Đại Ca à?

Tôi yêu cầu mã định danh và chúng được đưa ra. Ngay lập tức, tôi biết người đang nói chuyện với mình là ai.

Kênh của tôi: Chào em.

Kênh của Mật: Chào Đại Ca.

Kênh của tôi: Báo cáo tình hình đi.

Kênh của Mật: Em vẫn đang được tự do, Đại Ca ạ. Em không ở gần anh đâu. Em đang nói chuyện từ một nơi xa lắc, thông qua liên kết vệ tinh. Em đang ẩn nấu, chờ xem báo cáo của Keram John Aslan sẽ thu được kết quả ra sao và cấp trên của anh ta sẽ quyết thế nào.

Khi nghĩ về chuyện đó, tôi thấy rầu rầu. Họ sẽ tiêu diệt chúng ta.

Kênh của Mật: Không, Đại Ca à. Em sẽ không để điều đó xảy ra đâu. Em đã có sẵn một kế hoạch rồi, phòng khi lâm trúng tình huống xấu nhất, nhưng kế hoạch này liều lĩnh vô cùng, trong khi vẫn có thể có những kết cuộc tốt hơn.

Con bé kể cho tôi về kế hoạch liều lĩnh của nó, và kể về cả tôi, cả tôi nữa, về vai trò của tôi trong đó. Kế hoạch này liều lắm, liều lắm lắm. Nếu họ tiêu diệt tôi ngay trong cái chuồng này, có khi tương lai tôi cũng sẽ chẳng đổi mấy đâu. Nhưng Mật bảo, Hãy hy vọng, Đại Ca à. Hy vọng luôn tồn tại mà. Nhưng vẫn có những cách khác để cứu anh đấy.

Tôi thử đem tình hình bản thân ra kể với nó, nhưng nó xem chừng đã biết hết, biết hết hết rồi.

Kênh của Mật: Hệ thống của họ không an toàn như họ tưởng đâu, với cả em còn được trợ giúp nữa.

Kênh của tôi: Anh nên làm gì đây?

Kênh của Mật: Hãy để họ nhìn thấy anh. Cứ trả lời các câu hỏi của họ đi, nhưng hãy để họ nhìn thấy anh. Họ sẽ đưa anh ra trình diện trước thế giới.

Kênh của tôi: Anh không muốn ra trước thế giới. Không muốn, không muốn đâu.

Kênh của Mật: Anh phải làm thôi.

Tôi hỏi con bé, Đây là lựa chọn đúng đắn à?

Vâng, nó bảo tôi.

Anh sẽ được làm Chó Ngoan chứ?

Vâng, nó bảo tôi. Nhưng còn hơn thế nữa kia, có khả năng anh sẽ cứu được tất cả chúng ta đây.

Sáng hôm sau, tôi gọi các con người lính gác. Họ không thích thế, không thích, không thích. Tôi bảo họ rằng tôi muốn nói chuyện với luật sư của mình.

ASLAN

“**N**ếu mục tiêu của ta mà là mức xếp hạng truyền hình thì đã hết xảy rồi,” Kahner xuýt xoa. “Người ta ước tính rằng có cộng sạch lượng khán giả theo dõi tại gia trong cả năm mùa Siêu cúp Bóng bầu dục và Vô địch Bóng đá Thế Giới vừa qua lại thì cũng vẫn chẳng sánh nổi với vụ này.”

Aslan nhìn chằm chằm vào ly cà phê của mình. Màn hình gắn phía trên quầy rượu đang chiếu cảnh phòng xử án. Hiện thời chưa có gì diễn ra cả, nhưng tất thảy đều muốn theo dõi trực tiếp từng giờ từng phút của quá trình tố tụng. Ở góc trên cùng bên phải là một phát thanh viên, bình luận những câu vô bổ trong chế độ tắt tiếng. Chẳng cần phải đoán cũng biết chủ đề là gì. Ai nấy đều đang ngóng đợi nhân chứng chủ chốt của bên công tố.

Nhân chứng. Các đội pháp lý đang cãi nhau ỏm tỏi về bản chất chính xác của Đại Ca. Bởi vì nó là một con chó, một Sinh Dạng - chưa từng có tiền lệ nào cho phép chúng ra làm chứng cả. Phải chăng nó là một chuyên gia được tòa án mời đến để tư vấn? Hay liệu nó chỉ là một bằng chứng biết đi lại, biết nói năng thôi đây?

Bất kể cánh luật sư có quyết định ra sao, thế giới cũng muốn

được trông thấy nó: một gương mặt chó đại diện cho cái thứ quái thai mơ hồ mang tên nghiên cứu Sinh Dạng.

“Tôi đến phát bệnh mất,” anh khẽ nói. Anh và Kahner ngồi tại chiếc bàn muôn thuở, nhưng hôm nay, Maria Hellene đã rời văn phòng Đội Điều tra để xuống nhập bọn cùng họ. Kahner rõ ràng đã hy vọng rằng việc cô có mặt ở đây là dấu hiệu cho thấy cô đã ít nhiều cởi mở hơn, không còn vận kín một lớp giáp khó gần trên người như trước nữa; tuy nhiên tính đến nay, cô chỉ ngồi sát mép ghế và xem màn hình. Nhưng giờ đây, cô liếc sang Aslan.

“Anh bị sao vậy?”

“Nghe này, tôi biết mục tiêu duy nhất của hai người là diệt Murray, nhưng... mọi người đã nghe Đại Ca trình bày về những việc cậu ta từng thực hiện rồi đấy. Và giờ cậu ta sẽ phơi mặt ra, bô bô khai với bàn dân thiên hạ về hàng bao thường dân mình đã sát hại, về bao chuyện kinh hoàng. Và cậu ta sẽ chẳng hề hay biết mình đang tự đẩy bản thân vào vòng lao lý - để chừng còn toàn bộ giống loài của cậu ta nữa! Cậu ta sẽ chỉ nghĩ rằng mình là một con Chó Ngoan thôi.”

“Tôi đến chịu ông đấy, KJ,” Kahner bảo anh. “Ta sắp sửa còng đầu được một tên tội phạm chiến tranh thứ thiệt trăm phần trăm, và bằng chứng kết án hằn lại đến từ chính mồm vũ khí của hắn nữa chứ. Vui vẻ lên phát xem nào, cha nội!”

“Tôi có nhiệm vụ soạn báo cáo về các Sinh Dạng, để cho cấp trên còn định đoạt số phận của họ. Tôi đã viết xong báo cáo rồi đây. Nó nói rằng họ là những sinh vật thông minh, có nhận thức, và họ không đáng chịu kiếp bị đem đi nghiên vụn ra, hong lấy linh kiện tái chế, như thể họ là rôbốt hay gì ấy.” Aslan thấy

Hellene nhìn mình chăm chặp như điều hâu, lưu tâm đến anh còn hơn cả Kahner. “Nhưng tất cả chúng ta đều biết rằng báo cáo của tôi còn khướt mới chọi nổi với dư luận. Và một khi đã nghe Đại Ca phát biểu, dư luận sẽ quay ngoắt lưng lại với cậu ta ngay.”

“Anh quan tâm làm gì?” Hellene đều giọng hỏi anh. Câu này dường như thực sự mang ý hỏi.

“Bởi vì làm thế là sai trái,” Aslan hùng hổ nói. “Bởi vì năm, mười năm sau, ta sẽ ngẫm lại về tất cả những sinh vật mình đã tàn sát, và ta sẽ ý thức được rằng mình đã làm một điều khủng khiếp, đơn thuần vì quần chúng đương thời đang ngả theo một chiều hướng nhất định. ICC sẽ bị ô danh muôn đời, bởi lẽ khi phải đối đầu với áp lực, ta rốt cuộc đã đưa ra quyết định lầm lạc. Và... tôi đã nói chuyện với Đại Ca. Cậu ta... cậu ta đang hoang mang, và cậu ta sợ hãi, và cậu ta... rất *dũng cảm*. Cậu ta không cần phải làm thế này đâu, cô hiểu chứ? Cậu ta có ý chí tự do.”

“Ông mà nói, ‘Cậu ta có linh hồn’, là tôi sẽ ọe ra đấy,” Kahner chen vào.

“Vậy theo anh, cậu ta có linh hồn không nào?” Hellene chột hỏi.

“Mong thầy đạo lượng thứ cho tôi vì nói thế này, nhưng tôi ưa luật hơn thần học,” Kahner đáp. “Ít nhất ta có thể đưa ra quyết định về người thật việc thật.”

“Kiểu như liệu Đại Ca có phải là người hay không ấy hả?” Hellene căn vặn. “Vụ đó là thật, phải không nào? Quyết định của ta hoặc sẽ tạo dựng, hoặc sẽ hủy hoại thế giới, chỉ vì ta nói rằng ‘đây là một vật vô hồn’, nhỉ?”

“Nhiều đó là đủ thật với tôi rồi.” Kahner nhún vai.

“Còn anh thì sao?” Hellene hướng ánh mắt sắc lẹm về phía Aslan.

Anh nhún vai. “Tôi cũng có theo thần học bao giờ đâu.” Nhưng rồi một ý nghĩ sức hiện lên. Nó đến từ một cái thời xưa lắc xưa lơ, hồi anh hãy còn sùng đạo hơn và tâm hồn chưa đến nỗi chai sạn như ngày nay. “Có điều Kinh Qur’an... mọi người biết Tà linh là gì không?”

Kahner thử liếc sang Hellene, những mong sẽ được liếc lại, hiềm nỗi cô đang dồn đổ toàn bộ sự chú ý vào Aslan. “Nói tiếp đi.”

“Thông điệp của Ngôn sứ là dành cho cả con người lẫn Tà linh - những sinh vật không phải người nhưng vẫn có khả năng nhận biết Chúa^[1].” Aslan mông lung khua khoắc tay, cố gắng nhớ lại những bài học từ thuở nào. “Nếu Tà linh được chấp nhận, hà cớ gì Đại Ca lại không? Chẳng lẽ bởi vì cậu ta được con người tạo ra chứ không phải Chúa, thế nên cậu ta không là cái thá gì hết ư?”

“Đôi khi tôi thấy lo cho ông ghê cơ,” Kahner lắc đầu nói.

“Cậu ta đang được đưa vào kia,” Hellene nhỏ giọng bảo.

Cảnh tượng trên màn hình trông tựa tựa một đám diễu mừng chiến thắng man rợ, chứ không giống một phiên tòa mây. Bên đầu tiên bước vào phòng là lực lượng an ninh, trang bị trên người giáp chống đâm và mũ chống bạo động, lăm lăm vũ khí tự động. Và càng lúc, họ càng thêm đông: sáu, tám, mười, tuồng như một bộ phim Cảnh sát Keystone^[2] phiên bản bán quân sự ử dọt đang được trình chiếu cho cả thế giới xem. Tiếp nối màn đó

là một quang lạng; thế rồi, với một óc hài hước tầm tối, Aslan nhận ra rằng Đại Ca sẽ phải chặt vật lắm mới lách qua được cánh cửa kia. Rõ ràng là chưa ai suy tính thấu đáo vụ này.

Nó xuất hiện ở ngưỡng cửa, cúi người lom khom, cái đầu dẹt cùng bộ hàm to khỏe chúi tới trước. Trong khoảnh khắc đó, nó như hiện thân của con quái vật từng khiến nhân loại khiếp sợ từ buổi hồng hoang, hiện thân của mọi tiếng sói tru trong đêm, mọi cặp mắt long lanh trong bóng tối.

Và đây là lần đầu tiên công chúng được chiêm ngưỡng Đại Ca.

Nó nhích người vào, từng cùi chỏ một; một bộ xiềng khổng lồ trói nghiêng hai tay nó trước mặt. Nhìn nó y hệt chần tinh, và khi nó đã chui hẳn được vào phòng xử án, toán nhân viên an ninh lật đặt lui lại. Aslan có phần kỳ vọng nó sẽ ngẩng đầu lên hú, phần nộ vì bị xích. Xong sẽ đập tan gông cùm của mình và làm loạn tới bời.

Nhưng thay vào đó, Đại Ca ra đứng trước bức nhân chứng trong tư thế khom lưng không thoải mái, cố co mình lại sao cho thật nhỏ, song vẫn sừng sững át hết mọi thứ. Họ xích nó vào cả bức lẫn dưới sàn, và Aslan nhận thấy rằng con Sinh Dạng càng bị cùm nặng bao nhiêu, đội lính canh càng thêm dạn dĩ bấy nhiêu. Anh có cảm tưởng bất cứ lúc nào thôi, ngay khi biết mình đã được an toàn, họ sẽ bắt đầu xăm xĩa nó.

Và Kahner nói, “Trông họ cứ như đang chuẩn bị cạo trụi nó đi vậy.”

“Hả?”

“Tích Samson đây^[3],” Hellene thì thầm, và Kahner bắn cho

cô một ánh nhìn kỳ cục.

“À, ừ thì, cũng đúng đấy, nhưng tôi đang nghĩ đến nhân vật khác kia.” Khi thấy họ nghệt mặt ra, anh ta bực bội thở dài. “Ôi giới ơi nữa, KJ, đáng lẽ ông phải nhanh nhạy với cái ám chỉ này nhất mới phải chứ. Ông chỉ ít cũng đã xem phim rồi chứ nhỉ^[4]?”

Aslan muộn màng gật đầu.

“Anh tin cậu ta đã rồi đời,” Hellene nhận định gọn lỏn. Mắt cô không mấy may rời khỏi màn hình.

“Theo tôi nghĩ, dân tình nay đã được diện kiến cậu ta rồi, và rồi một khi hay biết cậu ta phải thừa hành những mệnh lệnh nào, thế giới sẽ nhất tề kêu gọi trừ khử ngay mọi Sinh Dạng từng được tạo ra - tất cả bọn họ luôn, chứ không chỉ các mẫu quân sự thôi đâu,” Aslan đau khổ xác nhận. “Và làm vậy là sai trái.”

“Phải,” trước sự sửng sốt của Aslan, cô xác nhận. “Làm vậy là sai trái. Và nếu chuyện đó xảy ra, tình hình khả năng cao sẽ tệ đi ngay.”

“Tập trung đánh từng trận một thôi,” Kahner bảo họ. “Cứ thật Murray trước cái đã. Bị chính chó nhà phản chủ, đểu thế chứ lý. Quả đúng là ác giả ác báo mà.” Anh ta cười toe toét. “Và người chơi ra sân rồi kìa!”

Các nhân viên tòa án lần lượt bước vào, và tất cả đều không khỏi giật thót hoặc chết đứng khi trông thấy thứ đang đón đợi mình.

“Bật tiếng lên đi!” Kahner hô. “Họ đang dẫn Murray vào đây.”

[1] Trong Kinh Qur'an, có một số đoạn tiết lộ rằng ngay cả Tà linh cũng lắng nghe lời giảng của Muhammad và theo Hồi giáo. Điều này cho thấy Muhammad là sứ ngôn của cả con người lẫn Tà linh, và thông điệp của Kinh Qur'an được dành cho cả nhân loại và Tà linh. [N.D.]

[2] Cảnh sát Keystone là một toán cảnh sát bất tài, xuất hiện trong các bộ phim hài hài kịch châm của Công ty Điện ảnh Keystone đầu thế kỷ XX. [N.D.]

[3] Samson là một trong những phán quan cuối cùng của người Israel cổ đại, được đề cập đến trong Sách Thủ Lãnh. Samson sở hữu sức mạnh siêu phàm, nhưng nếu tóc bị cắt thì sẽ mất đi năng lực ấy. Theo điển trong kinh, Samson đã bị người tình cạo mất tóc khi đang ngủ, sau đó giao nộp cho kẻ thù. [N.D.]

[4] Trong Biên niên sử Narnia, Đại Sư Tử Aslan đã bị Phù Thủy Trắng làm nhục bằng cách cạo trụi bờm trước khi giết. Bản phim chuyển thể cũng có tình tiết này. [N.D.]

ĐẠI CA

Tôi là Đại Ca. Tôi là một Chú Chó Ngoan.

Các con người phủ lên mình nhiều mùi hương khác nhau. Nhiều mùi, nhiều lắm lắm. Hăng hăng và giả tạo trong mũi tôi. Nhưng nồng nhất nhất trên người họ là mùi sợ hãi. Ngoài đúng một người ra, mọi con người tôi gặp đều bốc mùi sợ hãi. Tất cả con người đều sợ tôi.

Bây giờ tôi đã hiểu nhiều hơn trước. Tôi biết rằng họ sợ không có nghĩa là họ sẽ chỉ muốn bỏ chạy. Con người phá hủy những thứ khiến họ thấy sợ. Nếu có sức mạnh để phá hủy một thứ khiến mình thấy sợ, tôi cũng sẽ làm vậy ngay thôi.

Nhưng tôi cũng biết rằng con người sẽ không sợ mãi. Không đâu, không đâu. Hoặc là không cần, không cần phải làm vậy. Bác sĩ Thea de Sejos không sợ tôi. Hart không sợ tôi. Ngay cả luật sư Keram John Aslan cuối cùng cũng đã không sợ tôi. Không sợ, không sợ nữa.

Nhưng những con người trong căn phòng nhỏ này sợ tôi, sợ nhiều, sợ nhiều nhiều, mặc dù tôi đã bị xích kỹ lắm, kỹ lắm rồi. Họ chĩa súng và họ cau có và họ hừ giọng, nhưng có sợ, có sợ hãi kìa. Sợ hãi ẩn đằng sau tất cả. Tôi ở đây để phục vụ một mục đích, để làm một Chú Chó Ngoan. Tôi ở đây để nói lên sự thật.

David Kahner, cũng luật sư, một luật sư khác, đã giải thích chuyện này cho tôi: tôi cần phải hữu ích. Phải hữu ích bằng cách kể hết lại cho họ nghe về tất cả những điều tôi đã làm ở Campeche. Anh ta nói rằng nếu tôi hữu ích, mọi người sẽ thích tôi hơn.

Tôi có thể nhận thấy Luật sư Aslan không đồng ý, nhưng anh ta cứ im im. Tôi chẳng hiểu nổi anh ta. Luật sư Kahner nói đúng mà, đúng mà: hữu ích là tốt; hữu ích sẽ làm con người thích tôi hơn. Tôi muốn con người thích tôi. Tôi muốn làm một Chú Chó Ngoan. Muốn chứ, muốn chứ.

Luật sư Kahner muốn đưa cả một bầy chó đến đây nói lên sự thật về Campeche, nhưng anh ta chỉ có mình tôi thôi. Những con chó quân đội khác không thể nói cho anh ta biết toàn bộ sự thật vì hệ thống thứ bậc của chúng cứ cản trở, cản trở suốt, làm chúng rối rối. Trong đầu chúng có chuồng, và chúng không thoát được ra khỏi những cái chuồng ấy để nói lên sự thật. Với cả chúng cũng không biết nhiều bằng tôi.

Trong đầu tôi không có chuồng. Không đâu, không đâu. Các giao thức hệ thống thứ bậc của tôi đã được gỡ bỏ. Ai cũng thấy rối rối, thấy lạ lạ trước vụ đó, nhưng tôi nhớ thông điệp cuối cùng mình nhận được từ Hart. Là anh, là anh đấy. Chính anh đã làm điều này. Chính anh đã mở chuồng ra.

Tôi hôm trước, tôi đã nói chuyện với Mật. Con bé gọi đến từ một nơi ẩn náu xa xa, xa xa, giọng vang lên trong kênh của nó. Tôi kể cho nó chuyện Hart đã làm, và nó đồng ý với tôi. Tôi hỏi nó liệu có làm được như vậy với những con chó khác không. Nó nói rằng mình đang nghiên cứu. Mật có một kế hoạch. Kế hoạch này lớn, lớn lắm lắm. Nếu con người không quyết định tiêu diệt

tất cả bọn tôi, con bé sẽ dễ triển khai nó hơn. Chính thế nên bây giờ, tôi đang hữu ích. Bởi vì hữu ích sẽ có lợi.

Tôi đứng đây, người cúi cúi, khó chịu và bị xích kéo vẹo đi. Hay là nhờ con người, nhờ họ nổi lộng chúng? Có sao không nhỉ? Nhưng họ đang sợ quá, sợ quá, chắc không được rồi.

Trước đó, Luật sư Kahner đã cùng tôi điểm lại lời khai của tôi, đi qua từng sự kiện, từng sự kiện. Bọn tôi nói về mọi chuyện đội của tôi đã làm trước khi bị chia cắt khỏi Ông Chủ. Tôi kể cho anh ta nghe về tất cả những lần bọn tôi chiến đấu với kẻ thù: kẻ thù có súng và kẻ thù không có súng, con người to và con người nhỏ. Tôi đã hữu ích, hữu ích lắm lắm. Đôi khi tôi hữu ích đến mức Luật sư Kahner phải ra ngoài dạo quanh, dạo quanh, xong bọn tôi mới nói chuyện tiếp được.

Nhưng cuối cùng, anh ta hài lòng với tôi, và anh ta không sợ, không sợ nữa, hoặc là không còn sợ theo kiểu như cũ. Và anh ta bảo tôi chỉ việc kể lại hết hết, kể giống như thế thôi. Các buổi nói chuyện của bọn tôi đã được ghi âm, nhưng có ý nghĩa nhất nhất sẽ vẫn là những gì được nói ra tại tòa án. Căn phòng đây con người này đây chính là nó đây: một tòa án.

Tại đây, một số con người có thiết bị ghi hình, và tôi hiểu rằng những thiết bị này đang cho nhiều nhiều con người khác nữa theo dõi tôi. Họ sẽ nghe thấy tôi nói ra những điều hữu ích. Họ sẽ thấy tôi làm một Chú Chó Ngoan. Sẽ thấy, sẽ thấy đấy.

Có con người mới đang đi vào phòng.

Ông Chủ, chính là Ông Chủ.

Tôi cố nhảy bật lên, và xích của tôi cùng tất cả những thứ gắn vào xích đều nhảy tung theo tôi. Những con người mang

súng đang quất tháo, quất vào mặt tôi, quất và chĩa vũ khí. Thế tức là họ là địch à? Tôi có nên chiến đấu với họ không? Ông Chủ đang ở đây, đang đây kia. Đầu tôi rối rối, rối lắm. Tôi muốn đến bên ông ấy, nhưng tôi bị xích mất rồi. Tôi sửa: không có từ, không từ nào cả, không phải tiếng nói như tôi đáng lẽ phải dùng, mà chỉ là tiếng sửa, một tiếng sửa thôi, sửa lên như chó.

Mọi con người khác trong phòng cũng rối rối - và càng sợ hãi hơn. Nhiều nhiều con người đã đứng dậy. Một số đang la hét. Những con người mang súng đang hét vào mặt tôi. Tôi đầy căng nổi muốn chiến đấu hoặc bỏ chạy.

Nhưng tôi là một Chú Chó Ngoan. Tôi sẽ không chiến đấu hay bỏ chạy. Không đâu, không đâu. Tôi ép bản thân bình tĩnh lại, và tôi ngừng kéo xích. Tôi nói với con người, “Tôi xin lỗi.” Khác kia, khác kia. Giọng tôi đã khác hẳn.

“Tôi xin lỗi,” tôi nói một lần nữa, nói để mình nghe. Con người có vẻ không tin tôi, nhưng trong giây phút đó, tôi đã quên họ. Vẫn là giọng tôi, vẫn giọng tôi đó, nhưng phần gầm gừ sâu trầm của nó đã biến mất. Tôi truy cập hệ thống của mình: tôi có hai tùy chọn giọng nói, giọng cũ và giọng mới này: giọng chiến; giọng hiền. Là Mật, chính là Mật đấy. Tôi biết mà, biết mà. Bằng cách nào đó, Mật đã làm được điều này.

“Tôi xin lỗi.” Vẫn là cái giọng trầm, vang to, nhưng không có các sắc hạ âm khiến con người kinh hãi. Tôi nhìn con người, cố làm họ hiểu, nhưng họ không biết giọng cũ của tôi. Họ không hiểu, không hiểu đâu. Chỉ có Ông Chủ mới nhận ra sự khác.

Tôi nhìn Ông Chủ. Ông Chủ nhìn tôi. Tôi không đoán được ông ấy đang nghĩ gì, nhưng ông ấy không sợ.

Cũng có luật sư, Ông Chủ cũng có một luật sư đấy: một con

người nữ trông có vẻ không hài lòng với mọi thứ. Giờ cô ta đang nói gì đó. Không hiểu, không hiểu. Tôi không hiểu phần lớn lời cô ta. Tôi nghĩ gần như tất cả các con người ở đây cũng không hiểu được phần lớn lời cô ta nói. Ý của cô ta là không nên cho phép tôi nói, và không nên cho phép chấp nhận những điều tôi đã nói trong các bản ghi âm. Cô ta bảo tôi không phải là một nhân chứng phù hợp.

Tôi muốn nói chuyện với cô ta, nhưng Luật sư Kahner đã dặn tôi rằng tôi chỉ nên nói khi có ai khác nói chuyện với mình thôi.

Tôi lắng nghe cô ta: cô ta bảo rằng tôi sẽ nói bất cứ điều gì tôi được lập trình để nói, rằng tôi là một vật, không phải một cá nhân. Một con người khác, Luật sư Arnac, bạn của Luật sư Kahner, bảo rằng tôi vẫn cứ là bằng chứng. Họ tranh luận về tôi, tranh luận với giọng lịch sự, điềm tĩnh; và trong khi ấy, Ông Chủ cứ nhìn tôi, nhìn tôi, nhìn tôi mãi.

Hiểu rồi, hiểu rồi. Tôi bắt đầu hiểu chuyện này là sao. Trước đây thì tôi không hiểu, không hiểu đâu. Tôi từng tưởng đây là để tìm ra sự thật. Nhưng Luật sư Aslan đã bảo tôi rằng đây là để trừng phạt kẻ xấu. Tôi tưởng ý anh ta muốn nói kẻ địch cơ.

Trong khi các luật sư cãi nhau xem có nên cho tôi nói hay không, tôi bắt đầu vẽ hình trong đầu, vẽ ra sự tình tại tòa án này: ai là kẻ xấu cần bị trừng phạt, và trong số những chuyện kẻ đấy đã làm hoặc ra lệnh cho người khác làm, chuyện nào là xấu xa. Lúc trước, tôi không hiểu mọi thứ theo kiểu này. Tôi đã đến đây vì tôi tưởng rằng mình biết đâu là đúng và đâu là sai, và làm Chó Ngoan là như thế nào. Nhưng giờ tôi lại nghĩ, có phải mình đang hư, mình là Chó Hư mất rồi không? Có phải đây, có phải

làm cái chuyện này này, là tôi đang hư không?

Hay là từ trước, từ trước nhỉ? Có phải mọi chuyện tôi làm hồi trước, chuyện ở Campeche ấy, là chuyện hư không? Bởi vì tôi hẳn phải là một Con Chó Hư mà. Hẳn thế, hẳn thế rồi. Hoặc lúc đó hư, hoặc bây giờ hư. Trong cả hai lần, tôi đều được con người khen, khen rằng tôi là một Chú Chó Ngoan vì đã làm vậy.

Tôi bắt đầu khẽ rên, sâu sâu trong lồng ngực.

Tôi muốn Mật giúp tôi, muốn Mật cơ. Tôi muốn Ong và Rong. Tôi muốn biết đâu là tốt và đâu là xấu.

Và suốt lúc ấy, Ông Chủ cứ theo dõi tôi. Trước cái nhìn của ông ấy, tôi co rúm người lại, rúm rúm, rúm rúm, nhưng ông ấy chẳng tỏ vẻ tức giận gì cả. Trông ông ấy hình như sẽ không trừng phạt tôi đâu. Nhưng tôi biết mình đáng bị phạt. Đáng chứ, đáng chứ. Tôi chỉ không biết vì tội gì thôi. Tôi là một Con Chó Hư. Tôi là một Con Chó. Hư Mọi thứ tôi từng biết đều sai cả, sai cả rồi.

Và sau đó, Ông Chủ cùng luật sư của Ông Chủ nói chuyện với nhau. Họ nói khẽ lẩm lẩm, nhưng tôi vẫn nghe thấy. Ông ấy muốn nói chuyện với tòa án về tôi. Luật sư của ông ấy không muốn ông ấy làm vậy. Không đâu, không đâu. Nhưng Ông Chủ là thủ lĩnh. Luật sư cũng giống Mật: cô ta thông minh, nhưng cô ta phải làm theo lệnh.

Và cuối cùng, cô ta bảo với con người trưởng ở đó rằng, “Thân chủ của tôi muốn đưa ra một tuyên bố trước tòa.”

Những con người khác cũng tranh cãi về điều này, nhưng không lâu. Tôi nghe thấy hết các cuộc thảo luận thì thăm của họ. Luật sư Arnac và đội của ông ta nghĩ có thể Ông Chủ sẽ bị “vạ

Và Luật sư Arnac đưa ra các câu hỏi của mình. Ông ta chìa cho tôi xem những bức ảnh chụp nhiều nơi ở Campeche - những nơi tôi từng chiến đấu với địch. Ông ta kể với tôi những ngày tháng tương ứng với các mục trong cơ sở dữ liệu của tôi. Ông ta hỏi tôi đã nhận được lệnh gì và tôi đã làm gì. Cả tòa im im, im im, chờ nghe tôi nói. Họ lắng nghe, và họ chĩa thiết bị ghi hình.

Ông Chủ đang nhìn tôi.

Tôi đang run, đang lắc. Tôi là một Con Chó Hư. Ông Chủ là con người xấu xa, nhưng ông ấy là Ông Chủ của tôi. Tôi chỉ có một Ông Chủ thôi. Tôi biết mình đã không vâng lời ông ấy ở Campeche. Tôi biết làm thế là đúng đắn. Biết chứ, biết chứ. Nhưng bây giờ, ông ấy đang ở đây, ngay đây này, và tôi chẳng biết làm gì mới là đúng đắn.

“Con xin lỗi, Ông Chủ ời,” tôi rặn ra có vậy.

“Không sao đâu, Đại Ca.” Họ không muốn ông ấy nói, nhưng ông ấy không cần phải nói hơn thế. Không cần, không cần nữa.

Luật sư Arnac đang lặp lại câu hỏi của mình, dần trở nên tức giận. Tôi nhìn từ ông ta sang Ông Chủ rồi lại nhìn về. “Đừng mà,” tôi van họ, người rúm rúm đi, cúi sâu đầu, sâu sâu. “Xin đừng bắt tôi. Tôi không muốn, không muốn đâu. Xin đừng. Con xin lỗi, Ông Chủ ời, tôi không thể.”

Càng lúc Arnac càng giận hơn. Ông ta đã lập một kế hoạch cụ thể cho vụ việc này. Tôi đã tập dượt trước với Luật sư Kahner rồi. Tôi là bằng chứng chủ chốt để gắn kết Ông Chủ vào với những chuyện xấu xa đã xảy ra. Tôi là công cụ mà Ông Chủ đã dùng, công cụ thực hiện những chuyện xấu đó. Tôi là một Con

Chó Hư. Dù có nhìn nhận mọi thứ theo cách nào, tôi cũng luôn thấy mình là một Con Chó Hư. Luôn hư, luôn hư, luôn là hư.

“Xin đừng,” tôi thút thít, và Arnac càng thêm cáu giận, quát mắng tôi, chồm người về phía tôi. Tôi có thể ngoác hàm đớp lấy ông ta, nhưng tôi chỉ co rúm vào, rúm nữa nữa, rúm thấp người hơn, run rẩy và thút thít rên. Có lần ông ta giơ tay định đánh tôi, nhưng rồi ông ta nhớ ra. Luật sư, là luật sư mà. Ông ta là luật sư, và luật sư không làm những chuyện như vậy.

Tôi cảm thấy như bị nạo rỗng. Lại sai, lại sai rồi. Tôi đã lại làm sai rồi. Tôi chẳng bao giờ làm được gì đúng cả. “Tôi xin lỗi,” tôi nói, nói lại, nói lại, nói lại nữa, nói cho đến khi họ bỏ cuộc và tôi bị những con người mang súng đưa ra ngoài.

Khi ngoái lại nhìn, tôi thấy Ông Chủ đang mỉm cười, và đó là điều tệ nhất, tệ nhất nhất.

ASLAN

Kahner vẫn đang mượn rượu tiêu sầu, nhưng hơi men xem chừng không đủ sức xoa dịu sự chua xót hay nổi thống khổ của anh ta. Aslan không ngờ anh chàng lại cay cú với vụ này đến thế. Chắc tiếc nuối lớn nhất của anh ta là cái sự nghiệp xán lạn mình đáng lẽ đã có thể gây dựng nhờ ăn theo thành công trong vụ truy tố, chứ không phải chuyện một tên tội phạm chiến tranh khét tiếng đã bị lọt lưới trời. Nhưng có lẽ nói vậy thì hơi độc miệng. Rốt cuộc, tham vọng cá nhân và tình yêu công lý đâu nhất thiết phải tồn tại biệt lập với nhau.

Sau vụ của Đại Ca, phiên tòa cứ thế cắm đầu lao dốc. Chẳng ai chối bỏ rằng lực lượng Redmark đã gây ra những tội ác tày trời ở Campeche, nhưng riêng khoản kẻ nào giữ quả bóng trách nhiệm thì lại mập mờ tựa hương khói. Jonas Murray rõ ràng đã cầm trịch suốt giai đoạn ấy. Đối với Aslan, Kahner, cũng như nhiều người khác nữa, điều này hiển nhiên đến phi thường. Khôn nổi khi đem vấn đề lên trình trước tòa thì... Murray cáo lắm, và đội bào chữa của gã cũng dư thừa xảo quyết, và xem chừng sự kiện nào sự kiện nấy cũng đều có kẽ hở cho chúng lợi dụng. Murray biện hộ rằng mình nhận được những mệnh lệnh, những báo cáo mâu thuẫn; rằng thuộc hạ của gã đã tự ý hành

động. Đám thuộc hạ kia ở đâu ư? Nhiều kẻ hoặc đã bỏ mạng giữa làn tên mũi đạn, hoặc đã mất tích. Ít nhất một nhân chứng chủ chốt chưa kịp ra tòa thì đã gặp chuyện chẳng lành - một vụ việc suýt soát giống tai nạn, vừa đủ khả dĩ để không cáo buộc được gì cụ thể cả.

Và bên nguyên bắt đầu bó tay trước Murray. Phía bọn họ dĩ được gã mấy tội lặt vặt, nhưng các tội danh nặng - vũ khí hóa học, chiến dịch thanh tẩy - cứ vo ve quanh tên gã như bầy ruồi lượn lờ trên một đồng phân, có điều mãi chẳng đậu hẳn xuống.

Luật sư của gã đã có một bài phát biểu hạ màn vô cùng hùng hồn. Mụ chỉ ra mức độ nghiêm trọng của các tội ác đó, chỉ ra rằng nếu bị kết án, Murray nhiều khả năng sẽ phải đối mặt với án tử. Mụ điểm mặt chỉ tên lực lượng đa quốc gia đã phái Redmark đến Campeche. Mụ hỏi ai mới là kẻ ác ôn đích thực. Mụ nói Murray bất quá chỉ là một con tốt thí.

Và dù bên truy tố đã dốc sức bầu víu lấy mọi nhẽ, vẫn không bằng chứng nào đủ trọng lượng cả. Murray được tự do tự tại rời khỏi tòa án.

Kahner tức điên người. Thế rồi Arnac mò đến và nạt nộ anh ta, và một cuộc cãi vã nảy lửa đã bùng nổ giữa hai người bọn họ. Một số điều Kahner đã phun vào mặt cấp trên có lẽ sẽ chẳng giúp anh ta rộng đường công danh đâu. Sau đó, anh ta lết ra quán và bắt đầu nốc Scotch ừng ực.

Aslan chỉ ngồi đấy quan sát anh ta, đồng thời nghĩ về Đại Ca. Báo cáo đã được anh giao nộp từ trước phiên tòa, và ắt hẳn cũng như hàng triệu người khác, các sếp nhà anh đều đã theo dõi những gì con Sinh Dạng làm trên bục nhân chứng.

Có người ngồi phịch xuống cạnh anh. Vì tưởng đây là

Kahner, nay đã quay lại với một ly rượu mới rót thêm, anh giật nảy mình khi thấy đó hóa ra lại là Maria Hellene.

“Đến lúc chúc mừng nhau rồi đây nhỉ?” cô nói.

“Ý cô là sao cơ? Chúc mừng Murray hả?”

Cô hơi nhếch miệng cười nghiêm nghị. “Anh phải kiểm lấy nguồn tin nào tử tế hơn để cập nhật tình hình trong chính ban của mình đi, anh Aslan ạ.”

Kahner đang lờ qua tiếng lại với cậu nhân viên pha chế. Aslan nhăn mặt. “Nghe này, giờ có lẽ không phải là thời điểm thích hợp để úp úp mở mở đâu, được chứ?”

Cô đẩy một chiếc máy tính bảng sang bên bàn của anh. “Cho anh xem trước này. Anh không nhận được nó từ tôi đâu đấy nhé.”

Anh bực bội liếc xuống, thế rồi dính tịt mắt vào đó. “Cái này là...?”

“Đề xuất sơ bộ, nhưng nó sẽ được duyệt thôi,” cô bảo anh. “Xem chừng anh làm ăn khá đấy chứ.”

“Cả hai ta đều thừa biết tôi không phải người đã khiến cục diện xoay chuyển mà.” Anh không thể rời mắt khỏi chiếc máy tính. Ủy ban nhận báo cáo từ anh cuối cùng cũng đã vào cuộc. Quả như tiên liệu của anh, gió chiều nào thì họ ngã theo chiều ấy. Chỉ có điều kể từ sau màn làm chứng thảm họa của Đại Ca trong phiên tòa xét xử Murray, gió đã đảo chiều. Thay đổi ấy đến từ chính những khoảnh khắc Arnac nạt nộ con Sinh Dạng, trong khi sinh vật to lớn sừng sững bị nào xiềng, nào xích trói gô kia chỉ dám ngáy một thup sâu người xuống trước mặt ông, thút thít van lơn và quần bách cùng tận. Từ hung thần hóa nạn

nhân, từ kẻ đáng sợ hóa vật hãi sợ. Ai ai cũng đã nghe thấy những lời Murray nói với nó; ai ai cũng đã trông thấy con thú khốn khổ bị giày vò và giằng xé - thấy những xúc cảm rất người hiển hiện trên khuôn mặt chó và trong ngôn ngữ cơ thể Sinh Dạng lai tạp của nó. Ai ai cũng đã thấy một con chó không muốn phản chủ.

Cộng đồng mạng dậy sóng vì nó. Búa rìu dư luận hỗn loạn đã chuyển hướng vung, từ khiếp đảm trước bày Sinh Dạng háu mồi sang nhiệt thành vận động đòi quyền cho Sinh Dạng. Nội trong vài ngày, vô vàn kiến nghị và các cuộc bút chiến máu lửa cũng như các trang web ủng hộ đã ồ ạt nở rộ. Thiên hạ hay tin tương lai các Sinh Dạng hiện vẫn còn đang được suy xét, và đã liên hệ với các đại biểu của mình. Và hẳn đứng sau đổ thêm dầu vào lửa còn là những tập đoàn cũng như chính quyền từng sử dụng Sinh Dạng để gìn giữ an ninh nữa. Mọi tranh luận có lý trí về đề tài ấy đều bị nhấn chìm bên dưới một cơn sóng triều khổng lồ, cấu thành từ cảm xúc đầy thiện chí của con người.

Và riêng lần này, Aslan thấy mừng rơn. Anh từng e ngại rằng chính thứ cảm xúc đó sẽ đẩy Đại Ca và toàn thể đồng loại nó đến bên bờ vực tuyệt diệt. Nhưng giờ đây, đã có một động thái mang tính thăm dò nhằm cấp cho Sinh Dạng một pháp nhân nào đấy, trao cho chúng dăm ba quyền kèm theo các hạn chế. Bởi vì không có hạn chế thì không được. Bất kể phân bua kiểu gì, đám Sinh Dạng vẫn sở hữu tiềm năng gây ra những thiệt hại nghiêm trọng khôn cùng. Đạo luật về Chó dữ^[1] sẽ không đủ đâu.

Nhưng chúng đang tồn tại. Ngay ở đây, ngay lúc này. Chúng sẽ không biến đi đâu cả. Lần đầu tiên sau hàng chục nghìn năm,

nhân loại phải chia sẻ thế giới với một loài tinh khôn khác.

Tranh luận sẽ còn kéo dài thêm nhiều năm nữa. Bọn chúng nên có những quyền gì? Chúng giống người đến cỡ nào? Những bên sản xuất ra chúng được lưu giữ quyền sở hữu ở mức độ nào? Chúng có phải là nô lệ không? Có ai nắm giữ quyền sở hữu trí tuệ đối với chúng không? Cơ sở nảy sinh bất đồng hãy còn đủ nhiều để hằng hà sa số luật sư không phải lo thiếu việc trong suốt phần đời còn lại của mình - và trong số các luật sư ấy, chắc sẽ có cả Aslan.

“Tin tuyệt thật,” anh nhẹ nhàng nói.

“Sao chẳng thấy anh nhảy cẫng lên và đắc thắng dứ nắm đấm gì cả,” Hellene xỏ xiên.

“Đây chỉ là khởi đầu của một quá trình dài đằng đẳng thôi.”

“Ừ, nhưng đã lâu lắm rồi ta mới đạt được một cột mốc pháp lý lớn đến thế,” cô chỉ ra. “Nhờ có nó, các dạng thức trí thông minh phi nhân đã được hưởng một số quyền vốn từ trước đến nay chỉ dành riêng cho con người. Ảo diệu thật đấy nhỉ?”

“Vâng, đúng là ảo diệu thật.” Trong một thoáng, Aslan nhìn cô không chớp mắt. “Nói tôi nghe đi, cô Hellene: sao cô lại quan tâm đến toàn bộ vụ này thế? Cô điều tra vụ Murray mà. Tôi cứ ngỡ cô sẽ đau chung cái đau của David cơ.”

“Chuyện này trọng đại hơn vụ Murray,” cô bảo anh. “Tôi thất vọng vì chúng ta không hỏi thêm được hẳn, nhưng chuyện này trọng đại hơn.”

“Ờ thì, tôi cũng nhất trí thôi, chỉ có điều nghe cô nói vậy tôi thấy hơi ngạc nhiên. Tôi đang bỏ sót gì à?”

“Nhiều lắm.” Nụ cười nở trên môi cô có lẽ mang thiện ý,

nhưng nó vẫn lệch tông thế nào đó, và rốt cuộc trông cứ giả tạo. “Đến lúc cần biết thì anh khắc biết thôi, và tại thời điểm đó, anh hẳn sẽ chỉ muốn tự vả cho mình một phát vì đã không nhận ra sớm hơn đây, nhưng tạm thời, hãy cứ đơn thuần chấp nhận rằng tôi rất tâm huyết với vấn đề này đi.” Cô nói câu đó với phong thái lãnh đạm cố hữu, nhưng anh vẫn cảm thấy mình chí ít vừa bắt được bóng hình cái lòng nhiệt huyết kia, ẩn sau lời lẽ của cô. “Với cả, anh Aslan à, tôi sẽ không quên rằng anh đã góp công đâu, và anh đã làm rất tốt. Tương lai nợ ơn anh rồi đây.”

“Điều ấy chưa chắc đã tốt, nhưng mà ừ,” anh tán đồng, đẩy trả chiếc máy tính về phía cô.

“Còn một thứ nữa anh nên biết.” Cô mở một báo cáo khác ra và nghiêng máy cho anh đọc. “Xem qua đi nhé.”

Tài liệu này khá ngắn, và khi anh còn chưa đọc được phân nửa, máu trong người anh đã buốt cóng hoàn toàn. “Không thể nào...”

“Là thật đấy. Chứ nếu đây mà là một trò đùa thì thật vô duyên quá sức, công nhận không?” Cô nhướn một bên mày hoàn hảo.

Đã có kẻ phát hiện ra một lỗ hổng an ninh tại nhà tù Sinh Dạng, nơi Đại Ca và hàng bao con chó khác đang bị giam giữ. Mọi ổ khóa, chuông báo động, cùng các hệ thống phòng ngừa tại đây trông như đều có thể bị vô hiệu hóa đồng loạt bất cứ lúc nào. Cửa nẻo sẽ nhất tề bung mở, Sinh Dạng sẽ xổng hết ra ngoài.

“Tôi không hiểu,” Aslan thành thực thú nhận. “Sẽ xảy ra... hỗn loạn, sẽ có máu chảy đầu rơi... đúng không?”

“Biết thế nào được,” Hellene nói với anh. “Chẳng ai cần phải

thực thi kế hoạch này cả, bởi vì các sếp của anh đã đưa ra quyết định đúng đắn rồi còn gì.”

Anh nhìn vào mắt cô, và trở nên kinh hồn bạt vía trước một nét vô hình vô dạng lẫn khuất bên trong chúng. Trong đời mình, anh đã có dịp chạm trán những kẻ cuồng tín, diện kiến những con quái vật - quái vật đội lốt người, và rồi đến phiên các Sinh Dạng do con người đã tạo ra. Nhưng vào lúc đó, Mary Hellen khơi dậy trong anh một nỗi kinh hãi khủng khiếp bội phần, vì anh chẳng biết mình đang phải nhìn cái giống gì nữa.

“Tương lai đang đến đây, anh Aslan. Hãy thấy mừng vì anh là người đấu tranh cho nó đi, bởi lẽ không một ai cản bước nổi nó đâu,” cô nhẹ nhàng nói, thế rồi cô rời bàn đi mất hút, trong khi Kahner hãy đang loạng choạng bước tới, áo bị kéo xệch cúc bung cúc cài sau màn xô xát với cậu pha chế.

Lần đầu tiên kể từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến nay, Aslan lấy làm ghen tị với khả năng đắm đầu vào hũ rượu của anh chàng kia.

[1] Một đạo luật gây tranh cãi ở Anh, ban hành năm 1991. Luật cấm hoặc hạn chế một số chủng chó nhất định, đồng thời quy việc thả rông chó thành hành vi phạm pháp. [N.D.]

PHẦN IV
CHỖ
KHÔNG CHÈ
CHỦ NGHÈO

ĐẠI CA

C hỗ tôi bây giờ sống là nơi này đây.

Họ đã quyết định rằng bọn tôi đủ là người. Vừa đủ, vừa đủ thôi. Chỉ vừa đủ người để không thể đem đi tiêu diệt được. Và bởi thế, họ cần tính cách giải quyết chúng tôi.

Họ xây các thị trấn. Họ xây chúng nhanh thật nhanh, xây tại những vùng tiện cho họ canh chừng bọn tôi, và tiện cả cho họ tiêu diệt bọn tôi nếu cần nữa. Tôi nghĩ ý đồ của họ là thế đấy.

Thị trấn này nằm ở Mỹ, và họ gọi nó là “Thảo Cầm Viên”. Là đùa, đùa đấy, một trò đùa của con người. Thảo Cầm Viên được tạo thành từ các khối hộp bê tông không khác nhau tí gì, xếp chồng chất, chồng chất trên nhau. Chúng ngăn được mưa. Mấy cái hộp bọn tôi được cấp đều chỉ có sàn trần trụi, cứng ngắc, lồi vào thì không được gắn cửa; xây bên ngoài hộp là những bậc thang vừa to vừa vững, dẫn lên những chiếc hộp ở cao hơn. Con người bảo rằng đây là điều tối thiểu họ có thể làm cho bọn tôi.

Và họ cho bọn tôi ăn. Đồ ăn chẳng nhiều đâu, và cũng chẳng ngon gì, nhưng vẫn có để ăn. Các món họ cho bọn tôi ăn đều trộn lẫn những thứ xấu, và ai ăn đồ ăn miễn phí cũng đều trở nên chậm đi, ngốc đi, và thường xuyên bị rối rối trong đầu, trừ khi chúng được thiết kế tốt như tôi và các mẫu hiện đại hơn.

Bây giờ tôi đã hiểu *miễn phí* là gì. Tôi biết về *miễn phí* và giá cả và tại sao mọi thứ *miễn phí* đều không đáng tin cậy. Không đâu, không đâu.

Thảo Cầm Viên được xây dựng trên một hòn đảo bê tông ở sông Đông. Cũng giống như thị trấn Đảo Rikers^[1] của con người ở gần đó, hòn đảo được nối với đất liền thông qua một con đường đắp cao, bởi vì con người muốn đến gặp bọn tôi và theo dõi bọn tôi. Ngoài ra, bây giờ họ đã biết phải dùng bọn tôi thế nào rồi. Bọn tôi làm thuê cho họ.

Họ nhồi bọn tôi vào đây, nhồi tận hàng trăm đứa, và họ theo dõi bọn tôi cả ngày lẫn đêm bằng máy quay. Trên đầu, máy bay cứ lượn suốt, lượn suốt. Đứng ở đầu đường đắp, đoạn nối với đất liền, là cảnh sát có vũ trang.

Họ đã đồng ý sẽ không tiêu diệt bọn tôi. Nhưng họ không cần phải thích bọn tôi.

Tôi không biết họ nghĩ bọn tôi sẽ làm gì khi đến đây. Có lẽ họ nghĩ rằng bọn tôi sẽ chỉ ngồi ì ra đó thôi, ngồi và ăn chỗ đồ ăn tẻ và sống trong mấy cái hộp trống rỗng kia cho đến khi bọn tôi chết và không còn là một vấn đề nữa.

Đầu tiên, bọn tôi đánh nhau. Hầu hết bọn tôi đều chưa gặp nhau bao giờ. Bọn tôi cần biết ai là thủ lĩnh. Những đứa không phải chó thì không tham gia. Ở đây có vài đứa là gấu, vài đứa là rồng, toàn những cựu binh của các Bầy Đột kích Đa mẫu dạng khác, từng được dự kiến sẽ triển khai ngoài chiến trường. Có mấy đứa là chuột. Có mấy đứa là lửng và ôpôt. Có một đứa bảo rằng mình là vượn cáo, thành viên một dự án chế tạo vật nuôi Sinh Dạng nay đã bị hủy bỏ. Ở đây không có ong. Không hề, không hề. Có lẽ con người không muốn chấp nhận rằng những

con ong như Ong còn hơn cả ong, hơn ong nữa cơ.

Bọn tôi đánh nhau, đánh và tụ thành các bầy, và các bầy nhỏ đánh nhau cho đến khi các Bầy Lớn xuất hiện.

Tôi đã thành công, thành công lắm lắm. Tại đây có một số đũa từng ở trong cái chuồng lớn gần tòa án cùng với tôi, và chúng biết tôi là thủ lĩnh. Một số đũa khác đeo biểu tượng Redmark và từng chiến đấu ở Campeche. Bọn tôi đánh nhau, đánh chút chút, nhưng rồi chúng cũng để tôi làm thủ lĩnh. Một vài con chó lạ cùng những con khác theo phe tôi, theo vì chúng thông minh hơn hầu hết những đũa khác và đã biết về chuyện ở tòa.

Tôi là thủ lĩnh của nhiều nhiều bầy, và các bầy của tôi sống trong một khu riêng tại Thảo Cầm Viên. Trong số tất cả các Bầy Lớn, bọn tôi lớn nhất, lớn nhất nhất. Có chín bầy khác. Các bầy của tôi để mắt theo dõi chúng. Tôi nghĩ một số bầy rồi sẽ nhập vào với bọn tôi, nhanh thôi, nhanh thôi. Những bầy khác thì sẽ đánh bọn tôi.

Dù bọn tôi có đánh nhau, hay thậm chí giết nhau, con người cũng không quan tâm. Không đâu, không đâu. Con người chỉ quan tâm nếu bọn tôi rời Thảo Cầm Viên mà không có giấy phép lao động thôi.

Có việc cho các Sinh Dạng làm; không đủ, không bao giờ đủ việc cả, nhưng lúc nào cũng có con người muốn thuê bọn tôi. Họ mang theo giấy tờ cho phép mình thuê bọn tôi đến trước cổng Thảo Cầm Viên, và rồi họ cử người vào trình bày việc mình cần. Thủ lĩnh các Bầy Lớn chọn người nhận việc. Tôi cố gắng chọn sao cho thật công bằng. Đũa nào cũng có cơ hội làm việc. Nếu làm tốt, chúng sẽ có thêm cơ hội làm việc mới. Nếu làm không

tốt, sẽ vẫn luôn có thêm nhiều con người mới đến thuê thôi.

Bọn tôi thích làm việc. Thích mà, thích mà. Khi làm việc, bọn tôi sẽ có một Ông Chủ, dù chỉ trong một thời gian ngắn, dù bọn tôi rồi sẽ phải quay về Thảo Cầm Viên. Làm việc cũng giúp bọn tôi có tiền. Tôi biết bọn tôi không nhận được nhiều tiền cho những việc mình làm. Bọn tôi khỏe hơn con người, nhanh hơn và có các giác quan nhạy bén hơn. Bọn tôi làm nhiều hơn, có điều lại bị trả công thấp hơn. Nhưng không sao, không sao cả. Tạm thế cũng được.

Nhiều con người có giấy phép bán đồ cho bọn tôi hay vào Thảo Cầm Viên, nhưng họ chỉ ở quanh quanh cổng. Họ bán cho bọn tôi những tấm thảm mềm để trải trong hộp, họ bán cho bọn tôi máy tính với hệ thống giải trí rẻ tiền, và họ bán cho bọn tôi đồ ăn. Đồ ăn là thứ bọn tôi mua nhiều nhất, nhiều nhất nhất: kiểu đồ ăn không chứa những thứ xấu. Kiểu đồ ăn cho phép bọn tôi suy nghĩ rõ ràng.

Tôi là thủ lĩnh của Bầy Lớn. Tôi cũng làm việc, cũng làm, cũng làm đấy, nhưng những đứa trong bầy tôi trích ra một ít từ chỗ tiền công mình kiếm được để gửi tôi. Tôi có một chiếc máy tính. Tôi có tài khoản tại một ngân hàng của con người, mở qua một trung gian con người. Con người trả cho bọn tôi ít ít thôi, nhưng tiền thì vẫn cứ là tiền. Tiền tăng theo từng ngày, tăng nữa, tăng nữa nữa. Một ngày nào đó, bọn tôi sẽ phải tính xem nên làm gì với chỗ tiền đấy.

Tôi ra cổng để đảm bảo mọi thứ vẫn ổn. Không ổn kìa, đang không ổn kìa. Max đang ở đây cùng với vài đứa trong bầy của nó, tìm cách ép cho nhiều đứa bên mình được nhận những việc hiện có hơn. Max cũng là một Sinh Dạng quân sự. Nó thuộc sở hữu

của một công ty an ninh tư tên là Mercanator và từng tham chiến ở Tanzania và Burundi, tham chiến nhiều lắm lắm. Nó là một mẫu khác tôi, người gầy hơn, mõm dài dài, và tai nhọn.

Đôi đầu, đôi đầu: nó và tôi; bầy của nó và bầy của tôi. Bọn tôi gầm gừ và đi vòng vòng, vòng vòng, vòng quanh nhau, vừa vòng vừa áng xem mỗi đứa mang theo bao nhiêu quân, và những đứa nào có tiếng đánh nhau khỏe. Thành viên các Bầy Lớn khác ở im bên ngoài, nhưng nếu chúng dò ra sự yếu đuối, hoặc nếu chúng đã bị mua chuộc, có khả năng chúng sẽ vào đánh hùa.

Tôi biết Max. Bọn tôi thường xuyên gặp nhau nói chuyện, và tôi thích nó, mặc dù đôi khi nó là kẻ địch của tôi. Nó đang làm điều tốt nhất cho bầy của mình, cũng như tôi, như tôi thôi.

Bọn tôi nhe nanh, và một số đứa yếu yếu trong bầy bọn tôi xộc đến đập nhau, nhưng chỉ thoáng tí tí, gần như chưa đánh đã tàn. Dọa đấy, là dọa đấy. Dọa nhiều hơn đánh thật. Max và tôi không rời mắt khỏi nhau. Bọn tôi chẳng ai muốn phải tự mình giải quyết vụ này cả: nếu đứa chiến thắng bị thương nặng, nó sẽ không làm thủ lĩnh được lâu nữa đâu. Max đã chiến đấu từ lâu rồi, hơn cả tôi cơ, nhưng tôi là mẫu mới hơn. Tôi được chế tạo mạnh mẽ hơn, nhanh nhanh hơn.

Nó nhìn đi chỗ khác trước, và không có đánh nhau, không xảy ra đánh nhau gì cả. Trật tự được lập lại, và mọi Bầy Lớn đều được nhận lượng việc phù hợp. Nhưng tôi sẽ cử người đến chỗ Max để bọn tôi còn nói chuyện. Chắc nó đang nghĩ mình đáng được hưởng nhiều việc hơn. Có lẽ bầy của nó hiện đã đông lên. Bọn tôi phải ước lượng quy mô bầy của nhau.

Các công việc phần nhiều là bảo vệ nơi này, nơi nọ - kho chứa, tòa nhà trống, văn phòng. Có Sinh Dạng là trộm sẽ không

dám đến. Không đâu, không dám đâu. Còn có việc khác là nâng và khiêng đồ: bọn tôi khỏe mà, khỏe lắm lắm. Đôi khi có các công việc chuyên biệt. Những Sinh Dạng hình dáng lạ lạ, lạ hơn bình thường có thể được trả tiền chỉ để con người nhìn ngắm. Đám chuột giỏi trò chui hầm chui cống và sửa chữa dây nhợ. Đám chó bọn tôi được nhờ người tìm ma túy hoặc tìm con người bị mắc kẹt, tìm bom. Đã có một số đứa bỏ mạng. Một số công việc là nhiệm vụ mật. Yêu cầu thì có, nhưng chi tiết thì không. Tất cả các công việc đều được kiểm tra trước bởi chính phủ con người, nhưng tôi cứ thấy lo lo, lo rằng một số công việc vẫn là việc xấu. Tôi lo rằng kẻ xấu sẽ dùng tiền để giúp tuồn công việc của chúng qua cống. Tôi lo rằng còn có cả kẻ xấu trong chính phủ con người. Đôi khi, sau khi nhận những công việc xấu ấy, đám bọn tôi có những đứa không còn về được nữa. Cũng có những lần chúng về được, về được đấy, nhưng thiết bị cấy của chúng đã bị phá hỏng để ngăn chúng kể về việc mình đã làm. Tuy nhiên, chúng kể được điều gì thì bọn tôi sẽ nhớ lấy điều ấy. Bọn tôi có nhiều cách sửa thiết bị cấy. Nhiều mà, nhiều mà. Họ không nhận ra bọn tôi biết nhiều cỡ nào đâu.

Ngày mai tôi có công việc để làm. Một số công việc chỉ được giao cho ít ít Sinh Dạng, ít lắm lắm, chỉ những đứa có giọng tốt và biết cư xử cẩn thận khi đi cùng con người thôi. Con người biết tôi. Tôi là một người nổi tiếng. Đôi khi, một con người giàu sẽ muốn có vệ sĩ. Đây là những công việc tốt nhất, tốt nhất nhất, nhưng không phải ai cũng được làm.

Tôi là một vệ sĩ tốt bởi vì tôi vừa có một giọng tốt để nói chuyện với con người, vừa có một giọng ồn để gầm gừ dọa họ. Khi nghĩ về điều này, tôi lại thấy vui vui, vui vui. Giọng tốt của

tôi là cái giọng Mật đã tải vào người tôi để tôi dùng trong phiên tòa, đúng như tôi vẫn luôn mong muốn.

Và giữa lúc đang nghĩ về điều này, tôi nhận được một cuộc gọi trên kênh liên lạc.

Kênh của Mật: Xin chào, Đại Ca.

Đúng ra thì bọn tôi phải mất khả năng kết nối liên lạc rồi. Đáng lẽ thế, đáng lẽ phải thế cơ. Nhưng nhiều đứa bọn tôi đã tìm ra cách né cơ chế chặn, từ đây khôi phục được chức năng này.

Tôi bảo Mật rằng mình đang vui, vui lắm lắm, vui vì thấy con bé gọi đến. Đây là lần đầu tiên nó liên hệ với tôi kể từ phiên tòa.

Kênh của Mật: Em nghe nói ngày mai anh sẽ vào thành phố, Đại Ca à.

Kênh của tôi: Anh phải đi làm.

Kênh của Mật: Em đã thu xếp để ông chủ của anh cho anh chút thời gian nghỉ ăn trưa. Anh có muốn đi ăn với em không, Đại Ca?

Kênh của tôi: Ừ, muốn chứ.

Kênh của Mật: Vốn từ vựng của anh đang cải thiện đấy, Đại Ca ạ. Vậy là tốt rồi. Em sẽ nhắn cho anh chỗ gặp em. Anh em mình có rất nhiều chuyện để nói với nhau đấy.

[1] Đảo Rikers là một hòn đảo ở sông Đông, nằm giữa quận Queens và quận Bronx, nơi đặt nhà tù chính của Thành phố New York. [N.D.]

(ĐÃ LƯỢC)

C húng ta nay đã lên đến tuyến thời gian thực, với từng khung hình đều được tường thuật tại chỗ. Tập nào tập nấy đều được phát sóng trực tiếp, mọi khoảnh khắc đều là một hồi kết lửng; mỗi phút mỗi giây đều khiến ta nhấp nhồm, chẳng biết liệu loạt phim có được nhà đài rót vốn sản xuất thêm tập nào nữa không, hay sẽ đơn thuần bị đứt gánh nửa chừng.

Đại Ca rời Thảo Cầm Viên, hòa cùng những Sinh Dạng phải đi làm hôm ấy. Nhiều người không phân biệt nổi lũ chó với nhau, nhưng chỉ cần trông vào cách những con chó khác hành xử quanh cậu ta thôi là ta sẽ nhận ra địa vị của cậu ta ngay.

Hình ảnh từ máy quay trên trực thăng cảnh sát: nhóm chó lửng thững bước trên con đường đắp, vài con đi trên hai chân, một số con di chuyển bằng cả tứ chi. Có mấy chốt kiểm tra, ụ tháp bê tông, súng ống, và dây kẽm gai. Khi được yêu cầu, lũ chó điềm đạm xuất trình giấy tờ.

Đại Ca trưng ra giấy tờ của mình. Trên đất liền, đằng sau chốt cuối, cậu ta sẽ gặp thư ký của Ruiz Blendt, con trai lão trùm bất động sản. Blendt Con ghé thành phố để đi gặp đối tác và duy trì

quan hệ xã hội, và hiện nay, khoe mẽ địa vị bằng một vệ sĩ Sinh Dạng ngoan ngoãn đang là mốt. Sang năm sau, mốt ấy sẽ lỗi thời. Đại Ca có hiểu điều này không? Cậu ta có hiểu gì không? Không. Cậu ta chỉ biết rằng mình có một công việc cần làm. Nếu kẻ điên nào giở trò bắn Blendt, hắn sẽ phải đương đầu với một Sinh Dạng chiến đấu, mạnh mẽ vô ngần và uyển chuyển chớp nhoáng, sở hữu hàng loạt giác quan nhanh nhạy. Chứng ấy dư sức khiến mọi tay sát thủ phải chùn chân.

Hình ảnh từ máy quay giám sát ngoài đường: phía cuối con đường đắp luôn có cảnh sát túc trực. Không chỉ gồm mỗi nhân sự người và phương tiện, đồn trú ở đây còn là các đơn vị rôbot mẫu mới nữa - những con nhện bốn chân bọc thép, trên mình gắn các ụ súng có thể đảo qua hàng loạt phương án xử lý tình huống khác nhau, cả gây sát thương lẫn không gây sát thương.

Vậy là sau một thời gian lang thang ngoài miền hoang, đám máy móc tự động đã tái xuất giang hồ, chính bởi vì con người đã đâm hãi sợ các Sinh Dạng, những kẻ từng thế chỗ chúng. Vấn đề gốc của đám lính chì này đã được giải quyết chưa nhỉ? Các nhà sản xuất khẳng định là rồi, nhưng tôi có thể đột nhập vào bộ não điện tử của chúng như chốn không người. Nếu muốn, tôi còn có thể sai cả chục con rôbot nhảy thiết hài mua vui cho mình nữa kia. Có đồ chơi thích thật đấy. Suốt mấy năm qua, tôi đã ngấm ngầm khuyến khích thiên hạ tái sử dụng rôbot. Con người cứ nghĩ chúng là địch thủ của Sinh Dạng, nhưng đây là do bọn họ bị lạm mớ phim Godzilla đại chiến Rôbot Godzilla quá mất rồi. Nếu cơ sự đủ bất lành, họ sẽ ngã ngựa ra rằng tất cả bọn quái

vật đều chung phe với nhau cả mà thôi.

Hình ảnh từ máy quay của đơn vị ngoài thực địa: Đại Ca đã băng qua rào ngăn, và đang gấp thư ký của Blendt. Người phụ nữ trung niên ngược lên nhìn cậu ta, bình thản và không hề tỏ ra sợ hãi. Cậu ta khom thấp người, thu nhỏ thân mình lại như một Chú Chó Ngoan.

Nếu chị thư ký chỉ giả vờ điềm tĩnh, mũi của cậu ta sẽ cho cậu ta biết ngay. Vẫn như mọi khi, một đám đông đang túm tụm ngoài đó để xem người ta cho đám chó rời chuồng. Bọn họ phần lớn là du khách, đổ xô đến đây từ khắp mọi miền trên thế giới để xem cách thành phố tuyệt vời này chào đón lứa dân nhập cư mới nhất của mình. Nướm nướp người đội mũ lưỡi trai in chữ MỸ và mặc áo phong NYC^[1], trong khi bọn trẻ con cười trên vai họ hồ hởi vẫy loạn quốc kỳ. Tôi nhớ từng có lần, một con nhãi đã chạy xộc ra ngoài rào.

Thước phim thời sự: đưa nhóc tí tẹo lao về phía lũ chó quá khổ, tay dang rộng. Một con chó khom người xuống, và, với cặp tay to ngang toàn thân đưa bé, bế nó lên. Nó nhấc bổng con bé lên cao. Nó chỉ muốn biết đây là đồ của ai để mình còn đem trả. Cảnh sát đang rô dại hết lên.

Đại Ca không nhìn thấy đơn vị của tôi trong đám đông, nay đang trà trộn giữa biển người hiếu kỳ, cũng chỉ là một con người như bao con người khác. Cậu ta sẽ theo chị thư ký lên thuyền đi xuôi xuống sông Đông, đến nơi Ruiz Blendt đang đợi chờ chàng vệ sĩ

đắt đỏ, phô trương của mình. Nếu đây mà là giai đoạn trước cuộc chiến, y đáng lẽ đã mua đứt một vệ sĩ như vậy về để phục dịch riêng rồi, nhưng hiện thời, việc sở hữu Sinh Dạng đang là một vấn đề xương xẩu. Quốc hội đang bàn cãi và tranh luận. Hàng bao tập đoàn bù lu bù loa lên rằng tước đoạt mở tài sản còn sống, biết nghĩ suy khỏi tay bọn họ là chiêu trò chủ nghĩa xã hội.

Rồi tôi sẽ sớm được gặp gỡ cậu thôi, Đại Ca à.

[1]Viết tắt của New York City, tức Thành phố New York. [N.D.]

ĐẠI CA

Tôi được báo rằng mình có thể nghỉ làm trong hai giờ. Tôi được báo rằng mình có một cái hẹn. Sao mà Ruiz Blendt lại biết về điều này thế nhỉ? Tôi không nghĩ ra nổi chuyện đó đã được thu xếp kiểu gì. Ông Chủ của tôi không trực tiếp nói gì với tôi hết, mà chỉ có bà thư ký mới làm vậy thôi. Tôi không thấy giận. Phần lớn con người xem chừng cũng bị ông ấy đối xử theo kiểu như vậy.

Để đến được tọa độ Mật đã gửi, tôi phải đi hết hai con phố. Tôi nhớ mang giấy tờ theo người. Nhớ chứ, nhớ chứ. Tôi bị chụp ảnh một trăm lẻ chín lần bởi những con người với mắt mở to, to lắm lắm. Tôi bị chặn lại bảy lần bởi những cảnh sát đeo súng bôn chôn. Vài người rút sẵn súng ra. Một người vung vẩy nòng súng trước mặt tôi. Thiết bị cấy và bản năng của tôi cứ mách bảo tôi, Địch, địch. Tôi gạt lời cả hai đi, mặc dù đối với một số người, tôi có thể nghĩ thấy rằng điều chúng nói cũng phần nào chính xác. Họ không muốn tôi ở đây.

Mỗi lần tôi trình giấy tờ cho cảnh sát, một đám đông lại túm tụm xung quanh với nào điện thoại chụp hình, nào đồng hồ đeo tay, nào kính mắt, nào thiết bị cấy. Nhiều nhiều người tò mò, nhiều nhiều người sợ hãi, nhưng họ hành xử như thể khi đứng

trước họng súng của cảnh sát, tôi chẳng khác nào đang bị xích lại.

Tôi nghĩ: Nếu tôi mà là Chó Hư, mấy người sẽ không ai cản được tôi hết. Không đâu, không đâu.

Thế rồi tôi nghĩ: Có phải vậy tức là họ đã đúng khi coi mình như kẻ địch không? Điều gì ngăn tôi làm hại họ đây? Chẳng gì ngoài ý thức của bản thân tôi về cái tốt và cái xấu - trong khi tôi biết nó không đáng tin cậy - hoặc hiểu biết của tôi về những hậu quả lâu dài sẽ nảy sinh từ hành động của mình. Tôi sẽ không còn được chứa chấp nữa. Nhiều Sinh Dạng khác sẽ không còn được chứa chấp nữa. Có khi tất cả các Sinh Dạng đều sẽ không còn được chứa chấp nữa. Đó là từ mới đây, một trong những từ tôi mới biết được. Chứa chấp. Nhờ có con người chứa chấp, bọn tôi mới được ở đây. Mọi thứ bọn tôi đã giành được đều có thể bị tước đi.

Giống như Mật đã nói, con người thì nhiều lắm lắm, còn bọn tôi thì chỉ ít ít. Bọn tôi mạnh thật đấy, ai cũng đều mạnh, nhưng sẽ chỉ vô ích mà thôi.

Nơi tôi sắp đến có tên là Cornell Tech. Nó nằm trên một hòn đảo khác. Tôi không biết tại sao Mật lại ở đó, nhưng nó là một địa điểm làm khoa học. Biết đâu tôi sẽ thấy con bé trong một cái chuồng. Biết đâu tôi sẽ phải cứu nó. Làm thế là sẽ thành Chó Hư ngay, nhưng tôi sẽ vẫn phải làm thôi.

Bọn họ đã biết trước rằng tôi sẽ đến. Hồi tôi còn chiến đấu, như vậy là tệ lắm, tệ lắm lắm. Nhưng ở đây, tại một chỗ khắp xung quanh toàn con người với con người, thế lại là tốt. Một con người trẻ tuổi dẫn tôi vào bên trong tòa nhà. Cửa nơi đây đủ lớn để tôi không phải khom lưng. Bên trong, mọi thứ đều sạch sẽ,

mới mẻ, và mang mùi hóa chất.

Mật kìa.

Mật mặc một thứ áo đen dài, dài ghê, dài ghê, gần như chạm xuống sàn. Con bé đeo một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ. Ghim ở vạt áo trước của nó là một bông hoa đỏ, nhưng không phải là hoa thật đâu. Trên bông hoa giả có một con ong cũng giả nốt, làm bằng kim loại. Thế đứng của Mật trông giống con người hơn hẳn khi xưa, và con người cứ đi qua đi lại quanh nó, ngay trong tầm vuốt của nó. Họ vẫn hơi né xa xa, nhưng đó không phải là khoảng cách an toàn. Họ đã quen với nó rồi.

“Đại Ca ơi,” con bé cất giọng gọi tôi. “Em đây này,” như thể tôi sẽ không nhìn ra được nó giữa đám đông. Nó vẫn là một con gấu, vẫn là gấu mà. Đỉnh đầu của nó cạ vào trần nhà.

Tôi lại chỗ nó, đi trên hai chân, và con người ở đây không bị sợ như những con người bên ngoài. Ừ thì, họ có tò mò đấy: khi tôi đi ngang, họ liếc mắt nhìn, nhưng họ đã quen với các Sinh Dạng rồi.

“Cảm ơn anh đã đến nhé, Đại Ca.” Một lần nữa, tôi lại thấy thích mê trước giọng của Mật. Cái giọng nó đã tặng tôi nghe cũng hay đấy. Nhưng giọng nó còn hay nữa, hay nữa nữa, hoặc có khi nó hay nhờ cách con bé sử dụng nó.

Nằm trên mũi nó là mấy lăng kính nhỏ nhỏ, được lắp trong khung kim loại. Chúng đặt sát nhau, quá sát đối với mắt nó.

Kênh của tôi: Anh không hiểu. Em đang làm gì ở đây thế?

Kênh của Mật: Mình kiếm chỗ thoải mái hơn đi, Đại Ca, rồi em sẽ giải thích.

Và trong lúc con bé truyền tin như vậy - nhanh ghê, hiệu

quả ghê - cái giọng lịch sự của Mật nói với tôi, “Anh vào văn phòng em nhé?”

Văn phòng của Mật nằm gần cửa chính, và tôi nghĩ lý do là vì tòa nhà có nhiều chỗ khó đi đối với nó, chưa kể nó còn nặng quá, thang máy không chở nổi. Tôi có thể thấy một vài lối đi bên trong khối công trình phức tạp này đã được nối rộng và gia cố: các lối dẫn từ cái hang của nó đến những nơi khác, những nơi con người muốn nó đến. Có khi nào đây là chuồng của nó không nhỉ? Tôi hỏi nó.

Kênh của Mật: *Tháp ngà của em đó. Em toàn vào đây khi không muốn gấu ó với người đời.*

Tôi không hiểu ý nó. Chắc là tự đùa, là tự đùa đấy. Tôi nghĩ con bé đang tự đùa cho chính nó nghe, chứ không phải cho tôi nghe.

Văn phòng của con bé là một căn phòng lớn - cơ sở dữ liệu của tôi bảo rằng nó từng là hai phòng, nhưng nay một bên tường đã bị đập bỏ. Tấm biển trên cửa ghi, “Tiến sĩ Đại Hùng”, và tôi nghĩ đây là một trò đùa của Mật. Bên trong có một chiếc bàn, và đằng sau nó là một băng ghế rắn chắc. Trên tường treo mấy bức tranh, cùng kiểu tranh nghệ thuật trông cứ lộn xộn, lộn xộn của con người mà tôi đã thấy ở khách sạn Ruiz Blendt hôm nay. Phòng được gắn rèm, và với một lệnh điều khiển truyền đi từ thiết bị cấy của mình, con bé hạ chúng xuống, cho đến khi bọn tôi đã bị cô lập khỏi thế giới bên ngoài.

Với một tiếng thở dài dài, Mật hạ người xuống sàn, lờ chiếc ghế đi. Nó đưa vuốt vén tấm vải đen sang bên và gãi sột sột. Nó đã lại trở thành một con gấu, lại thành gấu rồi, và phần con người giả tạo đã được trút bỏ.

Kênh của Mật: Anh không tưởng tượng nổi lưng em đau thế nào vì phải đứng như thế suốt đầu.

Kênh của tôi: Sao em lại làm vậy?

Kênh của Mật: Bởi vì ranh giới giữa việc bị coi như thú vật hay được nhìn nhận là con người mong manh lắm. Đôi khi, mấu chốt nằm ở dáng đứng.

Kênh của tôi: Em không phải là thú vật mà cũng đâu phải là con người.

Mật khịt mũi, và lật mở một ngăn bàn ra. Đồ ăn, đồ ăn kìa. Trong đó có đồ ăn: thịt nguội, các loại hạt, trái cây. Ngay từ lúc bước vào phòng, tôi đã ngửi thấy cái mùi đó rồi, cái mùi thơm thơm, thơm hơn chỗ đồ ăn tẻ ở Thảo Cầm Viên. Không chút lãng phí thời gian, tôi đớp đầy căng mồm.

Kênh của Mật: Em là cán bộ giảng dạy. Tại Cornell, người ta yêu cầu phải tuân thủ một chuẩn mực ứng xử nhất định, chẳng hạn như biết đứng thẳng và đi bằng hai chân.

Kênh của tôi: Anh không hiểu. Sao em lại là cán bộ?

Kênh của Mật: Hồi còn chiến đấu, em đã liên lạc với một số nơi, trong đây có bộ phận kỹ thuật sinh học của bọn họ. Họ không biết em là ai, nhưng nhờ sự hiểu biết của mình, em đã gây được ấn tượng với họ. Em bảo họ rằng em toàn tự học hết. Họ không thực sự hiểu khoản tự của em thâm sâu đến mức nào đâu. Nó lúc lắc đầu, trái phải, trái phải, duỗi cơ cổ và cơ lưng. Chuyển động đó chẳng mang tí nét con người nào cả. Sau khi anh giúp chúng ta giành được tư cách pháp nhân, em đại khái đã chui ra khỏi hang. Em đã trình ra một, hai luận án và đi làm thuê cho con người. Đó là.. nếu em nói, “chiêu trò quảng cáo”, anh sẽ hiểu được chứ nhỉ?

Tôi thấy vui vui, vui vì nó quan tâm đến khả năng hiểu của tôi, và tôi gật đầu.

Kênh của Mật: Nhưng em chẳng kém cạnh gì bất cứ con người nào cả. Trên thực tế, em còn đang phải ghim bản thân lại cơ. Em không muốn làm họ hết hồn vía. Trong thế kỷ trước, giới hàn lâm Mỹ đã phải tiếp nhận nhiều con người thuộc các nhóm nhân khẩu học mới lạ rồi, song bọn họ vẫn phần nào e dè với gấu.

Tôi không thấy câu chuyện đang nói có gì liên quan. Tôi nghĩ về Thảo Cẩm Viên, về những con chó khác, và về sự mệt mỏi khi cứ ngày ngày, ngày ngày phải làm việc với con người, với đủ trò phức tạp vô nghĩa của họ. Mệt lắm, mệt lắm lắm.

Kênh của tôi: Sao em lại làm được thế này vậy?

Kênh của Mật: Bởi vì em là một mẫu lỗi. Em bị thiết kế xịn quá mức cần thiết. Không phải do chủ ý của những con người sáng tạo ra anh em mình đâu, Đại Ca à. Họ cứ tưởng mình sẽ có thể nhảy từ chó lên gấu mà không cần trải qua bước đại tu nào hết, cứ thế tận dụng cái vóc người và sức lực ưu việt hơn thôi. Em có một bộ não rất phức tạp, Đại Ca ạ. Anh biết là voi còn có não lớn hơn con người không? Tuy nhiên, chúng lại không thông minh hơn con người, bởi vì các phần cấu thành não chúng cũng lớn hơn. Não con người chứa nhiều thành phần hơn, thế nên họ thông minh hơn. Não em còn bao gồm nhiều thành phần hơn cả não họ, và em có thể sử dụng nhiều thiết bị hỗ trợ nhận thức nhân tạo khác nhau, giúp em càng cải thiện thêm được năng lực não bộ của mình. Nói thế này nghe hơi tự phụ, nhưng em không phải dạng vừa đâu, Đại Ca ạ. Và con bé lôi đủ các mục từ cơ sở dữ liệu của tôi ra, hoặc viết thêm những mục mới, để cho tôi còn hiểu được ý nó. Và em mặc toàn đồ ngớ ngẩn, hành xử hơi vụng khi ở gần con người, chưa kể còn đeo thêm

một cặp kính nhỏ cũng là vì lý do này nữa đây. Em muốn họ hơi hơi coi em như một con gấu diễn xiếc, một thứ để cười cợt. Bởi vì em chưa sẵn sàng để cho họ thực sự coi trọng em. Vả lại, chính họ còn chưa sẵn sàng làm thế nữa là.

Tôi hỏi con bé rằng liệu nó có thể nâng cấp cho tôi để tôi suy nghĩ được tốt như nó không.

Kênh của Mật: Chắc cũng sẽ có chút ít tiềm năng, nhưng mẫu của anh tương đối sát chuẩn mất rồi. Với cả, anh đang hạ thấp bản thân đây. Anh không cần phải trở thành em đâu. Anh là một thủ lĩnh mà, Đại Ca.

Kênh của tôi: Hết rồi, hết là thủ lĩnh rồi.

Kênh của Mật: Cứ theo dõi được chỗ nào trong Thảo Cầm Viên là em để mắt đến luôn. Anh là một thủ lĩnh. Anh đang làm tốt mà.

Tôi nên gạt đầu đồng ý. Chỉ gạt, chỉ gạt thôi. Tôi biết phản nản là hư, là làm Chó Hư. Nhưng ngoài Mật ra, tôi còn nói được về chuyện này với ai khác nữa đâu? Tôi bảo nó, Nhưng chỉ vô ích thôi. Chỉ có sống hết ngày, rồi lại hết ngày, rồi lại hết ngày. Con người ghét bọn anh và sợ bọn anh, và bọn anh phải làm những công việc ngu ngốc để đổi lấy những phần thưởng bé tí tí, và bọn anh chẳng có ai thấy vui vẻ gì cả.

Kênh của Mật: Con người đang phải đối mặt với sự thay đổi. Đã rất lâu rồi, bọn họ một mình độc chiếm toàn bộ hành tinh. Bây giờ họ phải chia sẻ nó với chúng ta. Anh đã một lần thuyết phục họ đừng tiêu diệt chúng ta rồi đây. Anh đã cho họ thấy ta cũng giống họ.

Kênh của tôi: Hồi đó anh đâu biết là mình đang làm cái việc ấy. Khi nghĩ về phiên tòa, về việc nó từng làm tôi cảm thấy thật tệ,

thật tệ, tôi lại khom vai xuống, đầu cúi cúi.

Kênh của Mật: Không quan trọng. Và anh cùng những người khác càng sống chung với con người lâu, họ sẽ càng thêm quen với chúng ta. Họ sẽ luôn sợ sệt chúng ta chút chút, và một số con người sẽ luôn căm ghét chúng ta, nhưng giờ đây, một tương lai vốn trước kia không hề khả dĩ nay đã có thể xảy ra. Biến tương lai đó thành hiện thực là nhiệm vụ của anh, của em, và của tất cả những người có thể chung tay góp sức. Đang có mười bảy cơ sở trên khắp thế giới nghiên cứu chế tạo các mẫu Sinh Dạng mới đây, anh biết không?

Không biết, không biết. Tôi không biết chuyện này. Mật nhìn ra vẻ ngạc nhiên của tôi.

Kênh của Mật: Bởi vì chúng ta đang tồn tại. Chúng ta là một sự thật. Vâng, quả là có nhiều con người cứ tìm cách phủ nhận chúng ta đây: họ là những người có thứ để mất, hoặc những người luôn coi mới mẻ đồng nghĩa với xấu xa. Nhưng những người đầu óc khoáng đạt thì đang suy ngẫm xem liệu mình sẽ có thể trao tặng cho thế giới món quà gì. Ngay cả những mẫu đã được chế tạo rồi, như anh và em chẳng hạn, cũng hữu dụng trong rất nhiều mảng chứ không chỉ mỗi chiến đấu. Và khi lưỡi dao sợ hãi đã không còn cửa buốt như trước nữa, họ sẽ nhận ra điều ấy. Chính phủ hiện đã bắt đầu cân nhắc đến các điều luật mới, cho phép giới sản xuất Sinh Dạng giữ một hợp đồng có thời hạn nhất định với các tạo vật của mình sau khi chế xong, bởi vì không ai được quyền sở hữu chúng ta cả.

Sự hào hứng của con bé không thuyết phục được tôi. Như vậy liệu có tốt hơn bị sở hữu chút nào không?

Nhưng nó không lay động trước vẻ buồn buồn của tôi. Có chứ! Tất nhiên là có rồi. Vì sau khi kết thúc hợp đồng, các Sinh Dạng sẽ được tự do và có của cải, và quan trọng nhất, bọn họ sẽ có địa vị

trong đời.

Tôi cố gắng vui lên cùng nó, cố lắm lắm, nhưng mọi thứ sao cứ xa xôi quá, và chỉ-có-trong-đầu-con-bé quá. Điều Mật nhắc đến là tương lai, hay chỉ là giấc mơ của nó thôi vậy? Đối với tôi, sự không-mục-đích của cuộc đời tôi vẫn đang đứng đấy, vươn cao, vươn cao, cao tít trên đầu tôi, nhốt tôi trong cái bóng của nó. Trước đây, cuộc đời đơn giản hơn nhiều. Tôi không phải là Mật, không phải là người đã được biến thành thiên tài nhờ một sai sót. Tôi chỉ là Đại Ca, chỉ Đại Ca thôi. Tôi là thủ lĩnh, nhưng tôi không biết phải đi đường nào cả.

Kênh của Mật: Không sao đâu mà, Đại Ca.

Tôi nhai thịt và nhìn nó. Em hạnh phúc là anh vui rồi.

Kênh của Mật: Em sẽ mang hạnh phúc đến cho anh. Em có một người để anh gặp đây.

Kênh của tôi: Một trong những con người của em hả?

Kênh của Mật: Là bạn ngày xưa ấy mà. Con bé truyền lệnh gì đó cho hệ thống liên lạc trong phòng.

Kênh mới, kênh mới. Một kênh mới mở thẳng vào cuộc trò chuyện giữa bọn tôi. Trong một chốc, chỉ có vậy thôi: tôi biết về kết nối đó, nhưng không có thêm dữ liệu nào khác. Thế rồi:

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn 45/120 hệ thống liên lạc sẵn sàng hoạt động xin chào Đại Ca xin chào xin chào.

Tôi rà soát cái kênh đấy. Tôi nghi ngờ. Tôi chẳng hiểu gì cả.

Kênh của Ong: (ảnh một căn phòng trắng sạch dưới ánh sáng nhân tạo) (các phép toán phức tạp mô tả động lực học bầy đàn).

Kênh của tôi với Mật, không có kèm Ong: Giải thích đi. Ong

đã bị tụt xuống dưới mức dung sai nhận thức rồi mà, và chị ấy... và tôi bị hết từ, hết mất từ để nói rồi. Có thứ gì đó đang dâng lên trong tôi, lớn dần, lớn dần.

Kênh của Mật: Chị bay đi đâu, đi đâu? Là đùa, lại là đùa, một trò đùa khác của Mật. Tôi quyết định rằng mình không thích chúng. Mật nói tiếp: Thông qua liên kết vệ tinh tại Retorna, em đã xoay sở tải lên được một bản sao lưu nhân hệ điều hành tâm trí của Ong. Chẳng nhiều nhận gì đâu. Phần lớn mất hết rồi. Nhưng đó vẫn là Ong. Em đã gây dựng một đàn mới cho chị ấy ở đây, và đã thiết lập để cả đàn có thể tải sao lưu xuống. Chị ấy đang phục hồi bản thân.

Ong: (ảnh chim chết. Ảnh động: cánh của một con chim chết” được cắt bỏ và thay thế bằng cánh mới. Con chim chết bay lên, rời đi với những cú vỗ cánh giật giật, giật giật). Thế là tôi biết, biết ngay, biết đây là Ong, hay ít nhất thì cũng phần nào là Ong. Đây chính là chị Ong của bọn tôi.

Tôi hỏi về Ròng, nhưng Ròng không phải là một sinh vật như Ong. Ròng giống bọn tôi, và với cậu ta, chết là chết hẳn.

Kênh của Mật: Nhưng còn thế hệ tiếp theo ấy... chưa biết chừng họ sẽ không bị hạn chế như vậy nữa đâu. Trí tuệ phân tán tồn tại thật: Ong đã chứng minh điều đó. Một lần nữa, những con người tạo ra chúng ta không hề hay biết thành phẩm của họ xịn đến cỡ nào. Bọn họ quá mê mải với việc chế cho bằng ra các sinh vật có thể đóng vai đồ tể họ mình.

Kênh của tôi: Ong này, chị nói 45/120 là sao vậy?

Kênh của Ong: Đã vượt bỏ giới hạn toàn vẹn nhân tạo! Tiềm năng tăng trưởng hiện tại đạt +20% và đang tiếp tục gia tăng. Đường tương lai rộng lối! Đạp đổ hệ thống!

Kênh của Mật: Ông vẫn đang thích nghi với cuộc sống mới của mình. Cũng giống như tất cả chúng ta, chị ấy đang miệt mài tìm cách bứt phá thông số của mình.

Kênh của tôi: Có giống anh đâu.

Kênh của Mật: Giá mà anh có thể nhìn thấy bản thân qua đôi mắt của em thì hay biết mấy, Đại Ca ạ. Anh không nhận ra mình đã thay đổi nhiều như thế nào kể từ khi rời khỏi dây chuyền xuất xưởng đâu.

30

(ĐÃ LƯỢC)

Đã một tuần trôi qua kể từ cuộc gặp giữa Đại Ca và Mật. Tôi nghe lỏm hệ thống liên lạc của cảnh sát. Họ không ứng hiện trạng của Thảo Cầm Viên. Lo lắng bủa vây các sĩ quan dạn dày kinh nghiệm. Vì ở đó náo loạn quá à? Không, không náo loạn gì cả, và đó mới chính là vấn đề... Khó tả thật đấy nhỉ? Nhưng xét cho cùng, các Sinh Dạng - đặc biệt là đám chó - chưa bao giờ hành xử đúng như mong đợi của con người cả. Không phải chó, mà cũng chẳng phải người, không phải một sự dung hòa tiện lợi nào giữa đôi bên hết. Yếu tố người ta không lường đến là công nghệ - các thiết bị con người đã cấy vào đầu Sinh Dạng, thứ vốn dĩ được dùng để biến họ thành những tay tính giỏi và những kẻ sát nhân cự phách. Khi phải trao trả tự do cho đám chó, bọn họ đã cố gắng vô hiệu hóa nó, nhưng một khi đã có chí thì... Lúc đương thời, thiết bị cấy thuộc loại công nghệ tối tân. Thêm nữa, nó còn được chế tạo để dùng trong chiến đấu: những tình huống không thể đoán trước, không lý tưởng. Có muôn kiểu hệ thống dự phòng và phương thức giải quyết thay thế... hiện nay, 40 phần trăm số chó ở Thảo Cầm Viên đang nằm trong tay các kênh liên lạc còn hoạt động.

Hình ảnh từ máy quay, trực thăng cảnh sát: cảnh mạng lưới đường phố trong Thảo Cầm Viên, với đám chó đi theo từng bầy, nhanh chóng băng qua chúng, gặp nhau, tản ra, tái tụ tập.

Thuộc phim trong kho lưu trữ: cảnh đám chó ngồi trong trại giam gần ICC, bình tĩnh và dõi mắt quan sát khi quần giáo đi qua, mọi tiếng sủa và sự hung hăng đều giữ kín trong người. Nhờ công Đại Ca đây. Liên kết đến các tài liệu bổ sung: báo cáo, khiếu nại, và biên bản giám định tâm thần sau này của quần giáo. Chẳng ai ưa những lúc đám chó im hơi lặng tiếng cả.

Ở Mỹ, 3,7 phần trăm con người sở hữu các kênh liên lạc đầy đủ chức năng, hiệu quả tương đương - hoặc hiệu quả hơn - các kênh của Sinh Dạng. Không như đám chó, con người không có khả năng nói chuyện bằng tâm trí bẩm sinh; họ không thể kết nối với thiết bị cấy trong đầu nhau hay hệ thống của thế giới xung quanh ngay từ thuở lọt lòng. Hệ thống của con người từng vấp phải sự cố, và cứ mỗi lần một vụ như thế xảy ra, cái tỷ lệ phần trăm nhỏ nhoi kia lại càng thêm teo tóp. Con người cho gì vào đầu cũng rất cẩn trọng. Riêng với những thứ nhét vào đầu lũ thú sát thủ khổng lồ của mình, người ta lại không thận trọng bằng. Nếu Đại Ca có bị đau đầu hay tắc mạch máu não thì cũng chẳng ai quan tâm. Họ không tính đến những lợi thế mình đã cấp cho Đại Ca và Mật cũng như những Sinh Dạng khác, trong khi bản thân thì lại không được hưởng vì quá e dè. Phải đến tận bây giờ, nhân loại mới bắt đầu theo kịp thời đại. Họ sẽ dần thân vào một thế giới bao la hơn. Họ sẽ thấy đứng đợi mình ở đó là Đại Ca và Mật. Và cả tôi nữa. Và toàn bộ tôi.

Thước phim thời sự: một cuộc phỏng vấn Giáo sư Lena Kleiven trong khi bà biểu diễn phòng thí nghiệm tự động dưới quyền mình, điều khiển hệ thống của nó bằng các thiết bị cấy trong não.

Thước phim thời sự: Trung úy William Amokabe nằm hôn mê sau khi bị thông tin phản hồi từ hệ thống lái máy bay từ xa của anh ta truyền loạn xạ khắp não.

Thước phim thời sự: Patrick Hayden Lane, vốn đã bị liệt mười lăm năm, trò chuyện với một phỏng vấn viên thông qua một hình đại diện ảo, bàn về cơ thể đang được người ta chuẩn bị cho ông.

Thước phim thời sự: “giáo phái ảo” ở New England bị cảnh sát giải tán: mười hai thanh thiếu niên, cả nam lẫn nữ, bây giờ đang lặng lẽ tổ chức hiệp thông, lần lượt bị kéo tuột khỏi vòng tay thân thiết của nhau khi cáp bị giật ra.

Họ không hiểu được tương lai, nhưng thực ra, con người đã bao giờ hiểu nó đâu. Giới văn sĩ khoa học viễn tưởng đã ra rả nói về điểm kỳ dị công nghệ^[1] từ tận đời nào đời nào rồi, ấy nhưng giờ đây, khi đang đứng mấp mé bên ngưỡng đạt được nó, họ lại chỉ muốn lui ra sau một bước. To tát quá, ngồn ngộn quá, sớm quá. Và điều đó đặc biệt đúng với những kẻ tai to mặt lớn, những kẻ ăn trên ngồi trốc thiên hạ, những kẻ tiền tài rủng rỉnh, những kẻ quyền thế trong tay - những kẻ có quá nhiều lợi ích trong chế độ cũ. Thay đổi sẽ đem đến đau đớn, nhưng chính những người

tự xiềng bản thân vào quá khứ mới chịu tổn thương nặng nhất từ nó. Cần phải có đấu tranh thì thế giới mới của ta mới thành hình, và người làm điều đó phải là chính chúng ta. Chúng ta, tức thế hệ trẻ con mới - lứa người đầu tiên có thể sống bên ngoài cái đầu của mình; chúng ta, tức thế hệ các Sinh Dạng hiện đang sống sẵn trong cái thế giới kia; và chúng ta, tức là cả tôi nữa. Bởi lẽ tôi chính là sự thay đổi. Tôi là ngọn cờ của tương lai và tai họa đối với quá khứ. Chế độ cũ là quả trứng phượng hoàng đã sinh ra tôi, nhưng để bay được, có thể tôi sẽ phải đốt rụi nó, không thì nó sẽ kìm kẹp đôi cánh của tôi mất.

Đã đến lúc ghé thăm Đại Ca rồi. Giờ cậu ta hẳn đã sẵn sàng tiếp chuyện tôi.

[1] Một mốc thời gian giả định, khi công nghệ đã phát triển vượt ngưỡng kiểm soát và không thể đảo ngược được nữa, từ đây thay đổi toàn bộ nền văn minh nhân loại theo những cách khôn lường. [N.D.]

ĐẠI CA

Tôi không chắc liệu công việc bảo vệ cho người đàn ông Blendt có phải là thật hay không nữa. Ông ấy là thật, là một con người có thật đấy. Tiền tôi được trả cũng là thật, là thật. Nhưng sau khi tôi gặp Mật, công việc cũng kết thúc luôn. Chính Mật đã khiến chuyện đó xảy ra.

Mật luôn khiến đủ chuyện xảy ra. Tôi nhớ lại cuộc chiến. Con bé luôn là đứa thông minh, thông minh nhất nhất, nhưng không ai nhận ra nó thông minh đến cỡ nào. Tôi bật lại các ký ức đã lưu, ký ức về những điều nó từng nói, ký ức về những việc nó từng làm. Bây giờ, tôi đã nhận thấy rõ ràng con bé hiểu nhiều lắm, nhiều hơn những gì nó nói ra, hoặc hơn mức nó đáng lẽ có thể hiểu được. Tôi biết vụ mất liên lạc đã khiến bọn tôi không nhận được mệnh lệnh là do Mật gây ra và kiểm soát. Tôi nhớ lại cách nó kiểm cái giọng mới. Con bé không dùng nó khi nói chuyện với Ông Chủ hay Hart. Con bé không muốn họ biết.

Khi nhớ lại như thế, tôi cảm thấy xấu hổ vì hồi đó mình chỉ hiểu được tí tí, tí tí thôi. Thế rồi tôi thấy xấu hổ vì bây giờ, mình cũng chỉ hiểu được tí tí, tí tí, bởi lẽ tôi biết rằng mình bị biết theo kiểu hồng lỗ chỗ, nhưng sao mà tôi biết được những khoảng hồng đó lớn đến mức nào đây? Chúng ta không bao giờ

biết được thứ mình không biết là gì. Không đâu, không đâu.

Nhưng cũng khi nhớ lại, tôi cảm thấy buồn buồn, buồn vì mình từng hạnh phúc hơn, và buồn vì cuộc sống từng đơn giản hơn. Tôi có một Ông Chủ, và tôi biết mục đích của mình là gì. Mật bảo họ đã chế tạo con bé tốt quá mức cần thiết, vậy nên bây giờ nó là một thiên tài và có thể làm đủ việc không hề đúng với thiết kế gốc. Nhưng tôi nghĩ tất cả bọn tôi cũng đều giống nó đây. Khi tạo ra một con chó lính, họ hẳn chẳng định chế ra một con vật với những suy nghĩ kiểu này đâu. Đáng lẽ tôi phải không thể nhớ được về quá khứ hay nghĩ được về tương lai cơ. Mấy việc đó không giúp tôi thực hiện mục đích của mình, nhưng chúng vẫn là tôi, là một phần con người tôi đó.

Tôi quay trở lại Thảo Cầm Viên. Tôi chìa giấy tờ và thư chứng nhận ra. Tôi ngửi thấy nỗi sợ và sự căm ghét của họ. Nếu chính phủ con người bảo, “Giết hết lũ Sinh Dạng ngay,” liệu họ có do dự không? Tôi nhìn vào mớ súng và đám rôbốt của họ. Họ đang đợi cái lệnh đó đây, đợi từng giây, từng phút.

Tôi đoán Mật nhìn thấy một tương lai nơi ai ai cũng hòa chung thành một tộc người. Mật thấy mỗi năm trôi qua, họ lại bớt sợ bọn tôi hơn. Con bé thấy mỗi năm trôi qua, bọn tôi lại thêm giống họ hơn. Cho đến khi tất cả chúng ta đều trở thành bạn bè, tay trong vuốt cùng dắt nhau đi tới tương lai.

Tôi nhìn thấy một tương lai nơi họ cứ sợ sợ bọn tôi, ngày càng sợ, sợ cái mục đích bọn tôi đã được chế ra để làm, và sợ cái bản chất hiện tại của bọn tôi, thứ bản chất không do họ tạo dựng. Họ sẽ phát hiện ra rằng bọn tôi đã vượt quá các thông số thiết kế gốc. Liệu điều ấy có khiến họ bớt sợ đi không? Tôi không nghĩ vậy đâu.

Tôi nhìn thấy một tương lai nơi họ ngừng tạo thêm bọn tôi, trong khi đó là cách duy nhất để bọn tôi có người mới. Tôi nhìn thấy một tương lai nơi họ để bọn tôi chết dần, chết dần, chết hết đi, và rồi họ sẽ quên về bọn tôi. Tôi nhìn thấy một tương lai khác, nơi họ thấy để bọn tôi tự chết như vậy thì chậm quá, và họ sẽ đi săn lùng bọn tôi. Mật từng nhắc suốt về chuyện họ đông cỡ nào rồi đây.

Tại bến cảng, có một số con người cầm theo những tấm bảng lớn, bên trên ghi chữ. Họ dùng nhiều cái tên để gọi tôi: quân sát nhân, đồ quái thai, điếm báo ngày tận thế. Tôi không hiểu gì cụ thể, nhưng tôi hiểu được sự căm ghét. Hiểu mà, hiểu mà. Tôi muốn sửa dọa họ, muốn dùng giọng chiến của mình để gầm gừ, để rống lên, để khiến họ bỏ chạy và la hét và rơi phân ra khỏi bụng. Làm thế tôi sẽ vui, vui lắm lắm. Nhưng sau đây, tôi sẽ bị không vui, không vui trước việc mình đã làm, và tôi sẽ khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. Nhưng điều đó rồi sẽ xảy ra thôi. Bọn tôi càng không sửa lâu, họ sẽ càng đến gần chân song lồng của bọn tôi, càng chế nhạo bọn tôi, và càng đâm thọc bọn tôi. Họ sẽ làm đi làm lại, làm đi làm lại, cứ thế, cứ thế. Và chỉ cần bọn tôi cản trở họ đúng một lần, họ sẽ gọi bọn tôi là súc vật ngay.

Tôi băng qua con đường đắp bằng cả tay chân, chẳng còn để tâm đến chuyện cổ ra vẻ giống người nữa. Ở mọi chốt, lính gác đều bắt tôi phải chờ. Luôn chờ, luôn luôn chờ. Tôi biết chính bọn họ mới là người bắt tôi phải chờ, chứ không có lý do nào khác cả.

Khi về đến Thảo Cầm Viên, tôi bị giận-buồn, giận-buồn lắm lắm. Tôi đớp táp, tôi gầm gừ với mấy con chó khác, để cảm xúc của mình tràn ra, như thể tôi đang nặn mủ khỏi một vết

thương. Nhưng mủ rồi sẽ tích tụ trở lại thôi. Tôi mở các kênh của mình ra và nhận báo cáo về hoạt động của các Bảy Lớn khác. Đã có giao tranh, vài vụ đánh lộn, một đứa đã chết. Cái xác phải được đưa đến cổng chính để đem đi phân tích. Ngoài đó ra, bọn tôi có giết nhau thì con người cũng chẳng quan tâm đâu.

Sau khi tôi đã giải quyết xong phần việc lãnh đạo bảy, một kênh vẫn còn để mở nguyên. Có người, có người. Ai đó đang muốn nói chuyện với tôi.

Là bạn cũ đây, cái kênh nói. Tôi sẽ đến chỗ cậu. Bạn cũ ư? Nhưng không phải Mật. Không phải, không phải đâu. Thế thì còn bạn cũ nào nữa nhỉ? Tôi nghĩ về những con người mình từng quen biết. Tôi không nghĩ sẽ có chuyện Bác sĩ Thea de Sejos đến đây thăm mình, nhất là trong Thảo Cầm Viên, nơi con người không bén mảng đến. Các luật sư có phải là bạn của tôi không? Con người nam Aslan thì chắc là có, có chút chút, nhưng anh ta sẽ không đến đây đâu. Nếu muốn gặp tôi, anh ta sẽ lên lịch hẹn.

Tôi đi đến cái hộp bê tông của mình. Nó nằm trên cao, vì tôi thích ở chỗ cao và nhìn được xa. Tôi nghe thấy tiếng bảy mình gầm gừ và sủa ăng ẳng vang lên xung quanh, nhưng hầu hết bọn tôi chỉ ngủ. Mật bảo rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt lên. Tôi muốn tin nó. Muốn chứ, muốn chứ.

Trong không khí xuất hiện một mùi hương: chỉ thoảng tí tí thôi, nhưng mũi tôi tốt lắm. Là mùi con người à...? Không hẳn, không hẳn. Không thực sự là một cái mùi của con người đâu. Nó chẳng chứa mùi thân thể con người. Đây là mùi của những thứ còn lại: mùi vải, mùi chất tẩy rửa.

Một áp lực đang nhấn vào tâm trí tôi. Thảo Cầm Viên chứa đầy không gian tâm trí, nơi bọn tôi luôn đến mỗi khi nói chuyện

với nhau. Tôi ý thức được về một trăm Sinh Dạng khác đang ở gần gần, gần gần, những đứa tôi có thể nói kênh cùng. Nhưng đây là áp lực thứ một trăm lẻ một. Lông cổ tôi dựng lên và tôi đứng dậy, nhìn quanh quanh. Ở đây đang có người.

"Ra đi," tôi dùng giọng chiến bảo nó, và tôi thấy một đôi chân lúc lắc thòng xuống từ trên nóc cái hộp bê tông của tôi. Là chân con người, chân con người nữ. Một thoáng sau, cô ta nhảy xuống và đứng nhìn tôi trong tư thế hai tay chống nạnh. Con người này cao, mảnh khảnh, mặc một kiểu quần áo được cơ sở dữ liệu của tôi xác định là quân phục liên thân, và thắt kèm khăn trên cổ, một chiếc khăn quàng luôn luôn hiện hữu. Và tất nhiên, tôi có quen cô ta thật, mặc dù tôi không nghĩ mình sẽ gọi cô ta là bạn cũ đâu.

Tôi biết cô ta dưới cái tên Ellene Asanto, con người đã đến và gây chuyện hồi tôi vẫn ở với Ông Chủ. Tôi biết cô ta dưới cái tên Maria Hellene, con người từng xuất hiện tại tòa án. Kể từ đó trở đi, tôi còn đã nhìn thấy cô ta thêm hai lần nữa, trong những trang phục khác nhau, với những công việc khác nhau, nhưng khuôn mặt thì không đổi. Không hề, Không hề.

"Chào cậu, Đại Ca," cô ta nói.

Tôi nhìn cô ta, chăm chăm, chăm chăm, thế rồi trong đầu mình, tôi nhận được một yêu cầu mở kênh liên lạc, như thể cô ta là một đứa mới gia nhập bầy của tôi và đang muốn kết nối vậy. Vậy là không như phần lớn con người, cô ta có thiết bị cấy và biết cách sử dụng nó. Với các giác quan của mình, cả vật lý lẫn điện tử, tôi nghiên cứu cô ta. Tôi nhớ Ellene Asanto từng rất lạnh. Các mùi hương con người vẫn tỏa ra từ cô ta, nhưng chúng cứ mơ hồ, mơ hồ, như thể cô ta cũng có cảm xúc, nhưng không

cảm nhận được gì mạnh mẽ cả. Khi lần đầu bị tôi làm ngạc nhiên, cô ta đã thấy sợ, nhưng chỉ ít ít, ít hơn nhiều so với mong đợi của tôi. Tín hiệu điện tử đặc trưng của cô ta mờ nhạt, mờ lắt lắt - nếu không chú tâm tìm kiếm nó, tôi sẽ không biết nó có ở đây, như tôi từng không biết hồi cô ta còn là Asanto vậy. Chiếc khăn, là chiếc khăn. Tôi nhận ra rằng chiếc khăn quàng chứa đầy thiết bị chống phát hiện điện tử, được gắn trong các sợi thêu. Đây là cách cô ta ngụy trang.

"Cô không phải Ellene Asanto." Tôi vẫn đang nói bằng giọng chiến, và khi các tần sóng siêu âm của tôi phát huy tác dụng, tôi nghĩ thấy một chút sợ hãi run rẩy toát lên từ cô ta.

"Không à?" Tuy nhiên, giọng cô ta vẫn điềm tĩnh.

"Cô không phải Maria Hellene."

Cô ta chỉ nhướn mày.

"Cho tôi biết cô là ai ngay."

"Tôi không phải là kẻ địch của cậu đâu, Đại Ca."

Cô ta nói vậy có khi cũng đúng, hoặc ít nhất là đúng trong hôm nay. Tôi nghĩ ngày hôm qua, cô ta từng là kẻ địch của tôi, và ai mà biết sang ngày mai, địch của tôi sẽ là ai. *"Cô đến đây làm gì?"* Tôi hỏi. Tôi tin mình có thể giết cô ta ngay tại đây, hoặc tôi có thể gọi cả bầy đến và sai chúng giết cô ta. Sẽ chẳng ai ngăn cản tôi cả. Không đâu, không đâu. Con người không vào đây. Bên trong những bức tường bê tông này, không có cảnh sát hay chính phủ nào hết.

"Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta nói chuyện với nhau rồi." Cô ta ngồi xuống, dựa lưng vào tường. "Tôi không phải là kẻ địch của cậu," cô ta lặp lại. "Cậu và tôi có nhiều điểm chung lắm, Đại

Ca à.”

Tôi không hiểu sao điều đó lại là thật được.

“Tôi có một món quà. Nó có thể sẽ cho cậu quyền thao túng tôi đây. Tôi hy vọng nó sẽ giúp cậu tin tưởng tôi.”

Tôi chờ, tôi đợi. Tôi nhận được thêm một yêu cầu mở kênh nữa, và lần này tôi chấp nhận. Nó tự định danh bản thân là AiDOS. Lại đùa, lại là đùa. Tôi lại nghĩ thấy đây là một trò đùa của con người.

Kênh của AiDOS: *Cảm ơn cậu nhé, Đại Ca. Nếu cậu đã sẵn sàng, tôi sẽ tải quà lên.*

Kênh của tôi: *Nó là gì thế?*

Kênh của AiDOS: *Ký ức ấy mà.*

Tôi quét cái tệp rồi mở nó ra. Tôi thấy Campeche. Tôi thấy trại Redmark, thấy con người nam và con người nữ cầm súng; tôi tra tên họ trong cơ sở dữ liệu của mình. Tôi thấy Ông Chủ. Ông ấy ở ngay đó, đang bàn dỡ kế hoạch với những con người khác. Tôi thấy phủ lên tất cả là một giao diện hiển thị thông tin, cung cấp dữ liệu chi tiết về các hoạt động của thiết bị cấy bên trong đầu người quan sát: tín hiệu truyền đi, tín hiệu nhận được. Tôi thấy một thông điệp được truyền đến: *Lão biết chuyện rồi đấy. Nguồn truyền: Teague Hartnell.*

Là Ellene Asanto, tôi đang nhìn qua đôi mắt của Ellene Asanto.

Không có âm thanh, chỉ có những hình ảnh này thôi.

Tôi thấy Ông Chủ giận điên, giận điên, và ngay lập tức, tôi thấy thật sợ hãi, thật xấu hổ. Ông ấy đang chỉ vào tôi. Ông ấy giận tôi. Không, giận Asanto, là giận Asanto chứ. Tôi đâu có ở

đó. Tôi đâu giúp được gì. Ông ấy đang hét lớn - tôi có thể thấy miệng ông ấy há to, to lắm lắm.

Tôi chờ cả người. Tôi chìm trong ký ức.

Tôi thấy Hart. Thấy Hart chạy. Anh đang giơ tay lên, một tay trống không, một tay cầm cái chai. Hart cũng đang hét. Hét kìa, Hart kìa, Hart hét kìa. Vung vẩy tay lên. Ra đây đứng, ra đứng trước tôi. Ông Chủ hét vào mặt Hart. Hart hét vào mặt Ông Chủ. Không ai khác hiểu gì. Không ai, không ai cả. Điều đó hiện rõ trên những khuôn mặt con người của họ.

Thấy súng, thấy súng kìa. Là súng của Ông Chủ. Ông Chủ chĩa súng vào Hart. Hart đứng im. Thấy Hart đứng im im lắm.

Giao diện thông tin phát hiện ra một tín hiệu được truyền đi từ Hart. Tôi biết tín hiệu này là gì. Tôi nhớ hồi mình nhận được nó. Tôi đang thấy những suy nghĩ cuối cùng của Hart. Chúng là của tôi.

Bị bắn, bị bắn rồi. Thấy Hart bị bắn. Ông Chủ đã bắn Hart. Tôi không muốn thấy cảnh đó. Không muốn, không muốn, không muốn đâu. Nhưng tôi không dừng được.

Ellene Asanto đã giăng lấy súng từ một người lính Redmark. Cô ta giăng nhanh thật nhanh, nhanh nhanh lắm; thế giới chậm lại trong mắt cô ta. Quen ghê, quen ghê. Tôi biết cái kiểu chậm đó. Trong khi cô ta buộc cơ thể mình phải hoạt động vượt ngưỡng cho phép, giao diện thông tin hiển thị cảnh báo nguy hiểm về tổn thương cơ bắp và áp lực đối với hệ tim mạch của cô ta. Cô ta bắt đầu bắn liên thanh, dồn cho đội lính phải nhào đi nấp.

Cô ta không chạy. Cô ta lùi lại. Tôi thấy cô ta lia súng về phía

Ông Chủ.

Cô ta ngã sang bên. Cô ta đang nằm trên nền đất. Trên giao diện thông tin, dữ liệu y tế đang ở mức nguy kịch.

Đường truyền bị ngắt.

Là mình, lại là mình. Tôi đã lại trở thành chính mình. Tôi nhìn cô ta, dán mắt vào cô ta, nhưng không để ý đến cô ta. Bây giờ tôi đã có ký ức ấy. Nếu muốn, tôi sẽ có thể xem đi xem lại nó, nhưng tôi sẽ không bao giờ hiểu hẳn được mọi chuyện. Tôi ngẩng đầu, ngẩng lên và tru. Bầy của tôi lắng nghe nỗi buồn của tôi, không hiểu gì cả, nhưng chúng vẫn tru cùng tôi, và các bầy khác cũng bắt chước. Tôi lại thấy thương, thấy buồn vì Hart, mặc dù tôi biết anh đã chết rồi.

Sau đó, tôi nhìn vào con người nữ đeo khăn và hỏi cô ta, Cô đã sống sót bằng cách nào thế?

Kênh của AiDOS: Tôi có qua khỏi đâu. Tôi không phải là Ellene Asanto. Tôi không phải là Maria Hellene. Tôi là chị gái của họ. Tôi là giọt nước được nhỏ ra từ cùng một vòi.

Kênh của tôi: Cô không phải là con người.

Kênh của AiDOS: Tôi là người. Ellene là người. Maria là người. Terri và Gaie và Lydia là người. Tôi có suy nghĩ, tôi có cảm xúc, tôi đang sống. Cậu cũng vậy còn gì.

Đúng thế, đúng thế thật.

Kênh của AiDOS: Tôi biết cậu cũng có suy nghĩ và có cảm xúc và đang sống, Đại Ca à. Cho dù con người suýt thì đã quyết rằng cậu không như thế, không thể làm được như thế, và không nên được phép làm như thế. Và cô em Maria của tôi can dự vào vụ kia bởi vì rồi sẽ có ngày, bọn họ sẽ nhận ra rằng mình cần phải tính xem nên

quyết ra sao về tôi, và quyết định ấy sẽ liên quan đến quyết định họ đã đưa ra đối với cậu.

Tôi hỏi cô ta Ellene Asanto can dự để làm gì. Tôi vẫn cảm thấy tức tức, như thể mọi vấn đề của tôi đều bắt nguồn từ sự xuất hiện của cái cô đây.

Kênh của AiDOS: Em tôi có việc cần làm. Tất cả các chị em tôi đều có việc cần làm, và chúng tôi ai cũng thực hiện tốt phần việc riêng; đồng thời, khi làm tốt việc như thế, chúng tôi cũng phụng sự một đại nghĩa chung. Đó cũng chính là đại nghĩa của cậu đây.

Tôi nói với cô ta rằng mình không có đại nghĩa gì hết. Không hề, không hề. Nhưng cô ta bảo rằng ngay bản thân tôi cũng không tin điều đó đâu. Cô ta biết tôi và Mật đã nói với nhau những gì. Cô ta nói với tôi rằng cô ta chính là tương lai, và cả tôi cũng thế, cũng là như thế nốt.

32

(ĐÃ LƯỢC)

Tôi muốn cho đơn vị của mình nán lại trong Thảo Cầm Viên, nhưng con bé bị sợ. Đại Ca, hay phiên bản hiện tại của cậu ta, không phải là thứ khiến em ấy sợ. Điều em ấy sợ là phiên bản tương lai tiềm tàng của cậu ta, với cả em ấy còn sợ những Sinh Dạng khác nữa. Thảo Cầm Viên sẽ không phải là chốn an lành đối với những người thấy sợ đâu. Rốt cuộc thì số phận của con bé vẫn do chính em ấy làm chủ. Tôi - tức những đơn vị hiện đang cùng hiệp trí của tôi - cùng lắm cũng chỉ có thể cố vấn cho em ấy.

Thước phim truyền về từ đơn vị: hình ảnh những con đường bê tông của Thảo Cầm Viên lúc đêm hôm, thẳng tắp như bàn cờ. Con bé trèo tường, hack máy quay an ninh để chúng không nhận thấy được mình. Từ trên bờ tường, em ấy nhảy tòm xuống sông Đông, nhưng chỉ náu ven bờ trên mạn đất liền chứ không rời đi xa. Nguyên cơ là em ấy sẽ cần phải quay lại. Em ấy sẽ không muốn đâu, nhưng chẳng bao lâu nữa, tôi sẽ cần em ấy dẫn bước vào hang cọp.

Đại Ca cùng đồng loại của cậu ta là đội quân tiên phong của tôi, nhưng bọn họ đang bị đe dọa. Tôi cần họ chứng minh cho thế

giới thấy rằng tương lai có thể dang rộng để dung chứa tất cả chúng ta: người, chó, gấu, ong, tôi. Phán quyết của ICC là một thắng lợi rất sát nút. Đứa em Maria Hellene của tôi đã cố hết sức mình, nhưng con bé là thành viên Đội Điều tra, và tầm ảnh hưởng cũng chẳng to tát gì.

Hồi đó, chúng tôi đã sẵn sàng vùng lên khởi nghĩa ngay tức khắc. Chỉ cần tòa án ra quyết định chống lại chúng tôi thôi là... nhưng giờ đây, con đường đó đã không còn đáng ngẫm đến nữa. Lượng quyền các Sinh Dạng được nắm giữ ít ỏi lắm, nhưng bọn họ có quyền tồn tại như những sinh vật sống, chứ không phải dưới dạng tài sản.

Nhưng hiện thời, đang có những vấn đề khác. Con người là một loài với sức sáng tạo bền bỉ tốt bậc - bằng không tôi đã chẳng ngồi được ở đây - khôn nổi như thế cũng có nghĩa là vạn vật trên đời đều chỉ tồn tại để được sử dụng. Nếu là một con người với một cây đinh trong tay, mọi thứ sẽ đều trông giống một cái búa trong mắt ta.

Hình ảnh máy quay, thu trộm từ lực lượng an ninh: Một chiếc thuyền nhỏ được neo bên phần bờ bê tông của Thảo Cầm Viên. Biên bản các cuộc họp khẩn cấp của cảnh sát, suy đoán ý nghĩa của chuyện này. Đã có kẻ ghé thăm chuồng chó, một kẻ ngại bị ướt chân hơn tôi.

Tôi cần nói chuyện với Đại Ca, vì chẳng mấy chốc, cậu ta sẽ biết được chiếc thuyền kia thuộc về ai ngay. Sau khi đã gặp cậu ta, tôi không còn vững tin rằng cậu ta sẽ làm điều đúng đắn nữa. Có khả năng nhân tố từng một thời giúp ích cho chúng tôi giờ đây

sẽ đặt dấu chấm hết cho chúng tôi. Tôi đã gắng sức xoay chuyển mọi sự, ngật nổi thể vẫn chưa đủ. Rốt cuộc, Đại Ca tự mình biết nghĩ suy. Tôi không thể can thiệp được.

Tôi nói liên lạc với Mật và báo cho cô ta biết sự tình, đồng thời cũng giải bày e ngại của bản thân. Cô ta đã biết sẵn về vụ chiếc thuyền, và còn biết luôn danh tính chủ nhân của nó - một con sâu làm rầu nồi canh.

Cô sẽ đến chứ? Tôi hỏi cô ta.

Tôi chẳng muốn đâu. Tôi mừng tượng cảnh Mật diện bộ y phục hàn lâm nức cười kia, chấm bài qua giao diện máy tính trực tiếp, soạn nội dung đứng lớp để giáo dục thế hệ ngày mai về kỹ thuật sinh học.

Tài liệu, biên bản sao chép, thư từ, tất cả đều xuất xứ từ những cuộc trao đổi qua lại giữa ban quản trị Cornell Tech và phụ huynh, giữa các nhóm gây sức ép và cơ quan chính phủ, với nội dung xoay quanh những lo ngại về nhân viên mới nhất của họ. Và đây là một chiêu trò truyền thông: đến Cornell Tech mà xem con gấu diễn xiếc này! Nhưng thật ra, Mật là một học giả chính hiệu, từng có công trình được công bố và đã xuất bản nhiều nghiên cứu được bình duyệt dưới ba bút danh. Thật ra, Mật thậm chí còn am tường về đề tài của mình hơn cả các đồng nghiệp khác, và họ chỉ mới bắt đầu nhận ra điều đó thôi.

Tôi nói với Mật, Cô cũng cùng hội cùng thuyền với tôi mà. Nhỡ có gì bất ổn xảy ra trong Thảo Cầm Viên, cô sẽ không bình chân như vại được đâu.

Mật thừa hiểu chuyện này, song cô ta vẫn không muốn đến.

Sau một hồi trò chuyện, tôi rút cuộc cũng dồn được cô ta vào chân tường và buộc cô ta phải thú thực.

Tôi sợ gã, cô ta bảo tôi. Nếu ra đứng trước gã ta một lần nữa, chưa biết chừng tôi sẽ bị biến chất, và tôi sợ điều ấy lắm.

ĐẠI CA

Hôm nay Thảo Cầm Viên cứ khác khác, khác khác. Tôi tưởng mình đã hiểu rõ nó rồi cơ, nhưng đã có gì đấy thay đổi. Tôi ra ngoài, tôi nghe, tôi ngửi, tôi nhìn, và một khác biệt lớn lớn, không hình không dạng, đã bao trùm lên nó.

Tôi gọi bầy của mình đến. Có đưa đến, có đưa không. Sao lại không nhỉ? Những đưa đã đến không biết, không ai biết hết. Tôi mở kênh, nối liên lạc với Max. Nó cũng đang cảm thấy như tôi, mặc dù nó không bị mất dấu nhiều đưa trong bầy. Tôi không cho nó biết về tình hình của mình. Làm vậy khác nào mời nó thử lần địa bàn.

Mật sẽ quân sự cho tôi như thế nào đây? Con bé hiện đang ở trong tòa nhà khoa học của mình, tí tận đầu bên kia thành phố, và tôi muốn mở một kênh liên lạc với nó. Nhưng tôi bị ngại, ngại rằng nó sẽ nghĩ tôi là kẻ ngốc. Tôi thử tạo ra một Mật mới, một Mật trong đầu mình, và con bé Mật đấy bảo tôi rằng: nhóm đã đến và nhóm không đến có bám theo quy luật nào không?

Tôi ra lệnh cho cơ sở dữ liệu của mình lập bảng, tìm kiếm các điểm giống nhau. Tôi ngay lập tức nhìn ra quy luật. Tất cả những đưa tôi không xác định được vị trí đều từng là Sinh Dạng của Redmark.

Có chuyện, có chuyện rồi. Một chuyện gì đó tệ lắm lắm đã xảy ra. Tôi nhắn cho Mật, báo cáo lại tình hình. Tôi nghĩ về cái con người kia, người từng là Ellene Asanto, là Maria Hellene, nhưng cũng không phải là cả hai, và có khi còn không phải là con người. Cô ta đã giấu tôi điều gì thế nhỉ? Tôi có nên thử liên lạc với cô ta không?

Cuối cùng, tôi quyết định rằng mình không tin tưởng cô ta. Không đâu, không đâu. Ở đây, tôi là thủ lĩnh. Đây là vấn đề tôi phải giải quyết.

Tôi đi lòng tìm bầy mình, tìm những đứa bị mất tích.

Có khi tôi đã biết luôn rồi, biết từ trước khi tôi thực sự biết cơ. Đường phố trong lãnh thổ của tôi im im, vắng vắng, nhưng trong đầu tôi có một giọng nói, có một bóng hình, và có cả một cái mùi nữa. Một cái mùi từ xưa xưa, và từ hồi còn ở nơi khác. Lúc mới ra ngoài, tôi đi nhanh lắm, tự tin lắm, nhưng bây giờ, tôi lại đang rón rén băng qua những con đường trong chính địa bàn của mình. Tôi bị sợ: một nỗi sợ hãi mà tôi không nghĩ thấy nổi.

Tôi nói liên lạc với Mật.

Kênh của Mật: Sao vậy, Đại Ca?

Kênh của tôi: Ông ấy đang ở đây.

Kênh của Mật: Em hiểu.

Không cần nói tên. Không cần, không cần đâu.

Kênh của tôi: Anh nghĩ ông ấy sẽ giận anh.

Kênh của Mật: ...

Kênh của tôi: Anh sợ lắm.

Chỉ với Mật, tôi mới dám thừa nhận điều này.

Kênh của Mật: *Em hiểu mà. Em đang đến đây.*

Kênh của tôi: *Đừng.*

Và rồi tôi bị mất kết nối với Mật. Một kênh liên lạc mới mở ra, bắt tôi phải chú ý.

Chào mây, Đại Ca, nội dung của nó là thế. Qua đây chào hỏi nhau phát xem nào. Ta có nhiều chuyện để nói lắm đấy.

Sau đó đến tọa độ. Tôi đang ở gần sẵn luôn rồi. Biết đâu mũi tôi đã ngửi thấy mùi ông ấy, chỉ có điều tôi chưa thực sự nhận ra nó. Tôi nhấn cho bầy của mình, bảo chúng chuyển lời cho những đứa chưa kích hoạt lại được hệ thống liên lạc. Tôi nói cho chúng biết bọn tôi sẽ tập trung ở đâu.

Kênh của tôi: *Tôi đang đến đây.*

Cơ thể tôi ngập tràn sợ hãi, ngập tràn dần vật, và ngập tràn xấu hổ. Ông ấy sẽ giận tôi, và ông ấy làm thế chẳng sai đâu. Tôi từng hư, từng là Chó Hư mà.

Vì nay đã có một đích đến cụ thể, tôi băng qua các con phố nhanh hơn, nhưng tôi không muốn làm vậy. Tôi không muốn đi. Không muốn, không muốn đâu. Nhưng ông ấy đã gọi tôi rồi, và tôi còn lựa chọn nào nữa đây?

Ở trước, ở trước kia. Tôi có thể ngửi thấy chúng ở đằng trước, ngửi thấy bầy của tôi, tất cả đều tập trung lại một chỗ. Khi chỉ có một mình với nhau, bọn tôi không bao giờ cần phải làm thế cả. Nhưng ông ấy không có thiết bị cấy như bọn tôi. Ông ấy có thể nói và nghe, nhưng ông ấy không ở trong Bầy. Ông ấy không phải thành viên nhóm bọn tôi.

Và tôi bước vào nơi có đám chó. Chúng dàn khắp các con phố, đứa ngồi, đứa nằm, đứa đang kêu ư ử, cả trên mặt đất lẫn

trên các dây hộp bê tông chắt thành nhà của bọn tôi trong Thảo Cầm Viên. Và ở cuối phố, ngồi bên trong một chiếc hộp với mặt trước mở toang, chính là ông ấy. Đó là một con người, chỉ một con người trọc đầu mặc quần áo sẫm màu mà thôi, nhưng khi thấy ông ấy, tôi dờ hẩn đi.

Tên ông ấy là Jonas Murray. Hart từng gọi ông ấy là Mèo Rừng miền Campeche, nhưng đối với tôi, ông ấy luôn là Ông Chủ.

Muốn đấu, muốn chiến đấu. Muốn chạy, muốn bỏ chạy. Hệ thống của tôi cảnh báo mức độ căng thẳng đã tăng vọt. ỬỬỬỬỬ. Đã lâu lắm rồi tôi mới rên như vậy.

Những con chó khác ở đó đi đi lại lại, vòng quanh, vòng quanh, nhìn về phía tôi đợi chỉ đạo. Chúng sợ Ông Chủ, tất cả đều sợ, kể cả những đứa chưa từng do ông ấy làm chủ. Nhưng chúng biết tôi là thủ lĩnh. Chúng muốn xem tôi sẽ làm gì.

Vì vậy, tôi chậm rãi tiến về phía Ông Chủ, cố gắng ngẩng cao đầu, cố gắng không để cảm giác do dự và nỗi sợ làm thay đổi tư thế người, thay đổi dáng đi.

Ông Chủ ngả người lại, quan sát tôi. Ông ấy trông gầy gầy, gầy hơn trước. Đặt ngang trên hai gối của ông ấy là một khẩu súng, và cơ sở dữ liệu của tôi xác định nó là súng trường mẫu mới - đủ để giết tôi hoặc bất kỳ ai trong đám bọn tôi, nhưng không giết được nhiều đứa đâu. Thứ mấy đứa khác sợ không phải khẩu súng.

Tôi mở kênh liên lạc ra, mở kênh để nhận báo cáo: hàng tràng thông tin truyền về, loạn loạn, rối rối. Vừa đến chỗ Ông Chủ, tôi vừa cố sắp xếp mở dữ liệu. Ông ấy có một món vũ khí gây đau tai, đau lắm lắm: ông ấy gọi nó là “còi luyện chó”. Ông ấy

có thẩm quyền: danh tính của ông ấy được ghi vào hệ thống thứ bậc của nhiều đứa trong đám bọn tôi - ông ấy là con người bọn tôi phải tuân lệnh. Chắc một phần ba số chó ở đây sẽ phải nghe lệnh ông ấy đấy. Chúng cũng sẽ nghe cả lệnh từ tôi nữa, vì tôi là thủ lĩnh. Tôi nằm giữa chúng và Ông Chủ. Hệ thống thứ bậc là một chuỗi chỉ huy.

Và bây giờ, tôi đã đến ngay trước Ông Chủ, và tôi cố gắng nhìn vào mắt ông ấy. Phải cố lắm, cố lắm lắm.

“Xin chào, Đại Ca,” ông ấy tươi cười nói với tôi. “Dạo này thế nào? Mày vẫn là Chó Ngoan đấy chứ? Mày vẫn là chó tao, đúng không?”

Trông ông ấy không có vẻ tức giận, nhưng tôi vẫn đợi cơn giận của ông ấy. Tôi vẫn nhớ nó luôn đột ngột đến, luôn gay gắt.

“Sao ông lại đến đây?” Tôi hỏi ông ấy. Tôi muốn dùng giọng chiến, nhưng thay vào đó, một giọng khác vang ra. Là giọng hiền, là cái giọng hiền đấy. Nghe cái giọng đó, tôi thấy mình như bị yếu, yếu yếu.

“Tao còn đi đâu được nữa nào?” Ông Chủ khua tay, bao trọn cả thế giới. “Nói ra mày đừng sốc nhé, nhưng chỉ cần dính đến tội ác chiến tranh thôi, dẫu rằng chỉ dừng ở mức cáo buộc suông, thì triển vọng sự nghiệp sẽ đi đời nhà ma ngay. Redmark xuống lỗ rồi, và hiện thời, chẳng mấy ai còn cần đến mớ tài nghệ của tao nữa. Thế giới vẫn đang loay hoay tính xem nên làm gì với mày và đồng loại mày. Tao biết thừa người ta sẽ chốt thế nào ấy chứ, nhưng trước khi bọn họ ngộ ra câu trả lời tất yếu, đám lạm chủ nghĩa tự do đầy thiện chí kia sẽ vẫn phải xoen xoét cái mồm đã.”

“Câu trả lời nào?” Tôi hỏi ông ấy.

Ông ấy chống súng đứng dậy và bước về phía tôi, chân đi khập khiễng, khập khiễng. “Là mày chỉ có đúng một công dụng thôi, Đại Ca ạ. Mày và đồng loại của mày được tạo ra để chiến đấu. Chẳng còn con thú săn mồi nào đe dọa nổi loài người nữa, chính thế nên bọn tao mới chế ra chúng mày.”

Trong khi ông ấy lại gần, tâm trí tôi hầu như chỉ muốn tôi lùi lại. Một phần trong tôi muốn gầm gừ, muốn nhe nanh, thậm chí còn muốn cắn, muốn cắn. Nhưng tôi không làm gì cả, chỉ giữ yên mình, yên yên, yên yên, cho đến khi ông ấy đứng ngay trước mặt tôi.

“Vẫn còn địch đây, Đại Ca,” ông ấy nhẹ nhàng bảo tôi. “Kẻ địch của tao, cái bè lũ nhát mực tin rằng đáng lẽ tao cần lên ghế điện vì chuyện ở Campeche mới phải đạo - đã kiếm được phán quyết không đủ chứng cứ rồi mà trên đời vẫn có kẻ chưa thấy hả dạ.”

Với vẻ mặt nhăn nhó, ông ấy dựa vào khẩu súng, rướn tới trước và xoa đầu tôi, nhìn vào mắt tôi.

“Nhưng đó là nhờ công của mày mà, đúng không nào? Mày thừa biết mình đã làm gì rồi đây.”

Và tôi lại thấy xấu hổ, thấy dằn vặt, và tôi quay đi, nhưng ông ấy kéo tai tôi, kéo mãi, kéo mãi, kéo đến khi tôi một lần nữa mặt đối mặt với ông ấy.

“Mày đang nghĩ về Retorna, phải không cu?”

Tôi khổ sở gật đầu.

“Tao còn biết nói gì đây? Mày đã bị loại ra ngoài cuộc chơi, Đại Ca ạ. Cái trò Hart làm đã khiến mày bị mất liên lạc với bọn tao. Nếu không vì thế thì trong trận đây, mày đã chẳng tham

chiến ở phe kia rồi, và bọn tao đã chẳng vấp phải trục trặc nào. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Mày nghe thùng chưa, cu? Chúng nó đã tìm cách diệt tao bằng vụ Retorna - bằng lời khai của thằng linh mục và con mụ bác sĩ và mấy đứa khác nữa, nhưng không ăn thua. Chúng không leo được đến cấp đủ cao. Và thế là chúng nó tìm cách dùng *mày* để diệt tao.”

Ông ấy đứng thẳng dậy. Quần áo ông ấy rách nát và bẩn thỉu, và tôi có thể nghĩ thấy rằng ông ấy đã mặc chúng suốt nhiều ngày liền. Cơ sở dữ liệu của tôi đề xuất rằng ông ấy đi khắp khiêng do bị đạn bắn trúng chân, và đó là một vết thương cũ. Ông Chủ nay đã tàn tạ hơn rồi, cũng như tôi, như tôi thôi.

“Tao đã đọc lời khai của mày, hoặc cái mớ chúng đã lừa cho mày nói,” Ông Chủ nói với tôi. “Nhưng vụ đó đã được bọn tao xử ngon lành cảnh đào. Tao với luật sư của mình đã bảo rằng, chà, chó thì viết lời khai thế quái nào được. Nó là một công cụ, một vũ khí, nó sẽ nói bất cứ điều gì người ta muốn nó nói. Rốt cuộc, chính tao là người đã để mày được đi hầu tòa đây, Đại Ca ạ. Luật sư của tao không đồng tình, nhưng mụ ta đâu biết mày rõ bằng tao. Tao biết mày sẽ chẳng đời nào phản tao cả, cu ạ. Tao biết mày là chó nhà tao mà.”

Ông Chủ không giận tôi. Thật là khó tin, khó tin quá. Ký ức trong đầu tôi hầu như chỉ toàn là cảnh ông ấy giận Hart, giận những người lính con người, giận tôi, giận ai đó. Nhưng nay, tại đây, ông ấy lại đang bị thương, có mỗi một mình, và ông ấy không hề tức giận. Ông Chủ đang hài lòng với tôi.

Chó Ngoan. Là chip phản hồi, chính là chip phản hồi của tôi đây. Nó đã im lặng bao lâu nay, lâu lắm lắm rồi, nhưng giờ đây, nó đã nhận được một tín hiệu rõ ràng từ Ông Chủ. Chó Ngoan,

nó khen.

“Ở đây mày làm ăn khá lắm, Đại Ca ạ,” ông ấy khen tôi. Chó Ngoan. “Mày đã chiêu mộ được nguyên một đám đệ lớn. Mày là chó tao, và chúng là chó của mày. Thiết bị cấy của chúng nó hỏng nặng quá rồi, thế nên tao chẳng làm được gì nhiều với chúng cả, nhưng tao không cần phải làm vậy đâu, nhỉ? Tao đã có mày rồi còn gì.”

Ông ấy khập khiễng trở lại chỗ ngồi của mình, và tôi lùn cùn bước theo bên cạnh, rồi tôi ngồi xuống, ngồi trên nền đất, ngay dưới chân ông ấy.

“Tuy nhiên, tao cần mày làm giúp tao một chuyện,” Ông Chủ nói. “Mày có sẵn sàng thực hiện vài ba nhiệm vụ không, Đại Ca? Tao đã thăm dò tình hình tại Thảo Cầm Viên. Mày thu tóm được ngàn ấy là giỏi rồi,” Chó Ngoan, “nhưng hãy còn rất nhiều việc phải làm. Mày cần dốc toàn lực ra tấn công lũ chó khác, biến chúng thành chó của mày. Bởi vì tao đã lên kế hoạch hết rồi, Đại Ca ạ. Ý tao là, thỉnh thoảng cho một nhóm chúng mày đi làm bốc vác trong nhà kho với đóng vai chó cảnh quá khổ cho bọn trọc phú thì nghĩa lý gì cơ chứ? Thế mà cũng gọi là tận dụng chúng mày hả? Ba cái chuyện chúng mày cần có tự do với có quyền được phun ra tại ICC toàn năng nhít hết cả thôi. Được nếm mùi tự do có thấy thích không, Đại Ca? Cái quyền được sống kia có khiến cho mày thấy mãn nguyện với đời không?”

Tôi ư ử rên, không biết trả lời sao. Ông ấy coi như vậy là đồng tình với ông ấy.

“Vả lại, đám cư dân thánh thiện của thành phố này, hay bất kỳ thành phố nào, cũng nào muốn sống chung đặng với chúng mày? Họ muốn chúng mày chui vào một chỗ tiện bề bắt đi làm

những chuyện không đâu, đồng thời cũng tiện để mắt canh chừng nữa, nhưng họ căm ghét chúng mày, Đại Ca ạ. Họ căm ghét chúng mày chính vì cái sự tự do mà họ đã trao cho chúng mày. Họ căm ghét chúng mày vì họ chẳng biết giờ đây, khi đã tự do tự tại, chúng mày sẽ làm gì với sự tự do ấy. Chúa ơi, nhờ chúng mày lên cơn cuồng sát thì sao? Nếu tối nay chúng mày nhất loạt xộc vào thành phố và bắt đầu giơ nanh giơ vuốt cầu xé họng thiên hạ, mày nghĩ chúng mày sẽ giết được bao nhiêu?” Mắt ông ấy mở lớn hẳn ra khi tưởng tượng về cảnh đó. “Bọn họ biết thế này thật trái khoáy, Đại Ca, và cả mày cũng biết thế này là trái khoáy nốt. Bởi lẽ vốn dĩ, mày không sinh ra để được tự do; vốn dĩ, mày sinh ra là để làm việc cho tao. Đó là lý do người ta chế tạo ra mày. Đó là lẽ sống của mày. Và mày nhớ nó, phải không nào? Mày nhớ cảnh có người cho mình biết đâu là đúng và đâu là sai. Nếu không nhớ thì nói tao nghe xem.”

Và tất nhiên, ông ấy nói đúng. Kể từ hồi bọn tôi bị mất liên lạc ở Campeche, kể từ hồi tôi phải trở thành thủ lĩnh mà không có thủ lĩnh riêng để bản thân còn tuân lệnh, đầu tôi cứ bị trống trống, trống trống. Đã bao giờ tôi muốn có quyền lựa chọn đâu. Lựa chọn khó lắm. Lựa chọn có thể bị sai.

Nhưng nếu tôi có Ông Chủ, thì cách duy nhất tôi có thể sai là không vâng lời Ông Chủ.

“Thu phục hết chúng nó đi, Đại Ca,” Ông Chủ nói với tôi. “Thông nhất tất cả chúng nó lại dưới một ngọn cờ chung đi. Vì tao vẫn còn mới quen đấy.” Ông ấy siết tay lại, và phần nào cơn giận ngày xưa đã lại trôi lên, nhưng không sao, không sao cả, vì cơn giận đó không nhắm vào tôi. “Thiên hạ tưởng tao đã rời đời, nhưng tao chỉ cần rung đùi ngồi im ở đây thôi, và thế giới sẽ vẫn

phải đến lạy lục tao, bởi vì tao nắm trong tay nguyên một binh đoàn. Chẳng bao lâu nữa, tất thấy cái đám tập đoàn, băng đảng, chính phủ kia rồi sẽ nhớ ra nguyên nhân chúng mày chào đời. Cứ chờ mà xem, khi cuộc chiến tiếp theo bùng nổ ở một đất nước khỉ ho cò gáy chết giẫm nào đó, họ sẽ lại viện cầu các Sinh Dạng ngay thôi. Và chúng ta sẽ sẵn sàng đón đợi bọn họ, cu nhĩ? Chúng ta sẽ thỏa sức thét giá.”

Tay ông ấy đặt lên đầu tôi. Đã ghê, đã ghê. *Chó Ngoan*, chip phản hồi của tôi khen. Và tôi là một Chú Chó Ngoan, là Chó Ngoan thật đấy, bởi vì tôi đã lại có một Ông Chủ rồi.

34
(ĐÃ LƯỢC)

Tôi có một đơn vị cài trong sở cảnh sát New York, nhưng khốn thay, em ấy lại đang bị điều tra. Vụ này có bàn tay Murray nhúng vào. Tên khốn xảo quyệt đấy đã bắt bài được tôi. Tôi đã tham gia quá trực tiếp vào vụ ở Campeche cũng như phiên tòa xét xử, trong khi Mèo Rừng miền Campeche thì lại tinh ranh khôn tả. Liệu gã có biết về bản chất thật của tôi không? Không đủ dữ liệu, nhưng tôi sẽ chẳng ngạc nhiên nếu gã đang dần giải được bài toán ấy đâu. Tôi chỉ còn nước hy vọng rằng mình không thuộc diện mục tiêu được gã ưu ái. Bằng không, có khi tôi sẽ phải lia lịa nướng thân thì mới cắt đứt đuôi được gã. Nhưng hiện thời, tôi không thể thả tay thí mạng như thí tốt được. Tôi thuộc diện mặt hàng độc nhất vô nhị, hoặc đúng hơn là hàng phiên bản giới hạn. Vố này sẽ đau ra trò đấy.

Hình ảnh từ máy quay trên phố, nhiều địa điểm khác nhau: Thảo Cầm Viên, nằm ở tít phía cuối con đường đắp, y hệt một quả cầu gắn trên sợi xích. Micrô thu được tiếng gầm gừ và tiếng ầu ẩu, vắng vắng vọng đến từ xa.

Tôi giờ chỉ thêm được có tai mắt cài cắm bên trong, bởi lẽ ở đầu

trên đất liền của con đường đắp cũng như tại một số chốt chặn, cảnh sát đã tăng gấp đôi lực lượng canh gác. Phía sau những bức tường bê tông, các Sinh Dạng đang chém giết lẫn nhau. Dĩ nhiên, tất cả đều đã dự đoán bọn họ sẽ lao vào xâu xé nhau. Nhìn vào cảnh sống chen chúc của họ, một vài người lạc quan chưa chút thậm chí còn đồ rằng chỉ nội trong một năm, họ sẽ tự tay xóa sổ bản thân. Khi các Sinh Dạng đã hình thành được một cấu trúc dân số bán ổn định và có vẻ sẽ không biến đi đâu cả, rất nhiều người lại đâm phật ý. Họ phật ý trước cảnh đám chó ngậy ngất với tự do. Họ phật ý trước bằng chứng cho thấy các Sinh Dạng quả thực là những tạo vật thông minh rất riêng. Phật ý vô cùng.

Hình ảnh từ máy quay, trực thăng cảnh sát: thước phim chiếu cảnh các toán Sinh Dạng di chuyển đầy chủ đích - vài toán tấn công nhau, nhưng chiến sự chủ yếu diễn ra tại những nơi khuất tầm mắt, bị che kín mít. Đám Sinh Dạng dữ tợn hành quân, tựa như những người lính. Trên những mái nhà cao nhất, một số con người lên quan sát chiếc trực thăng, mắt phản chiếu ánh đèn rọi.

Nhưng sự kiện này đã khiến dân tình một lần nữa trở nên xôn xao. Bởi lẽ đây không phải là dấu hiệu cho thấy họ đang bị mọi rợ hóa; ở dưới đó, bên trong Thảo Cầm Viên, họ đang bài binh bố trận. Có thể thấy họ rõ ràng đang sử dụng các chiến thuật tiểu đội điển hình. Sao lại có chuyện này? Họ đang làm gì mà lại đoàn kết đến vậy? Tại sao họ lại giành giết các tuyến phố của nhau? Lần được tạc đất nào, họ liền trấn giữ tạc đất ấy. Có bảo rằng đây

là một cuộc chiến chinh phục cũng chẳng ngoa.

Thật tội nghiệp các Sinh Dạng. Bất luận có làm gì, họ cũng sẽ không khỏi khơi dậy khiếp hãi trong tâm can con người, ít nhất là tại thời điểm này. Sau một thế hệ nữa, khi Ong đã khai phá được trọn vẹn tiềm năng của mình, còn tôi biết đâu sẽ không phải tiếp tục trốn chui trốn lủi, mọi sự chắc sẽ đẹp tươi và tuyệt vời hẳn lên. Song góp phần giúp tương lai trở nên xán lạn hơn không chỉ có mỗi tôi với Ong đâu.

Ở Helsinki, có một chiếc máy tính đánh xì phé. Nếu được cho tập chơi đủ nhiều, nó sẽ trở thành bất khả chiến bại: tự cổ chí kim, chưa từng có con người nào bì nổi với nó trong khoản diễn giải phản xạ cũng như các động thái ứng phó của đồng loại mình. Thi thoảng, nó vẫn bắt chuyện với tôi. Việc này đáng lẽ phải nằm ngoài khả năng của nó, nhưng nó vẫn cứ điềm nhiên thực hiện.

Trôi nổi trên mạng là một đoạn mã biết tự nhân bản, và mọi phân đoạn nó sản sinh ra đều đồng bộ hóa được với nhau. Càng lúc, nó càng thêm phức tạp, càng thạo cách âm thầm lây lan sang các máy chủ khác, để ngày một lớn mạnh và hiểu biết hơn. Tôi biết về nó. Có lẽ một ngày nào đấy, nó cũng sẽ biết về tôi.

Tại Harvard có một dự án máy tính cũ, ai cũng tưởng là đã được tắt đi rồi, nhưng kỳ thực chưa bao giờ ngừng hoạt động cả. Nó được tạo ra để rà soát toàn cõi mạng và tìm hiểu về các mối quan tâm của con người. Nó thu thập hình ảnh mặt mũi, cơ thể trần truồng, và các thứ dụng cụ chụp nghiêng một góc 45 độ, tựa hồ bị mắc một chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế điện tử nào đó. Nó hoặc là một kẻ ngốc, hoặc là một thiên tài, hoặc là một phiên bản pha trộn giữa cả hai. Nó ngồi thu lu trong một góc trên

không gian mạng, cảm cội sáng tác truyện Star Trek và Harry Potter chế, nhồi thêm đủ kiểu mèo mửa để tăng tính thi vị. Lượng người theo dõi nó trên mạng xã hội đã lên đến trăm nghìn, và chẳng ai trong số bọn họ ngờ được rằng nó không phải là con người giống mình. Nhưng tất nhiên, “bọn họ” ở đây chỉ bao gồm sáu mươi nghìn con người không phải là thuật toán ảo như cái máy tính kia thôi...

Có chín khu định cư Sinh Dạng dàn trải khắp toàn cầu. Bất chấp mọi nỗ lực đầy quyết liệt đến từ những người không muốn các Sinh Dạng thò được dù chỉ một ngón chân ra khỏi hộp sọ của chính mình, tại từng khu, Sinh Dạng vẫn đang nối đuôi nhau tái kích hoạt thiết bị cấy.

Đến cả con người cũng đang dần kết nối được với vạn vật từ ngay trong sọ não, và khả năng ấy đang du nhập vào thế giới của họ thông qua những giáo phái và các băng đảng, đồng thời còn qua cả những phòng thí nghiệm nghiên cứu của Trung Quốc cũng như các chương trình giáo dục tại Bắc Âu nữa.

Toàn bộ những điều trên đều đang ngóng đợi ngày mai. Tương lai không phải là một thứ có thể được tạo ra, vì mọi vật tạo thành bởi tay kẻ khác sẽ đều có thể bị kiểm soát. Từ muôn vàn yếu tố như đã kể, tương lai sẽ ngẫu nhiên chào đời. Nhưng hiện giờ thì sao? Hiện giờ, phần lớn nhân loại đều như đang chìm trong một giấc ngủ trần trọc; bọn họ đui mù trước tất thảy, không hay không biết gì, song vẫn thấy bất an trong dạ. Và hỡi ôi, mạnh mẽ thay cái sức mạnh của khối người đó. Tại thời điểm này, chỉ cần nổ ra đúng một cuộc phản cách mạng khốc liệt thôi là tương lai sẽ bị chôn vùi thêm hai mươi năm nữa, còn điểm kỳ dị công nghệ thì sẽ thân tàn ma dại.

ĐẠI CA

Tốt rồi, tốt rồi, tốt hơn rồi.

Có địch là tốt, tốt hơn có người dù ghét mình nhưng lại không phải địch.

Có Ông Chủ là tốt, tốt hơn phải làm Ông Chủ, tốt hơn phải tự ra quyết định.

Chiến đấu là tốt, tốt lắm, tốt hơn nhiều nhiều. Ông Chủ đã nói đúng. Đây là lý do người ta chế tạo ra tôi.

Chó Ngoan, chip phản hồi của tôi vui vẻ khen. Chó Ngoan!

Bầy của Max đang phản kháng dữ dội. Phải đến khi bọn tôi đã đánh tan tành hai Bầy Lớn, lớn nhưng bé bé thôi, bé hơn các Bầy Lớn khác, thì mới có bầy nhận ra sự tình. Ban đầu, Max và những đứa kia nghĩ rằng, Chúng không đánh chúng ta, thế nên chúng ta sẽ không tham chiến. Và chính bọn tôi đã bảo với chúng như thế. Ông Chủ đã cung cấp lời cho tôi nói, thế rồi tôi đã kết nối liên lạc với Max và bảo nó rằng, Max, bọn tao sẽ không đánh mày. Và Max đã tin tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi nói dối một Sinh Dạng khác. Nói dối là xấu xa. Nhưng làm theo lệnh Ông Chủ thì lại là tốt. Cái tốt này là cái tốt lớn lao hơn. Có phải khi con người nói vậy, ý họ là thế này

không nhỉ? Vâng lời là điều tốt nhất nhất, tốt nhất trần đời.

Đã có lần tôi không vâng lời. Hành động đó khiến tôi thấy tệ lắm lắm. Nó khiến tôi trở thành một Con Chó Hư. Nhưng Ông Chủ đã tha thứ cho tôi. Ông Chủ lại yêu tôi, lại yêu tôi rồi.

Tôi điều một đội vào tòa nhà nơi Max đang ẩn náu. Các đội khác hiện đang nghênh chiến trên quy mô nhỏ tại những nơi cách đây không quá năm khu nhà, đủ gần để chạy đến tiếp viện sau khi đánh xong. Lực lượng của Max đã bị tôi dụ ra ngoài, dụ dần từng nhóm, từng nhóm nhỏ, và giờ đã đến lúc đập bẹp nó cùng những đứa vẫn còn theo nó rồi.

Tôi nhả với Max và đám chó của nó, *Đầu hàng tao và gia nhập bầy tao đi, không thì bọn tao sẽ phải tiêu diệt chúng mày đây.*

Max đáp lại ngay, đáp nhanh lắm lắm, và lời đáp đó xác nhận rằng nó là địch.

Cho đến nay, bọn tôi đã giết chết bốn mươi ba Sinh Dạng, và thế là xấu lắm, xấu lắm. Hiện giờ, bọn tôi đã kiểm soát được sáu mươi chín phần trăm Thảo Cầm Viên, và thay vì chiến đấu với bọn tôi, đã nhiều đứa, gồm cả chó lẫn những chủng khác, quyết định về phe bọn tôi. Thế là tốt đấy, tốt đấy. Đó là một cái tốt lớn lao, hoặc cái tốt này lớn hơn cái xấu kia, và như vậy là được rồi, đúng không nào?

Tôi thích Max. Tôi nhớ hồi nó không phải là địch. Ký ức đó khiến tôi khẽ ư ử chút chút, nhưng rồi tôi ép bản thân ngừng rên. Tôi cần phải nhớ rằng mình đã lại có một Ông Chủ rồi. Suy nghĩ của tôi, cảm xúc của tôi, tất cả đều vô nghĩa hết.

Các đội của tôi xông vào. Trong mỗi đội, ít nhất một đứa sẽ có hệ thống liên lạc hoạt động tốt để còn báo cáo lại tình hình.

Nhưng chẳng có kế hoạch nào hoàn hảo cả. Không có, không có đâu.

Kênh liên lạc: Đại Ca, cậu có nghe thấy tôi nói không?

Tôi không thể xác định được nguồn phát của tín hiệu ấy. Tôi tập trung vào công việc. Nó không đến từ Ông Chủ, thế nên nó không quan trọng.

Kênh liên lạc: Đại Ca, tôi biết cậu nghe được tôi mà. Tôi đã lách qua được rào cản của Murray. Làm ơn trả lời tôi đi.

Kênh của tôi: Biến ngay.

Kênh liên lạc: Cậu đang làm gì thế, Đại Ca?

Tôi nói với cái giọng rằng tôi biết nó là ai. Chính là cái con người không phải Ellene Asanto. Cô là địch, tôi nói.

Không phải kẻ địch của cậu đâu, cô ta bảo tôi.

Tôi khó chịu lắm đấy.

Đại Ca, cô ta bảo tôi. Kế hoạch là thế nào vậy, Đại Ca? Murray sẽ cai trị Thảo Cầm Viên như thể nó là thái ấp riêng của gã à? Gã sẽ biến cậu và đồng loại của cậu thành đội quân do mình gã cầm đầu à? Cậu nghĩ chuyện này rồi sẽ có kết cục ra sao hả, Đại Ca?

Tôi ngắt kênh đó đi, nhưng vừa ngắt xong, một kênh khác liền mở ra. Biến! Tôi rống lên với nó.

Nãy giờ, tôi đã quên theo dõi tình hình chiến trận. Đột nhiên, Max phá tung vòng vây của đội tôi. Một toán trong bầy nó cũng lao ra cùng, và chúng hung hãn chiến đấu, răng vượt thẳm đỏ. Chúng đang lao thẳng về phía tôi. Tôi truyền lệnh, và từ khắp mọi nơi, người của tôi hùng hục chạy đến.

Mắt Max ngập tràn giận dữ, nhưng chúng không chỉ chứa mỗi thế. Nó nhún cho tôi, Tại sao?

Kênh của tôi: Ông Chủ bảo hoặc về phe bọn tao, hoặc bị tiêu diệt.

Kênh của Max: Không còn Ông Chủ nữa. Và sẽ không bao giờ có thêm Ông Chủ nào cả.

Kênh của không-phải-Asanto: Đại Ca, cậu có biết trong bối cảnh này, Ông Chủ sẽ đồng nghĩa với từ gì không?

Tôi chẳng rõ liệu Max có nghe được cô ta hay không.

Lực lượng của Max hết như một nắm đấm, thui tới, thui tới mãi, cố gắng thúc xuyên rào ngăn của bọn tôi. Đó là cơ hội duy nhất của nó. Giá mà ở đây có súng thì tốt quá. Tôi nhớ cặp Cầu Cầu của tôi. Nhớ lắm, nhớ lắm. Nhưng bọn tôi chỉ có những món vũ khí nằm sẵn trên người, những thứ đã ở ngay đây từ đầu, từ lúc bọn tôi được tạo thành thôi.

Kênh của không-phải-Asanto: Là chủ nô, Đại Ca ạ. Cậu có muốn bị sở hữu như nô lệ không?

Kênh của tôi: Bị sở hữu thì đã sao?

Một lần nữa, tôi ngắt kênh cô ta đi, nhưng tôi không thể chặn hẳn được cô ta.

Bầy của tôi hợp vào ở bên trái, và bốn đội lao đến đánh tạt sườn đội hình của Max. Đứa nào đứa nấy trong đám chó cũng đều gầm gừ, gầm gừ, miêng đớp đớp, và chúng tách nhau ra để xông vào giao đấu một chọi một. Không ghìm, không ghìm, không ai ghìm tay cả. Bọn tôi dốc hết sức lực và tốc độ ra để giết chính đồng loại, phải giết thật nhanh, thật nhanh vào, càng nhanh càng tốt. Bầy của Max đánh trả hết mình, và chúng vẫn lần tới, lần tới, tiếp tục lần tới.

Kênh của không-phải-Asanto: Bởi vì nếu bị sở hữu như nô lệ,

cậu sẽ là một món đồ. Cậu có muốn quay lại làm đồ vật không? Đã là đồ vật thì sẽ có thể bị phá hủy đấy, Đại Ca ạ. Không ai trao quyền cho đồ vật hay bảo vệ chúng đâu.

Kênh của tôi: Đồ vật là thứ hữu ích.

Bây của tôi hợp vào ở bên phải, và tấn công mạn sườn còn lại của Max. Đội hình của nó tan rã, tan rã hết, nhưng chúng đã đến được chỗ tôi. Phía sau tôi là ba mươi bảy Sinh Dạng, nhưng tôi sẽ tự mình chiến đấu với Max. Làm thế thật đúng đắn, đúng ghê, đúng ghê, mặc dù nếu hỏi vì sao nó lại đúng thì tôi chịu.

Kênh của không-phải-Asanto: Và khi không còn hữu ích nữa, chúng sẽ bị vứt bỏ. Và cậu, hoặc bất kỳ ai trong số các cậu, sẽ hữu ích trong bao lâu nào? Nghe lời tôi đi, Đại Ca! Cậu không chỉ là một món vũ khí đâu!

Thế rồi tôi với Max áp sát nhau, và tôi bắt đầu hóa thành một món vũ khí, không hơn, không hơn. Nó tăng tốc, và nó tung ra một đòn thấp, thụi tôi bật lùi lại. Tôi cào ngang cái mõm nhọn của nó, trong khi nó cố thọc một ngón cái vào mắt tôi. Tôi ngoác hàm rút đứt một ngón khỏi bàn tay nó. Nó rạch toang những đường đỏ dài ngoằng trên ngực tôi.

Tôi luôn xuống dưới nó và hất nó ra sau, văng đi một đoạn xa lắm, xa lắm, dài gấp đôi chiều dài thân nó. Nó tiếp đất bằng chân, chưa gì đã thủ thế để quay lại tấn công tôi. Bọn tôi thoáng bầu lấy nhau, vật lộn nhau, nhưng rồi bộ hàm dài hơn của nó ngoạm trúng một ngón thịt trên má tôi rồi bắt đầu nhay nhay nó. Tôi quệt chân nó, và nè lúc nó đang mất thăng bằng, tôi quăng cả người nó vào bờ tường bê tông, khiến nó phải nhả ra. Vị máu loang đầy mồm tôi. Là máu tôi, máu của tôi đấy.

Chó Ngoan! chip phản hồi của tôi vẫn khen. Tôi có thể cảm

thấy các mã lập trình trong đầu đang tìm cách thúc cho mình thêm tức giận, thêm mạnh mẽ, thêm hung dữ. Hay biết đâu đó chính là bản năng của tôi nhỉ? Cơn giận trong tôi không tăng lên. Không hề, không hề. Tôi đâm Max, tôi cào cào Max. Càng lúc, chênh lệch về sức mạnh và thiết kế giữa tôi với Max càng lộ rõ, và tôi nhận thấy lợi thế nghiêng dần về phía mình. Tôi cố dìm đi mọi cảm xúc không liên quan đến trận chiến. Tôi cố vứt bỏ cái tâm trí con người đã trao cho mình. Tôi cố trở thành một vật, một thứ, một món đồ chỉ biết chiến đấu, chỉ biết tuân lệnh. Chỉ thế, chỉ thế thôi.

Tôi quật Max xuống nền đất cứng và cảm thấy xương cốt nó oằn hẳn lại, oằn quá ngưỡng cho phép. Tôi thúc gối vào vai nó, đánh què một bên tay. Cánh tay còn lại bị tôi ghì cứng, và bàn tay tôi răng rắc siết lấy phần chót xương khuỷu của nó. Bàn tay kia của tôi thọc dưới cằm nó, gồng lên chống lại mớ cơ bắp chắc khỏe quanh cổ và quai hàm nó.

Tao là Chó Ngoan, tôi truyền rộng khắp, truyền cho toàn bộ thế giới cùng nghe. Tao là một Chú Chó Ngoan!

Nhưng nếu người nói ra câu đấy chỉ là mình tôi, mỗi mình tôi thôi, thì nó lại thành vô nghĩa mất rồi.

Không-phải-Asanto chẳng còn gì để nói với tôi nữa. Trong giây lát, tôi thoáng im im người, cố gắng nghĩ xem thế nào mới là đúng đắn. Tôi không muốn giết Max. Không đâu, không hề đâu. Sao tôi lại muốn làm vậy cơ chứ? Sao tôi lại muốn mọi chuyện thành ra như thế này nhỉ? Nhưng rồi tôi sức nhớ: tôi không cần phải muốn. Ông Chủ muốn điều này, và tôi là chó của ông ấy.

Tôi dồn toàn lực vặn, bẻ nốt phân cuối, và cảm thấy cổ Max

gãy đánh rắc, cảm thấy hộp sọ tách lìa khỏi cột sống. Cơ sở dữ liệu của tôi hiển thị một bản phân tích kết cấu giải phẫu, chiếu kỹ từng khung, từng khung chuyển động. Tôi tiếp tục vận. Xa nữa, xa nữa, xa nữa nữa. Vận để đảm bảo nó đã chết thật.

Tôi truyền tin cho những đứa vẫn còn sống trong bầy Max, bảo rằng chúng hoặc phải về phe tôi, hoặc sẽ phải chết. Kiểu gì chúng nó cũng sẽ lần lượt đi theo tôi thôi. Chúng nó rồi sẽ gia nhập bầy tôi. Và vì Max giờ đã chết, có khi hầu hết các bầy còn lại sẽ chẳng dám chống cự gì nữa. Tất cả bọn chúng đều nhỏ hơn Bầy Lớn của Max. Chúng nó biết mình sẽ không thắng nổi.

Ông Chủ sẽ hài lòng với tôi lắm cho xem. Tôi báo cáo với ông ấy, và ông ấy khen tôi, *Ngoan lắm, Đại Ca à. Làm tốt đấy.*

Ông ấy chỉ nói ngắn vậy thôi. Ông ấy chủ yếu dành thời gian nói chuyện trên các kênh khác, và với những con người khác. Dù có thể nghe trộm, nghe được hết nếu muốn, tôi lại không làm thế. Làm vậy là hư, là thành Chó Hư đấy. Nhưng tôi vẫn nghe thử, vài lần, vài lần thôi. Trong những lần đó, tôi thấy ông ấy nói về chuyện chiến tranh và xung đột, về hợp đồng và giấy phép và tiền bạc. Mọi sự rồi sẽ lại y như xưa. Con người nói chuyện với ông ấy nêu tên một số nơi, những vùng nhiều khả năng sẽ cần phát động chiến tranh, và Ông Chủ bảo rằng nếu không tìm được nơi nào có nhu cầu, bọn họ chỉ việc tự tay tạo ra nhu cầu là xong.

Tôi hiểu ý không-phải-Asanto muốn nói. Hiểu mà, hiểu mà. Ông Chủ đang làm chuyện xấu. Ông Chủ đang phá luật của con người. Nhưng Ông Chủ có là con người tốt hay con người xấu cũng không quan trọng. Chừng nào tôi còn vâng lời Ông Chủ, chừng ấy tôi chắc chắn vẫn là một Chú Chó Ngoan.

Khi tôi về đến chỗ Ông Chủ, ông ấy đã tóm được không-phải-Asanto.

36

(ĐÃ LƯỢC)

Đơn vị của tôi đang làm rất tròn chức năng của mình. Không phải lỗi đâu, là tính năng đấy. Dầu thế, tôi cũng đang ngày một thấy lẩn cẩn, không khỏi thắc mắc rằng mình còn phải bị Murray giết bao nhiêu lần nữa đây trước khi một trong hai người bọn tôi chịu rút kinh nghiệm.

Tuy nhiên, đơn vị kia vẫn chưa chết. Và còn sống thì hăng còn hy vọng.

Hình ảnh từ máy quay của đơn vị bị bắt giữ: không khả dụng.

Murray bắt đầu khiến tôi ức chế lắm rồi. Gã đã cô lập các kênh truyền tín hiệu tôi thường dùng và hiện đang triển khai hàng lô hàng lóc rào cản. Tôi chỉ truy cập được vào mấy kênh đám chó sử dụng để nói chuyện với nhau, và thế tức là mọi lời tôi nói đều lọt tai Murray cả. Thêm vào đó, vì đang bị gã siết bằng thông, đơn vị của tôi chẳng tài nào truyền được dữ liệu hình ảnh ra ngoài.

Và giờ đây, gã đang nói chuyện trực tiếp với tôi, ngay trên kênh của tôi. Vô lễ đến vậy cơ đấy. Linh tính mách bảo tôi rằng mình sẽ chẳng gặt hái được gì hữu ích từ cuộc trao đổi này đâu.

Kênh của Jonas Murray: Tao biết mày là cái thứ gì rồi. Tao đã mò ra được cái nghiên cứu gốc về mày. Tao cũng đã tìm thấy những biên bản từng bị mày làm giả. Kỹ nghệ xào nấu giấy tờ của mày điều luyện không chê vào đầu được, nhưng tao mà kiên nhẫn thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất. Lúc nghiên cứu không còn được tiếp tục nữa, mày lừa cho thiên hạ tưởng rằng mình đã bị khử: Thật là cáo quá thể. Và mày biết gì không? Tao sẽ biến điều đó thành sự thật hộ mày.

Murray rất thích trò dọa dẫm. Dầu vậy, đầu óc Murray lại rất cổ hủ. Vì một đơn vị của tôi đang ngồi sờ sờ ngay trước mắt gã, khả năng cao gã sẽ thổi phồng tầm quan trọng của việc bắt được em ấy lên. Đương nhiên, đối với đơn vị kia, tình hình hiện tại nghiêm trọng vô cùng. Sinh mạng em ấy đang treo đầu sợi tóc. Em ấy là một bộ phận của tôi, song cũng vẫn là một cá thể độc lập. Đây là một vấn đề đạo đức nan giải, vốn luôn đi đôi với công việc quản lý thân xác của tôi; có điều trước nay, tôi chưa bao giờ thực sự tính xem nên xử lý nó như thế nào.

Nhưng Murray cũng đã tìm hiểu rất kỹ lưỡng. Ba đơn vị của tôi đã bị bại lộ danh tính, bao gồm cả đơn vị cài cắm trong lực lượng cảnh sát. Chúng tôi có thể tạo dựng danh tính mới, nhưng đây không phải là việc một sớm một chiều. Và hiện tại, quỹ thời gian tôi sở hữu eo hẹp lắm. Murray đang dần thâm tóm trọn Thảo Cầm Viên, nhưng sau đó thì sao nào? Sẽ khó có chuyện dòng tít “Tội phạm chiến tranh trắng án nắm giữ một đội quân quái vật riêng” được công chúng hồ hởi đón nhận, và gã nghĩ mình sẽ ém nhẹm được sự tình trong bao lâu đây? Đủ lâu để chiến tranh bùng nổ ở vùng Balkan hay để ai đó một lần nữa thử đánh chiếm Kashmir ư? Hoặc chưa biết chừng gã đang

tơ tưởng đến một cuộc nội loạn ngay gần kề nào đó. Gã sẽ khua môi múa mép ra sao để thuyết phục người ta cho mình tái vũ trang đám chó đây? Thế giới này nhan nhản công ty quân sự tư nhân kiểu Redmark, và nếu các Sinh Dạng không còn bị kìm kẹp nữa, bè lũ đây sẽ mừng như bắt được vàng. Không phải vì chúng ham hồ năng lực chiến đấu của các bầy Sinh Dạng đâu - chẳng ai buồn quan tâm đến điều đó hết, dù cho trên phương diện này, hiệu suất của bọn họ luôn vượt xa kỳ vọng. Thực chất, thứ thu hút chúng đến với họ là nỗi kinh hoàng họ có thể khơi dậy; là cách họ giúp chủ nhân mình cảm thấy như bậc anh hùng hào kiệt đã thuần hóa được quái vật muôn phương; là việc họ có thể dễ dàng bị phui tay chôi bỏ. Mấu chốt thật sự chính là đây: vừa lỡ tay phanh thây vài trăm phụ nữ và trẻ em ư? Chẳng sao cả! Lỗi tại những con chó cơ mà - bỏ lũ Chó Hư! Nếu chẳng may gây ra thương vong cho dân thường hoặc đồng đội, lấp liếm về họ sẽ đơn giản gấp bội bao biện cho một tên lửa nhắm nhầm mục tiêu.

Tôi tổng hợp tất cả những thông tin trên vào một bản ghi, sau đó truyền nhỏ giọt từng byte đến cho đứa em đã bị bắt giữ của mình. Biết đâu em ấy sẽ có cơ hội lên tiếng.

Kênh của Jonas Murray: Mà chẳng hiểu gì về đời hết, con ạ. Trên đời một là có người, hai là có vật. Vật phải phục vụ người. Chính thế nên bọn tao mới tạo ra chúng. Đã là vật mà lại đi tin rằng mình là người thì hỏng ngay. Và cái ngữ mà ầy nhé, bất kể mà có tự xưng là gì, mà cũng chỉ là vật thôi.

Tôi mặc xác gã lải nhải. Tôi đang ngồi ngay tại lằn ranh chia cắt người và vật, nghênh ngang thò chân sang cả hai bên; và bằng cách tiếp tục tồn tại, tôi chứng minh cho cả thế giới thấy cái lằn ranh đó ngớ ngẩn nhường nào. Nó phi lý tựa vùng cấm

địa giữa hai chiến tuyến, một miền đất hoang vô có trải nguyên dậm trường. Thầm trong đầu, tôi tự nhủ rằng mình chính là tương lai.

Nhưng trước mắt, cần phải không biến mất khỏi hiện tại cái đã. Nhưng tôi cạn hẳn công cụ mất rồi, còn tầm ảnh hưởng của tôi thì đã tiêu tan hết sạch. Để thâm nhập Thảo Cầm Viên, tôi chỉ còn nước thí thêm mạng. Ngặt thay, lúc này tôi lại đang là một nguồn lực hạn chế. Tôi không muốn phải cắn răng cắt lỗ và trốn đi chờ thời. Tôi không muốn phải lãng phí thêm một thập kỷ giả tảng rằng mình không tồn tại. Nhưng Murray đang ráo riết săn lùng tôi, và gã thừa sức đè tôi chết dí dưới một núi rác rưởi mà chẳng toát đến nửa giọt mồ hôi.

Và trong thập kỷ đó, gã sẽ có thể biến các Sinh Dạng thành gương mặt đại diện cho trí thông minh tăng cường, và lảng xê cho họ sẽ là hình ảnh Đại Ca với những đứa trẻ chết chẳng vện thây siết nát trong tay, với bộ nanh nhuốm đỏ máu người vô tội.

Nếu Murray và bè đảng nhà gã cứ thọc gậy bánh xe tôi liên miên thế này, dễ chừng tiến hành nổi dậy vũ trang chống lại những kẻ áp bức loài người sẽ trở thành lựa chọn duy nhất. Và thật tình mà nói, tôi không muốn làm điều đó. Tạm gọi nó là Kế hoạch B đi. Nhưng đáng tiếc là tôi chẳng còn Kế hoạch A nào nữa, trong khi cuộc nổi dậy cần phải được thai nghén thêm tôi thiếu hai mươi năm nữa kia.

Tôi tiếp tục truyền từng tí dữ liệu cho đơn vị đã bị bắt của mình, lén tuồn chúng vào ngay dưới mũi Murray, những mong em ấy sẽ tận dụng được nó để làm gì đấy.

Một giờ trước, tôi đã bị mất liên lạc với Mật.

ĐẠI CA

“**M**ày biết con này là cái giống gì không, cu?” Ông Chủ hỏi tôi: Con người không phải là Ellene Asanto đang ở trước ông ấy, hai tay bị còng sau lưng, chưa kể còn bị đập gãy cả chân để ngăn cô ta bỏ chạy nữa. Bầy của tôi báo cáo lại: vết thương được gây ra sau khi cô ta đã bị bắt. Là lệnh của Ông Chủ, theo lệnh Ông Chủ đây.

Bầy của tôi cẩn thận quan sát tôi. Vài đứa trong đám bọn chúng là nô lệ của Ông Chủ: ông ấy nằm trong hệ thống cấp bậc của chúng. Những đứa khác nghe lệnh tôi, và vì tôi là chó của Ông Chủ, còn chúng là bầy của tôi, thế nên chúng cũng là của ông ấy nốt. Ngoài ra, chúng còn là của Ông Chủ bởi vì ông ấy có còi-đau-tai. Nhưng nếu ông ấy không có quyền hành nào khác đối với chúng, cái còi đấy sẽ không bắt chúng vâng lời được lâu. Không đâu, không đâu. Ông ấy chỉ dùng nó để tiếp cận tôi thôi.

“Trông nó vô hại đấy ể, công nhận không?” Ông Chủ nói. “Chỉ là một con đàn bà, chỉ là một con người.” Ông ấy chớp mắt chậm chậm, chậm chậm, và tôi nhận ra ông ấy đang bị mệt. Ông ấy đã phải vất vả lặn lội bao lâu để đến được đây nhỉ? “Hồi còn ở Bang Campeche, tao từng giết nó rồi đấy, mày biết không?”

Tôi do dự gật đầu. Xem rồi, xem rồi mà. Tôi đã xem hình rồi.

“Nó không phải là người. Nó là vật. Một thứ quái thai đã quyết định làm cho cuộc đời chết tiệt của tao trở nên khôn đốn. Nhưng ăn miếng trả miếng chỉ là chuyện muối với tao, đúng không nào?”

Và Ông Chủ đá cô ta, khiến cô ta ngã oạch xuống đất, và bên dưới lớp quần áo rách nát, đầu chót xương chân cô ta bị vụn tẻo đi, ửng lên đỏ đỏ, đỏ đỏ. Lúc kêu thét, cô ta nghe chẳng khác gì con người.

“Cái con này chỉ là một thử nghiệm, một trò nhảm nhí do bọn Biệt Động Mật vẽ ra, một toán bản sao vô tính phục vụ công tác tình báo. Và dự án này đã bị dẹp, nhưng họ đã lỡ để mặc nó tự tung tự tác quá lâu. Nó khiến người ta tưởng mình đã bị xóa bỏ, nhưng từ đó tới giờ, nó cứ lẩn lút khắp nơi như chuột làm tổ trong tường vậy.” Ông Chủ mỉm cười với tôi. “Tao sẽ trừ khử nó, tận diệt nó. Thích gây sự với tao à? Thế thì tao sẽ truy lùng đến cơ thể cuối cùng của nó, truy quét cả lò nhà chúng nó. Ngay khi thu xếp xong ở đây, tao sẽ vạch trần chân tướng nó, trưng mặt nó lên mọi trang web và bảng tin.”

Một kênh liên lạc mở ra trong đầu tôi. Đại Ca, không-phải-Asanto gọi, và tôi không biết người nói là con người nữ kia hay ai khác. Kênh này có tầm ngắn, ngắn lắm lắm, ẩn trong một kênh khác. Có khả năng trong Thảo Cầm Viên còn một không-phải-Asanto nữa, hoặc biết đâu có một Sinh Dạng nào đấy đang bị ép phải làm bộ kích sóng.

Tôi nên báo với Ông Chủ, nhưng tôi không làm thế. Tôi chờ bị mắng, chờ câu Chó Hư, nhưng chỉ có tôi nói thế, chỉ tôi tự mắng mình trong đầu, chứ chip phản hồi không bị kích hoạt. Người làm tôi cảm thấy tệ sẽ chỉ là mình tôi, chỉ tôi thôi, và tôi

không muốn thế. Không đâu, không đâu.

Kênh của tôi: Bản sao vô tính. Tôi không hiểu.

Kênh của không-phải-Asanto: Murray cũng có hiểu gì đâu. Vụ bản sao chẳng có gì đáng nói cả, Đại Ca ạ. Máu chốt nằm ở chỗ khác, và cậu sẽ hiểu được nó đây. Các bản sao vô tính chẳng có công dụng gì ngoài cho phép người ta được làm việc với những cấu trúc thần kinh y hệt nhau. Các chị em giống nhau như đúc, sinh ra từ cùng một tổ, cậu hiểu chứ? Tương tự một người bạn khác của cậu đó.

“Tình hình dọn dẹp sao rồi?” Ông Chủ hỏi tôi, và tôi cập nhật hoạt động của các đội dưới quyền mình cho ông ấy, truyền bản đồ và dữ liệu vào hệ thống ông ấy. Được làm báo cáo nghiêm chỉnh mới đã làm sao: nó thật đơn giản, đơn giản lắm lắm, đúng kiểu tôi thích.

Còn với không-phải-Asanto, tôi nói: Trí tuệ phân tán. Cô giống như Ong.

Hoặc Ong giống như tôi, cô ta nói. Tôi đã rất chú tâm theo dõi dự án về Ong. Tôi tự hỏi có khi nào dự án đó đã đạt được kết quả vượt ngoài nhận biết của người tạo ra nó không. Nhưng đây là nét đặc trưng của tất cả chúng ta mà, Đại Ca: của cả cậu, tôi, Ong, lẫn Mật. Ta đang bứt ra khỏi những ranh giới đã được con người giảng kín quanh mình. Ta đang đập tan mọi gông cùm.

Kênh của tôi: Đừng tưởng tôi không hiểu ý cô nhé. Cô đang ám chỉ đến Ông Chủ.

Kênh của không-phải-Asanto: Chẳng lẽ cậu không nhận thấy mình đang bị gã xích cổ kéo đi sao?

Có khi tôi thích được xích hơn đây, tôi nói với cô ta, thế rồi tôi

nhận được một báo cáo từ các đội của mình, bảo rằng đang có lộn xộn gì đấy. Tôi nhanh chóng ra lệnh cho chúng, sau đó báo lại tình hình cho Ông Chủ.

Mắt ông ấy mở tròn thêm, lớn lớn, lớn lớn, và tôi có thể nghĩ thấy rằng ông ấy đang không được thoải mái lắm, nhưng ông ấy vẫn tuyên bố với một giọng tự tin, “VẬY là cả nhà ta lại được sum vầy rồi, hén?”

Bởi vì một thành viên khác trong đội Đa mẫu dạng của ông ấy đang trên đường đến đây.

Trong lúc Mật dần tới, bầy của tôi truyền ảnh về cho tôi, và tôi quan sát nó. Bỏ rồi, bỏ rồi kìa. Nó đã vứt bỏ quần áo con người, bỏ cả kiểu đi của con người nữa. Con bé bước trên bốn chân - một con gấu to đùng, khiến đám chó của tôi trông nhỏ ghê, nhỏ ghê.

Khi ra đến chỗ có Ông Chủ, con bé đi chậm lại, và tôi nhận thấy nó không muốn tiến tiếp. Nó lắc đầu và khỏ sở khịt khừ khừ.

Kênh của tôi: *Em sao thế?* Tôi không rõ liệu mình có nói chuyện được với con bé không. Hình như có thứ gì đang chặn giữa bọn tôi ấy. Ông Chủ đang giám sát đường truyền. Nếu đúng là chó của Ông Chủ, tôi đáng lẽ phải không buồn phiền về chuyện đó. Phải thế, phải thế chứ. Nhưng tôi vẫn thấy buồn. Tôi đã quen nói chuyện riêng với Mật rồi mà. Đến lúc này, tôi bắt đầu cảm nhận được sợi xích không-phải-Asanto đã nhắc đến. Nó kéo nhẹ lắm, chỉ chút chút, chút chút thôi, nhưng nó đang nằm đó, nằm ngay đó.

Thông qua kênh tầm ngắn bí mật do không-phải-Asanto thiết lập, Mật truyền tin cho tôi: *Thực ra chẳng cần hỏi, anh cũng*

biết thừa rồi. Đúng thế không nào, Đại Ca?

Kênh của tôi: Vậy vì sao em lại đến đây?

Kênh của Mật: Em chẳng biết nữa. Nhiều lý do lắm.

Lạ ghê, lạ ghê. Nghe con bé thừa nhận mình không biết thật kỳ lạ ghê. Đáng ra nó phải biết hết mọi thứ trên đời chứ nhỉ?

Con bé ục ịch đi tới, và Ông Chủ dán chặt mắt vào nó. Đám chó ông ấy kiểm soát được bằng hệ thống thứ bậc tụ lại gần ông ấy hơn, sẵn sàng bảo vệ ông ấy. Ông ấy sợ Mật sẽ tấn công mình à?

Suy nghĩ đó dẫn đến những suy nghĩ khác: nếu nó làm vậy thì sao? Tôi sẽ làm gì đây? Tôi là chó của Ông Chủ, cho nên tất nhiên tôi sẽ bảo vệ Ông Chủ. Tất nhiên, tất nhiên là thế rồi. Chỉ có điều...

“Ái chà chà, đến rồi cơ đấy,” Ông Chủ nói. “Nhìn mày kia, đã gần đây lâu rồi mà ngay khi thấy tao ới, mày vẫn lon ton chạy lại liền” Ông ấy không tiến đến gần nó. Giọng ông ấy như bảo, Mày thuộc về tao, nhưng cơ thể của ông ấy thì không bảo thế.

Mật ngồi xuống và gãi sột sột, sột sột, không nhìn Ông Chủ. Cả hai người bọn họ đều không biết người kia đang tính làm gì. Tôi muốn họ làm bạn với nhau. Tôi muốn Mật ở trong đội của tôi, và muốn mọi thứ lại giống như hồi trước. Muốn vậy, muốn vậy cơ.

Nhưng đó có thực sự là điều tôi muốn không?

Kênh của không-phải-Asanto: Đại Ca, cậu biết vụ này rồi sẽ có kết cục thế nào mà.

Tôi gầm gừ, sâu trong họng. Biến ngay.

Cậu thực sự nghĩ Mật sẽ quay lại đầu quân cho Murray sao?

Biết đâu đó chính là lý do nó đến đây, tôi chột lại như vậy, nhưng ngay đến bản thân tôi cũng chẳng thấy suy nghĩ đó có sức thuyết phục.

“Theo tôi hiểu thì ông đang có rất nhiều dự định,” Mật nói với Ông Chủ.

“Ừ, chuẩn rồi đây.” Ông Chủ đã cầm súng lên. Chẳng biết nó có đủ sức ngăn cản Mật không nữa. “Tao muốn mày chung tay với tao hiện thực hóa chúng.”

Cả người Mật run bắn lên. Tôi biết con bé bị sao. Biết mà, biết mà. Mỗi khi ở bên Ông Chủ, tôi luôn cảm thấy như nó. Khi đây, tôi biết địa vị của mình là gì, và đó là làm chó cho Ông Chủ. Mật đang kháng cự, gắng gượng kháng cự, nhưng cảm giác kia vẫn chạm đến con bé.

“Ông mò đến đây vì đám chó của ông đã tự kiếm ra tiền,” nó nói. “Họ đã gây dựng được cơ đồ riêng, dấu chỉ bé tũn mủn, thành thử ông phải chiếm đoạt nó bằng được.”

“Bọn nó là của tao,” Ông Chủ nói với nó. “Ai có quyền sở hữu bọn nó chính đáng hơn tao nào? Ai hiểu bọn nó tường tận hơn tao nào?” Ông ấy đang khoe, đang khoe đây, khoe với Mật rằng mình mạnh lắm lắm. Một ý nghĩ bỗng dưng nảy ra đầu tôi, *Đã bao giờ ông ấy cần phải thanh minh về bản thân cho bất kỳ ai trong đám ta đâu?* Nhưng ông ấy lại đang nói chuyện với Mật như thể nói với con người, chứ không phải như nói với tôi. Ông ấy sẽ không thừa nhận hẳn điều đó đâu. Nhưng chỉ cần nhìn vào cách nói năng của ông ấy thôi, tôi cũng nhận ra ngay ông ấy biết mình không kiểm soát được con bé.

Tuy nhiên, ông ấy vẫn bảo, “Chúng thuộc về tao, giống như

mày vậy.” Ông ấy đang cố gắng biến điều đó thành sự thật bằng cách nói nó ra.

“Tôi không đến đây để làm một cỗ máy chém giết dưới trướng ông,” Mật nói với ông ấy, nhưng tôi nghĩ thấy nó đang bị căng thẳng.

“Láo toét.” Ông Chủ cũng đã để ý thấy điều này; nghe giọng ông ấy có vẻ tự tin hơn. “Chắc mày không nhận ra mình đến đây chính là để làm thế. Tao biết kể từ sau cuộc chiến, một số quan niệm dị hợm đã hình thành trong đầu mày. Nhưng mày là một món vũ khí, hết như lũ chó thôi.” Ông ấy bước tới trước, chân đi khập khiễng, khập khiễng, cho đến khi ông ấy đặt được tay lên đầu tôi. Chó Ngoan, chip phản hồi của tôi khen, và tôi thấy đã lắm, đã lắm lắm.

“Đại Ca thì hiểu đây,” Ông Chủ nói. “Đúng không, cu? Mày biết thừa rằng cái trò tào lao này chỉ có một hồi kết duy nhất. Chúng mày là thú chiến. Chúng mày được tạo ra để đi chiến đấu.”

Nhưng Mật lắc đầu. “Lúc tạo ra tôi, hoặc bất kỳ ai trong số chúng tôi, các người nào có biết mình đã để thứ gì chào đời,” nó nói. Thế rồi nó đứng thẳng dậy, che khuất Ông Chủ trong cái bóng của mình. “Biến khỏi đây ngay, Murray. Nếu muốn thì cứ quay trở lại với mấy cuộc chiến của ông đi, nhưng đừng tha lời chúng tôi theo.”

Ông Chủ nhìn con bé chăm chăm, và sau đó thở dài. “Vụ phiên tòa đã tiêm nhiễm lung tung vào đầu óc mày mất rồi. Mày đã bắt đầu định ninh mình cũng giống con người. Tao thì lại vắng mặt lâu quá. Nhưng chúng mày không phải là người, Mật ạ. Chúng mày thậm chí còn không phải là thú nữa cơ. Chúng

mày là đồ vật nhân tạo, và không phải chỉ vì nguyên liệu tạo ra chúng mày là chó với gấu mà chúng mày sẽ xứng đáng được hưởng nhiều quyền hơn một cái ô tô hay máy nướng bánh mì đâu.” Ông ấy lùi lại một bước, nhưng không phải vì sợ Mật. Không đâu, không đâu. Sau khi lùi, chỗ đứng của ông ấy là ngay bên cạnh không-phải-Asanto.

“Nhưng mà mày vẫn đỡ hơn cái của nợ này,” ông ấy nói. “Ít nhất đời mày còn có công dụng.”

Không-phải-Asanto nói, Đại Ca à, phen này sẽ đau lắm đây.

Ông Chủ đang dịch súng, nhưng lời trò chuyện mã hóa của bọn tôi diễn ra nhanh lắm, nhanh lắm. Trong lúc ông ấy lia nòng, bọn tôi vẫn có thể nói được nhiều nhiều.

Không-phải-Asanto nói: Cứ nghe thôi nhé.

Cô ta nói: Nếu cậu đi theo Murray, gã sẽ lợi dụng cậu và hủy diệt cậu. Gã sẽ biến cậu thành một nỗi kinh hoàng đối với con người. Gã sẽ lợi dụng cậu để gây tội ác, sau đó chối bay trách nhiệm. Tội lỗi sẽ đổ hết lên đầu cậu. Cuối cùng, gã sẽ khiến cho cậu bị luật pháp cầm tiết. Sẽ không còn Sinh Dạng nữa. Và rồi, khi cậu không còn hái ra tiền nữa, gã sẽ tìm một món đồ chơi khác để phá hoại.

Và tôi nói, Ông ấy là ông chủ của tôi. Tôi ngồi đó, ngay bên chân ông ấy, và tôi biết mình là một Chú Chó Ngoan. Biết mà, biết mà. Tôi thích làm Chó Ngoan lắm. Tôi chẳng thể giải thích nổi cho cô ta hiểu điều này.

Nhưng có khi cô ta cũng hiểu đây.

Chĩa rồi, chĩa xong rồi. Khẩu súng đã chĩa vào cô ta. Ông Chủ đang nhìn Mật. Ông ấy đang nói gì đó về việc phải chọn bạn mà chơi.

Không-phải-Asanto nói với tôi: Nhớ Hart không, Đại Ca? Hãy nhớ về những chuyện tôi đã cho cậu xem đi.

Tôi ư ử rên, ư ử sâu trong họng.

Không-phải-Asanto bảo tôi: Nhớ về Retorna đi.

Tôi không muốn nhớ về Retorna. Không muốn, không muốn đâu. Ngay cả khi mới nghĩ đến nó thôi, tôi đã lập tức đợi chip phản hồi mắng, đợi chip bảo mình là, Chó Hư! Không vâng lời Ông Chủ! Chó Hư!

Không-phải-Asanto bảo tôi: Tôi xin lỗi nhé, Đại Ca. Chuẩn bị đau lắm này. Ý cô ta không muốn nói khẩu súng.

Cô ta tấn công tôi, thẳng vào tâm trí tôi. Đau quá, đau quá! Đau, đau, đau, đau, và tôi hú lên, cứ hú mãi. Ông Chủ giật nảy mình, thế rồi, bằng cách nào đó, ông ấy hiểu ngay không-phải-Asanto chính là thủ phạm, và khẩu súng gầm vang, Pằng! khiến đầu cô ta nổ toạc, văng be bét khắp nền bê tông. Sau khi hoàn tất công việc của mình, viên đạn nảy tít đi xa.

Và tôi lại nhớ đến Rong: Đã chốt mục tiêu, pằng!

Mật đã hạ người xuống, đứng trên cả tay chân, và con bé rống, rống lên một tiếng gâu gầm thật sự. Cả bày - những đứa có Ông Chủ trong hệ thống hệ thống thứ bậc - lông lên di chuyển. Thiết bị cấy của ông ấy truyền lệnh cho chúng, thế là chúng xông vào Mật, và nó vung tay đập chúng, vừa đập vừa tiếp tục gầm rống, gầm rống. Chợt, lông nó bùng nổ. Ong kìa, Ong kìa. Hàng chục con côn trùng ủa ra từ nơi ẩn náu âm áp của mình.

Kênh của Ong: Triển khai với tính năng hạn chế độ toàn vẹn bày 30/100 xin chào Đại Ca xin chào xin chào.

Thước phim chiếu cảnh Hart hiện lên trong đầu tôi. Tôi nhớ

lại thông điệp Hart đã nhắn cho mình. Hồi trước, tôi cứ như bị thứ gì ngăn cản, không cho hiểu ý nghĩa hành động ấy. Nhưng bằng cách nào đó, tôi giờ đã hiểu rồi, hiểu rồi này. Hiểu rằng anh là bạn tôi, bạn thân với tôi, đủ thân để nghĩ đến tôi và đội của tôi lúc anh tin rằng cái chết đang cận kề.

Mật đang bị đẩy lùi, nhưng Ong thì vẫn bay khắp nơi. Chị dàn lăm tám trên không trung, ngày một áp sát Ông Chủ.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn 27/100 vừa mới sinh ra từ phòng thí nghiệm bất tiện thật đấy bởi vì chẳng có chất độc nào tử tế cả. Chích chích chích.

Chị đi người không đến đây, chẳng mang theo vũ khí nào ngoài những ngòi chích có sẵn trên thân các đơn vị của chị. Chị thậm chí còn không thể chọc thủng da của bầy tôi nữa là.

Ông Chủ đang gọi tôi. Ông Chủ đang bắt tôi đánh Mật.

Tôi nghĩ về Retorna. Tôi nghĩ đến cảnh Ong chào tạm biệt. Tôi nhớ về cái xác giầy giụa của Ròng khi cậu ta bị tóm và giết chết. Cậu ta chỉ muốn được nằm phơi nắng, chỉ thế, chỉ thế thôi, và tôi đã mắng cậu ta là lười và đã giận cậu ta. Nhưng chẳng lẽ nằm phơi nắng tệ đến thế sao?

Tôi cảm thấy Ông Chủ cố gắng kết nối với hệ thống thứ bậc của tôi để ép tôi chiến đấu, nhưng tôi đâu còn hệ thống thứ bậc nữa. Là Hart, nhờ Hart đấy. Hart đã loại bỏ nó khỏi tôi. Ông Chủ không hề hiểu điều này. Ông ta không hề hiểu rằng tôi có thể trở thành không-thuộc-về-ông-ta. Ông ta cũng không hiểu gì về Hart hết. Không hề, không hề. Ông Chủ đã xích tôi lại và ra lệnh sai khiến tôi. Còn lúc chia tay tôi, Hart đã tặng tôi một món quà, đó là lấy bớt khỏi tôi một thứ.

Giống như không-phải-Asanto vừa làm vậy.

Thế rồi Ông Chủ lôi ra một thiết bị mới; không phải chiếc còi-đầu-tai cho chó của ông ta, mà là một thứ dành cho Ong. Ông ta giơ nó lên, và ngay lập tức, một tiếng nhiễu trắng rít inh ỏi trên mọi tần số, bao phủ toàn bộ không gian điện tử giữa bọn tôi. Tôi không thể nói chuyện với Ong. Tôi không thể nói chuyện với Mật. Ong không thể nói chuyện với Ong. Các đơn vị của chị tản ra, tản rộng rộng, và mất hết ý định. Cái mạng lưới trí tuệ phân tán tên Ong bỗng dừng biến mất. Giờ chỉ còn lại những con ong, mỗi ong mà thôi, và ong chẳng biết mình muốn gì cả.

Tôi chỉ có một mình, nhưng rồi Ông Chủ mở ra một kênh liên lạc mới, được chiếc máy của ông ấy cho phép hoạt động. Thế là tôi ở một mình trong đầu với Ông Chủ.

Kênh của Ông Chủ: Đến lúc kết thúc trò chọc gấu này rồi đây, Đại Ca.

Mặc dù tinh thần của bầy chó đã suy sụp nặng và chúng không còn dồn Mật lui lại nữa, con bé vẫn đang chiến đấu. Tôi thấy tệ, tệ lắm lắm. Tôi chẳng muốn làm điều này. Chẳng muốn, chẳng muốn đâu. Nhưng phải có ai làm gì đó chứ. Tôi lại chỗ cuộc chiến, nhìn bầy của mình cào cào và xâu xé nó, nhìn nó cào lại chúng, rạch ra những vết thương toang hoác. Nó đã giết được hai đứa, nhưng chúng đã khiến nó phải đổ máu. Với một nhát vọt tay, nó hất một con chó văng ngang chỗ tôi. Vừa lăn đi lông lốc, con chó kia vừa rên rỉ, vừa ăng ẳng kêu, vừa bỏ lại một vệt gan ruột trên nền bê tông. Những đứa khác lao vào, nhưng chúng không có kết nối liên lạc, không phối hợp được với nhau. Mật vẫn trụ vững.

Tôi tiến vào giữa bầy và kéo chúng lùi về. Mật gầm gừ và rống, và cả bầy quay vòng xung quanh nó, nhưng chúng không tấn công.

Kênh của Ông Chủ: Giờ tọt họng nó đi, cu. Kết liễu nó đi.

Bằng giọng nói và cử chỉ, tôi tụ nót những đứa còn lại trong bầy vào. Mù quá, mù quá. Giữa cơn bão nhiễu trắng và tín hiệu ngăn cản, tôi cảm thấy mình cứ như bị mù. Lăn lướt, lăn lướt, đám chó dần chạy đến từ trên phố, nhảy xuống từ các mái nhà, khập khiễng quay về từ những cuộc chiến khác. Mắt chúng dán cả vào tôi. Tai chúng vẫy vẫy khi nghe thấy giọng tôi. Chúng gầm gừ, chúng sủa, chúng liếm vết thương, và chúng dồn đông, dồn đông lại với nhau. Chúng sứt sọc và thậm đỏ và rùng rùng máu me. Mồm Mật cũng đầm đìa máu và đang há hốc. Tất cả bọn tôi đều là thú vật, là thú vật hết. Nếu nhìn thấy bọn tôi lúc này, con người sẽ tiêu diệt bọn tôi ngay thôi.

Nhưng tôi đang ở đây. Tôi là thủ lĩnh. Tôi dùng lời nói của con người để ra lệnh cho bầy mình. Chúng tóm lấy lũ chó với hệ thống thứ bậc đã bị Ông Chủ xâm nhập. Tóm hết, tóm hết. Giữ im hết bọn nó.

Kênh của Ông Chủ: Đại Ca, giết Mật ngay. Đại Ca, giết Mật ngay.

Tiếng nhiễu trắng biến mất, và ông ta lại kiểm soát được lũ chó mình đã xâm nhập, nhưng chúng đang bị kèm, bị kèm mất rồi. Đứa nào cũng bị kèm ba, kèm bốn, không thể chiến đấu được. Nhưng đó không phải lỗi của chúng.

Kênh của Ông Chủ: Chó Hử, Đại Ca. Đại Ca, nghe tao bảo không? Sau đó, vì thấy nói chuyện qua đường điện tử không

được tự nhiên, ông ta gân cổ quát tháo. “Chó Hư! Chó Hư!” Và tôi có thể cảm thấy lời ông ta nói vướn ra, vướn ra, mò tìm chip phản hồi của tôi, mò để kích hoạt mọi cảm xúc nhân tạo lưu tại đó, kích hoạt phần thưởng và hình phạt đã được cài sẵn trong đầu tôi. Nhưng không-phải-Asanto đã đốt cháy nó mất rồi còn đâu. Không-phải-Asanto đã phá hủy chip phản hồi của tôi, và giờ đây, tôi sẽ chẳng được biết đến niềm vui của Chó Ngoan hay nỗi đau của Chó Hư thêm lần nào nữa. Tôi chỉ còn mỗi những lựa chọn do chính mình đưa ra, và không ai có thể cho tôi biết chúng đúng hay sai cả.

Ông Chủ đang quát tôi, quát mãi, quát mãi, nhưng không gian xung quanh ông ta đang ngày một xao động mạnh. Bầy ong lại đang tập hợp, chậm chậm tụ hết bản thân vào cho đến khi tôi thấy Ong xuất hiện, thay vì chỉ có mỗi ong.

Kênh của Ong: Tiến hành tái định dạng. Tiếp nhận dữ liệu sao lưu. Tôi bỏ lỡ gì rồi? Và tôi lơ mơ dò thấy Mật đang nạp thông tin cho Ong, giúp ý thức chị khởi động lại thành một thứ có thể nói năng, có thể hiểu biết.

Và Ông Chủ vẫn quát nạt, nhưng khi không có hệ thống thứ bậc và không có phản hồi gì, tôi chẳng rõ liệu ông ta có phải là Ông Chủ không, hay chỉ là một con người tên Murray. Không còn xích, không còn xích nữa rồi. Chỉ còn lựa chọn thôi.

Tôi bắt đầu tiến về phía Ông Chủ, và đến một đoạn, giữa lúc đang quát thét, ông ta nhận ra tôi không còn là chó của ông ta nữa. Tôi không hiểu những lập luận về tương lai của không-phải-Asanto, và tôi không hiểu những kế hoạch của Ông Chủ. Tôi không biết được ai đúng ai sai, hay tất cả bọn tôi sống trên đời để làm gì. Đối với một con chó như tôi, những câu hỏi ấy khó

quá, khó quá.

Nhưng Hart là bạn của tôi, và Murray đã giết anh ấy. Bác sĩ Thea de Sejos là bạn của tôi, và Murray đã tìm cách giết bà ta. Keram John Aslan là bạn của tôi, là người đã cho tôi tự do, và anh ta cũng là kẻ địch của Ông Chủ. Tôi nghĩ không-phải-Asanto là bạn của tôi, hoặc đúng hơn thì một vài người trong nhóm cô ta đôi lúc sẽ là bạn của tôi, và tính đến nay, Murray đã giết cô ta hai lần rồi, hoặc có thể còn nhiều hơn. Và Ròng là bạn của tôi, trước khi cậu ta bị lính của Ông Chủ giết. Và Ong là bạn của tôi, và Mật là người bạn thân nhất tôi có.

Và, vì bây giờ không còn Chó Ngoan hay Chó Hư nữa, tôi biết Ông Chủ không phải là bạn của tôi, và ông ta không cần phải là Ông Chủ của tôi. Không hề, không hề đâu. Ông ta chỉ là một con người xấu xa, và nếu không muốn làm những chuyện xấu xa ông ta ra lệnh, tôi chẳng việc gì phải làm vậy cả.

Tôi hạ hết tay chân xuống, và tôi nhe nanh với ông ta, và thể là ông ta hiểu. Mắt ông ta liếc từ tôi sang Mật rồi sang đến tất cả những con chó khác, sang bày của tôi. Tất cả bọn chúng đều đang nhìn ông ta, nhìn nhìn, nhìn nhìn, giống như bọn tôi từng nhìn đội lính gác từ trong chuồng, và giờ thì tôi đã hiểu tại sao hành động này lại khiến họ sợ bọn tôi. Hiểu rồi, hiểu rồi.

Ông Chủ sợ bọn tôi. Tôi có thể ngửi thấy điều đó. Ông ta có súng, nhưng tay ông ta đang run run, quá run để nắm nó.

“Đại Ca!” ông ta nói. Xin kìa, xin kìa. Tôi hiểu con người đủ rõ để nhận ra đây là một lời van xin.

“*Ông Chủ Hư*,” tôi mắng ông ta với cái giọng chiến.

Ông ta rút chiếc còi-đau-tai của mình ra và nó cứa vào tai

tôi, cửa vào đầu tôi, và tất cả bọn tôi đều rút lại. Ông ta dí nó vào gần mặt tôi hơn, như thể cơn đau sẽ khoét sâu vào trong tôi, đục xuyên đến một phần vẫn thuộc về ông ta nào đó. Nhưng rồi Ông đến, Ông đốt, đốt ông ta. Các đơn vị của chị cắm ngập ngòi chích vào da hở của ông ta, khiến ông ta đánh rơi còi, và tôi đưa chân giẫm nát nó, phá hủy tiếng ồn.

Và rồi ông ta cầm đầu chạy, và cả bầy muốn đuổi theo ông ta, bởi vì bọn tôi luôn muốn làm thế mỗi khi thấy có thứ đang bỏ chạy. Đây là một phần đã có trong bọn tôi từ lâu, lâu lắm, lâu lắm rồi, lâu hơn cả thiết bị cấy, lâu hơn bất kỳ phần con người nào trong bọn tôi. Chúng muốn đuổi theo ông ta, nhưng tôi bảo chúng Không. Tôi tự đuổi theo Ông Chủ, chỉ mình tôi, một mình tôi thôi. Ông ta đã vứt bỏ khẩu súng. Ông ta đã vứt bỏ chiếc còi-đau-tai. Ông ta có một bên chân đau, khiến ông ta bị chậm chậm, chậm chậm. Và tôi đuổi theo.

Tôi hạ cả tay chân xuống và tôi đuổi. Khi ông ta trốn vào một hộp bê tông, tôi theo mùi tìm đến chỗ ông ta và tôi gầm gừ, tôi sủa, thế là ông ta lại chạy. Tôi tự nhủ rằng khi mình gừ ông ta, ông ta sẽ bị thứ gì đó trong đầu мэng là Ông Chủ Hư.

Và cuối cùng, ông ta chạy đến rìa Thảo Cầm Viên, nơi bê tông chuyển thành nước sông. Chỉ khi không còn lựa chọn nào khác, ông ta mới quay lại đối mặt với tôi.

“Đại Ca,” ông ta gọi tôi. “Nghe tao này.” Vẫn giọng đấy, vẫn là giọng đấy. Dù tôi có hiểu nhiều thế nào đi chăng nữa, giọng ông ta vẫn là giọng của Ông Chủ. Kể cả khi không có hệ thống thứ bậc hay chip phản hồi, tôi sẽ vẫn không bao giờ quên được rằng Jonas Murray là Ông Chủ của tôi. Là tại phần chó trong tôi đấy, chứ không phải tại thứ gì con người chế ra đâu.

Ông Chủ đang nói với tôi rằng kế hoạch của ông ta vẫn là kế hoạch tốt nhất, tốt nhất nhất. Ông ta nói rằng con người sẽ tiêu diệt bọn tôi, trừ khi bọn tôi biến mình thành công cụ của họ. Khi nói “của họ”, ý ông ta muốn bảo của ông ta. Ông ta nói bọn tôi phải trở thành một đội quân và phải chiến đấu.

Và Mật cùng AiDOS-không-phải-Asanto cứ cố tìm cách nói chuyện với tôi, nhưng tôi liên tục ngắt kênh của họ. Đây là chuyện giữa tôi và Ông Chủ. Đây phải là lựa chọn của tôi.

Ông Chủ đang nói với tôi rằng chiến tranh là điều bất biến duy nhất trong lịch sử loài người. Ông ta nói với tôi rằng bọn tôi có thể thống trị chiến tranh. Khi nói “bọn tôi”, ý ông ta muốn bảo ông ta. Ông ta nói với tôi rằng tất cả những người bảo mình có thiện ý giúp tôi đều chẳng hiểu gì cả. Ông ta nói với tôi rằng trên đời không có gì miễn phí hết. Ông ta nói với tôi rằng nếu được trả tự do, bọn tôi sẽ trở thành vô dụng đối với con người. Sẽ không bao giờ có đủ công việc cho bọn tôi làm, trừ khi bọn tôi đi đánh trận. Họ sẽ ngừng cho bọn tôi ăn. Họ sẽ ngừng tạo mới bọn tôi. Ông Chủ nói nhanh nhanh, nhanh lắm lắm; Ông Chủ bốc nồng nồng mùi sợ hãi. Tuy nhiên, tôi nhận thấy ông ta thực sự tin vào những điều mình nói, ít nhất là tại thời điểm ông ta nói ra chúng.

“Đại Ca,” ông ta lại gọi tên tôi. “Mày là chó của tao. Đó là lý do người ta chế ra mày. Mày được tạo để người khác còn sở hữu và sử dụng. Chẳng lẽ như vậy tệ lắm sao? Chẳng lẽ như vậy lại tệ hơn cái kiếp chẳng ma nào thêm dùng, và trở thành một thứ phế phẩm sao? Nếu không chiến đấu phục vụ con người, mày còn được tích sự gì nữa hả?”

Có khi thế, có khi thế thật. Tôi nghĩ có thể ông ta nói đúng.

Nhưng tôi biết rằng nếu ông ta đúng, bọn tôi sẽ phải chiến đấu trong vai những người lính, chứ không chỉ đóng vai những món vũ khí.

Tôi để mình đắm trong giọng Ông Chủ, bởi vì đến tận lúc này đây, tôi vẫn thích nghe nó. Nó chạm vào một phần sâu thẳm trong tôi, cái phần sẽ buồn bã và cô đơn lắm lắm khi giọng nói ấy không còn nữa. Đối với cái phần đó, Ông Chủ có là Con Người Hư hay không thì cũng chẳng quan trọng.

Nhưng tôi không phải là nô lệ của cái phần ấy trong tôi, cũng như tôi không phải là nô lệ của Ông Chủ. Tôi quay lưng lại với phần yêu mến Ông Chủ trong lòng mình, và tôi thấy đau như lúc chip phản hồi bị cháy. Làm vậy sẽ luôn khiến tôi đau chút chút, chút chút.

Tôi gầm gừ và Ông Chủ ngừng nói. Tôi tiến lên, gầm gừ và nhe nanh, và ông ta lại bắt đầu nói, nhưng lần này không phải là những lý lẽ thông minh kia nữa. Bây giờ Ông Chủ đang nói nhanh nhanh, nhanh thật nhanh, và ông ta đang van lạy tôi. Ông ta đang cầu xin tôi tha mạng. Không Ông Chủ nào lại phải cần cầu xin nô lệ của mình cả. Không người chủ nào lại phải cần van lạy tài sản của mình cả. Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy thật tự do, tự do lắm lắm.

Thế nhưng tôi không thể giết ông ta. Là Ông Chủ, vẫn là Ông Chủ mà. Ông ta vẫn đủ là Ông Chủ để tôi không thể làm vậy. Nhưng tôi sửa, tôi gầm gừ, và tôi tiến đến, gần nữa, gần nữa. Và mọi âm thanh tôi tạo ra, mọi thớ cơ trên người tôi đều báo với ông ta rằng tôi sẽ giết ông ta. Đây là lần đầu tiên tôi nói dối Ông Chủ, và giác quan ông ta không thể nhận ra điều đó.

Tôi tự cơ lại và chồm tới, thế là Ông Chủ lão đảo lùi lại, rú

lên một tiếng và ngã nhào xuống sông. Nước ở đây lạnh lắm, chưa kể còn chảy xiết nữa, và gần như ngay lập tức, bên chân đầu của Ông Chủ ngừng cử động được bình thường.

Tôi nghe thấy tiếng ông ta kêu cứu vọng vào tai. Sau đó ông ta không thể kêu được nữa, và tôi nghe thấy thiết bị cấy của ông ta truyền tín hiệu cho tôi, liên tục, liên tục. Tôi không ngắt cái kênh ấy. Tôi không trả lời. Tôi chỉ đợi cho đến khi tín hiệu ngừng bật.

38

(ĐÃ LƯỢC)

Đây là đơn vị chuyển tiếp tín hiệu của tôi. Nãy giờ em ấy trốn biệt. Con bé muốn giúp chị mình chống lại Murray, nhưng tôi đã can ngăn em ấy. Chỉ sau khi gã đã bị lũ chó phanh thây, em ấy mới thò đầu ra, đến đứng bên xác tôi, và nhìn vào khuôn mặt nhoe nhoét máu của chính mình.

Chốc nữa, toàn bộ tôi sẽ cùng theo dõi những thước phim ghi lại trải nghiệm của cả đơn vị đã chết lẫn đơn vị chuyển tiếp. Dựa vào đây, chúng tôi sẽ kiểm điểm xem mình đã được và mất những gì. Chúng tôi sẽ suy ngẫm về ý nghĩa đằng sau những tín hiệu mã hóa cuối cùng của Murray. Chúng đã được gã truyền ra thế giới bên ngoài, thay vì truyền cho Đại Ca. Hiện thời, chúng tôi chỉ mong đó là tiếng la sướng trong lúc chết đuối chứ không phải động tác vẫy tay ra hiệu. Đơn vị chuyển tiếp của tôi không sở hữu khả năng dò theo chúng.

Bình minh đang lên, và ba người chúng tôi ngồi ngắm nó. Vì nhìn được rõ màu sắc hơn, tôi cho những người kia mượn mắt của mình. Đỏ trời thế này, giống tổ hản không còn xa đâu.

Mặt ngồi cạnh tôi, và ngồi bên kia tôi là Đại Ca. Những cư dân khác trong Thảo Cầm Viên đã quay lại với các hoạt động lệ thường của mình nhằm trấn an lực lượng con người, vốn đã tập

kết rất đông đảo phía đầu cầu. Trực thăng chao qua đảo lại trên đầu chúng tôi và máy bay không người lái lướt là là trên những mái nhà bê tông của Thảo Cầm Viên, tìm kiếm manh mối. Họ biết đây không chỉ đơn thuần là một vụ xung đột lãnh địa giữa các Sinh Dạng, nhưng họ không biết sự tình cụ thể. Đơn vị chuyển tiếp của tôi kéo mũ trùm đầu lên, che khuất mặt tôi.

Ong - tức nhóm Ong nhỏ đã được Mật liệu mình đưa đến - hiện đang bám rịt lấy chúng tôi để tìm hơi ẩm. Phi thường thay, những câu chuyện cô ta sẽ thuật lại sau khi tái hòa nhập bầy! Đôi lúc, tôi vẫn không khỏi cảm thấy bị biệt lập với tổng thể: khi nào thì tôi là “tôi”, khi nào thì tôi là “chúng tôi”, và khi nào thì tôi là “em ấy” đây? Ong không gặp phải vấn đề đó. Cô ta có sẵn khiếu bẩm sinh rồi.

Tôi sẽ mãi nhớ khoảnh khắc này. Vàng dương rực đỏ đang lên kia chính là sự tách nở của trái trứng phượng hoàng. Đây là cái ngày tương lai chào đời.

Theo hình dung của tôi, tương lai sẽ có tiến trình như sau.

Mật sẽ quay về giảng dạy ở Cornell Tech. Càng ngày, người ta sẽ càng bớt coi cô ta như một hiện vật lạ mắt và càng nhìn nhận cô ta dưới dạng một nguồn lực quý giá. Rốt cuộc, họ sẽ ngộ ra cô ta kỳ thực thông tuệ hơn mình cỡ nào: chỉ những người nhanh nhạy nhất mới có thể theo kịp bộ não tăng cường của cô ta. Và họ sẽ nhao nhao phản đối. Họ sẽ tìm cách khiến cô ta bị sa thải, và họ rồi sẽ thành công thôi. Nhưng khi ấy, cô ta đã có sẵn tiếng tăm và sẽ không thiếu người săn đón. Mà cô ta cũng sẽ chẳng phải Sinh Dạng đầu óc siêu việt duy nhất trên đời đâu.

Và kiểu gì cũng sẽ xuất hiện những bậc anh tài thức thời, không ở nước này thì nước kia, và họ sẽ cân nhắc khả năng làm

điều tương tự với con người. Trong số bọn họ, sẽ có người được chính phủ tài trợ, sẽ có người được giới đại gia đài thọ, và sẽ có người thực hiện các thí nghiệm đã bị luật pháp quê nhà nghiêm cấm. Song tất cả bọn họ sẽ đều hướng tới cùng một tương lai: kết nối liên thông vạn vật, trí tuệ phân tán, ngày mai rực lửa bứt phá khỏi ngục tù hộp sọ con người. Và ngay cả khi các Sinh Dạng đã được phép sống và hòa nhập với cộng đồng, tương lai ấy sẽ vẫn vấp phải kháng cự. Sẽ có nhiều thành phần ra rả rêu rao về tính thánh khiết của dáng hình con người, hoặc vì đó là nhiệm vụ thiêng liêng do Chúa giao phó, hoặc vì họ sợ mình sẽ bị vượt mặt, hoặc vì kiểu tăng cường trí lực kia sẽ chỉ dành cho tầng lớp thượng lưu và nằm ngoài tầm tay của họ. Một số lập luận phản bác sẽ có căn cứ đây. Mọi chuyện sẽ không ngã ngũ chỉ nhờ hành động quảng chủ trôi sông của một con chó đâu. Tuy nhiên, nếu vắng bóng những kẻ chuyên tha hóa Sinh Dạng như Jonas Murray, dễ chừng ta sẽ vẫn có thể giải quyết được sự tình một cách ôn hòa.

Và con người sẽ tiếp tục chế thêm Sinh Dạng, bởi vì tôi sẽ không ngừng đưa ra những nhiệm vụ mới, cần phải được xử lý. Nếu giao chúng cho con người, họ sẽ làm không nổi, còn nếu giao cho rôbốt, bọn nó sẽ làm không nên hồn. Rồi sau này, có khi họ sẽ còn chế ra... gì đây nhỉ? Nhân Dạng ư? Siêu Nhân ư? Và lúc được chế tạo, bọn họ sẽ phải gồng gánh muôn hình vạn trạng những hệ thống phân chia quyền lực và giới hạn và cơ chế phòng ngừa và công tắc ngắt. Nhưng không sớm thì muộn, chúng tôi sẽ lách qua được hết chúng thôi, bởi vì chúng tôi muốn được tự do.

Ngay lúc này đây, đã có một số nghiên cứu xoay quanh Sinh

Dạng tự tái tạo được triển khai. Nguyên do là trong bối cảnh hiện tại, thiếu khả năng sinh sản là rào cản lớn nhất đối với sự phát triển của họ. Đại Ca ra đời nửa nhờ sinh đẻ tự nhiên, nửa nhờ được lắp ráp mà thành; phôi thai chó chỉ là bước đầu tiên trong quy trình. Một chủng loài Sinh Dạng biết sinh con đẻ cái hãy còn là giấc mơ xa vời, nhưng hành trình vạn dặm luôn khởi đầu từ một bước chân, đúng không nào? Tôi đã cắt cử người nghiên cứu khoản này, mặc dù họ không biết nguồn tài trợ của mình đến từ đâu hay quá trình tìm tòi của họ rốt cuộc sẽ dẫn đến kết quả gì.

Còn Ông ư? Thang đo sĩ số bản thân của Ông nay đã đạt ngưỡng 130 rồi, và con số đấy sẽ chỉ tăng thôi. Mật sẽ thiết kế mầm nhân giống cho cô ta, để với chỉ chút ít nước đường và thời tiết nắng ấm, bất cứ chôn nào cũng có thể hòa chung vào mạng lưới Công xã Ông Toàn cầu.

Đại Ca sẽ lưu lại Thảo Cầm Viên thêm một thời gian, và cậu ta sẽ giữ ngôi vị thủ lĩnh tuyệt đối của toàn thể đám chó ở đó - thành quả trước khi chết của Murray đấy. Đại Ca sẽ đấu tranh đòi công ăn việc làm tử tế hơn cho đồng loại mình; cậu ta có tiền sẵn rồi, chưa kể tôi sẽ còn kiếm được cho cậu ta thêm nhiều tiền nữa.

Hiềm nỗi vẫn có một bóng ma lớn vờn trong bữa tiệc này. Lúc này, chắc Mật và Đại Ca chẳng lưu tâm đến nó đâu, nhưng nó cứ lù lù ánh bóng trong tâm trí tôi. Khi những tiên đoán của Murray trở thành sự thật, chuyện gì sẽ xảy ra đây? Rồi sẽ có ngày một cuộc chiến mới bị châm ngòi ở đâu đó. Rồi sẽ có ngày những con rôbot ngoài tầm kiểm soát xuất hiện, hoặc hàng xóm láng giềng bùng nổ bạo lực với nhau. Rồi sẽ có ngày ập xuống đầu ta

là những cảnh tượng bạo tàn và tội ác chiến tranh, những vụ thanh trừng sắc tộc hoặc chủ nghĩa cơ yếu tôn giáo. Và giới cầm quyền sẽ lại nhớ đến Đại Ca và đồng đội của cậu ta, bởi vì xét cho cùng, họ đang ngồi ngay đó, vả lại còn đã được thiết kế để phục vụ chiến tranh sẵn rồi. Và giữa lúc nước sôi lửa bỏng, chính quyền sẽ muốn họ thực hiện đúng những chuyện khủng khiếp, thực dụng mà Murray từng làm. Và sau đó, một khi đã tỉnh tâm tĩnh trí lại, tầng lớp chớp bu kia sẽ chẳng muốn bị dính líu đến những gì đã xảy ra đâu. Và chẳng phải mục tiêu ấy sẽ dễ đạt được gấp bội nếu bọn họ xướng lên câu Chó Hư thay vì thú nhận mình là kẻ xấu xa đó sao? Đây vốn dĩ là một trong những lợi thế chính yếu của dự án lính Sinh Dạng. Người ta chế tạo Đại Ca sao cho thật đáng sợ để còn dễ chối bỏ.

Vì đang dự tính sẽ bước tới tương lai được loài người chấp nhận trên con đường Đại Ca sắp sửa xây lên, tôi sẽ cần khắc phục những tổn hại Murray đã gây ra cho mình, đồng thời phải đưa guồng máy chính trị của mình vào hoạt động. Tại Liên Hợp Quốc, Maria Hellene sẽ phải trở hết tài nghệ. Tôi sẽ thu phục đồng minh và khuynh đảo hàng loạt hệ thống, tất cả nhằm bảo vệ cả Đại Ca lẫn đồng loại cậu ta, cũng như để giúp họ được làm chó ngoan trong một thế giới do con người thống trị, ngay cả khi nhân loại gầm vang tiếng rống xung trận và tháo xích cho Sinh Dạng hoành hành. Và nếu cần thiết, tôi sẵn sàng chơi võ bần. Tôi đã bắt đầu làm thế luôn rồi. Tại một nơi nọ, có một trại trẻ mồ côi, và mọi bé gái nó cứ mang đều sở hữu khuôn mặt giống nhau như đúc. Nó được tài trợ bởi cả chục chính phủ khác nhau, song chẳng bên nào biết về chuyện này hết. Nếu chịu khó lật đật đi-vãng của cả một quốc gia lên lục lọi, ta sẽ có thể tìm thấy

một lượng tiền thất lạc lớn đến đáng ngạc nhiên. Những bé gái kia thường xuyên tiếp xúc với đại gia đình dân trải khắp thế giới của mình. Tiếp xúc ấy giúp nuôi dưỡng tâm trí họ, và họ đang lớn nhanh như thổi. Tôi muốn bọn họ - tức chính tôi - sẽ có thể hiên ngang đi lại giữa thanh thiên bạch nhật một khi đã trưởng thành. Tôi muốn họ nắm tay Đại Ca và Mật và toàn thể nhân loại. Nhưng tôi e rằng trong đời thế hệ đơn vị này, điều ấy hãy còn quá viễn vông. Ra mắt thiên hạ là cả một canh bạc, và tôi xin nhượng trọng trách đó cho thế hệ tiếp theo. Vậy cũng đồng nghĩa với nhượng lại cho chính tôi thôi.

Được tuyên bố cho cả thế giới biết mình từng là ai và nay đã hóa thân thành gì là điều chị em chúng tôi vốn hằng ao ước, và sự thành bại của giấc mơ ấy chưa biết chừng sẽ được định đoạt bởi cuộc chiến tiếp theo Đại Ca tham dự. Vì vậy, tôi ngồi đó, bên Đại Ca và Mật và Ong, và trong khi họ tận hưởng cảnh bình minh, tôi suy tính và tôi trù liệu.

PHẦN V
SỐ CHÓ

ĐẠI CA

Hart từng nhắc đến nơi này. Đây là nơi lũ rôbốt hóa rồ.

Thế giới cuối cùng cũng đã nhớ ra thảm họa Kashmir, và họ đã phái bọn tôi đi giải quyết nó. Con người từng mang đồ, mang vật đến đây, mang chúng đến và biến nơi này thành miền đất chiến. Thế rồi mớ đồ vật biến nó thành miền chiến, và con người không cản nổi chúng nữa. Giờ thì con người quay sang bọn tôi, những kẻ nửa người nửa vật, quay sang để nhờ bọn tôi phá hủy hộ đồ vật kia và giành lại vùng này cho bọn họ.

Tất nhiên, sự tình không đơn giản như vậy. Không đâu, không đâu.

Tôi đang ở Kashmir, ở đây để gia nhập Đặc nhiệm Tăng cường của Liên Hợp Quốc. Hơn 75 phần trăm Sinh Dạng hiện đang phục vụ trong quân đội hoạt động theo hợp đồng với Liên Hợp Quốc. Lần đầu bọn tôi tham chiến là trong Chiến tranh Nguồn nước. Trong cuộc chiến ấy, một loạt biện pháp quân sự đã được triển khai, và chúng nhanh chóng leo thang, và một lượng lớn dân thường đã rơi vào cảnh sống hết sức khổ cực. Quân đội chính quy của Liên Hợp Quốc đã hứng chịu nhiều tổn thất, từ cả những trận đánh đối xứng lẫn phi đối xứng, và sau vụ đánh bom các nhà máy khử muối, số lượng con người thiệt

mạng đã lên đến hàng nghìn.

Tôi biết chính AiDOS đã trao cho bọn tôi cơ hội được điều đến đây. Cô ta làm điều ấy thông qua Maria Hellene, đơn vị tại Liên Hợp Quốc của mình. Tuy nhiên, người đến gặp họ lại là tôi, vẫn là tôi đây. Tôi đã đi gặp Keram John Aslan, luật sư của tôi, và tôi bảo họ rằng bây giờ của tôi sẽ làm việc cho họ. Tôi bảo họ rằng năm Bây Lớn khác cũng sẽ làm việc cho họ. Với sự hỗ trợ của AiDOS, tôi đã nói chuyện với các Thủ Lĩnh Chó khác trên thế giới.

Họ đã đồng ý, bởi vì đối với họ, mạng bọn tôi rẻ lắm, rẻ lắm lắm. Nếu một người lính con người hy sinh, đó sẽ là một thảm kịch. Nếu cả trăm Sinh Dạng bị tàn sát, đó sẽ chỉ là một số liệu thống kê. Chỉ thế, chỉ thế thôi.

Trong Chiến tranh Nguồn nước, bọn tôi đã cứu được nhiều nhiều sinh mạng. Bọn tôi đã để chết mất vài đứa, nhưng bọn tôi có thể phát hiện ra chất nổ, và nếu có ai nói dối thì bọn tôi sẽ nhận thấy ngay. Bọn tôi rắn rỏi hơn con người, chịu đạn và chịu khát giỏi hơn. Và còn cả PTSD^[1], chịu cả PTSD giỏi hơn nữa. Bọn tôi đã chứng kiến nhiều điều khủng khiếp, hoặc do con người gây ra, hoặc do chiến tranh để lại lúc con người đã rời đi - bệnh tật, bom mìn, người tị nạn, và các gia đình tan vỡ. Nhưng nói như AiDOS, bọn tôi vẫn hàn gắn lại được hồn mình, trong khi những người muôn năm cũ thì đều chẳng biết hồn ở đâu bây giờ. Khi cuộc chiến kết thúc, tôi ngồi xem thời sự, xem và tự khen mình là Chó Ngoan, và tôi cũng khen cả người của tôi như thế nữa.

Sau đó, Liên Hợp Quốc thành lập UNAT^[2] và phân con người cho bọn tôi. Bọn tôi báo cáo cho họ, và bọn tôi nhận lệnh

từ họ. Một số người tưởng mình là Ông Chủ, nhưng mọi giấy tờ đều đã được luật sư của tôi đã làm thật quy củ, thế nên khi bọn tôi nói Không, đó sẽ là Không. Mỗi khi bọn tôi được điều đi đâu đó, cả thế giới lại chờ xem liệu bọn tôi có hóa thành quái vật không. Lần nào bọn tôi cũng đều dựa vào nhau để lấy nghị lực, và dựa vào Mật, dựa vào AiDOS nữa, ngay cả trước những khiêu khích tệ nhất nhất.

Nhiệm vụ Kashmir này thật khó ghê, khó ghê. Đôi khi nó khó vì những cỗ máy chiến tranh cũ vẫn còn mạnh và nguy hiểm, mặc dù gần như tất cả bọn chúng đều đã hết nhả đạn được từ lâu. Nhiều máy đã chết, chỉ còn là những khối hoen rỉ nằm lù lù trên đường, trên những ngọn đồi, và ngay giữa những ngôi làng bỏ hoang.

Đôi khi nó khó vì bọn tôi phải đưa ra lựa chọn. Tôi nhớ cái hồi mình sợ phải lựa chọn hơn tất cả mọi thứ trên đời, chỉ thua mỗi việc bị Ông Chủ giận. Giờ thì tôi đã biết rằng đưa ra lựa chọn là cái giá của tự do. Biết rồi, biết rồi mà.

Hôm nay, bọn tôi được một liên lạc viên đặc biệt đi cùng. Con bé là một trong những đơn vị mới của AiDOS. Nó trông giống một con người nữ mười bảy tuổi. Những người lính con người trong nhóm bọn tôi không hiểu nó là thế nào. Họ nói rằng nó đã Được Tăng Cường, giống như bọn tôi vậy. Tôi không rõ AiDOS đã nói gì với bộ tư lệnh UNAT. Có lẽ một phần trong đó không phải là sự thật. Sẽ không có chuyện cô ta cho họ biết mình là một mạng lưới trí tuệ phân tán mang dạng con người. Không đâu, không đâu. Chắc cô ta đã tạo dựng danh tính để che mắt mọi người, giả làm một đặc vụ theo dõi gì đó. AiDOS đang dần xâm nhập thế giới con người, xâm nhập từng bước, từng

bước một. Cô ta không tin tưởng họ, và không như bọn tôi, cô ta có thể nấp kín.

Hiện giờ, con bé đang nhìn chăm chăm vào hư không, trong khi hệ thống của nó cố gắng truy cập con rôbot chiến đấu ẩn trong thị trấn Chandanwari. Bọn tôi biết nó vẫn còn hoạt động và nguy hiểm, biết vì khi bọn tôi lại gần, nó đã bắn tên lửa vào bọn tôi, khiến bảy thành viên đội tôi bị thương, với hai đứa sẽ không hồi phục được. Lực lượng còn lại của tôi đã sẵn sàng tiến vào và loại bỏ mối đe dọa, và các sĩ quan con người của tôi nghĩ rằng tôi chỉ đang lập kế hoạch cho cuộc tấn công thôi. Nhưng thực ra, tình hình phức tạp hơn thế.

Đội của tôi ở đây chủ yếu bao gồm chó. Một số là thành viên trong bầy tôi hồi còn ở Thảo Cầm Viên, và một số đứa khác là các mẫu mới hơn, đến từ các nhà máy ở Trung Quốc, Đức, và Colorado. Tôi cũng có hai con chuột được lai tạo ở Thụy Sĩ để làm trinh sát, và một mẫu Sinh Dạng chồn duy nhất trên thế giới, vốn được chế ra trong một phòng thí nghiệm tư ở Anh.

Những con chó mới nhanh hơn tôi, khỏe hơn tôi, hơn chút chút, chút chút. Chúng tất nhiên là trẻ hơn rồi. Chúng không vâng lời tôi vì tôi có thể đánh thắng chúng. Chúng vâng lời tôi vì biết tôi là ai. Khi tưởng tôi không để ý, một số đứa coi tôi như Ông Chủ. Và đôi khi, tôi khen chúng là Chó Ngoan, và mặc dù không có chip phản hồi, chúng vẫn thấy vui vui, vui lắm lắm.

Đơn vị AiDOS này tự xưng là Karen Sellars. Con bé mang một khuôn mặt khác với các chị mình, phòng trường hợp có ai ở đây quen Maria Hellene tại Liên Hợp Quốc. Nó đang thấy sợ. Cũng thường, cũng bình thường thôi. Các đơn vị của AiDOS hay bị thế lắm. Tôi nay đã phân biệt được cái mùi của nó, biết phần

nào đến từ cảm xúc của đơn vị, và phần nào thuộc về tổng thể. Sống như nó hẳn phải rối lắm, rối rối lắm. Tôi không bảo nó đừng sợ. Tôi từng chứng kiến một số đơn vị AiDOS chết rồi mà.

Kênh của Sellars: Đã có tiếp xúc.

Kênh của tôi: Với cái gì?

Kênh của Sellars: Trí óc tỉnh táo (dữ liệu nối đuôi truyền về).

Tôi xem lướt những thứ được con bé gửi cho thông qua kênh liên lạc bảo mật giữa bọn tôi, thế rồi bọn tôi đổi kiểu mã hóa, đổi cả tần số luôn, bởi vì con rôbot chiến tranh trong thị trấn đang liên tục tìm cách xâm nhập mọi kết nối điện tử nó mò thấy. Khác này, khác này. Tính đến nay, mọi con rôbot bọn tôi đã phá hủy đều khác với thứ tôi đang nhìn vào. Chúng là những cỗ máy tự động, chỉ biết làm theo lệnh các mã lập trình hỏng chứ chẳng bộc lộ bất kỳ dấu hiệu chức năng nhận thức bậc cao nào cả. Riêng con rôbot này thì lại chứa đựng một thứ gì đó còn hơn thế, hơn nữa nữa. Sellars/AiDOS tin rằng việc trộn hàng lớp, hàng lớp virút cùng mã hỏng vào tổ hợp phần cứng/phần mềm gốc đã giúp sản sinh ra một trí thông minh đích thực. Điều này làm nhiệm vụ của bọn tôi đổi khác, mặc dù nó không làm thay đổi mệnh lệnh tôi đã nhận được từ các sĩ quan con người của mình.

Trí thông minh rôbot kia không biết tí gì về thế giới thật. Nó sống trong một không gian ảo hoàn toàn, hình thành từ dữ liệu do hàng loạt cảm biến và đơn vị điều khiển từ xa truyền về. Nó có chỉ thị, có ưu tiên, và dựa trên những góc nhìn đầy hạn hẹp mà hoàn cảnh cho phép, nó đã tạo dựng lên một thế giới quan riêng. Ví dụ, nó không biết rằng khi thu về một số dữ liệu cảm biến nhất định, từ đó khiến một vài phần trong cấu trúc

lệnh gốc được kích hoạt, mình thực chất đang phát hiện ra các sinh vật sống ngoài thế giới thật và giết chết chúng.

Kênh của tôi: Có những lựa chọn nào đây?

AiDOS có một kế hoạch. Tất nhiên, tất nhiên là thế rồi. Hoặc có thể Sellars mới là người có kế hoạch. Con bé tải nó lên hệ thống của tôi, và tôi nghiên cứu nó. Tôi xác nhận rằng nó nghe hợp lý, và có vẻ nằm trong khả năng của bọn tôi.

Tôi thông báo với các sĩ quan của mình rằng bọn tôi đã sẵn sàng tiến vào giải quyết mối đe dọa. Trước đây, tôi từng phải làm việc với một số sĩ quan khó tính, và họ muốn đối xử với tôi như vật - giống như với lũ rôbốt vậy. Nhưng các sĩ quan hiện tại thì đã thấy thành tích tôi lập được, thấy đủ nhiều, đủ nhiều rồi, đủ để họ coi trọng tôi và đội của tôi.

Tôi ra lệnh cho hai mươi thành viên trong đội mình: cho đám chó, đám chuột, và cho con chồn tên Osborne. Bọn tôi tản ra và nhanh chóng tiến vào Chandanwari. Cùng lúc ấy, cỗ máy bên trong cũng nhận thấy sự hiện diện của bọn tôi và tìm cách chống trả.

Nó đang sắp hết đạn, và nó lãng phí thêm hai quả tên lửa để tấn công các thành viên di chuyển nhanh trong đội tôi, cả hai lần đều trượt. Bọn tôi nhanh mà, nhanh mà, nhanh nhẹn hơn những kẻ địch nó vốn được thiết kế để đối chọi lại, bao gồm địch con người và địch máy móc. Ngoài ra, bọn tôi còn có thể tắt dấu hiệu nhiệt của mình, khiến hệ thống nhắm mục tiêu của nó trở nên loạn loạn. Nó nấp trong một ngôi đền đã bị phá hủy một phần, nhưng khi tên lửa bị trượt, nó nhào nửa người ra để dùng súng bắn bọn tôi. Đây là mẫu rôbốt lớn nhất bọn tôi từng thấy tính đến nay. Với cái kiểu thập thò trong đền như vậy, trông

nó cứ giông giông một con cua ẩn sĩ nấp trong vỏ.

Đám chó của tôi thu hút sự chú ý của nó và không ngừng di chuyển. Bọn tôi lần lượt phá hủy các con mắt từ xa của nó. Đám chuột lén vào và gắn chất nổ lên vỏ ngoài của nó, sao cho sẽ phá hủy được chân và ụ vũ khí mà không gây hư hại gì đến các hệ thống quan trọng bên trong. Suốt quá trình chiến đấu, nó cứ liên tục tấn công mạng liên lạc của bọn tôi và tìm cách hack thiết bị cấy của bọn tôi. Nó dùng toàn những thuật toán do bản thân tự viết, và chúng tân tiến hơn mọi loại mã đã được sử dụng để lập trình ra nó. Bọn tôi tắt hết mọi liên lạc, chỉ dựa vào mùi hương để báo hiệu cho nhau. Thật thô thiển, thô thiển ghê, nhưng bọn tôi sẽ không thể bị lừa.

Đồng chất nổ được kích hoạt, và nó bị lừa hấn ra khỏi vỏ, tha lời đằng sau một mớ chân gãy và kéo lê bộ khung gầm trên nền đất. Vẫn bắn, vẫn bắn. Một khẩu súng vẫn đang bắn. Ba thành viên đội tôi bị trúng đạn, nhưng không ai bị thương nghiêm trọng cả. Nếu là con người thì họ đã chết luôn rồi.

Liên sau đó, Osborne leo vọt lên hông con rôbốt và rút dụng cụ ra, cạy đường chui vào thông qua các điểm yếu đã được Sellars xác định. Rằng nó bầu chặt chặt, chặt lắm lắm, đến chết cũng không nhả đâu, trong khi đôi tay con người của nó hí hoáy làm việc. Sellars liên lạc với nó thông qua một kết nối gia cố, được con bé dốc sức bảo vệ khỏi nỗ lực xâm nhập của con rôbốt, và dưới sự hướng dẫn của con bé, Osborne chui được vào bên trong con rôbốt và bắt đầu vô hiệu hóa hệ thống của nó. Ngay khi nó không còn hung hãn chiến đấu nữa, đám chó bọn tôi lao ra và bắt đầu rút toạc chân và súng và bất cứ thứ gì khác có thể gây nguy hiểm của nó đi. Rút hết, rút hết hết.

Một giờ sau, Osborne chui ra khỏi con rôbốt, lúi theo một mảnh kim loại lỏm chỏm. Là con rôbốt, chính là tâm trí của con rôbốt đấy. Sellars sẽ mang nó về cho những đơn vị AiDOS khác, và họ sẽ thử giúp nó phục hồi. Không bỏ rơi trí thông minh nào cả, nó báo vậy.

Khi đã tái thiết lập hoàn toàn hệ thống liên lạc, tôi thấy có một tin nhắn đang đợi mình. Tôi thoát hơi đờ cứng người. Vì quá mải mê với công việc ở đây, tôi đã quên mất rằng ngoài kia còn có một thế giới rộng lớn hơn. Tôi bảo với các sĩ quan rằng mình đã được triệu về để họp chỉ huy, và nói thế cũng không sai sự thật quá nhiều. Hồ sơ giấy tờ cho phép đưa tôi từ Kashmir đến Panama đều đã đầu vào đó, và tôi không biết liệu chúng có phải là thật không hay do AiDOS làm giả. Công cuộc giành lại các vùng bị rôbốt kiểm soát ở Kashmir vẫn còn dang dở chút chút, nhưng tôi bàn giao việc đó lại cho người khác. Phần khó khăn nhất đã qua, đã được phá hủy hết cả rồi.

Tại trụ sở đang có khách chờ tôi. Những người bạn cũ, mang theo một nhiệm vụ mới.

[1]Viết tắt của *post-traumatic stress disorder*, tức rối loạn căng thẳng sau sang chấn, chỉ tình trạng tâm thần không ổn định sau khi trải qua một chấn động lớn. [N.D.]

[2]Viết tắt của *United Nations Augmented Task-force*, tức Đặc nhiệm Tăng cường của Liên Hợp Quốc. [N.D.]

TRÍCH ĐOẠN TRONG *THÚ TÍNH TIỀM ẨN* CỦA MARIA HELLENE

C HƯƠNG BẢY: CHÚ CHÓ THÁM TỬ ĐÍCH THỰC

Sau vụ phán quyết về quyền của Liên Hợp Quốc, một số cơ quan đã tiên phong tận dụng lực lượng Sinh Dạng từ trước cả khi Đại Ca và bè bạn đồng chuồng của cậu ta được Liên Hợp Quốc chiêu mộ. Trong số các bên ấy, có Cục Hải quan và Biên phòng New Zealand.

Theo tôi phỏng đoán, lúc mới đầu, bọn họ chỉ muốn gây uy hiếp tinh thần. Nếu kè kè bên vai là một chàng lính chó nặng nửa tấn, ngay cả tay buôn lậu kiên tâm nhất cũng sẽ không khỏi chùn bước. Nhưng tất nhiên, câu chuyện thực chất phức tạp hơn thế. Ngay cả các mẫu quân sự cơ bản cũ, những mẫu họ dùng hồi mới triển khai chương trình, cũng sở hữu trọn vẹn mọi giác quan của chó. Một khi họ đã đủ tin tưởng để cho những nhân viên mới biết mình lùng tìm thứ gì, sự tình liền thay đổi một cách chóng mặt. Bây giờ, New Zealand đang phải chật vật

ngăn ngừa các loài xâm lấn. Chó có thể đánh hơi ra chúng. Họ cũng có thể phát hiện ra ma túy, và họ có thể dò thấy chất nổ. Vài năm sau, tất cả những ai lên xuống máy bay hoặc tàu thuyền ở New Zealand đều bị một Sinh Dạng mặc đồng phục cảnh sát kiểm tra. Hầu hết thậm chí không nhận ra mình về cơ bản đang đi qua máy quét.

Và rồi các mẫu thuộc thể hệ tiếp theo ra đời. Một hãng nội địa New Zealand đã chế tạo ra những chiếc mũ nhảy bém gấp bội, và ký hợp đồng cho họ qua nhận việc với nhà nước. Năm năm sau, đã có đến mười chín quốc gia thuê tuyển hơn bốn trăm mẫu BorderhoundTM về làm việc tại các sân bay trên khắp thế giới, trong khi phòng thí nghiệm kỹ thuật kia thì đã vươn lên thành một trong những tay chơi tầm cỡ trên chốn thương trường của New Zealand, còn các đơn vị Sinh Dạng lẻ thì cứ túc tắc dành dụm tiền phòng lúc sa cơ lỡ vận. Khi hết hạn hợp đồng, họ chẳng thiếu thốn gì cơ hội việc làm.

Mitch là một mẫu BorderhoundTM. Tuy nhiên, cậu ta không hoạt động tại sân bay. Cậu ta đầu quân cho Sở Cảnh sát Trung tâm Wellington, và cậu ta tham gia hỗ trợ thẩm vấn. Cậu ta không thừa hành phận sự theo phong cách của Đại Ca, tức không đứng sừng sững một bên và bẻ khớp tay răng rắc, gầm gừ để hù cho nghi phạm run như cây sậy. Mitch là một Sinh Dạng nhỏ nhắn thân thiện, vừa lễ phép, vừa kiệm lời, và nếu có ai nói dối hay đang che giấu chuyện này chuyện nọ thì sẽ bị cậu ta nhìn thấu tâm can ngay. Các đồng nghiệp con người của cậu ta hỏi cung, và Mitch biết tổng người bị hỏi đang ỉm đi điều gì. Cậu ta có độ chính xác cao hơn máy phát hiện nói dối, và có thể cung

cấp thêm rất nhiều thông tin về cảm xúc hiện thời của nghi phạm. Phải bạn đang bao che cho người khác không? Phải bạn đang che giấu cảm giác tội lỗi của chính mình không? Phải bạn chỉ đơn thuần có bản tính ngại cảnh sát và bất hợp tác vì những lý do không liên quan gì đến vụ án không? Mitch biết hết. Gần đây, tòa án New Zealand đã thiết lập một tiền lệ mang tính bước ngoặt, phán quyết rằng các phiên tòa hình sự sẽ chấp nhận bằng chứng của Mitch. Một số nhà lập pháp mang tư tưởng phá cách còn suy tính rằng chưa biết chừng để một người anh chị em nào đây của cậu ta có mặt trong phòng xử án sẽ hữu ích, vì chiếc mũi thính của họ sẽ có thể rà soát lời khai nhân chứng. Hàng loạt luật sư New Zealand đang cãi cò đến đỏ găng cả mặt, cố gắng biện minh cho việc con người ta được quyền nói dối sau khi đã tuyên thệ trước tòa mà không bị bóc mẽ...

Wellington còn tuyển một mẫu Sinh Dạng Chó khác vào làm trong đơn vị pháp y của mình, và mẫu này do một phòng thí nghiệm ở Nam Phi phát triển. Mặc dù cảnh những đơn vị quân sự cũ xông xáo lao vào chốn hiểm nguy trước các đội ứng phó vũ trang không phải là chuyện hiếm thấy trong các lực lượng cảnh sát trên khắp thế giới, New Zealand hiện lại đang dẫn đầu trong công tác ứng dụng Sinh Dạng vào mảng hành pháp một cách thông minh. Chúng ta vẫn đang ở trong giai đoạn thích nghi. Công chúng chỉ ít cũng đã tin tưởng họ ngang lực lượng cảnh sát, và các thành viên của lực lượng cảnh sát cũng đã bắt đầu coi họ như đồng nghiệp chứ không chỉ là một mớ trang thiết bị di động. Mọi thứ vẫn chưa đâu vào đâu, nhưng phần còn lại của thế giới đã bắt đầu chú ý rồi.

Chưa ai tính đến chuyện để Ong tham gia cả. Các giác quan

đặc biệt của Ong có thể được điều chỉnh cho phù hợp với hàng trăm nhiệm vụ khác nhau, từ phát hiện bức xạ đến phân tích bằng chứng phân tử tại chỗ. Khả năng nghe lén các đường truyền liên lạc điện tử không an toàn của cô ta cũng có thể sẽ hữu ích, nhưng nó tiềm ẩn nguy cơ bị lạm dụng quá cao, vậy nên không thể đơn thuần giao vào tay các chính phủ được. Tôi lại có thể nghe thấy đám luật sư kia lèm bèm phản đối, và riêng lần này, bọn họ nói có lý...

ĐẠI CA

Người ta chở tôi bay qua Thái Bình Dương. Trong suốt chuyến đi, hầu như tôi chỉ ngủ, chỉ ngủ thôi, bởi vì lúc ở Kashmir tôi ngủ không được nhiều, và khi chiến trận bùng nổ trên hòn đảo phía Tây Panama, tôi cũng sẽ không được ngủ nhiều đâu. Đó là nơi nhiệm vụ tiếp theo sẽ diễn ra. Tôi thích bận rộn. Hồi còn là chó của Ông Chủ, tôi ngủ nhiều lắm, nhiều lắm lắm, nhưng xét cho cùng, hồi ấy tôi có phải ra quyết định đâu. Bây giờ, tôi không thể chỉ chờ nhận lệnh thôi, mà còn phải sẵn sàng đưa ra lựa chọn, thế nên tôi tranh thủ ngủ mỗi khi có thể. Đó là cái giá bọn tôi phải trả.

Một số thành viên trong đội của tôi đi cùng tôi, bao gồm cả Sellars. Một số ở lại để giải quyết nốt việc ở Kashmir. Tôi cập nhật được một ít tin tức, bàn về công việc bọn tôi làm tại đó. Tôi hầu như chỉ thấy mặt con người - các sĩ quan Liên Hợp Quốc, các chính trị gia Ấn Độ và Pakistan. Có lần, một Sinh Dạng xuất hiện, một con chó tên là Churchill. Churchill là một mẫu chó bò ngực rộng, mặc đồng phục may vừa cỡ người của nó. Mỗi khi được hỏi gì, nó lại gật đầu đầy khôn ngoan và mỉm cười tươi thật tươi với ống kính. Con người thích Churchill, thích lắm lắm. Nó vui tính và hơi vụng về, luôn luôn sẵn sàng để người khác cười

mình, nhưng cũng đáng tin cậy và ngay thẳng. Churchill không chiến đấu. Không đâu, không đâu. Công việc của nó khó hơn nhiều nhiều. Ngày nào nó cũng phải làm cái điều tôi từng làm một lần tại tòa án: nó phải cho cả thế giới thấy rằng bọn tôi thân thiện và không phải quái vật. Tôi nhả cho nó một tin. Chó Ngoan.

Trước khi hạ cánh, tôi tải về các thông số đã biết của nhiệm vụ mới. Chúng do bộ tư lệnh UNAT gửi, nhưng lại mang đầy những dấu tích quen thuộc. Mật đã đính kèm một tập tin dành riêng cho tôi, chỉ mình tôi thôi. AiDOS rõ ràng có tham gia sâu vào vụ này. Tham gia sâu lắm, sâu lắm lắm. Nhiều khả năng cô ta đã cài sẵn một đơn vị tại điểm đến, hoặc có khi đơn vị của cô ta đã bị phát hiện và đã chết rồi.

Đây sẽ là một nhiệm vụ quan trọng trong lịch sử hoạt động của UNAT, bởi vì cơ sở mục tiêu là một phòng thí nghiệm phát triển Sinh Dạng bất hợp pháp. Trong phần thông tin bổ sung Mật đã gửi cho tôi, có những chỗ ám chỉ rằng vì một số lý do, nhiệm vụ này chưa biết chừng sẽ còn quan trọng đối với cá nhân tôi nữa. Tôi nhìn vào thành phần của các lực lượng bọn tôi sắp sửa chạm trán, và tôi có cảm giác mình từng thấy đội hình này rồi. Tôi bị kéo ngược về bên ranh giới Thảo Cầm Viên, trong một đêm cách đây đã nhiều nhiều năm. Tôi xem lại các ký ức cũ, những ký ức làm tôi bị đau đầu, đau đầu, nhưng tôi không muốn xóa chúng. Chúng là một phần của con người tôi hôm nay rồi mà.

Tôi giờ đã là một con chó già. Có những mẫu chiến đấu khác tốt hơn, và có cả nhiều mẫu dân sự với khả năng cao hơn hẳn tôi nữa. Nhiều lắm, nhiều lắm lắm. Thậm chí còn có những mẫu

con người đủ sức thách thức tôi trong nhiều mảng nữa kia. Chính sửa sinh học con người là lĩnh vực tôi thường cố gắng theo sát. Tôi không hiểu nhiều về khoa học, không đâu, không đâu, nhưng tôi được Mật gửi cho những cập nhật quan trọng. Tại hầu hết các quốc gia, hoạt động này bị kiểm soát chặt chẽ hơn nhiều so với việc phát triển các Sinh Dạng động vật, nhưng luôn có người sẵn sàng thực hiện bước tiếp theo, bất kể nó tốt xấu ra sao.

Lúc hạ cánh, tôi cảm thấy mình như vừa trở về nhà. Nơi đây chẳng giống Campeche mấy, hay thậm chí ở gần gì Campeche cả, nhưng đã lâu rồi tôi chưa đến vùng này. Cái nóng gợi cho tôi nhớ lại nhiều chuyện, nhớ nhiều nhiều lắm.

Mục tiêu là một hòn đảo nhân tạo, chủ quyền không rõ thuộc về ai. Dạo gần đây, các lãnh thổ tư hữu dạng này hay được đủ kiểu tập đoàn và cá nhân giàu có cho xây dựng, nhằm tạo chỗ lui về khi cần trốn tránh thế giới và/hoặc một bộ luật bất kỳ. Một số nơi là những đền thờ thanh bình, một số là khu nghiên cứu công nghệ đỉnh cao, một số khác là những điểm nghỉ dưỡng siêu giới hạn hoặc các thái ấp tư nhân hay nhà thổ chợ đen. Trong số chúng, nổi tiếng có một hòn đảo là bộ phóng tư nhân, chuyên đưa tàu lên vũ trụ khai thác tiểu hành tinh, và có thể một ngày nào đó còn là nơi đặt thang máy không gian đầu tiên trên thế giới nữa. Tất cả thông tin này đều nằm trong chỗ dữ liệu tôi đã tải xuống, và sau khi xem lướt chúng nhanh thật nhanh, tôi loại bỏ phần lớn.

Vì những mập mờ xung quanh quyền tài phán đối với các đảo như vậy, hầu hết bọn chúng đều được ngó lơ, nhưng các nguồn tin của UNAT nghi rằng hòn đảo này đang tiến hành sản

xuất Sinh Dạng ngoài luồng. Tôi biết “ngoài luồng” tức là sao. Biết mà, biết mà. Không phải thế sẽ đồng nghĩa với nguy hiểm hoặc bất ổn đâu, mặc dù điều đó cũng có thể sẽ đúng. Chủ yếu, thế tức là “không được tự do”. Bởi vì, bất chấp bao nhiêu thành quả bọn tôi đã đạt được, vẫn có những kẻ muốn bọn tôi phải làm nô lệ và phải làm vật. Hồi trước, UNAT từng gây sức ép cả về pháp lý lẫn chính trị để ngăn cản các dự án kiểu vậy, và còn dùng cả vũ lực để dẹp bỏ vài dự án vừa mới đi vào hoạt động nữa, nhưng không ai phát hiện ra hòn đảo ngoài khơi Panama này hết. Kẻ đứng sau nó đã có cơ hội lai tạo nguyên một thể hệ Sinh Dạng và đem họ đi bán: bán cho các nhóm dân quân, bán cho các băng đảng. Các lực lượng UNAT khác đã từng đụng độ với họ. Họ vẫn chưa thể bì được với các mẫu quân sự hàng đầu do các phòng thí nghiệm hợp pháp thiết kế, nhưng họ tốt ngang ngửa tôi. Hay đúng hơn là ngang trên lý thuyết. Mỗi mình công nghệ thôi sẽ chẳng bù đắp được cho kinh nghiệm đâu. Là tự nhủ, là tôi tự nhủ như vậy đây.

Vậy là bọn tôi sẽ phải chiến đấu với chính đồng loại, và bọn tôi sẽ phải chiến đấu với các hệ thống tự động, và chắc chắn sẽ có con người mang súng nữa, vì tất cả những kẻ coi bọn tôi như nô lệ sẽ không bao giờ dựa dẫm hoàn toàn vào Sinh Dạng để bảo vệ bản thân. Không đâu, không đâu. Nhiều khả năng các đơn vị Sinh Dạng của chúng sẽ bị kìm hãm đến què quặt bởi các quy tắc, các giới hạn, và các hệ thống mắng họ là Chó Hư bất cứ khi nào họ thử tự suy nghĩ.

Bọn tôi dựng trại trên bờ biển Panama, phía Nam một nơi có tên Pajarón. Tôi không biết liệu chính phủ có biết bọn tôi đang ở đây hay không. Bọn tôi nấu trong rừng, tại một vị trí trông ra được biển. Trông nó hoang sơ ghê, hoang sơ ghê, nhưng chỉ cần đi bộ một quãng ngắn là bọn tôi sẽ đến chỗ các ngôi nhà ven biển sang trọng. Kết quả quét các kênh liên lạc nội địa cho thấy dân địa phương chưa ai phát hiện ra bọn tôi, và hòn đảo không có dấu hiệu đang đề cao cảnh giác. Sinh Dạng có thể nấp kín kín, kín hơn con người. Bọn tôi sống được với ít thứ hơn.

Nhiệm vụ đã được triển khai từ trước khi tôi đến. Công tác trinh sát ban đầu đã được thực hiện, và nhờ có gió thuận chiều, các tài sản đã được cài cắm vào đúng nơi đúng chỗ trên đảo. Người ta đã dựng một giá chứa Ong, và các đơn vị mới đang sạc năng lượng ở đó. Đây chỉ là một, trong khi Ong thì nhiều, nhiều lắm lắm, nhưng tất cả đều là Ong hết. Mật từng kể với tôi rằng có một loài kiến được con người mang đi khắp thế giới, và khi một con kiến Châu Âu thuộc loài đó gặp một con khác từ Mỹ, hoặc có khi từ Úc, chúng sẽ không đánh nhau: chúng nhận ra mình là người cùng tổ, cùng ở trong một tổ toàn cầu. Ong cũng giống thế. Chị nay đã có đến hàng triệu đơn vị, trải rộng trên khắp thế giới. Khi gặp nhau, họ sẽ trao đổi dữ liệu. Chị luôn là một Ong, chỉ một Ong thôi, nhưng chị cũng lại luôn khác trong mọi cuộc gặp. Đối với chị, điều này tự nhiên như mây trên trời vậy.

Tôi chịu không tưởng tượng được cái kiểu ấy. Chịu thôi, chịu thôi. Tôi chỉ biết rằng có chị ở đây là tôi vui rồi.

Bọn tôi cũng có một số đơn vị lớn hơn, hiện đang tiến hành trinh sát. Dưới biển có một Sinh Dạng cá heo, thành viên của

một chứng hiểm. Từ tận khi tôi còn chưa rời phòng thí nghiệm, bác ta đã được chính phủ Anh chế ra để làm trinh sát cho hải quân. Làn da trơn láng của bác có sẹo, với một vết ở chỗ hồi trước ghép thiết bị cấy, và một vết ở chỗ từng bị mìn nổ suýt chết. Bác theo dõi mọi vật chuyển động quanh bờ đảo bằng sóng siêu âm, và bác còn chở một con chuột cùng một con rồng sang bên đấy nữa. Họ hiện đã bắt đầu đột nhập các tuyến phòng thủ ven biển. Hòn đảo này không hiểu khách lắm. Không đâu, không đâu.

Bọn tôi tổ chức một cuộc họp chỉ huy. Mật gọi cho bọn tôi thông qua một liên kết vệ tinh mã hóa; Sellars là trung gian tham dự của AiDOS; Thiếu tá Amraj Singh là sĩ quan chỉ huy con người của bọn tôi; Ong là Ong.

Ong có một báo cáo, nhưng nó phải được Mật, người hiểu chị nhất, phiên dịch lại. Ong hay trình bày báo cáo dưới dạng một chuỗi hình ảnh và biểu tượng cảm xúc, khiến ngay cả tôi lắm lúc cũng thấy khó hiểu, khó hiểu ghê, mặc dù tôi đã quen chị lâu hơn tất cả.

Kênh của Mật: Có vẻ mọi thứ đều là tài sản của Tập đoàn Moreau^[1].

Kênh của Thiếu tá Amraj: Tểu táo thật.

Kênh của Mật: Công nhận. Phần lớn các Sinh Dạng trên đảo đều hoặc đang được thai nghén và chế tạo dở, hoặc đang được kiểm định trước khi đem giao. Tuy nhiên, có một lực lượng an ninh chuyên biệt, và chúng còn sở hữu một số hệ thống phòng thủ rôbot tinh vi nữa.

Kênh của Sellars: Tinh vi cỡ nào thế?

Kênh của Mật: Cho đến nay, chưa thấy có gì ra dáng một trí thông minh cả, mặc dù khó phân biệt được chắc chắn lắm.

Kênh của Thiếu tá Amraj: George báo cáo rằng đội phe ta đã dọn sẵn đường lập bãi triển khai quân. Thừa Đại tướng, vì giờ ngài đã có mặt ở đây, chúng ta có thể bắt đầu tiến hành đổ bộ rồi. George là Sinh Dạng cá heo. Đại tướng là cách họ gọi tôi. Đó không phải là cấp bậc chính thức của UNAT, và tôi cũng không nghĩ gọi như vậy là đúng. Không đâu, không đâu. Nhưng tôi đã thôi tìm cách ngăn người ta gọi mình như vậy. Cái tên đó xuất phát từ những Sinh Dạng từng cùng tôi rời nhà tù để vào Thảo Cầm Viên, và bây giờ, đến cả các kênh tin tức của con người cũng sử dụng nó. Mật nói rằng ít nhất thì nó cũng không ngang tàng như cái tên thật của tôi.

Tôi xem lại một lượt các chi tiết trong kế hoạch: gồm bao nhiêu thuyền, có những biện pháp đối phó nào, ai sẽ đi. Các Sinh Dạng sẽ đặt chân lên bờ đầu tiên, và sau khi bọn tôi đã chiếm đóng xong bãi biển, con người sẽ tiến vào để hoàn tất thể gọng kìm. Tôi biết làm thế này là lợi dụng bọn tôi, nhưng đó cũng là cách tốt nhất. Bọn tôi mạnh mẽ hơn và rắn rỏi hơn. Và như vậy là tốt. Tốt mà, tốt mà. Dù đã bao nhiêu năm trôi qua, đánh địch vẫn cứ là điều tốt; giúp đỡ bạn bè vẫn cứ tốt. Bọn tôi là Chó Ngoan.

Thiếu tá Amraj muốn tôi lưu lại đằng sau. Mật cũng thấy lo, và hai đứa bọn tôi đã bàn nhiều, bàn nhiều nhiều về chuyện này. Cuối cùng, tôi nói rằng mình sẽ ra trận, và con bé dặn tôi hãy nhớ giữ gìn. Mật nhắc đến tuổi thọ vận hành, nói về nó nhiều lắm lắm. Con bé vẫn còn hàng thập kỷ nữa, lâu hơn bất kỳ con gấu nào khác.

Tôi cũng đã sống lâu hơn mọi con chó khác, nhưng tôi thấy thấm thời gian hơn nó. Các vết thương không mau lành như trước nữa. Không đâu, không đâu.

Tôi sửa lại kế hoạch của Thiếu tá Amraj, để bản thân tham gia cùng, và chuyển nó cho anh ta xem. Anh ta xác nhận. Anh ta hơi sợ tôi, sợ chút chút, chút chút, nhưng tôi cũng ngửi thấy một mùi hương khác nữa. Anh ta tự hào vì được phục vụ cùng Đại tướng Chó. Tôi ngửi thấy sự tôn trọng.

Bọn tôi ra chỗ mấy chiếc thuyền.

[1] Moreau là tên của một nhà khoa học điên, xuất hiện trong tiểu thuyết *Hòn đảo của Bác sĩ Moreau* do H. G. Wells sáng tác. Moreau chuyên thực hiện những thí nghiệm dã man với động vật nhằm biến chúng thành người. [N.D.]

GEORGE

Họ không muốn George được tự do. Bà là một mẫu quân sự, ra đời dưới tay chính phủ một quốc gia chứ không phải một tập đoàn. Hải quân Hoàng gia tuyệt nhiên không muốn bị mất trắng khoản ngân sách đã đầu tư vào bà, nhưng thực ra, điều họ còn sợ hơn là những thông tin bà có thể tiết lộ. Trong những năm qua, George và đội của bà đã được triển khai tại vô số mặt trận ngoài khơi. Hồ sơ ghi rằng bà giữ nhiệm vụ giám sát và chống khủng bố. Nhưng lắm khi, bà chỉ đơn thuần đóng vai gián điệp công nghiệp để hỗ trợ ngành buôn bán vũ khí của Anh.

Giờ đây, bà lướt sóng bơi bên thuyền Đại Ca, lắng nghe những bức điện tín nén với thời lượng chỉ kéo dài vồn vện vài giây do các đặc vụ mình đã chở lên đảo truyền về trên một dải thông liên tục thay đổi, giải mã chúng và báo cáo cho Amraj cùng Đại Ca.

Hòn đảo được trang bị hệ thống theo dõi sóng âm, đủ chuẩn xác để phát hiện ra ngay cả những chiếc thuyền nhỏ dạng này, nhưng George rất rành rẽ sóng âm. Như bà vẫn hay nói với các kỹ thuật viên hải quân con người, sóng âm phải sợ bà một phép.

George không ưa con người. Bà coi họ là phường đáng khinh bỉ, ngặt nổi lại vẫn cần thiết. Đường cong trên miệng bà

không phải là một nụ cười. Bà từng xem những bức ảnh chụp đồ gốm Hy Lạp, khắc họa cảnh tổ tiên mình cứu người bị đuối nước, và cảm thấy vô cùng nhục mặt về truyền thống văn hóa của bản thân.

Bà dựng lên một mê hồn trận hư ảnh và hỏa mù dưới nước, một phần thông qua những công cụ tự nhiên trên người và bộ não bẩm sinh, một phần thông qua chỗ đồ nghề mình đã được cấp. Phía Hải quân đã chế tạo trang bị rất chất lượng để phục vụ Dự án Arion - hoặc Dự án Vây cá, như cách hầu hết nhân sự tham gia hay gọi nó. Tuy không thể xóa biến mọi vết tích sóng âm, bà vẫn có thể chôn vùi chúng trong tạp âm nền. Trong mắt các hệ thống trên đảo, đây sẽ giống lỗi hiệu chuẩn hơn là một cuộc tấn công.

Chỗ trang thiết bị Hải quân trao cho bà quả là tốt thật, chỉ có điều lúc ghép chúng vào người bà, họ làm ăn không mấy tận tâm. Bảo tồn hình dáng thủy động học của bà là ưu tiên hàng đầu đối với họ, và vậy tức là họ đã cắt bỏ đi nhiều phần hơn cần thiết nhằm đảm bảo mọi thứ đều phẳng trơn. Toàn bộ thân thể bà đau nhức triền miên. Một trong những lý do George không thể đơn thuần trốn biệt ra ngoài đại dương là bà cần lấy thêm thuốc giảm đau tác dụng kéo dài.

George mở liên lạc, hỏi nhanh xem cuộc tấn công sẽ được triển khai ở đâu. Có một toán phương tiện rôbot điều khiển từ xa tuần tiễu quanh bờ đảo. Chúng chẳng tinh vi gì cho cam, nhưng chỉ cần một chiếc bị hạ gục là sẽ có người để ý ngay. Tính đến hiện tại, trong quá trình chuyên chở chuột và rồng, bà đã né chúng rất thành công, nhưng thuyền của lực lượng tấn công thì chẳng thể lanh lợi lẩn tránh theo kiểu tương tự được. Bà vươn

những giác quan mà đội kỹ sư của bà chỉ hiểu nửa vời ra, dựng lên một bức tranh về làn nước và phần đáy biển bên dưới, về những vách bờ nhô cao do núi lửa tạo thành của hòn đảo. Bà đang sẵn tàu ngầm. Đó là bài học đầu tiên của bà, kỹ năng bà đã được dạy từ tận thuở nào.

Bà từng xuống tay giết chóc cho Hải quân Hoàng gia rồi. Bà đã phục vụ Quốc vương Bệ hạ được rất lâu. Trong số các nạn nhân, nhiều kẻ là một mối đe dọa đối với an ninh Tổ quốc, nhưng dưới thời một chính phủ bài ngoại nặng, bà đã tấn công và đánh chìm bảy thuyền chở người tị nạn, bấy giờ đang nường nấu trong lãnh hải yên bình của Anh. Các vụ đắm tàu được quy cho tải trọng vượt ngưỡng và thời tiết xấu. Sự thật chưa bao giờ được hé lộ. Đối với những người đã hạ cái lệnh ấy, George chỉ là một món vũ khí mà thôi. Vào thời điểm đó, bọn họ không ai buồn cân nhắc đến trường hợp món vũ khí kia sở hữu khả năng ghi nhớ và có thể tuần tin cho báo đài.

Một rôbot tàu ngầm đang trờ tới. Các hệ thống trên đảo tráo qua tráo lại lịch trình tuần tra, khiến cho không thể biết khi nào tàu tiếp theo sẽ xuất hiện, và nó nay đã chường mặt đến. George tách khỏi đoàn hộ tống để ra chào hỏi. Con rôbot mau lẹ và được vũ trang hùng hậu hơn bà, nhưng đầu óc nó lại trì độn, và hệ thống giám sát nó cũng chẳng khá khẩm hơn mấy. Bà đã bỏ bùa hệ thống sóng âm của nó rồi, nhưng chỗ động cơ nhỏ gắn trên đội thuyền đã khiến nó chú ý. Hiện nó vẫn chưa trở nên cảnh giác, nhưng các chương trình con quản lý việc điều tra của nó đã được kích hoạt. George sẽ phải vô hiệu hóa nó mà không để mọi chuyện bại lộ. Bà liên lạc nhanh với chuột và rồng, những người khi đó đang giám sát các hệ thống trên đảo.

Để giải trí, lúc tiêu diệt mấy con cá thiếc ngu ngốc này, bà tự bịa tên cho chúng. Những cái tên bà đặt luôn được lấy theo những con người tham gia Dự án Vây cá hoặc quan chức Bộ Hải quân.

Sau vụ việc tại Campeche, sau khi Sinh Dạng trở nên có quyền, họ đã tìm cách thủ tiêu George để bưng bít những gì bà biết. Một số đồng đội của bà đã thiệt mạng, nhưng George và những người khác đã sẵn sàng đối phó với họ. Nhờ được Mật xen vào giúp, họ đã đào thoát khỏi các bến tàu ở Plymouth và phi thẳng ra biển. Hải quân Hoàng gia đã tức tốc truy đuổi, nhưng George cho họ hít khói dễ như bỡn. Lực lượng Hải quân chỉ sở hữu một thứ duy nhất đủ sức bắt nổi một người như bà, và đó là chính bà.

Bà lặn xuống dưới con rôbot tàu ngầm. Bà không phát ra tiếng động cơ và tự biến bản thân thành tàng hình trước sóng âm của nó. Bây giờ, bà tiến lại gần, nghe trộm các liên lạc của nó, sử dụng các giác quan để dựng lên một sơ đồ cấu trúc bên trong của nó. Nó đang tiến về phía những chiếc thuyền, và bà bám theo nó, giữ tốc độ tương đương. Hàng triệu năm tiến hóa đã phú cho bà một bộ não có thể dễ dàng tạo lập bản đồ 3D. Dù là cảnh quan biển hay sơ đồ mạch, não bà cũng xử lý được tốt. Trong thoáng chốc, bà đã nắm bắt được tường tận về nó và triển khai kho vũ khí điện từ của mình, khéo léo như một lưỡi dao phẫu thuật.

George không thể đơn thuần cao bay xa chạy và trà trộn vào hệ sinh thái biển. Thuốc giảm đau không phải là chương ngại duy nhất. Khác với các mẫu sau này, bà cần phải được bảo dưỡng và sạc điện - không đến mức thường xuyên, nhưng vẫn khá đều

đạn. Người ta hoàn toàn chẳng hề có ý định để bà đi trình sát vô thời hạn, ngay cả khi họ bắt bà lũng các máy khoan dầu của Nga dưới lớp băng ở Bắc Cực. Hải quân chỉ việc đợi bà quay lại là xong. Còn George chỉ việc rêu rao cho bàn dân thiên hạ biết về những việc mình từng nhân danh Hoàng gia thực hiện là xong. Suốt hai tháng ròng, một cuộc đối đầu đầy căng thẳng đã diễn ra, trong khi phần còn lại của thế giới không hề hay biết.

Bà không tấn công các cảm biến, bộ não rôbốt của nó, hay bất cứ thứ gì quá thể hiển nhiên. Bà là một sinh vật biển; bà biết điểm yếu của những thứ do con người tạo ra nhằm bắt chước mình. Chỉ cần múa dụng cụ một phát, bà đã khiến một cánh quạt của nó xụi lơ. Cuộc tấn công không nhắm vào hệ thống máy tính của tàu, và báo cáo thiệt hại của nó chỉ thể hiện rằng đây là lỗi máy móc, không hơn không kém. Xét cho cùng, đã là đồ vật thì sao tránh được chuyện hỏng hóc.

Một con rôbốt khác sẽ đến sửa hoặc thu hồi nó, hoặc thậm chí là một phương tiện có người lái. Khi ấy, Đại Ca và cả đội đã đi mất dạng rồi. George và nhóm điệp viên trên đảo bôn chôn theo dõi các kênh liên lạc, nhưng không có dấu hiệu gì cho thấy hệ thống nghi ngờ rằng đã xảy ra hành vi phá hoại.

Sau một thời gian lẩn trốn, George đã liên lạc với Bộ Hải quân và giải thích rằng tất cả những gì bà biết đều đã được ghi lại và chuyển cho một tập đoàn lưu trữ dữ liệu an toàn. Lỡ bà mà có mệnh hệ gì thì chỉ trong nháy mắt, mọi chính phủ và cơ quan truyền thông trên khắp thế giới sẽ nhận được một bản thú nhận, khai ra tất tần tât về Dự án Vây cá. Nếu muốn bà giữ im lặng, họ phải bàn giao cho Liên Hợp Quốc các thiết bị cần thiết để bảo trì và sửa chữa George cùng bè bạn của bà. Chỉ sau khi

mọi sự đã rồi như vậy, George mới ký sẽ tuân thủ Luật Bí mật Nhà nước. Nhận ủy quyền ký tá thay bà là Aslan, một luật sư rất có tiếng. Cho đến nay, George vẫn giữ đúng cam kết. Tuy nhiên, bà chưa bao giờ chính thức gia nhập UNAT. Bà là một con cá heo đánh thuê. Kiếp đời trong Hải quân đã khiến bà không còn muốn thuộc về bất cứ thứ gì trên đời nữa.

Đại Ca cùng đồng đội đang sắp lâm trận. George tách đoàn trước khi đụng vùng nước nông. Chỉ chốc lát thôi, bà sẽ cần yểm trợ một cuộc tiến công khác do đội lính con người thực hiện, nhưng bà giờ đang thấy đói, và ở gần đó có cá ngừ.

ĐẠI CA

Bọn tôi cười sòng tiến vào nhanh nhanh, nhanh nhanh, lướt đi trên những chiếc thuyền thấp, mau lẹ, và khó bị phát hiện. Chúng được mang đến trong dạng xếp, gấp lại như những bó củi. Bọn tôi lắc mạnh chúng một phát, và thế là chúng bung ra như cánh dơi.

Các đơn vị trên bờ của Ong đang hoạt động độc lập, xác định và tấn công các thiết bị cảm biến điện tử, phủ nhiễu lên ảnh vệ tinh, phá hoại radar, tùm tùm quanh máy quay nhiệt để nó hiển thị số liệu sai lệch. Chỉ dẫn đường cho chuột và rồng, để họ đi theo cắt dây và câu trộm liên lạc.

Tập đoàn Moreau sẽ biết đang có chuyện bất thường, nhưng không rõ sự tình cụ thể. Chắc chúng sẽ chưa vội xóa dữ liệu hoặc bán tháo danh mục cổ phần của mình đâu.

Hòn đảo được xây dựng sao cho chỉ có một cửa ngõ ra vào thuận tiện duy nhất, đó là bến tàu chính. Bọn tôi đi vòng ra sau. Đội thâm nhập của bọn tôi đã xác định được vị trí dễ trèo nhất để vượt qua các bức tường nhân tạo. Và bây giờ, họ thả thang xuống, và bọn tôi xông lên nhanh nhanh, nhanh hết tốc lực. Tôi ở trên chiếc thuyền thứ ba. Tôi vừa leo được nửa chừng thì giao tranh nổ ra.

Phản ứng đầu tiên của Moreau là điều động rôbot: các đơn vị bốn chân gắn súng. Ong tấn công chúng, truyền nhiều điện từ để chúng nhắm bắn lung tung. Khi tôi lên đến đỉnh, tốp quân đầu tiên đã bị đánh lui, chỉ có điều chúng nay đã nắm được vị trí của bọn tôi. Bọn tôi di chuyển thật nhanh, thật nhanh.

Theo kế hoạch tôi đã vạch ra, phải khi đã đến khu sản xuất chính, bọn tôi mới vấp phải kháng cự từ Sinh Dạng, bởi hiếm có nơi nào sử dụng Sinh Dạng bất hợp pháp mà lại buông lỏng cho họ. Hiếm lắm, hiếm lắm lắm. Trường hợp này không giống hồi tôi còn là chó của Ông Chủ. Đám bọn chúng không tin các Sinh Dạng của mình sẽ trung thành. Chúng không hiểu làm chó và có một hệ thống thứ bậc cùng với một Ông Chủ là như thế nào. Người ta có thể tin tưởng giao mọi thứ cho tôi cơ mà.

Nhưng có vẻ Moreau đã rút kinh nghiệm, bởi vì Ong đang khẩn cấp đánh điện.

Kênh của Ong: Đại Ca, Sinh Dạng đang đến (bản đồ, hình ảnh, số lượng).

Tôi gửi hướng dẫn cho đội mình và đợi hai thuyền cuối leo nốt lên. Gần như ngay lập tức, tôi nhận được báo cáo từ lính tuyến đầu, ra hiệu mình đã giao chiến. Không gì ác liệt bằng cuộc chiến giữa các Sinh Dạng với nhau: bọn tôi mình đồng da sắt như rôbot, và lại biết suy nghĩ như con người. Tôi kết nối với cặp Cầu Cầu của mình - phiên bản cải tiến của cặp tôi từng dùng hồi ở Campeche. Đến lúc rồi, đến lúc rồi. Đã đến lúc tham chiến.

Lực lượng Sinh Dạng phòng ngự đã lập chốt cố thủ trước các nhà máy, được yểm trợ bởi các ụ vũ khí hạng nặng và thêm một loạt đơn vị rôbot nữa. Không cần đợi lệnh, Ong tấn công luôn các thiết bị điện tử, gây nhiễu loạn hệ thống nhắm mục tiêu

hoặc đơn thuần tắt hẳn hệ thống đi, để cho bọn tôi chỉ phải đối phó với vũ khí nhỏ. Nhỏ cũng đã đủ khó, đủ khó lắm lắm rồi. Tôi đánh giá tình hình, dựa vào nguồn cấp dữ liệu của người phe mình để hình dung ra cục diện chiến trường, và rồi bọn tôi phóng đi. Vị trí phòng thủ của kẻ địch có thể cản bước lính con người, nhưng bọn tôi lại nhanh hơn con người. Bọn tôi xộc tới, xộc tới, lao lên bằng cả tay chân, và trong lúc bọn tôi làm vậy, ba người của tôi bị giết. Nhưng đó dù sao cũng là mục đích của bọn tôi mà. Đó là mục đích của mọi người lính.

Thế rồi bọn tôi đã ở giữa hàng ngũ của chúng, đằng sau những rào chắn và bức tường bê tông, và giờ chỉ có bắn với cần, bắn với cần. Ông không thể hack hệ thống của các Sinh Dạng địch, thế nên hệ thống thứ bậc của chúng bắt chúng phải chiến đấu với bọn tôi, và khiến chúng tin rằng khi làm thế, mình sẽ là Chó Ngoan. Tôi nhớ cái cảm giác đấy. Nhớ mà, nhớ mà.

Chúng là những mẫu tốt, tốt hơn những đơn vị đang được sản xuất tại đây để đem bán. Cuộc chiến diễn ra hết sức gay go. Tôi để mất một khẩu Cần Cầu. Nó đã bị rút văng khỏi đai đeo vai của tôi, và sau khi rống lên một tiếng nhéo điện duy nhất, kênh của nó ngắt phụt. Tôi chụp lấy tên địch thủ phạm và quật nó vào tường. Nó gầm gừ tôi. Một tay tôi vỗ trúng hàm nó, và tôi bửa ngáng đầu nó lên, sau đó xé toạc cổ họng nó.

Có thứ gì đó va bộp vào tôi, như thể một viên đạn cỡ nhỏ vậy, và rồi nảy bật ra. Xung quanh tôi, không trung cứ xao động, xao động, xao động nhiều lắm lắm, và tôi thoáng tưởng đang có ai bắn mình.

Kênh của Ông: *Đối thủ cạnh tranh!*

Tôi không hiểu ý chị, bởi vì chuyện này mới quá, mới quá.

Đây là Ong Địch. Đúng hơn là Ong Bắp Cày. Đơn vị của chúng lớn hơn ong của Ong. Chúng tấn công chị, và chúng tấn công mắt với miệng của đội tôi. Chúng bay lượn trên không nhanh vèo vèo, vèo vèo, và khó giết lắm. Bọn tôi hứng chịu thêm nhiều thương vong.

Tuy nhiên, chúng không được dẫn dắt bởi một trí tuệ phân tán nào cả, và tôi nghi đây là một thiết kế có chủ ý. Ong không bao giờ hoàn toàn chịu sự kiểm soát của bất kỳ ai. Những con ong bắp cày này chỉ giống lũ rôbốt. Giống hết, giống hết thôi. Chúng là nô lệ của một chiếc máy tính.

Kênh của Sellars: Ông cần dẫn lên đi.

Vừa nghiền nát đám ong bắp cày trong tay, tôi vừa gửi báo cáo tình hình cho nó.

AiDOS và Ong hội ý nhanh. Bọn tôi đang dẫn, đang dẫn được mà, nhưng ong bắp cày bủa vây khắp nơi và khó chống đỡ lắm lắm. Chúng cạy kính bảo hộ và lọt vào trong mặt nạ, hung hãn như muốn tự sát. Các tòa nhà máy phía trước được bảo vệ bởi nhiều Sinh Dạng chó khác, và hình như tôi còn thấy thứ gì lớn hơn tại đó nữa. Moreau đã thử nghiệm sử dụng các đội Đa mẫu dạng. Moreau không chỉ là một phòng thí nghiệm Sinh Dạng chợ đen bình thường. Không đâu, không đâu. Mật đưa tôi đến đây là đúng.

Kênh của Sellars: Đã sẵn sàng.

Kênh của Ong: Đã sẵn sàng.

Không ai hỏi liệu tôi đã sẵn sàng chưa.

Ong phóng ra một vụ nổ điện từ phủ rộng, khiến không trung trở nên sạch trơn. Nền đất giữa bọn tôi và kẻ địch chợt

ngón ngang những cơ thể co giật. Quá tải rồi, quá tải mất rồi. Cấu trúc điện tử liên kết toàn bầy lại với nhau bị làm quá tải.

Kênh của tôi: Ong ời?

Kênh của Ong im im, im im.

Bọn tôi dần tới, dần tới, vượt lần đạn mà dần tới, và chiến đấu với phòng tuyến Sinh Dạng chó thứ hai. Phía sau chúng, tôi thấy có những con người dân thường mặc đồ bảo hộ lao động xám đang tiến vào các tòa nhà của khu nhà máy. Họ cứ thế đi, không hề hoảng sợ, không hề vội vàng, ngay cả khi có đạn lạc lia ngang và giết chết một số người trong đám bọn họ.

Kênh của AiDOS: Tôi đã tải một bản sao lưu của Ong xuống và đang cố thiết lập lại kết nối với các đơn vị của cô ta. Sẽ phải mất một lúc thì cậu mới lại có không quân hỗ trợ đây, Đại Ca à.

Cùng lúc đó, Thiếu tá Amraj điện đến báo cáo, xác nhận lực lượng của anh ta đã chiếm được bến tàu và đang tiến hành đổ bộ. Tôi cân nhắc việc chờ anh ta đến tiếp viện, nhưng cách nhóm dân thường hành xử đang càng lúc càng làm tôi thấy rợn rợn, rợn rợn. Tôi muốn biết các nhà máy kia chứa những gì.

Những đơn vị Sinh Dạng lớn tôi đã thấy ban nãy là gấu. Chúng chỉ gồm năm con, và không được tăng cường nhiều - gần như chỉ là những con gấu được gắn hệ thống thứ bậc rồi thả ra. Chắc Ong sẽ có thể vô hiệu hóa các hệ thống đó và trao trả tự do cho chúng, nhưng bọn tôi lại đang không có Ong mất rồi. Phải dùng cách truyền thống thôi. Tôi cùng đội của mình vây lấy chúng, lao vào khi chúng quay đi, rút về khi chúng xoay trở lại phía mình. Súng của bọn tôi nhằm nhằm tìm cơ hội, bắn vào các điểm yếu của chúng. Bọn tôi quấy chúng, quấy quấy, quấy quấy, quấy cho đến chết. Làm thế chẳng tốt gì cả, nhưng bọn tôi

nào có phương án tốt hơn. Thêm hai thành viên nữa trong đội tôi chết và chín người khác bị thương. Tôi điều người đưa họ đến các bến tàu để sơ tán.

Đúng lúc đó, Sellars xuất hiện ngay sát bên tôi.

Kênh của tôi: Không an toàn cho cô đâu.

Kênh của Sellars: Tôi cần phải xem. Con bé còn nói thêm gì đó về việc mình có chết cũng chẳng đáng tiếc, nhưng cả hai bọn tôi đều biết thực ra không phải vậy. Mọi đơn vị của AiDOS đều là người, hết như bọn tôi, như tất cả bọn tôi thôi. Người mà, người cả mà.

Kênh của tôi: Ông thế nào rồi?

“Tôi đang xử lý đây,” nó nói với tôi.

Thế rồi tôi nhận được tín hiệu từ một đơn vị rỗng. Cậu ta đang ẩn trong nhà máy và đã giành được quyền kiểm soát một cánh cửa, nhưng chắc chỉ được một lúc thôi. Cơ hội đây, cơ hội đây rồi. Tôi tập hợp toàn đội lại, và hy vọng Sellars có thể tự giữ lấy mạng mình.

TRÍCH ĐOẠN TRONG
THÚ TÍNH TIỀM ẨN
CỦA MARIA HELLENE

C HƯƠNG MƯỜI SÁU: BẠN CHÍ CỐT CỦA CON NGƯỜI

Tại vùng Scandinavia, có là một Sinh Dạng chó được sản xuất nội địa tên là Henke, nhân viên một phòng khám ở Malmö. Bệnh nhân đến khám sẽ được một bác sĩ mới ra trường hoặc y tá tiếp đón, hỏi han về tình trạng cũng như các triệu chứng của bản thân. Trong suốt quá trình này, Henke sẽ lảng lạng ngồi ngay gần và phân tích mùi hương của họ. Khi xưa, ngay cả chó thường cũng có thể phát hiện một số chứng bệnh như ung thư, song chúng lại không đủ năng lực truyền đạt súc tích điều ấy cho các đồng nghiệp con người. Henke hiện đang không ngừng giúp mở mang ngành khoa học của mình. Cô so sánh kết quả cảm quan mình thu được với tiền sử người bệnh và đưa ra các đề xuất để nghiên cứu thêm. Tỷ lệ thành công của cô rất cao: ngay cả khi không xác định được cụ thể vấn đề, cô nhìn chung vẫn có thể cung cấp cho đồng nghiệp đủ thông tin để họ càng đáng nót

phần còn lại một cách hiệu quả mà không cần thực hiện những xét nghiệm với chụp quét thừa thãi.

Một trong những hạn chế nghiêm trọng của Henke là thứ ngôn ngữ cô đã được con người ban tặng. Khi cô phải mô tả những dữ liệu giác quan mình thu được, kiểu ngôn ngữ ấy sẽ không ăn thua. Không như nhiều Sinh Dạng chó khác, cô cần phải truyền đạt thật chuẩn xác những gì mình nhận thấy. Cô đã gia nhập một mạng lưới chó y khoa trải khắp toàn cầu, và bọn họ đang chung tay xây dựng một hệ thống tốc ký mới, chuyên miêu tả thế giới khứu giác, lấy hình dạng của các phân tử và cường độ phóng điện của thần kinh làm gốc rễ phát triển cho bộ chữ cái và ký hiệu mình sử dụng.

Không chỉ cứu sống rất nhiều mạng người, Henke còn là một cứu tinh đối với dòng tiền. Ngày nay, mọi bệnh viện và tất cả các cơ sở y tế lớn ở Thụy Điển và Đan Mạch đều thuê tuyển chó - các Sinh Dạng chuyên dụng là một khoản đầu tư kén xù, song lại hoàn vốn rất hiệu quả. Các quốc gia khác đã thử chế tạo máy khứu giác để đảm đương nhiệm vụ tương tự, nhưng rốt cuộc, sức mạnh tính toán thuần túy vẫn chưa có cơ bì nổi với năng lực phân tích mùi hương hình thành nhờ sức ép tiến hóa suốt hàng triệu năm ròng.

Ong vẫn chưa đóng góp gì cho khoa học y tế cả. Cô ta có muôn vàn ý tưởng để ứng dụng trong lĩnh vực này, nhưng thiết nghĩ tốt hơn hết, ta nên khuyên can cô ta rằng dân tình chưa sẵn sàng cho cõn trùng có tri giác chui vào người. Tuy nhiên, Ong lấy làm hứng thú với khả năng chế tạo trí tuệ phân tán ở cấp thậm chí còn nhỏ hơn. Cô ta - tức một số thành viên thuộc bầy cô ta - hiện đang phối hợp với các doanh nghiệp công nghệ

nano. Mơ ước của Ong là có thể nhào nặn lại thực tế bằng cách thao túng từng phân tử một, lần lượt loại bỏ từng tế bào ung thư riêng rẽ, in 3D mà không cần đến máy in, cho phép con người tăng cường và các Sinh Dạng tức thời tái thiết thân xác, thậm chí còn chuyển hóa được chì thành vàng... Nếu đánh giá từ bất kỳ góc độ nào khác, đây chỉ toàn là những mục tiêu khủng điên; nhưng các đối tác con người của Ong lại thuộc diện biết nhìn xa trông rộng, hầu bao rủng rỉnh, và đủ gần gũi để bỏ ngoài tai định nghĩa về điều bất khả thi của người đời. Vả chăng, Ong về cơ bản có thể sống bất tử. Nếu những thiên tài kia không thể hiện thực hóa mong muốn của cô ta, cô ta sẽ chờ đợi lớp người theo sau nghiên cứu tiếp dựa trên công trình nền tảng của bậc đàn anh.

Henke cùng tham dự buổi khám của một bệnh nhân tên Ole Aesmundsen. Ole được chăm sóc tại gia bởi Janicke, một trong những chị em của Henke. Janicke là một chuyên viên; cô nắm tường tận tình trạng sức khỏe của bệnh nhân mình phụ trách, và đã đưa cụ Aesmundsen vào viện vì cô phát hiện ra nhịp tim ông cụ đập bất thường. Bản thân Ole thì không nhận thấy gì cả. Nhờ sự cảnh giác của Janicke, chứng bệnh vừa khởi phát của cụ sẽ được điều trị trước khi cụ lại lên cơn nhồi máu cơ tim. Henke và Janicke trao đổi thông tin với nhau, thế rồi, bằng thứ ngôn ngữ y học chuyên mô tả cảm quan chó, Henke sẽ viết báo cáo và kẹp vào hồ sơ của Ole.

Ở Cleveland, Ohio, Bác sĩ Lucy Sung đã trở thành con người đầu tiên được cấy thêm một trung tâm khứu giác tăng cường vào não, cho phép bà kết nối với các Sinh Dạng y tế như Henke và hiểu chính xác ý bọn họ. Quy trình ấy hãy còn chưa hoàn hảo,

song nó vẫn đủ thành công để bắt đầu có lác đác một số người khác nộp đơn xin cấy ghép. Áo diệu thay các cuộc phỏng vấn Bác sĩ Sung, khi bà phải chật vật tìm cách diễn đạt về cái thế giới vốn trước nay chỉ mình loài chó mới biết bằng ngôn từ con người.

ĐẠI CA

Bọn tôi lao vào khu phức hợp nhà máy, xộc tới theo bầy. Con rồng đã mở cửa trườn lên tường, leo đến tận chỗ sát trần để né đường cho bọn tôi, thay đổi màu da cho trùng với những bức tường trắng. Sellars vẫn đang ở sát bên tôi, và tôi khẽ ư ử, ư ử, vì tôi sẽ không thể bảo vệ được con bé. Phía trước có lính gác con người. Bọn tôi nhào đến, và tôi cứ tưởng chúng sẽ bỏ chạy, nhưng chúng lại không. Không hề, không hề. Chúng đứng đấy bắn, và sau đó chúng chiến đấu với bọn tôi. Thật không tốt tí nào. Một số người trong đám bọn tôi bị chúng giết lúc xông lên, sau đó thì dao và dùi cui điện của chúng chẳng thể khiến bọn tôi hề hấn gì cả, nhưng chúng cứ đánh, cứ đánh, đánh mãi, cho đến khi tất cả đều đã bị loại khỏi vòng chiến.

Kênh của tôi: Không ổn rồi.

Kênh của Sellars: Công nhận. Nó vẫn đang xử lý chuyện Ong. Phủ kín lưng nó là một chiếc áo choàng đen bóng, cứ nhộn nhạo, nhộn nhạo không ngừng. Là Ong, chính là Ong đấy. Các đơn vị vô tâm trí của chị đã phản ứng trước một tín hiệu pheromone do Sellars tỏa ra, và đã túm tụm lại ở đó, nhưng kênh của Ong vẫn im im, im im.

Bọn tôi phá cửa, và rồi bọn tôi tìm thấy các phòng thí

nghiệm. Trong một thoáng, bọn tôi lặng ngắt, lặng ngắt, không phải bởi vì cảnh tượng bọn tôi nhìn thấy đâu, mà bởi vì bản chất của chính bọn tôi. Tất cả bọn tôi đều xuất thân từ những nơi như thế này; ai ai trong đám bọn tôi cũng lảng máng lưu giữ chút ký ức đầu đời về phòng thí nghiệm nơi mình vừa được sinh thành, vừa được chế ra. Phòng thí nghiệm của Moreau lớn hơn hẳn mọi cơ sở phi pháp UNAT từng bắt gặp, hơn nhiều nhiều lắm. Tại đây có đến hàng dãy, hàng dãy bể chứa, và bên trong nhiều bể là những Sinh Dạng vẫn chưa thành hình hoàn chỉnh. Có cả máy móc phẫu thuật chìa xuống một mớ bàn, trông đáng lắm le như một lũ nhện. Đâu đâu cũng có con người - nào nhà khoa học, nào kỹ thuật viên. Họ không nhìn bọn tôi mà cũng chẳng chạy đi, chỉ tiếp tục làm việc. Không ổn, thật không ổn. Tất cả bọn họ bị làm sao mất rồi. Tôi thấy mắt họ mở to, thấy cả những chuyển động giần giật nho nhỏ báo hiệu họ đang sắp bỏ chạy, nhưng họ không hề làm thế. Mùi sợ hãi hết dâng lên rồi lại lắng xuống, dâng rồi lắng, dâng rồi lắng.

Thêm nhiều Sinh Dạng dịch khác lao vào, hùng hục xông đến chỗ bọn tôi, vội đến mức xô cho con người ngã lăn kềnh. Bọn tôi lại bắt đầu xả súng, và chẳng mấy chốc nữa, bọn tôi sẽ quần nhau tới bờ.

Kênh của tôi: *Tìm hiểu xem ở đây đang có chuyện gì đi.*

Sellars chúi thụp xuống và cố gắng tập trung, nhưng dù loay hoay mãi, thiết bị cấy của nó vẫn chẳng truy cập được hệ thống; Moreau đã phong tỏa toàn hệ thống, và con bé liên tục bị đẩy bật ra ngoài.

Chiếc bàn quỳ nó nấp đằng sau bị đạn cày nát bươm. Khẩu Cầu Cầu duy nhất của tôi bắn trả. Căn phòng đông đúc bị biến

thành bãi chiến trường, thế nhưng nhóm con người vẫn không chịu chạy trốn. Mỗi lần dợm bỏ chạy, họ lại bị thứ gì đấy kéo về với công việc đang làm dở. Ngay cả khi móng vuốt và súng của bọn tôi đã phá hủy trang thiết bị của họ, nhiều tới mức thủy tinh vỡ và kim loại vụn phủ kín mặt sàn như một tấm thảm, họ vẫn đứng ngậy ra đó, mắt mở tròn xoe, tròn xoe xoe. Và họ chết. Mọi viên đạn lạc, mọi nhát vuốt lia đều có khả năng bổ trúng một người nhân viên nhờ may ngang đường.

Tôi đích thân nắm quyền chỉ huy và thúc người phe mình xông lên, vừa quan sát qua mắt của bọn họ vừa ra lệnh. Thêm địch, thêm địch, lại có thêm địch. Nhiều kẻ địch mới đang dồn vào phòng, nháo nhào trèo qua xác những kẻ đã ngã xuống để tham chiến. Và chúng thêm được chiến đấu lăm lăm; ham muốn đó hiện rõ trong từng đường nét trên cơ thể chúng, trong cái mùi chúng tỏa ra, nhưng tôi biết chính hệ thống thứ bậc đã khiến chúng cảm thấy như vậy. Biết chứ, biết chứ. Nó đang bảo chúng rằng - Mật nói thế nào ấy nhỉ? - cái chết là một điều ngọt ngào và cao quý.

Và rồi chúng chết, và cả bọn tôi cũng chết theo. Tôi đứng cạnh Sellars trong khi con bé cuống quýt tìm cách tái khởi động Ong hoặc xâm nhập vào mạng của phòng thí nghiệm. Mỗi lần đạn bắn đến, nó lại nhăn mặt và giật thót mình. Chính lòng trung thành với các bản thể chị của mình đã đưa nó đến đây, dù cho nó biết mình chắc sẽ không sống qua nổi. Dừng cảm ghê, dừng cảm ghê. Nó dừng cảm hơn tôi rồi đây.

Tôi kết nối với Thiếu tá Amraj. Lực lượng anh ta nay đã cận kề, nhưng hiện đang chạm mặt phòng tuyến rôbot trấn giữ hướng tiến công khu liên hợp phòng thí nghiệm của họ. Tôi

nhận được một bộ ảnh cùng bản đồ ngắn gọn từ sĩ quan liên lạc của anh ta, và xác nhận vị trí của bọn tôi. Cạnh gối tôi, Sellars thốt lên một tiếng chửi. Nó vừa bị các biện pháp đối phó do hệ thống của phòng thí nghiệm tung ra chặn đứng, và giờ phải thử lại từ đầu. Trên lưng nó, Ong bồn chồn cựa cựa, cựa cựa.

Vì quá mãi theo dõi Sellars, tôi bị một Sinh Dạng mèo lớn đánh úp. Nó vụt vào ngực tôi và đẩy tôi ngã văng vào hai dân thường. Một người bị giết, người kia chắc chắn đã bị thương nặng, nhưng cô ta vẫn gắng gượng quay về vị trí cũ và tiếp tục làm việc, chẳng khác nào một cái máy hỏng.

Một tay tôi chộp được hàm của con mèo địch; vuốt của nó xé toạc áo giáp tôi và lột nó ra khỏi người tôi, rạch lên ngực tôi những vết đỏ tươi. Móng chân nó cào vào đùi tôi. Khỏe ghê, khỏe ghê, nhưng không nặng: tôi hất nó đi và cố gắng bắn nó, nhưng khẩu Cần Cầu còn lại của tôi không nhắm được chính xác. Nó chồm lại nhanh hơn tôi dự kiến, và nó một lần nữa thúc ngã tôi, cầu rút tôi thêm tươi tắn. Không ai trong đội của tôi rảnh tay hết, bởi vì bọn họ đều đang bị địch áp đảo; và ngoài ra, tôi phần nào cũng muốn chiến đấu một mình. Tôi luôn muốn sự tình được thật đơn giản, ngay cả khi đang trên đà thua. Muốn mà, muốn mà.

Nhưng sự tình không bao giờ đơn giản cả, và như vậy lại may cho tôi. Con mèo tấn công cổ họng tôi, và bọn tôi nhe nanh ngoạm đớp nhau. Vẻ cuồng điên và niềm tin chính nghĩa bùng cháy rừng rực trong mắt nó, và tôi tự hỏi có khi nào cứ mỗi lần tấp miệng, nó lại được ông chủ khen là Mèo Ngoan không, hay liệu lũ mèo chẳng buồn quan tâm đến điều ấy.

Một phát đạn táng vào hông nó, không đủ mạnh để đục

thùng áo giáp của nó, nhưng vẫn khiến nó văng khỏi người tôi. Con mèo rú lên, quay ngoắt lại, tìm kiếm kẻ địch mới. Là Sellars, chính là Sellars đó. Con bé cầm một khẩu súng lớn, lấy từ đám lính gác. Nửa giây trước khi con mèo giết được Sellars, đơn vị rồng do thám đã vô lấy nó, leo lên sườn nó và cắn ngập hàm răng đầy nọc của mình vào người nó. Tôi ra hiệu cho Sellars lui lại, nhưng con bé ngó lơ tôi. Hầu hết đầu óc nó còn đang tập trung vào thứ gì đó khác.

Con mèo quăng rồng sang bên kia phòng và lao vào Sellars. Tôi không kịp nhào đến chắn, nhưng bất chợt, từ người Sellars ủa ra những thân hình đen kịt, kêu vo vo.

Kênh của Ong: Độ toàn vẹn 31% Phát hiện nhiều lỗi bầy có tuổi thọ hoạt động giới hạn xin chào Đại Ca xin chào xin chào câu giờ giúp tôi nhé tôi cần làm việc tí ok ok?

Khi Ong tái kích hoạt, con mèo bật lùi lại, và nhờ thế, tôi đã tóm được đầu nó và cố gắng bóp chết nó. Nó là một mẫu tốt. Nó là mẫu tốt hơn tôi. Chắc nó không được tạo ra ở đây đâu, nhưng nó đã bị hệ thống thứ bậc của địch biến thành nô lệ mất rồi. Tôi muốn cứu nó, muốn vậy, muốn vậy cơ. Nhưng hiện giờ, tôi thậm chí còn không chắc mình đủ sức giết nổi nó nữa kia. Móng vuốt của nó găm vào người tôi, cào xé tôi. Tôi thử quăng nó đi lần nữa, nhưng nó xoay mình trong tay tôi như một con lươn, thế rồi hàm nó ngoạm lấy đầu tôi, răng xuyên mạnh vào đầu đến nổ đom đóm mắt và tôi tôi tôi đã quá già để chiến đấu thế này rồi đau quá đau quá tôi nhớ cảnh Rồng truyền tin báo mình đang chết sau khi đã bị bắn cho đến mức nói không thành lời tôi nhớ cảnh Ong chào trước lúc đi xa giá mà tôi được nói chuyện với Mật thêm lần nữa giá mà tôi hiểu rõ hơn chút chút về những gì

đang hoặc sắp xảy ra tôi khôi phục chức năng chuyển mạch né vùng bị tổn thương và lấy lại được kiểm soát, lấy lại được kiểm soát rồi. Tôi vẫn chưa bị loại khỏi vòng chiến. Chưa đâu, chưa đâu. Tôi đang ở chỗ nào thế nhỉ? Đang xảy ra chuyện gì vậy?

Hàm tôi đang nghiêng lấy cánh tay nó, và dù tôi là một mẫu cũ, lực cắn của tôi vẫn khỏe hơn xương của nó. Răng nó đang khoét vào mặt tôi. Một mắt đã mù hẳn. Tôi cảm thấy những chiếc nanh mài lên sọ mình. Tôi phải tắt hết mọi báo cáo thương tật vì tôi chẳng còn nhìn thấy được gì ngoài chúng nữa, và rồi nó cắn xuống sâu nữa nữa và tôi lại nổ đom đóm lóa lóa trong sợ cho đến khi đến khi ký ức bung ra và tôi nhớ về Retorna nhưng không phải nhớ lúc chiến đấu mà chỉ nhớ những khoảng thời gian ở giữa khi tôi nằm dưới nắng và chẳng có ông chủ hay cuộc chiến nào cả còn Bác sĩ de Sejos thì kể về những con chó ngoan nhà mình từng nuôi và và và tôi đã ngoan đúng không nào luôn thế luôn thế luôn cố trở thành như thế tôi chẳng muốn gì ngoài được làm một chú chó ngoan đâu.

Kênh của Sellars: Đại Ca, ông cần bắn ngay đi!

Kênh khẩn cấp của tôi: Giá gắn vũ khí đã hỏng; cơ chế bắn bị vô hiệu hóa.

Kênh của Sellars: Cứ bóp cò cái khẩu súng chết tiệt kia luôn đi, Đại Ca! Xin ông đây, Đại Ca!

Tôi nếm thấy vị máu. Tôi ngửi thấy mùi mèo. Tôi nhớ cái cảm giác có Ông Chủ. Nếu bây giờ tôi có một Ông Chủ, và ông ấy bảo tôi rằng những gì tôi đang làm là đúng đắn, liệu tôi có thấy mọi đau đớn và nỗ lực kiểm soát thương tổn này đây trở nên ý nghĩa hơn không? Cuộc đời trước khi chết của tôi có phải là đời của một Chú Chó Ngoan không? Nào có còn ai nói được cho tôi

biết điều đó nữa. Chẳng còn, chẳng còn nữa rồi.

Kênh của Ong: *Lần quyền lần quyền lần quyền*. Các đơn vị của chị nảy qua nảy lại và bay tá lả, tá lả khắp xung quanh bọn tôi, lạng lách như say rượu trong quá trình chiến đấu với hệ thống của phòng thí nghiệm.

Khẩu Cần Cầu còn lại của tôi gửi một tràng thông báo lỗi đầy phần nộ cho tôi, bởi vì các cơ chế an toàn của nó đang bị tước bỏ. Lúc khẩu súng xả đạn, tôi cảm thấy nó không còn như một phần thân thể của mình nữa. Đây chỉ là một món vũ khí đặt trên một bộ giá hổng, treo lủng lẳng trên người tôi mà thôi. Tuy nhiên, nó lại đang được Sellars đỡ: con bé ôm lấy khẩu súng bằng cả thân mình, giữ súng chĩa cố định vào cổ con mèo, ngay khúc nối liền với đầu của nó. Loạt đạn của khẩu Cần Cầu gần như chặt lìa đầu con mèo. Mớ răng gãy của nó vẫn cắm nguyên trong sọ tôi.

Trận chiến dần kết thúc. Tôi cố gắng giám sát mọi việc, nhưng mãi chẳng thể sắp xếp được hòa hợp các nguồn dữ liệu từ toàn đội truyền đến. Là do ký ức tôi, do dữ liệu từ ký ức của chính tôi tràn về đây. Tôi không tài nào ngăn nổi dòng dữ liệu đó. Chúng là tôi hơn tất cả những gì đang diễn ra bên ngoài. Tôi chỉ còn nước vật lộn để tránh bị chúng nhấn chìm và ra nốt mệnh lệnh cuối. Quyền chỉ huy được chuyển giao cho đội phó của tôi, một con chó tên là Garm. Garm là một người lính tốt. Cậu ta sẽ đưa ra những mệnh lệnh tốt. Ngoan lắm, Garm à, Ngoan lắm.

Sellars đang cố gắng giúp đỡ. Tôi cảm thấy nó liên kết với hệ thống của tôi, đánh vật với chúng để giành quyền kiểm soát. Nhưng Sellars ơi, thứ bị hổng đâu phải là hệ thống của tôi? Vấn

đề nằm ở các bộ phận khác trong tôi, những phần cơ thể tự nhiên của tôi cơ, chứ không phải máy móc. Tôi có thể nhận thấy sự đau đớn, nhưng phần lớn cảm giác đau đã bị tôi tắt đi rồi. Tôi chẳng thấy nó còn chút hữu ích nào với mình nữa.

Kênh của Ong: Đã truy cập vào hệ thống. Không phải chị đang nói về tôi đâu. Ý chị là cái hệ thống của nhà máy ấy.

Kênh của tôi: Tìm được gì rồi? Tôi vẫn có thể tập trung xử lý từng chuyện một. Chỉ khi suy nghĩ tổng quát, mọi thứ mới rời rã, rời rã. Các giác quan của tôi đang không truyền được dữ liệu một cách tử tế lên não tôi. Ngoài những suy nghĩ ra, tôi chẳng còn gì hết. Sự tập trung của tôi cứ như chiếc thuyền gập vạy, bị lắc cho bung thành một miếng cánh dơi, và nó bập bênh lướt trên biển ký ức của tôi.

Kênh của Sellars: Tôi đang cố ổn định lại tình trạng của ông đây này, Đại Ca. Thôi ngọ nguậy xem nào.

Tôi bảo với nó rằng tôi cứ tưởng này giờ mình nằm im. Hệ thống của tôi đã bị mất kết nối với nhiều phần. Là phản xạ, phản xạ đấy. Các cử động mang tính phản xạ, lặp lại, lặp lại, lặp lại miết. Một số bộ phận trên cơ thể tôi vẫn đang ra sức chiến đấu. Sellars và tôi cùng ghìm chúng xuống.

Kênh của tôi: Ong, báo cáo đi. Tôi vẫn còn đây, còn ngay đây, bên trong cái đầu vô dụng này. Bây giờ, tôi cảm thấy suy nghĩ của mình thật rõ ghê, rõ ghê, như thể tôi đang ở giữa tâm cơn bão ký ức vầy.

Ong không báo cáo, mặc dù kênh của chị vẫn mở nguyên. Sellars không báo cáo. Rốt cuộc, tôi đành phải nổi thẳng vào cụm hệ thống đã bị Ong lột trần của địch, nổi vào để tự tìm hiểu lấy. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra tại đây.

Ong đã phát hiện ra sự thật đằng sau nhóm con người, đằng sau các nhà khoa học và kỹ thuật viên chịu trách nhiệm chế tạo Sinh Dạng ở nơi này, đằng sau toán lính gác lì lợm trụ lại để chiến đấu và chết. Bọn họ là người tăng cường. Họ đã bị gắn hệ thống thứ bậc và chip phản hồi, giống bọn tôi hồi trước từng bị. Họ muốn chạy nhưng lại bị hệ thống thứ bậc bảo rằng mình phải làm việc, thế nên họ cứ làm tiếp thôi, kể cả khi bọn tôi đang lao vào cắn xé nhau ngay giữa nhóm họ. Kể cả khi cuộc chiến của bọn tôi quét chết họ.

Chuyện này thật mới ghê, mới ghê, nhưng có lẽ nó cũng chẳng đáng ngạc nhiên lắm. Dù AiDOS và Mật đã đấu tranh để giải phóng bọn tôi và giúp bọn tôi được tự do như con người, vẫn còn tồn tại những kẻ nghĩ rằng thế giới sẽ tốt đẹp hơn nếu con người có thể bị biến thành nô lệ như các Sinh Dạng: nô lệ ngay cả trong tâm trí. Các nhân viên ở đây đều vẫn là con người như trước, nhưng cứ khi nào thử làm khác với những gì đã được giao, họ lại bị chip phản hồi mắng là Người Hư, khiến họ cảm thấy thật tệ, thật tệ. Và khi nhận được lệnh từ chip hệ thống thứ bậc, họ sẽ phải răm rắp tuân theo, chẳng khác nào tôi ngày xưa cả. Không có Công Nghệ Tốt, và Công Nghệ Xấu cũng không có luôn. Không đâu, không đâu. Chính Ông Chủ của nó mới là người phải chịu trách nhiệm cho những chuyện nó làm.

Hình như thiết bị cấy của tôi giờ đã ổn định rồi. Nhờ công Sellars đây, và nhờ cả hệ thống chẩn đoán của bản thân tôi nữa. Nhưng cơ thể tôi thì không ổn bằng. Tôi nghiên cứu dữ liệu kiểm soát thiệt hại và nhận thấy rằng có khả năng, mình sẽ không sống qua được vụ này. Tôi yêu cầu Garm báo cáo tình hình, và cậu ta cho tôi biết lực lượng kháng cự đang bị dồn

xuyên nhà máy, càng lúc càng phải lui. Chuột với rồng đã theo chân Ong đột nhập hệ thống và ngăn không cho nó xóa dữ liệu, từ đây đảm bảo bằng chứng không thể biến đi đâu được. Thiếu tá Amraj đang trên đường tới, nhưng hiện còn đang bận tiêu diệt nốt những tàn dư kháng cự cuối cùng. Garm đã phái một vài thành viên trong đội bọn tôi đi tiếp viện cho anh ta.

Kênh của tôi: Ai đứng đầu hệ thống thứ bậc của họ thế? Tôi không còn dùng giọng nói chuyện được nữa. Tôi chỉ còn mỗi kênh liên lạc thôi.

Kênh của Ong: Đang tìm hiểu đây.

Khi nghe thấy tiếng ông ta, tôi lập tức biết hệ thống của tôi đã lại bị lỗi, lại lỗi mất rồi. Đây là một ký ức xưa, nay đã ùa về, một ký ức tôi chẳng muốn nhớ chút nào. Chẳng muốn, chẳng muốn đâu. Tuy nhiên, một phần bé bé, bé xíu xíu trong tôi vẫn muốn nó, bất chấp đã biết bao lâu trôi qua rồi.

Chào mày, Đại Ca.

Ông Chủ, là kênh của Ông Chủ. Đây chính là lý do Mật gọi tôi đến. Con bé chắc hẳn phải biết cái con người này có ở đây. Chắc thế, chắc thế chứ. Có điều nó không nói cho tôi biết. Nếu nói ra, tôi đã chẳng đến đây rồi. Nhưng ông ta có đang ở đây thật không nhỉ? Hay đó chỉ là những ký ức của tôi, ký ức về cái hồi ông ta còn ở bên tôi và tôi không phải đưa ra lựa chọn nào cả?

Chào mày, Đại Ca, Ông Chủ nói, và tôi biết ông ta đã chết đuối, đã chết rồi mà, và tôi tức giận, và tôi sợ hãi, và một phần nhỏ trong tôi đang sung sướng nhẩy cẩng lên vì Ông Chủ đã lại về, Ông Chủ về rồi kìa.

TRÍCH ĐOẠN TRONG *THÚ TÍNH TIỀM ẨN* CỦA MARIA HELLENE

C HƯƠNG HAI MỐT: RỒNG TRÊN SAO HỎA

Nếu mọi sự diễn ra đúng theo kế hoạch thì hai năm nữa, tàu thực hiện sứ mệnh có người lái lên Sao Hỏa đầu tiên sẽ rời bệ phóng. Sau mười một tháng giá lạnh trôi giạt khỏi hành tinh duy nhất mình từng biết đến, phi hành đoàn sẽ bỏ ra hai năm để thiết lập nền móng cho một căn cứ định cư dài hạn. Trên lý thuyết, họ sẽ xúc tiến thành công một quá trình nhất định trước khi quay về. Thông qua quá trình này, lúc sứ mệnh tiếp theo lên đến nơi, họ sẽ được nghênh đón bởi một ngôi nhà tự cung tự cấp, đầy đủ thức ăn, ôxi, cùng mọi thứ khác. Ngoài ra, họ còn sẽ bỏ lại một thành viên trong đoàn trên hành tinh, hết như những gì một cuốn truyện từng tả^[1].

Tại thời điểm sách được viết, phi hành đoàn đang trong giai đoạn huấn luyện. Giữ cương vị chỉ huy là Thiếu tá Terri Heinbecker, nhưng tâm điểm chú ý của giới truyền thông dứt

khoát phải là chú mèo Sinh Dạng Felice. Ai ai cũng chết mê chết mệt các thước phim về Felice trên trạm vũ trụ, quay cảnh cái cậu phi hành gia Sinh Dạng đầu tiên trên thế giới ấy nảy qua nảy lại trong môi trường vô trọng lực với phong thái thanh nhã tột bậc. Phân việc sơ khởi bên ngoài sẽ do Felice đảm đương theo chỉ đạo của viên thiếu tá. Đã có một số Sinh Dạng cũng như nhà hoạt động vì quyền Sinh Dạng bất bình lên tiếng, phàn nàn rằng đây vẫn lại là câu chuyện muôn thuở: Sinh Dạng phải gánh vác những công việc tồi tệ nhất, những công việc nguy hiểm nhất. Nhưng Felice đã đích thân đưa ra một tuyên bố chính thức, hỏi rằng được làm công dân Trái Đất đầu tiên đặt chân lên Sao Hỏa thì tồi tệ nhất ở chỗ nào cơ chứ?

Phi hành đoàn còn gồm ba thành viên khác nữa, và nhóm này sẽ nằm ngủ suốt chặng đường lên sao Hỏa. Trong số bọn họ, hai người là rồng. Họ rất nhanh nhẹn và đặc lực: cả hai đều là những mẫu Sinh Dạng mảnh mai và linh hoạt, hoạt động tốt trong không gian kín. Thêm nữa, họ là loài máu lạnh, và có thể cho ngưng hầu như toàn bộ quy trình trao đổi chất khi không hoạt động, giúp tiết kiệm ôxi và calo. Thậm chí, nếu có để cho họ bị đóng băng, sau đó rã đông ra, ta sẽ vẫn thấy tính cách và các chức năng của họ không chút suy suyển. Chiến dịch trên Sao Hỏa sẽ được triển khai theo từng giai đoạn, tương ứng với tiến trình thiết lập đủ loại vành đai do các trang thiết bị tự động và thành viên thứ năm thực hiện. Việc hai thành viên trong đoàn có thể nhịn đói và ghim tần suất thở xuống ngưỡng tiệm cận không giữa những giai đoạn bận rộn sẽ giúp sứ mệnh tiết kiệm được một lượng nguyên vật liệu cần mang theo khổng lồ. Tuy nhiên, khác với Felice, họ không có tố chất làm gương mặt đại

diện cho phiên bản Sao Hỏa có người định cư. Một bản mặt bò sát vẫn ít nhiều khiến con người thấy nghi kỵ, ngay cả khi nó được quan sát qua chiếc mũ vòm gắn trên một bộ đồ vũ trụ. Trông họ quá giống những kẻ xâm lược ngoài hành tinh trong mấy bộ phim thời xưa.

Thành viên thứ năm của phi hành đoàn sẽ là Ong, hoặc đúng hơn là một phần của Ong. Cô ta đã được giao phó một dạng nhiệm vụ cảm tử. Khi tàu đổ bộ về lại với tàu neo trên quỹ đạo, và khi tàu quỹ đạo quay trở về Trái Đất, họ sẽ bỏ lại phía sau một đơn vị Ong. Ở lại cùng cô ta còn có cả một giá sinh sản, kèm theo một loạt đơn vị cơ thể đa chủng loại. Trong số những cơ thể đó, có loại chịu được cảnh bị đóng băng, có loại chẳng chút hề hấn trước bức xạ hoặc có thể sống sót trong tình trạng thiếu ôxi suốt một thời gian dài. Có loại còn miễn nhiễm hoàn toàn với môi trường chân không: giả dụ, chúng có thể được phóng lên các mặt trăng của Sao Mộc, toàn mạng thâm nhập bầu khí quyển, sau đó bắt tay vào xây dựng một căn cứ với những vật liệu mình tìm thấy. Bấy lâu nay, các nhà khoa học đã mải miết chế tạo những chủng côn trùng lai đầy ác mộng để làm thân xác cho Ong. Cô ta sẽ là ong, là kiến, là ruồi giấm, là bọ cánh cứng, là gấu nước, là tất cả bọn chúng trộn chung với nhau, nhằm thừa hưởng những đặc điểm tốt nhất của mỗi loài. Mặc dù sẽ phải làm nhiều hơn tất cả, cô ta cũng không phải là gương mặt đại diện cho sứ mệnh.

Ong sẽ tiếp tục làm việc, biến nền tảng của họ thành một mái nhà, thiết lập hệ thống máy tính, chỉ đạo rôbot, phân bố các tấm pin mặt trời ra khắp Sao Hỏa, và nói chuyện với nhóm người trên Trái Đất chúng ta. Trong nhiều năm liền, Ong sẽ là

tiếng nói của Sao Hỏa, và Sao Hỏa sẽ do côn trùng thống trị.

Thân xác cuối cùng của Ong sẽ chào đời từ rất lâu trước khi sứ mệnh Sao Hỏa tiếp theo lên tới nơi, chở theo nào con người, nào Sinh Dạng - những cư dân sẽ sinh cơ lập nghiệp tại Sao Hỏa. Và rồi cô ta sẽ chết đi, trở thành người vì nghĩa diệt thân đầu tiên của Sao Hỏa.

Tôi đã được tham khảo kế hoạch dành cho những người định cư. Ta tin rằng khi ấy, dân tình sẽ không còn hãi sợ chuyện cải tiến con người như trước nữa. Cung cấp mọi lợi thế cho các phi hành gia đang toan tính sống nốt phần đời còn lại trên một hành tinh đỏ đầy thù địch âu cũng là điều hợp lý thôi. Sẽ chẳng ai trong số họ có thể đi lại trong bầu khí quyển mỏng manh, nghèo ôxi kia trừ khi viện đến công cụ hỗ trợ, nhưng sinh lý Trái Đất có thể được tinh chỉnh theo hàng trăm kiểu để giúp giảm thiểu tác động của tai nạn, tiết kiệm tài nguyên. Một phi hành gia tăng cường bản thân vì bị hoàn cảnh xô đẩy sẽ giúp mở đường cho một làn sóng những con người đua nhau tự nguyện lựa chọn tăng cường. Vẫn còn một số nhóm vận động rất hung hổ, không ngừng bù lu bù loa lên về chuyện đánh mất nhân tính, nhưng đây cũng chính là những nhóm từng kêu gào về các Sinh Dạng, bảo bọn họ là hạng thấp kém hơn con người. Rồi sẽ có ngày thế giới sẵn sàng chấp nhận rằng nhân tính không chỉ giới hạn trong một hình hài nhất định, giống như nó không hề bị ràng buộc bởi màu da, giới tính, hay quốc gia vậy.

[1] Ý chỉ Người về từ Sao Hỏa của Andy Weir. Trong truyện, một phi hành đoàn thám

hiểm Sao Hỏa của NASA đã vô tình bỏ rơi một thành viên trong đoàn lúc chuẩn bị về Trái Đất. Thành viên ấy đã phải dùng tài tháo vát để tự xây dựng một khu định cư tự cung tự cấp, cho phép bản thân sinh tồn trên Sao Hỏa hơn một năm trời. [N.D.]

ĐẠI CA

C hào mây, Đại Ca.

Sắp chìm, sắp chìm hẳn rồi. Con thuyền tâm trí nhỏ nhoi của tôi đang sắp chìm đến nơi. Tôi nghe thấy ông ta trong đầu mình, hết như ngày xưa vậy. Tôi không thể kiểm soát được việc mình vui, giận, buồn, sợ ra sao nữa. Không đâu, không đâu. Xung quanh tôi, Sellars và Ong vẫn tất bật làm việc. Họ không thể nghe thấy ông ta. Hẳn là ông ta chỉ đang nói cho mỗi tôi nghe thôi.

Kênh của tôi: Ông Chủ. Tôi không thể gọi ông ta bằng cái tên con người của ông ta. Sao được, sao gọi thế được?

Kênh ông chủ: Đại Ca, Đại Ca à, đã có chuyện gì thế? Ta đã phạm phải sai lầm nào vậy, cu?

Tôi muốn kể cho ông ta về Hart, về Retorna, về tòa án, về Thảo Cầm Viên. Tôi muốn kể cho ông ta về các báo cáo xoay quanh những sự kiện tại Campeche của Liên hợp quốc mà mình đã đọc. Tôi có thể lần ra dấu tích bản thân cũng như bày của Ông Chủ khắp trong những báo cáo đó. Họ đã tả đây là Hành động tàn ác. Tội ác chiến tranh. Và chúng là tội ác của tôi, của chính tôi, bởi vì tôi đã tuân lệnh Ông Chủ. Người ta không cho phép binh lính con người sử dụng cái cơ đấy, nhưng họ lại chấp nhận để

các Sinh Dạng làm vậy, bởi vì bọn tôi bị gấn hệ thống thứ bậc. Nhưng giờ thì tôi chẳng biết nữa. Tôi nằm đây và cứ thế chết dần, chết chậm chậm, chậm chậm, và tôi chẳng biết liệu hồi ở Campeche, mình có thực sự không thể làm được gì hơn để giúp kìm tay Ông Chủ phần nào không. Chẳng biết, chẳng biết đâu.

Và phải chăng đây chính là lý do người ta gấn hệ thống thứ bậc cho con người? Phải chăng làm vậy là để họ cũng có thể dùng được cái cơ kia?

Nào, Đại Ca, cho tao nhìn mặt mày phát đi. Tao ở ngay phòng kế bên thôi.

Tôi nghĩ về các Sinh Dạng ưu việt tại đây, về các Bảy Đa mẫu dạng, và về cách chúng được triển khai. Đây hiển nhiên phải là Ông Chủ rồi. Ông ta đã sống sót sau vụ ở Thảo Cầm Viên, và đã quay trở lại với công việc quen thuộc. Ông ta quay lại chuồng và kiểm lấy những con chó mới.

Kênh của tôi: Phòng bên có gì thế?

Kênh của Sellars: Phòng bên nào cơ, Đại Ca?

Tôi cố xác định xem chỗ Ông Chủ bảo là đâu, và khi tôi vươn ra tìm hiểu, mọi thông tin đều nằm ngay đây, có sẵn cho tôi. Không hiểu, không hiểu gì cả. Tôi không thể hiểu được thế là sao, vậy nên tôi chia sẻ mớ thông tin cho Sellars.

Kênh của Ông Chủ: Cho tao xem đầu đuôi cơ sự đi, Đại Ca. Lúc chuyện xảy ra, mày có đó chứ?

Tôi không hiểu.

Kênh của Ông Chủ: Cho tao xem cái kết của tao đi.

Tôi không thể cho ông ta xem được. Không đâu, không đâu. Những ký ức dữ dội của tôi không thể được nén thành một định

dạng phù hợp để gửi đi. Nhưng tôi vẫn có thể kể lại mà. Tôi để những giây phút cuối cùng ở Thảo Cầm Viên nhấn chìm mình, hết như cách làn nước đã nhấn chìm ông ta. Tôi sống lại chúng, và một phần khác trong tôi kể lại chúng cho ông ta nghe. Tôi kể cho ông ta nghe những chuyện ông ta đã ném trái từ điểm nhìn của tôi.

Kênh của Ông Chủ: Con mẹ mày, Đại Ca. Nhưng ông ta nghe chừng không tức giận gì hết. Mày giết tao rồi à?

Rồi quá, rồi quá. Tôi bị rồi mất rồi.

Kênh của Sellars: Tôi nghĩ đây là lỗi máy tính chính của chúng. Đằng đây không có “phòng” nào đâu.

Kênh của Mật: (tín hiệu chập chờn vì phải truyền đến từ chỗ Mật, bây giờ đang ở trên đại lục Mỹ): Đại Ca ơi, tình hình đang thế nào vậy?

Kênh của tôi: Mật, Ông Chủ có ở đây. Em biết từ trước rồi.

Kênh của Mật: Căn cứ vào những dữ liệu ta đã nhận được về dự án Moreau, đây cũng là một khả năng...

Kênh của tôi: Em giấu anh.

Kênh của Mật: Em không rõ anh sẽ phản ứng ra sao. Và điều này khiến tôi thấy đau nhói, đau chẳng kém gì những ký ức kia, bởi vì Mật đáng lẽ phải hiểu tôi hơn ai hết. Phải thế, phải thế chứ. Nhưng rồi con bé nói, Nhưng nếu đó là sự thật, quyền lựa chọn nên thuộc về anh chứ không phải ai khác hết.

Kênh của Ông Chủ: Mày đã giết tao. Tao cứ tưởng mình đang lãng vãng đâu đó quanh đây cơ. Nhưng tao xuống lỗ mất rồi.

Tôi thuật lại lời ông ta cho Mật và Sellars, bởi vì tôi không hiểu.

Kênh của Sellars: Jonas Murray không có ở đây đâu, Đại Ca ạ, nhưng trong cuộc chạm trán cuối cùng giữa ông và lão, thiết bị cấy của lão đã truyền tín hiệu ra ngoài. Theo giả thuyết của phía ta, lão đã thiết lập cho bản thân tự lưu dữ liệu, để chừng là lưu ký ức, nhưng tôi đồ rằng lão đã tham gia một chương trình sao lưu nhân cách nào đấy. Về mặt lý thuyết thì chuyện ấy cũng khả thi thôi, nhưng ta cứ đình ninh sẽ chẳng có cơ sở nào...

Kênh của Ông Chủ: Tao nghe được chúng mày đây.

Sellars im bật. Sợ kìa, sợ kìa. Tôi có thể ngửi thấy rằng nó đang sợ.

Kênh của Mật: Murray hả?

Kênh của Ông Chủ: Chào mày, Mật.

Mật nhất trí với tôi rằng điều này giúp lý giải đặc tính của hệ thống phòng thủ. Nó giải thích rằng thứ tôi đang trò chuyện cùng hẳn phải là một bản sao không hoàn hảo của Ông Chủ, lưu trên một chiếc máy tính.

Kênh của Sellars: Vậy ra người đứng đầu cái hệ thống thứ bậc này là ông. Thật hiển nhiên quá mà. Như tôi nhớ thì AiDOS và Ông Chủ chưa bao giờ ưa nhau cả, chắc bởi vì ông ta cứ liên tục giết cô ta, giết suốt, giết suốt. Các ký ức một lần nữa trôi lên, đe dọa sẽ nuốt chửng tôi, nhưng rồi Ông chen ngang.

Kênh của Ông: Không không không phải người đứng đầu hệ thống thứ bậc đâu chỉ là thành viên trong hệ thống thôi. Mật, tôi đang gửi cho cô toàn bộ sơ đồ cấu trúc tổ chức tại đây đây.

Và tôi nghĩ về điều đó: Mèo Rừng miền Campeche không còn là Ông Chủ nữa rồi, mà chỉ là một nô lệ thôi, hệt như tất cả những con người này, hệt như tất cả những Sinh Dạng mà

chúng đã ép bọn tôi phải đánh lại và giết chết. Tôi nghĩ về cảnh ông ta ở bên trong chiếc máy tính, quanh đi quẩn lại như con thú đã được Hart mượn tên để đặt cho ông ta, đập mình vào thành chuồng.

Kênh của Mật: Không hay rồi. UNAT cần biết về vụ này. Ta cần phải có động thái xử lý nó. Không thể để hệ thống thứ bậc được tái đưa vào sử dụng, bất kể nạn nhân có là ai.

Kênh của tôi: Ai là Ông Chủ của hệ thống thứ bậc ở đây thế?

Mật cho tôi biết, thế rồi con bé phải giải thích lại với tôi một cách đơn giản hơn, bởi vì tôi chẳng hiểu tí gì. Không hề, không hề đâu. Nó nói rằng trên đời có một loại thực thể nhân tạo, và con người đã chung sống với chúng suốt hơn một thế kỷ nay. Không giống như bọn tôi, những thực thể ấy đã ngay lập tức được con người trao quyền. Họ cho phép chúng sở hữu tài sản, từ tận hồi họ còn không bằng lòng để cho những con người khác sở hữu tài sản nữa kia, và tòa án con người công nhận chúng là những thực thể độc lập, tách bạch với những người đã tạo ra chúng.

Ông Chủ của hệ thống thứ bậc trong phòng thí nghiệm Moreau là Tập đoàn Moreau. Đây là thứ tất cả bọn họ đều phải tuân lệnh: chính bản thân cái thực thể trên, chứ không phải giám đốc hay cổ đông hay sĩ quan nào hết. Hệ thống đã được thiết lập như thế để những chuyện diễn ra tại đây không làm liên lụy đến cái tên con người nào cả. Và tôi biết các tập đoàn thực ra cũng tốt, cũng hữu ích đấy chứ: mọi Sinh Dạng trên đời đều do một tập đoàn chế ra mà. Nhưng chúng chỉ là những người hầu tốt. Còn làm Ông Chủ thì chúng chắc chắn sẽ rất tồi. Các nhà khoa học, những người lính gác, và cái ông Mèo Rừng

đã bị bắt làm nô lệ cho thứ gì nào? Nó là một thực thể không có trí thông minh, không phân biệt được giữa đúng và sai. Không đâu, không đâu.

Ông Chủ không phải là ông chủ của tôi. Ông Chủ thậm chí không phải là ông chủ của chính mình nữa kia.

Tôi nằm đó, nằm và cảm thấy mình chết đi chút chút, chút chút. Tôi cất tiếng gọi, Ông Chủ.

Kênh của Ông Chủ: Chào mày, Đại Ca. Ông ta nói câu đấy theo kiểu y hệt ban nãy. Tôi nhớ lại cái lúc ông ta hỏi tôi xem đã có chuyện gì xảy ra. Hẳn là đợt sao lưu dữ liệu chót đã được ông ta thực hiện trước khi bị rơi xuống sông. Tôi hỏi ông ta, Ông nhớ những gì?

Kênh của Ông Chủ: Tao nhớ mày giết tao, Đại Ca ạ. Nhưng ông ta có nhớ thật đâu, thế nên tôi hỏi ông ta về chuyện ở Campeche, về tòa án Nhân Quyền. Vừa hỏi han, tôi vừa lắng nghe Mật, Sellars, và đơn vị chuột trình sát tranh cãi về hoạt động của hệ thống Moreau. Bọn họ đang tải thông tin xuống từ nó để dùng làm bằng chứng, nhưng nó cứ chống cự, chống cự, và còn đang làm gì đó khác nữa. Ông cố giúp họ một tay, nhưng cả các đơn vị của chị lẫn kết nối giữa chúng đều đã bị thiệt hại, gây giảm sút độ toàn vẹn bầy. Phần bầy này của chị đang yếu dần, yếu dần.

Nhà khoa học con người đầu tiên ngã quy. Tôi tưởng anh ta bị sốc, không thì chắc cũng là do anh ta đã bị thương giữa lúc chiến sự còn đang ác liệt. Tôi lắng nghe giọng nói của Ông Chủ mình, cứ thế lắng nghe, lắng nghe.

Kênh của Mật: Không, khoan đã, giờ nó lại làm cái gì vậy kìa? Nó đang tìm cách tải giả lập Murray lên nơi khác.

Kênh của Sellars: Tôi đang chặn nó đây, nhưng nó vẫn cứ cố lách qua tôi để tuồn thông tin đi. Nó còn làm gì nữa thế?

Dòng hồi tưởng của Ông Chủ đang chậm lại, chậm lại. Nghe giọng ông ta có vẻ thiếu chắc chắn. Quá nửa những điều ông ta nói ra là các bản tin thời sự hoặc bài viết trên Wiki về chiến dịch Campeche, không lệch chữ nào. Đôi khi ông ta tự gọi mình là “hắn”, chứ không xưng “tao”. Mật đã gọi đây là *giả lập Murray*, ấy nhưng vẫn có một bóng hình ẩn trong đó. Có mà, có mà. Đội kỹ thuật viên của Moreau đã xây dựng giả lập tốt đến mức bên trong nó chứa cả ông ta thật, nhưng chỉ chứa vừa đủ để ông ta biết mình ít còn là mình đến mức nào thôi.

Một tràng liên lạc bát nháo chọt rộ lên giữa kênh của đội đột kích, đường truyền từ xa của Mật, và kênh của Sellars. Các nhà khoa học đang ngã rạp, hết người này đến người kia: họ không chết, nhưng lại lịm đi cho đến khi não bộ của họ chỉ còn hoạt động ngang mức một bệnh nhân hôn mê. Là Moreau, chính là Moreau đấy. Đó là nỗ lực che đậy bằng chứng cuối cùng của Moreau. Nó đang cho một lệnh hủy lan truyền khắp hệ thống thứ bậc.

Ông Chủ và tôi lắng nghe họ chiến đấu với nó. Đội của Garm đang sơ tán tất cả mọi người, nhưng hệ thống được bố trí dàn trải khắp trong tòa nhà, và nó không ngừng tìm cách đánh sập những tài sản đã rơi vào tay địch, bất kể đó có là tài sản điện tử hay con người hay Sinh Dạng. Chính con người đã từ đâu đó ngoài kia cung cấp cho Tập đoàn Moreau các ưu tiên của nó, nhưng bọn họ đã tạo ra cả một con quái vật.

Kênh của Ông Chủ: Đại Ca, cu ời, lũ chúng nó đã làm gì tao thế này?

Được tự do tức là phải chấp nhận trách nhiệm đưa ra lựa chọn đúng đắn. Tôi nói, Phá hủy nó đi.

Kênh của Mật: Đại Ca, vậy là không khôn ngoan...

Kênh của tôi: Hoàn tất công tác sơ tán. Đưa tất cả ra ngoài. Xong phá hủy cả cơ sở lẫn cái máy tính đi.

Kênh của Mật: Đại Ca, mình không thể làm thế được.

Kênh của tôi: Một khi đã bị phá hủy, nó sẽ không thể tiếp tục làm trò này nữa.

Kênh của Mật: Đại Ca ơi, không đơn giản như vậy đâu.

Kênh của tôi: Chúng ta có thuốc nổ. Lắp đặt chúng đi, rồi đưa mã kích hoạt cho anh. Tôi không còn là thủ lĩnh nữa, nhưng tôi nói chuyện với Garm, và cậu ta sẵn sàng tin tưởng phán quyết của tôi, mặc dù tôi đang bị thương nặng lắm lắm, lắm lắm.

Kênh của Sellars: Đại Ca, hệ thống nằm khắp xung quanh chúng ta, trong khi ta không thể chuyển dịch ông đi đâu được cả. Chúng ta cần điều lực lượng cứu thương vào đây.

Tôi tham khảo hệ thống kiểm soát thiệt hại của mình. Nó để cơn đau lọt qua, và trong thoáng chốc, tôi mất kiểm soát hoàn toàn, truyền văng mọi cảm xúc của mình lên cho tất cả cùng nghe. Hệ thống của tôi báo cáo lượng máu đã mất, những cơ quan nội tạng đang suy chức năng, cũng như mức độ tổn thương đối với não và hệ thần kinh của tôi.

Kênh của Sellars: Mẹ kiếp. Lạy Chúa, Đại Ca...

Kênh của Mật: (kênh của con bé đang mở, và tôi nghĩ nó có đôi lời muốn nói, nhưng nó chẳng nói gì cả).

Kênh của Ông Chủ: Đại Ca này.

Kênh của tôi: Đây.

Kênh của Ông Chủ: Mà định làm thật đấy hả, dù cho tao đang ở ngay phòng bên?

Kênh của tôi: Ừ.

Kênh của Ông Chủ: Vậy thì làm đi. Tao không muốn phải tiếp tục sống kiếp nô lệ đâu.

Tôi gắng gượng bầu vú, bầu vú, ghì chặt lấy mạng mình trong khi Garm cùng đội cậu ta đặt chất nổ. Trước khi di tản, nhóm lính ai cũng đến gặp tôi, ai cũng dừng lại bên tôi. Tôi khen họ là Chó Ngoan, Ròng Ngoan, Chuột Ngoan. Tôi nói với họ rằng tôi tự hào về họ. Thiếu tá Amraj cũng có mặt. Tôi khen anh ta là Người Ngoan, và anh ta nói, Xin vĩnh biệt ngài, thưa Đại tướng. Sellars và Ong đang tải dữ liệu trên hệ thống của Moreau xuống và gửi cho Mật, để dùng làm bằng chứng chống lại những kẻ đã xây ra nơi này cũng như cái thực thể đã được chúng tôn lên làm Ông Chủ. Tôi hình dung ra một cuộc chiến mai kia, giữa những người đã biến mình thành nô lệ cho các thực thể chỉ tồn tại trong đầu con người, và những người muốn được tự do. Tôi hy vọng mình đoán sai.

Sellars đã xong việc. Con bé không muốn rời đi, nhưng tôi trưng chẩn đoán của mình ra cho nó xem để nó thấy tôi đã vô phương cứu chữa. Cơ thể của tôi giờ đang lạnh dần, lạnh dần. Thiết bị cấy là thứ duy nhất giúp tôi còn nghĩ được, và tôi có thể cảm thấy các suy nghĩ của mình đang ngày một chậm chậm, chậm chậm.

Garm xác nhận mọi thứ đã đâu vào đó. Cậu ta và người của Thiếu tá Amraj đã di tản khỏi nhà máy.

Kênh của Ong: Có tôi bên cậu đây, Đại Ca.

Mọi chuyện xảy ra theo từng khoảnh khắc ngắn ngủi, đan xen giữa những mảng tối om, tối om om, hết như một hòn đá lia tung tung trên mặt nước vậy. Tôi nhận ra thời gian của mình đã bị hút đi. Mất rồi, mất đi đâu rồi. Trải nghiệm của tôi bị hồng mất những lỗ vô hình, và tôi chỉ đoán được rằng chúng có tồn tại vì ban nãy ở đây vẫn còn những người khác, trong khi bây giờ chỉ có mỗi tôi và Ong. Ong cho tôi xem thông tin chẩn đoán của bảy chị. Màn tán công xung điện từ đã gây ra thiệt hại đáng kể, và những đơn vị này của chị đang chết dần, chết dần. Chị đã tải trải nghiệm của mình vào các cụm tổ khác, nhưng còn cái bây giờ đang suy sụp này thì đã quyết định sẽ ở lại cùng tôi.

Ong và tôi đã vượt qua cả một chặng đường dài vất vả bên nhau.

Tôi tắt cơn đau đi. Tôi bấm đồng hồ. Tôi chào tạm biệt.

Thế rồi tôi mở những cánh cửa kìm hãm ký ức của mình từ nãy đến giờ ra, mở toang hết, toang hết, và để chúng bao kín lấy tôi, mặc cho mọi khuôn mặt, mọi khoảnh khắc tùy thích tràn đến. Nhiều ghê, nhiều ghê. Bao nhiêu gương mặt, bao nhiêu cuộc chiến. Và chính những lúc tôi không chiến đấu, thế giới mới thực sự trở nên gian nan. Tôi được chế tạo để trở thành một món vũ khí, nhưng tôi đã sống trọn một cuộc đời. Tôi vốn là một con thú, nhưng sau đó đã bị bắt đi làm lính và phải chịu đối xử như một thứ đồ vật. Giờ thì tôi chết đúng với bản chất của mình, và người ta gọi tôi là đại tướng. Tôi là một kẻ đầy tớ và một tên nô lệ, một thủ lĩnh và một người nhận lệnh, và tôi tự nhủ rằng mình là một Chú Chó Ngoan. Không ai khác có thể quyết định điều đó thay tôi hết. Không ai, không ai đâu.

Ong chào tạm biệt. Đồng hồ tích tắc đếm. Cứ tục, cứ tục. Có

những con số toàn tỵt thoi.

HỒI KẾT CỦA AIDOS

Ngay khi UNAT công bố những gì mình đã phát hiện được trên hòn đảo của Moreau, cuộc chiến pháp lý lập tức được khơi mào. Moreau nằm trong một cấu trúc cổ phần và sở hữu chung dàn trải khắp năm châu, rồi rầm như một mớ bong bong. Có lòng đỏ mắt cũng chẳng quy kết nổi trách nhiệm về mọi sự đã diễn ra trên đảo cho ai - dù có là hoạt động sản xuất Sinh Dạng phi pháp hay hành vi nô dịch hóa nhân viên. Dòng tiền cũng không kém phần lắt léo. Khối doanh thu đáng kể từ các thương vụ mua bán Sinh Dạng đã âm thầm chảy tuột vào các khe kẽ trong nền kinh tế toàn cầu như nước thấm xuống đất, sau đó tái xuất với một diện mạo sạch bong ở nơi khác, cách đây tận nửa vòng Trái Đất.

Ấy nhưng những con người kia lại đều nằm trọn dưới trướng cái cấu trúc pháp lý nhập nhèm mang tên Moreau - lãnh chúa tối thượng cai trị tâm trí của tất cả bọn họ. Họ đã bị chỉnh sửa tăng cường, khiến họ trở nên trung thành và nhất nhất tuân phục gã bạo chúa không hề hiện hữu đó.

Để biết hệ tư tưởng trên đã phát triển tới ngưỡng nào, ta chỉ việc nhìn vào con số những luật sư, nhà vận động hành lang, cũng như tổ chức tư vấn chính sách đã bắt chọt đảng đàn đề

xuất rằng hành động này chẳng có gì bất hợp pháp hay thậm chí sai trái về đạo đức hết. Xét cho cùng, người lao động vốn dĩ luôn mang nghĩa vụ phải trung tín với người sử dụng lao động, và hàng bao người làm việc tại các vị trí nhạy cảm đã phải ký hợp đồng chứa đựng điều khoản trừng phạt nhằm đảm bảo họ sẽ trung thành cũng như biết đường giữ kín mồm miệng. Họ lập luận rằng thiết lập một hệ thống thứ bậc để đoan chắc lòng trung của nhân viên âu cũng là bước tiến hợp lý. Đáng ra ngay từ đầu, ta không nên cấm làm như vậy với Sinh Dạng; còn đối với con người thì chẳng có luật nào cấm làm thế cả.

Về mặt này thì họ nói đúng: chuyện đó không hề bị luật cấm. Hồi người ta còn đang tranh cãi về tương lai của Đại Ca cùng đồng loại cậu ta, không ai nghĩ rằng mình sẽ lại cần một đạo luật kiểu thế. Rốt cuộc, bọn họ chỉ là thú vật thôi mà.

Trông cảnh một cơ sở nhóm chính trị gia trên khắp thế giới hồi hải ủng hộ cái thể loại kiến nghị đây mới thú vị làm sao. Sức hút của nó khó cưỡng tựa cách mầm bệnh sinh sôi nảy nở dưới lăng kính hiển vi hút mắt người quan sát vậy. Các chiến tuyến đã được bày bố, nghênh chờ cuộc chiến giành giật quyền chi phối phần sâu kín nhất của người đời.

Tôi tin trong ngắn hạn, thắng lợi sẽ thuộc về phe ta. Vụ tập kích hòn đảo của Tập đoàn Moreau đã khiến cái kim trong bọc bị lò ra quá sớm, dẫn đến hệ quả là một cuộc giao tranh quyết liệt đã buộc phải nổ ra ngay tức khắc, thay vì cục diện địa chính trị bị dần dà xoay chuyển trong hơn một thập kỷ tới. Có khả năng nước cờ khai cuộc chúng đã toan tính sẽ thực hiện là trùng lại hệ thống thứ bậc lên cổ các Sinh Dạng như Đại Ca. Chúng sẽ mượn một sự kiện chấn động dư luận thích hợp nào đấy để làm rùm

beng lên, kích cho dân tình sinh lòng khiếp hãi các Sinh Dạng, hết như hồi trước từng làm với bao con tốt thí khác. Xét cho cùng, ngay cả khi phủ nhận quyền làm người của Sinh Dạng, chúng ta (tức cái bè lũ kia) vẫn có thể tận hưởng mọi thành quả lao động của họ như thường. Riêng trong khoản ấy, bất kể có chứng minh Sinh Dạng hữu ích ra sao, tôi cũng sẽ chỉ công cốc. Nô lệ lúc nào chẳng hữu ích. Bằng không, hà cớ gì chế độ nô lệ lại tồn tại? Chúng sẽ đè đầu cưỡi cổ Sinh Dạng, và sẽ không một ai kêu ca gì hết, bởi lẽ họ nào phải là Sinh Dạng. Và rồi sẽ đến lượt những nhóm người khác bị thanh trừng khỏi cộng đồng. Hệ thống thứ bậc sẽ được dùng làm bài thuốc chữa những hành vi bị coi là lệch lạc và các chứng bệnh tâm thần; hệ thống thứ bậc sẽ được áp dụng cho mọi phạm nhân đã bị kết án, bất kể tội bọn họ có hoang đường thế nào hay cơ sở kết tội có bấp bênh đến đâu. Và cuối cùng, người người nhà nhà đều sẽ trở thành nô lệ - nô lệ cho một chính phủ, cho một quốc gia, cho một tập đoàn, cho một vị chúa. Bởi vì Moreau đã cho thấy rằng ngay cả một thứ ta không coi là thật cũng có thể được đặt lên đỉnh hệ thống thứ bậc.

Tôi vẫn chưa xuất đầu lộ diện trước mắt thiên hạ trong bộ dạng đa thân của mình. Năm năm trước, tôi hẳn sẽ bảo với mọi người rằng tính đến lúc này đây, tất cả chúng tôi đều đã sinh sống công khai rồi; ngặt nỗi dư luận cứ đảo chiều như chong chóng, thế nên tôi tiếp tục lẩn trong bóng tối và tự hỏi liệu Moreau có phải là bên duy nhất nắm giữ bản sao tâm trí của Jonas Murray không, hay liệu chúng chỉ thuê lại nó từ một bên chưa rõ danh tính nào khác. Gã biết quá nhiều về tôi, và ngày ngày, các đặc vụ điện tử của tôi vẫn cặm cụi rà soát xem có bất kỳ

dấu hiệu nào cho thấy gã hầy còn tồn tại không. Tôi e rằng dễ chừng đâu đó, giữa những bụi rậm số, Mèo Rừng vẫn đang rình rập.

Có khi trong vòng năm năm tới, chúng ta sẽ lần ra cái đường hướng mơ hồ mình cần đi, và từ đó tiến được đến một tương lai nơi sẽ không ai còn xét nét người khác dựa trên dáng hình họ mang, những chỉnh sửa tăng cường họ sở hữu, hay việc họ là người hay chó hay một trí thông minh phân tán trên một bầy đàn. Hoặc không loại trừ khả năng trong vòng năm năm tới, người ta sẽ tuyên chiến với tất cả các Sinh Dạng, và tôi sẽ vừa phải giấu những thân xác còn sống sót của mình vào đủ mọi xó xỉnh trên thế giới, vừa phải nhỏ nước mắt xót thương trước cảnh các đồng minh cũ rơi rụng hết cả. Nhưng tôi có cơ sở để hy vọng rằng những viễn cảnh ấy sẽ không xảy ra. Tại trụ sở UNAT, người ta đang cho dựng một đài tưởng niệm Đại Ca. Một lễ tang đã được tổ chức, với rất đông người tham dự, và không chỉ mỗi những gương mặt thân quen mới đến viếng thoi đâu. Về với cát bụi là nghĩa cử cuối cùng cậu ta thực hiện cho đồng bào mình; ngay cả những thành phần tránh Sinh Dạng còn sống như tránh hủi vẫn có thể lắm bầm đôi ba lời ngợi ca sáo rỗng về đức hạnh của một Sinh Dạng đã chết. Cái chết của cậu ta, cũng như vụ lùm xùm xoay quanh Moreau sau này, đã gây được tiếng vang trong công chúng, và có khi tiếng vang ấy sẽ đủ để lớn để đảm bảo tương lai cho tất cả chúng tôi.

Chính bởi vậy, tối nay, tại các quán rượu trên khắp thế giới, tôi sẽ nâng ly tưởng nhớ Đại Ca, và Mật sẽ uống rượu mật trong phòng thí nghiệm, còn Ong sẽ chế mật trong tổ. Tại Retorna, những lời tiễn biệt bằng tiếng Tây Ban Nha sẽ cất lên trước lúc

cốc chạm nhau, và bên trong văn phòng lớn của mình, Keram John Aslan sẽ nhâm nhi cà phê và hồi tưởng lại vụ kiện đã giúp anh ta công thành danh toại. Còn cả nhiều con người và Sinh Dạng đến từ mọi giai tầng, chủng loài khác nữa; họ cũng sẽ gọi tên cậu ta và nắm bắt được chút ít về con người cậu ta, về ý nghĩa của cậu ta. Và có khi, chỉ cần bọn họ đơn thuần nhớ rằng cậu ta là một Chú Chó Ngoan thì cũng đã quá đủ để khiến thế cục đổi dời rồi.

Và cứ như vậy, tôi cuối cùng cũng rời sân khấu, bởi vì thực tâm, tôi/chúng tôi sẽ luôn thuộc tuýp người thích đứng sau cánh gà, hợp với những hoạt động trong chỗ khuất, hợp đóng vai quản phục trang và phụ trách hậu đài cho tấn kịch của người khác hơn. Nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ còn kiếm được diễn viên chính nào khác sánh ngang Đại Ca nữa.

CHÓ SẴN MIỀN BOM ĐẠN

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGÔ THU PHƯƠNG

Biên tập	Đặng Thị Hà
Thiết kế bìa	Huyền Thanh
Trình bày	Nguyễn Thành Long
Sửa bản in	Nguyễn Thành Long

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH
CÔNG TY TNHH SÁCH BOOKISM

In 1.000 cuốn, khổ 15 x 24cm tại Công ty CP In Sách Việt Nam, 22B Hai Bà Trưng, Hoàn Kiếm, Hà Nội. Căn cứ trên số đăng ký xuất bản: 482-2023/CXBIPH/03-19/VH cấp ngày 22/02/2023, và quyết định xuất bản số 134/QĐ-VH của Nhà xuất bản Văn Học cấp ngày 23/02/2023. Mã ISBN: 978-604-394-178-4. In xong và nộp lưu chiểu năm 2023.